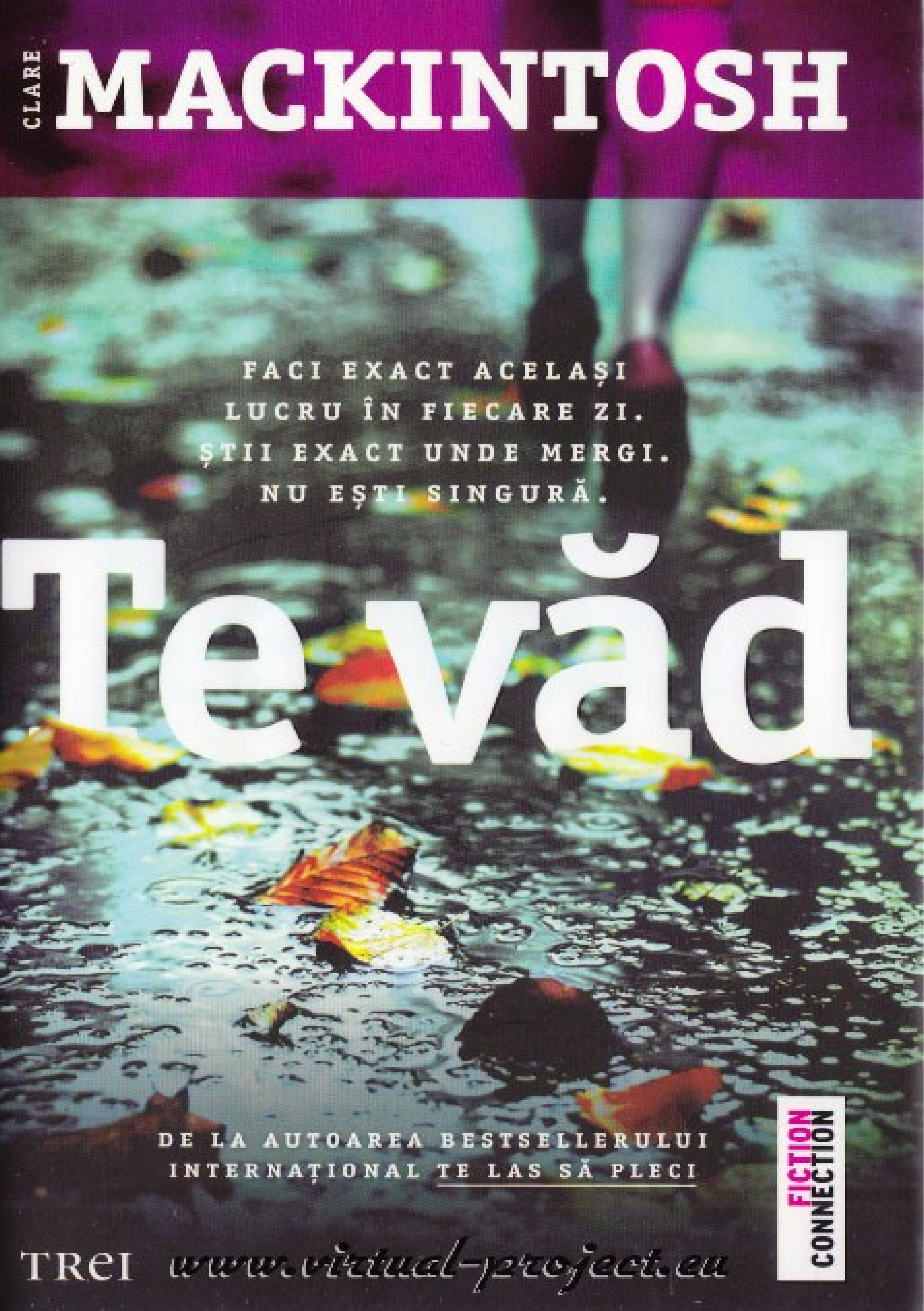

CLARE
MACKINTOSH

FACI EXACT ACELAȘI
LUCRU ÎN FIECARE ZI.
ȘTII EXACT UNDE MERGI.
NU EȘTI SINGURĂ.

Te văd

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
INTERNAȚIONAL TE LAS SĂ PLECI

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

CLARE MACKINTOSH

TE VĂD

Titlul original: *I See You* (2016)

Traducere din engleză de:
MIHAELA IONESCU

virtual-project.eu

TREI

Editura: TREI
2017

Pentru părinţii mei,
care m-au învăţat atât de multe lucruri.

Cuvânt înainte

Este un fapt general acceptat că a doua carte poate fi o chestie complicată, iar cea de faţă nu ar fi fost scrisă fără suportul, îndrumarea şi ajutorul efectiv al multor oameni generoşi. Le datorez mulţumirile mele sincere lui Guy Mayhew, David Shipperlee, Sam Blackburn, Gary Ferguson, Darren Woods şi Joanna Harvey pentru ajutorul lor în munca de cercetare făcută pentru acest roman. Toate greşelile îmi aparţin şi am făcut uz din plin de licenţe artistice. Trebuie să-i mulţumesc în mod special lui Andrew Robinson, care şi-a dedicat atât de mult din timpul său ca să mă ajute, încât a ajuns unul dintre personajele cărţii.

Mulţumesc, de asemenea, lui Charlotte Beresford, Merilyn Davies şi lui Shane Kirk pentru discuţiile purtate pe marginea subiectului şi pentru că au citit cartea în formele ei iniţiale, precum şi lui Sally Boorman, Rachel Lovelock şi lui Paul Powell pentru că au licitat în mod generos în cadrul unor acţiuni de caritate pentru a obţine dreptul de a numi un personaj din carte.

Adesea, viaţa unui scriitor este una solitară. Viaţa mea este mult îmbogăţită de comunităţile de pe Twitter, Instagram şi Facebook, ale căror membri sunt mereu acolo cu un cuvânt de încurajare, un pahar virtual de şampanie şi sugestii pentru nume de porcuşori de Guineea. Atât în viaţa mea online, cât şi în cea reală, continui să fiu uimită de suportul generos al autorilor de literatură poliţistă, care sunt o gaşcă minunată.

Am norocul să fiu reprezentată de cel mai bun agent din domeniu, Sheila Crowley, şi sunt extrem de mândră să fiu unul dintre autorii Curtis Brown. Le mulţumesc în mod special Rebeccăi Ritchie şi lui Abbie Greaves pentru ajutorul lor.

Nu aş fi nici pe jumătate scriitoarea de azi fără talentul şi sfaturile editorului meu, Lucy Malagoni, cu care este o plăcere să lucrezi. Echipa Little – Brown Book Group – este

una excepţională şi trebuie să le mulţumesc lui Kirsteen Astor, Rachel Wilkie, Emma Williams, Thalia Proctor, Anne O’Brien, Andy Hine, Kate Hibbert şi Helena Doree pentru entuziasmul şi dedicarea lor.

Ar trebui să existe un fel de premiu special pentru familiile scriitorilor, care le suportă acestora schimbările de dispoziţie, termenele limită, cinele arse şi întârzierile la şcoală. În absenţa unor medalii, dragostea şi mulţumirile mele se îndreaptă către Rob, Josh, Evie şi George, care-mi luminează viaţa şi fac posibile cărţile mele.

În cele din urmă, mulţumesc din toată inima celor care vând cărţi, bibliotecilor şi cititorilor care au apreciat cartea mea *Te las să pleci* suficient de mult cât s-o transforme într-un succes. Vă sunt extrem de recunoscătoare şi sper să vă placă la fel de mult şi noul meu roman, *Te văd.*

Faci acelaşi lucru în fiecare zi.
Ştii exact unde mergi.
Nu eşti singură.

1.

Bărbatul din spatele meu stă suficient de aproape cât să-mi umezească ceafa cu răsuflarea lui. Îmi mut piciorul mai în faţă şi mă proptesc în haina gri care miroase a câine ud. Pare că de la începutul lui noiembrie n-a mai contenit să plouă şi un abur uşor se ridică din trupurile încinse înghesuite unele într-altele. O servietă mă împunge în coapsă. Când trenul coteşte, sunt susţinută doar de greutatea oamenilor care mă înconjoară şi mă agăţ provizoriu, cu o mână şi fără să-mi doresc, de haina gri. La staţia Tower Hill, vagonul dă afară o duzină de navetişti şi îngurgitează de două ori mai mulţi, toţi hotărâţi să ajungă cât mai curând acasă – e începutul weekendului.

— Ocupaţi tot vagonul! se aude un anunţ.

Nimeni nu se mişcă.

Haina gri a dispărut, iar eu i-am luat locul, mai ales pentru că acum mă pot ţine de bară şi nici nu mai am ADN-ul unui străin pe gât. Poşeta îmi atârnă de-a curmezişul trupului şi mi-o trag în faţă. Doi turişti japonezi poartă rucsacuri gigantice pe piept, ocupând spaţiu cât pentru încă două persoane. O femeie din partea cealaltă a vagonului mă vede uitându-mă la ei; îmi surprinde privirea şi face o grimasă în semn de solidaritate. Accept în treacăt contactul vizual şi apoi mă uit în jos la picioarele mele. Văd tot felul de tipuri de pantofi în jurul meu: ai bărbaţilor sunt mari şi lucioşi, întrezărindu-se după tivuri de pantaloni în dungi; ai femeilor sunt cu toc şi coloraţi, cu degetele înghesuite în vârfuri aproape imposibile. Printre picioare, văd o pereche de ciorapi negri de nailon opac, care se termină într-o pereche de pantofi sport albi. N-o văd pe cea care îi poartă, dar mi-o imaginez ca având vreo douăzeci şi ceva de ani, cu o pereche de pantofi de birou, cu tocuri vertiginoase, ascunsă în geanta încăpătoare sau într-un sertar la serviciu.

N-am purtat niciodată tocuri în timpul zilei. Abia ieşisem din vechii mei Clark’s cu şiret când am rămas însărcinată

cu Justin, iar tocurile nu prea aveau ce să caute nici la casa de marcat de la Tesco, nici când aveam de cărat un copil pe stradă. Acum sunt suficient de matură cât să ştiu mai bine cum stă treaba. O oră cu trenul până la serviciu, încă o oră înapoi acasă. Te mai împiedici de vreo scară rulantă stricată. Mai dă peste tine vreun cărucior sau vreun biciclist. Şi pentru ce? Pentru opt ore petrecute în spatele unui ghişeu. Îmi păstrez tocurile pentru zile importante sau pentru sărbători. Port o uniformă pe care mi-am impus-o eu însămi, cu pantaloni negri şi o varietate de bluze elastice care nu au nevoie să fie călcate şi care par suficient de serioase cât să treacă drept ţinută de birou; am şi un cardigan pe care îl păstrez în sertarul de jos al biroului pentru zilele aglomerate în care uşa este mereu deschisă şi căldura se evaporă cu fiecare client care intră să ceară informaţii.

Trenul se opreşte şi îmi croiesc drum spre peron. De-aici merg pe linia de suprafaţă, pe care o prefer, deşi este de multe ori la fel de aglomerată. Nu mă simt confortabil să fiu sub pământ; nu pot să respir, chiar dacă ştiu că toată problema nu e decât în capul meu. Visez să lucrez undeva suficient de aproape de casă cât să pot merge pe jos la serviciu, dar aşa ceva nu se va întâmpla niciodată; singurele slujbe ca lumea sunt cele din zona centrală, iar singurele rate pentru casă pe care să mi le pot permite sunt la periferie.

Trebuie să aştept să-mi vină trenul, aşa că iau un exemplar din *London Gazette* de la standul de lângă automatul de bilete, cu titlurile sale sumbre în ton cu data în care ne aflăm: vineri, 13 noiembrie. Poliţia a dejucat un nou atentat terorist: primele trei pagini sunt pline de imaginile explozibililor pe care i-au confiscat dintr-un apartament din nordul Londrei. Trec peste paginile cu bărbaţi bărboşi şi mă mut în dreptul crăpăturii din pavaj de sub semnul cu numele peronului, acolo unde ştiu că se va deschide uşa vagonului. Poziţionarea favorabilă îmi va permite să mă strecor în locul meu preferat înainte ca vagonul să se umple – la capătul rândului, unde mă pot

sprijini de bariera de sticlă. Restul vagonului se ocupă repede şi arunc o privire la oamenii care au mai rămas în picioare, simţind o uşurare oarecum vinovată că nu văd printre ei pe nimeni în vârstă sau vreo gravidă cu burta evidentă. În ciuda faptului că port pantofi fără toc, mă dor tălpile, din cauză că am stat aproape toată ziua în picioare, lângă fişete. Nu e treaba mea să fac îndosarierea. Avem angajată o fată care vine să fotocopieze detaliile legate de proprietăţi şi să menţină ordinea în dosare, dar e plecată în Mallorca timp de două săptămâni şi, după cum am putut să-mi dau seama azi, nu prea şi-a făcut treaba de săptămâni bune. Am găsit proprietăţi rezidenţiale amestecate cu comerciale, închirieri amestecate cu vânzări, şi am făcut greşeala să spun cum stau lucrurile.

— Atunci, mai bine să te ocupi tu de astea, Zoe, mi-a spus Graham.

Aşa că, în loc să-mi văd de contabilitate, am stat în picioare, în curent, pe holul de lângă biroul lui Graham, dorindu-mi să nu fi deschis gura. Hallow & Reed nu-i un loc chiar aşa de rău în care să lucrezi. Înainte veneam o zi pe săptămână să mă ocup de contabilitate, dar apoi şefa de birou şi-a luat concediu de maternitate şi Graham m-a rugat să-i iau locul. Sunt contabilă, nu asistentă personală, dar câştigul era bunicel, iar eu deja pierdusem vreo câţiva clienţi, aşa că am profitat de ocazie. Au trecut trei ani şi sunt încă acolo.

Când ajungem la Canada Water deja s-a împuţinat lumea din vagon şi singurii care mai stau în picioare sunt cei care aleg să facă asta. Bărbatul de lângă mine are picioarele desfăcute atât de mult, încât eu trebuie să le feresc pe-ale mele, iar când mă uit pe rândul de scaune din faţa mea văd alţi doi bărbaţi în exact aceeaşi poziţie.

Oare o fac conştient? Sau o fi în natura lor să încerce să pară mai mari decât restul? Femeia care stă chiar în faţa mea îşi mută sacoşa de cumpărături şi aud zgomotul inimitabil al unei sticle de vin. Sper că lui Simon i-a dat prin cap să pună una la frigider; a fost o săptămână lungă şi în clipa asta tot ce-mi doresc e să mă tolănesc pe

canapea şi să mă uit la televizor.

Peste încă vreo câteva pagini din *London Gazette,* aflu că un finalist de la *X Factor* se plânge de „presiunea celebrităţii” şi aproape întreaga pagină este ocupată cu o dezbatere pe marginea legilor legate de dreptul la intimitate. Citesc fără să pătrund sensul cuvintelor, uitându-mă la fotografii şi trecând în revistă titlurile doar ca să nu fiu complet pe dinafară. Nici nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am citit cu adevărat un ziar de la cap la coadă sau când m-am uitat la un buletin complet de ştiri. Mai prind câte o frântură din ştirile Sky News în timpul micului dejun sau câte un titlu de ziar citit peste umărul cuiva în drum spre serviciu.

Trenul se opreşte între Sydenham şi Crystal Palace. Aud un oftat frustrat din capătul îndepărtat al vagonului dar nu-mi bat capul să văd de la cine provine. S-a lăsat deja întunericul şi, când mă uit pe fereastră, tot ce văd este chipul meu care mă priveşte la rândul său. Pare chiar mai palid decât în realitate şi distorsionat din cauza ploii. Îmi dau jos ochelarii şi frec şănţuleţele pe care le lasă de o parte şi de alta a nasului meu. Se aude hârâitul unui anunţ, dar este atât de înfundat şi rostit cu un accent atât de puternic, încât nu-mi pot da seama despre ce este vorba. Poate să fie orice, de la o eroare de semnalizare până la un trup căzut pe şine.

Sper că nu e vorba de un cadavru. Mă gândesc la paharul meu de vin şi la Simon care-mi masează picioarele pe canapea, apoi mă simt vinovată că prima mea grijă este confortul personal, şi nu disperarea vreunui amărât de sinucigaş. Sunt sigură că nu e vorba de vreun mort. Cadavrele sunt pentru dimineţile de luni, nu pentru serile de vineri, când întoarcerea la serviciu este la o reconfortantă distanţă de trei zile.

Se aude iar un hârâit şi apoi linişte. Oricare ar fi motivul întârzierii, o să mai dureze ceva timp până se remediază.

— Nu-i un semn prea bun, zice bărbatul de lângă mine.

— Hmm, răspund fără să mă angajez în discuţii.

Îmi văd mai departe de ziarul meu, dând paginile una

după alta, dar nu mă interesează ştirile din sport şi am ajuns la partea la care mai sunt doar anunţuri şi cronici de teatru. În ritmul ăsta nu ajung acasă mai devreme de şapte. O să trebuiască să mâncăm ceva uşor la cină, în loc de puiul fript pe care aveam de gând să-l pregătesc. Simon găteşte în timpul săptămânii, iar eu mă ocup de mâncare vineri seara şi în weekend. Ar găti el şi în zilele acestea dacă l-aş ruga, dar n-aş putea să accept una ca asta. N-aş putea fi de acord ca el să gătească pentru noi – pentru copiii mei – în fiecare seară. Poate iau ceva la pachet.

Trec peste secţiunea de business şi mă uit la careul de cuvinte încrucişate, dar nu am nimic de scris la mine. Aşa că citesc anunţurile, gândindu-mă că pot găsi ceva de lucru pentru Katie – sau pentru mine, de ce nu, chiar dacă ştiu că nu voi pleca niciodată de la Hallow & Reed. Câştig bine şi am ajuns să mă pricep la ceea ce fac, aşa că, dacă n-ar fi şi şeful meu la mijloc, totul ar fi perfect. Clienţii sunt drăguţi, în cea mai mare parte. De obicei sunt start-up-uri, care-şi caută un spaţiu de birou; sau afaceri înfloritoare care sunt gata să se mute într-un loc mai mare. Nu ne prea ocupăm de partea rezidenţială, dar apartamentele de deasupra spaţiilor comerciale sunt de obicei în regulă pentru cei care îşi cumpără prima casă sau pentru cei care vor să se mute într-un spaţiu mai mic şi mai ieftin. Întâlnesc un număr considerabil de persoane divorţate. Câteodată, dacă am chef, le spun că înţeleg prin ce trec.

— Şi până la urmă s-a terminat cu bine? întreabă întotdeauna femeile.

— Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, răspund sigură pe mine, pentru că asta vor să audă.

Nu găsesc niciun fel de slujbă potrivită pentru o actriţă în devenire în vârstă de nouăsprezece ani, dar pe pagina următoare văd un anunţ pentru poziţia de şef de birou. Nu strică să aflu ce mai e pe piaţă. Pentru o clipă, mă imaginez intrând în biroul lui Graham Hollow şi întinzându-i demisia, spunându-i că nu mai accept să mi se vorbească de parcă n-aş fi cu nimic mai presus de noroiul

de sub tălpile pantofilor lui. Apoi mă uit la salariul tipărit sub postul de şef de birou şi-mi aduc aminte cât de mult mi-a luat să-mi croiesc un drum care să-mi permită cu adevărat să mă întreţin. Mai bine răul pe care-l cunoşti, nu aşa se spune?

Ultimele pagini din *Gazette* sunt numai cu informaţii financiare şi solicitări de daune de la asigurări. Evit cu încăpăţânare ofertele de împrumuturi băneşti – la dobânzile alea ar trebui să fii nebun sau disperat – şi arunc un ochi în josul paginii, unde sunt anunţurile matrimoniale şi erotice.

Femeie căsătorită caut întâlniri discrete fără obligaţii.
Txt ANGEL la 69998.

Strâmb din nas mai degrabă din cauza preţului exorbitant al mesajelor decât al serviciilor oferite. Cine sunt eu să judec ce fac alţii? Mă pregătesc să dau pagina, resemnată că va trebui să citesc despre partida de fotbal din seara precedentă, când zăresc anunţul de sub cel al lui „Angel”.

Pentru o clipă, cred că ochii mei obosiţi îmi joacă feste; clipesc de câteva ori, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Sunt atât de absorbită de ceea ce văd, că nici nu-mi dau seama când trenul porneşte din nou. Se pune în mişcare brusc şi mă înclin într-o parte, sprijinindu-mă din reflex cu braţul de coapsa vecinului meu de călătorie.

— Scuze!

— Nu-i nimic, nicio problemă.

Zâmbeşte şi mă străduiesc să-i întorc zâmbetul. Dar inima îmi bubuie şi mă holbez în continuare la anunţ. Are aceleaşi avertizări privind costurile apelurilor ca toate celelalte anunţuri şi un număr care începe cu 0809 la începutul textului. Şi o adresă de web: www.gasesteperecheapotrivita.com. Dar fotografia este cea de care nu-mi pot desprinde privirea. Este o figură decupată la nivelul feţei, dar poţi vedea cu uşurinţă părul

blond şi o parte din bluza neagră cu bretele. Ceva mai în vârstă decât celelalte femei care-şi oferă serviciile, dar pentru că fotografia e atât de neclară, e greu să spui cu exactitate câţi ani are.

Doar că eu ştiu ce vârstă are. Ştiu că are patruzeci de ani.

Pentru că femeia din anunţ sunt eu.

2.

Kelly Swift stătea în mijlocul vagonului de pe linia Central, lăsându-se când pe-o parte, când pe cealaltă, ca să-şi păstreze echilibrul când trenul lua vreo curbă. Câţiva puşti – nu mai mari de paisprezece, cincisprezece ani – se năpustiră în tren la Bond Street, ocupaţi până peste cap cu un concurs de înjurături care suna îngrozitor din cauza jargonului şi pronunţiei lor specifice clasei de mijloc. Era prea târziu pentru cluburile de după şcoală, deja se lăsase întunericul; Kelly spera că erau în drum spre casă, nu că se pregăteau de o seară petrecută în oraş. Nu la vârsta lor.

— Nebunu' naibii!

Băiatul privi în sus şi îşi struni imediat fanfaronada văzând-o pe Kelly. Femeia luă expresia pe care îşi amintea că o avea mama ei câteodată, iar adolescenţii tăcură, înroşindu-se violent şi întorcându-se să examineze interiorul uşilor care se închideau. Probabil că era suficient de bătrână cât să le fie mamă, se gândi ea cu regret, numărând invers de la treizeci şi imaginându-se cu un copil de paisprezece ani. Mai multe dintre fostele ei colege de şcoală aveau copii cam de vârsta aceea; pagina ei de Facebook se umplea cu regularitate de fotografii de familie exprimând mândrie parentală şi avusese parte chiar şi de câteva cereri de prietenie de la copiii amicelor ei. Dacă nici asta nu te făcea să te simţi bătrână...

Kelly surprinse privirea unei femei cu o haină roşie, din partea opusă a vagonului, care aprobă din cap efectul pe care îl avusese asupra puştilor.

Îi întoarse un zâmbet.

— O zi bună?

— Chiar mai bună acum că s-a încheiat, răspunse femeia. Să-nceapă weekendul, nu?

— Sunt de serviciu. Abia marţi voi fi liberă.

Şi chiar şi aşa, doar o singură zi liberă înainte de alte şase lucrătoare la rând, se gândi, oftând în sinea ei în timpul ăsta. Femeia păru oripilată. Kelly ridică din umeri.

— Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, nu?

— Presupun că da.

Pe măsură ce trenul încetinea apropiindu-se de Oxford Circus, femeia o luă încet spre uşi.

— Sper să ai o seară liniştită.

Acu chiar c-ai dat-o-n bară, îi trecu lui Kelly prin minte. Se uită la ceas. Încă nouă opriri până la Stratford; acolo avea să-şi lase lucrurile şi apoi să se întoarcă. Pe la opt putea fi acasă, hai opt jumate. Din nou la treabă la şapte dimineaţa. Căscă larg, fără să se mai deranjeze să-şi pună mâna la gură şi se întrebă dacă avea ceva de mâncare acasă. Împărţea o locuinţă, undeva pe lângă Elephant and Castle, cu alte trei persoane, ale căror nume le ştia doar de pe cecurile cu plata chiriei prinse atent în piuneze pe panoul de la intrare, gata să fie încasate în fiecare lună. Camera de zi fusese transformată în dormitor de către un proprietar dornic să-şi maximizeze veniturile, aşa încât bucătăria rămăsese singurul spaţiu comun. Nu încăpeau decât două scaune înăuntru, dar programul în schimburi total haotic al colocatarilor săi făcea în aşa fel încât puteau trece zile întregi până când Kelly să vadă pe cineva pe-acolo. Femeia din dormitorul cel mai mare, pe nume Dawn, era asistentă medicală. Mai tânără decât Kelly, dar în mod cert mult mai „de casă” decât ea, Dawn lăsa din când în când câte o porţie de mâncare pentru Kelly lângă cuptorul cu microunde, însoţită de unul dintre bileţele ei de culoare roz, cu mesajul *Serveşte-te!* Stomacul lui Kelly ghiorăi la gândul mâncării; se uită din nou la ceas. După-amiaza fusese mai aglomerată decât se aşteptase; trebuia să facă ceva ore suplimentare săptămâna care urma, altfel nu putea să-şi termine toată treaba.

Câţiva oameni de afaceri se urcară la Holborn, iar Kelly îi analiză cu un ochi antrenat. La prima vedere păreau identici, cu părul tuns scurt, costumele închise la culoare şi servietele lor. Detaliile fac diferenţa, se gândi Kelly. Cercetă dungile subtile ale stofei costumelor; titlul unei cărţi aruncate neglijent într-o geantă; ochelari cu rame metalice şi o ciudăţenie la unul dintre braţe; o curea de

ceas din piele maro ieşită de sub manşeta unei cămăşi albe. Idiosincraziile şi ticurile din ţinută care îi fac să iasă în evidenţă dintr-un şir de bărbaţi aproape identici. Kelly îi privi deschis, raţional. Exersa, îşi spuse, fără să-i pese când unul dintre ei ridică privirea şi o surprinse uitându-se relaxat la el. Se gândi că avea să se uite în altă parte, dar în loc de asta, el îi făcu discret cu ochiul, iar gura i se lărgi într-un zâmbet plin de siguranţă de sine. Privirea lui Kelly alunecă spre mâna lui stângă. Căsătorit. Bărbat alb, bine-făcut, în jur de un metru optzeci, cu o umbră în jurul mandibulei care probabil că nu se afla acolo cu câteva ore în urmă. În interiorul hainei se zărea galbenul unei etichete de curăţătorie uitate acolo. La cât de drept stătea, Kelly ar fi pariat că era un fost militar. Deşi cu nimic ieşit din comun, Kelly l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi întâlnit din nou.

Mulţumită, îşi îndreptă atenţia către noul val de călători, care urcaseră la staţia Bank şi se împrăştiau prin vagon încercând să mai descopere cele câteva locuri rămase libere. Aproape toată lumea avea un telefon în mână; fie că jucau ceva, ascultau muzică sau pur şi simplu le rămăsese agăţat de mână ca şi cum ar fi făcut parte din ea. La celălalt capăt al vagonului, cineva îşi ridicase mâna cu telefonul, iar Kelly se răsuci instinctiv. Turişti surprinzând o imagine simbolică a metroului londonez, ca să aibă ce să arate odată întorşi acasă, dar ei îi displăcea ideea de a servi drept fundal pentru fotografiile din vacanţă ale altor persoane.

Simţi o durere în umăr când se izbi de un perete, ocolind prea strâns după ce coborî în fugă scările rulante ca să ajungă pe peronul de la Marble Arch. Rată trenul la mustaţă şi o enervă faptul că vânătaia care îi înflorea acum pe braţ fusese de pomană. Data viitoare avea să fie mai rapidă.

Trenul opri la Liverpool Street; o mare de oameni aşteptând pe peron, nerăbdători ca uşile să se deschidă.

Kelly simţi cum îi creşte pulsul.

Acolo, în mijlocul mulţimii, pe jumătate ascuns într-o

pereche de blugi prea mari, un hanorac cu glugă şi o şapcă de baseball, stătea Carl. Recognoscibil imediat şi – pe cât de dornică era Kelly să ajungă acasă – imposibil de evitat. Era evident, din modul în care se topise parcă în mulţime, că el o văzuse cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să-l zărească şi că era la fel de lipsit de chef de această întâlnire. Trebuia să se mişte repede.

Kelly sări din tren chiar înainte ca uşile să se închidă cu un şuier în urma ei. La început crezu că-l pierduse, apoi zări şapca de baseball la vreo zece metri mai în faţă; nu fugea, dar se strecura uşor prin marea de călători care părăseau peronul.

Dacă învăţase ceva în cei zece ani de când mergea cu metroul, era că politeţea nu te duce nicăieri.

— Atenţie! strigă ea, luând-o la fugă şi deschizându-şi drum printre doi turişti în vârstă care târau o pereche de valize. Faceţi loc!

Poate că-l ratase în dimineaţa aceea şi se alesese şi cu un umăr julit, dar nu avea de gând să-l lase să-i scape şi a doua oară. Se gândi în treacăt la cina care spera s-o aştepte acasă şi îşi făcu un calcul cum că acum avea să-şi adauge cel puţin încă două ore la ziua ei. Dar n-avea de ales. Putea să ia un kebab pe drumul de întoarcere spre casă.

Carl i-o luă înainte pe scara rulantă. Greşeală de începător, Kelly ştia asta, alegând treptele scării obişnuite. Mai puţini turişti care să-ţi dea bătăi de cap şi mai multă siguranţă decât ofereau mişcările neregulate şi greu de controlat ale unei scări rulante. Chiar şi aşa, Kelly îşi simţea muşchii încinşi când ajunse în dreptul lui Carl. Bărbatul aruncă o privire scurtă peste umărul stâng când ajunseră în capul scărilor, apoi se suci rapid către dreapta. La naiba, Carl, gândi ea. Ar trebui să-mi iau concediu medical acum.

Cu un ultim impuls, îl ajunse din urmă chiar când tânărul se pregătea să sară peste bariera de control al biletelor. Îl prinse cu mâna stângă de hanorac şi cu dreapta îi suci un braţ la spate. Carl făcu o încercare

timidă să se smucească, dezechilibrând-o şi făcând-o să-şi piardă pălăria. Kelly văzu că cineva o ridică şi speră ca persoana respectivă să nu fugă cu ea. Era deja pe lista neagră a celor de la Magazia pentru echipament din cauză că-şi pierduse bastonul cu o săptămână în urmă – ar fi preferat să scape de încă o muştruluială.

— Trebuie să nu mai primim încontinuu mandate de reţinere pe numele tău, amice, spuse ea, cu vorbele întretăiate de respiraţia sacadată din cauza vestei de protecţie.

Îşi desprinse de la centură cătuşele şi le închise cu dexteritate în jurul încheieturilor lui Carl, verificând să fie bine fixate.

— Te-am înhăţat.

Te văd. Dar tu nu mă vezi pe mine. Eşti cufundată în cartea ta; o copertă necartonată cu o fată într-o rochie roşie. Nu pot să văd titlul, dar nu contează; toate cărţile astea sunt la fel. Dacă nu e povestea cu un băiat care întâlneşte o fată, e cu un băiat care urmăreşte o fată. Apoi băiatul o omoară pe fată.

Apreciez ironia.

La următoarea oprire o să mă folosesc de valul nou de navetişti ca să mă mut mai aproape de tine. Te ţii de una dintre agăţătorile din mijlocul vagonului, citind din cartea pe care o ai într-o mână, dând paginile cu o mişcare bine exersată a degetului mare. Suntem atât de aproape acum, că hainele noastre se ating şi pot să simt notele de bază vanilate ale parfumului tău; un miros care trebuie să se fi stins de mult atunci când pleci de la serviciu. Unele femei dispar la toaletă în pauza de prânz; îşi retuşează machiajul, îşi reîmprospătează parfumul. Nu e cazul tău. Când te văd după orele de program, fardul gri întunecat de pe pleoapele tale s-a transformat în umbre obosite sub ochi; iar culoarea de pe buze s-a transferat pe nenumărate ceşti de cafea.

Şi totuşi, eşti frumoasă, chiar şi după o zi lungă de muncă. Contează mult. Nu că ar fi întotdeauna vorba despre frumuseţe; câteodată e despre o înfăţişare mai exotică, despre sâni mari sau picioare lungi. Altă dată este vorba despre stil şi eleganţă – pantaloni bleumarin făcuţi la comandă şi pantofi cu toc în culoarea coniacului – sau, uneori, la mijloc este un gust îndoielnic şi ieftin. Chiar urât. Varietatea este importantă. Chiar şi cea mai fină friptură devine plictisitoare când mănânci doar asta de fiecare dată.

Geanta ta este mai mare decât cele pe care le poartă majoritatea femeilor. De obicei o ţii pe umăr, dar atunci când trenul este aglomerat – aşa cum se întâmplă în zona asta a navetei tale – o pui pe jos, între picioare. S-a

desfăcut, permiţându-mi să văd înăuntru. Un portofel – piele moale de viţel, maro, cu o încuietoare aurie. O perie de păr, cu fire blonde ivindu-se printre peri. O sacoşă de cumpărături refolosibilă, împachetată cu grijă sub formă de minge. O pereche de mănuşi de piele. Două sau trei plicuri maronii, desfăcute şi îndesate apoi în geantă împreună cu ceea ce conţin. Poşta luată de pe covoraşul de la uşă după micul dejun şi deschisă pe peron în timp ce aştepţi primul tren. Îmi sucesc gâtul să văd ce scrie pe plicul de deasupra.

Aşa că acum ştiu şi cum te cheamă.

Nu că ar conta: noi doi nu vom avea genul acela de relaţie care să aibă nevoie de vreun schimb de nume.

Îmi scot telefonul şi deschid camera. Mă întorc spre tine; îmi folosesc degetul mare ca să măresc imaginea până când am faţa ta încadrată. Dacă m-ar observa cineva acum, ar crede că postez o amintire a traseului meu pe contul de Instagram sau pe Twitter. Hashtag selfie.

Un clic silenţios şi eşti a mea.

După ce trenul virează, dai drumul agăţătorii de susţinere şi te apleci spre geantă, încă prinsă de cartea ta. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că m-ai surprins privindu-te şi îţi muţi lucrurile în siguranţă, dar nu este cazul. Faptul că trenul a luat o curbă înseamnă că te apropii de locul în care cobori.

Îţi place cartea asta. De obicei te opreşti din citit mai devreme de punctul în care ne aflăm acum; când termini un capitol şi strecori între pagini cartea poştală pe care o foloseşti drept semn. Astăzi citeşti în continuare chiar şi atunci când trenul opreşte în staţie. Chiar şi pe măsură ce-ţi faci loc spre uşă, spunând „Scuzaţi-mă” şi „Pardon” de o grămadă de ori. Citeşti chiar în drum spre ieşire, aruncând câte un ochi ca să fii sigură că nu dai peste cineva.

Citeşti mai departe.

Iar eu te urmăresc în continuare.

3.

Trenul meu are ca punct terminus staţia Crystal Palace. Dacă n-ar fi fost aşa, aş fi rămas pe locul meu, holbându-mă la anunţ în speranţa că aş putea înţelege ceva din el. Dar cum am ajuns la capătul liniei, sunt ultimul pasager care coboară.

Ploaia s-a transformat în burniţă, totuşi nu trece mult de când părăsesc staţia de metrou şi ziarul meu s-a udat fleaşcă, lăsându-mi urme de cerneală pe degete. E întuneric deja, dar luminile stradale s-au aprins, iar firmele strălucitoare de deasupra multitudinii de magazinaşe care oferă mâncare la pachet sau telefoane mobile îmi permit să văd cât se poate de limpede. Becuri puternice atârnă de fiecare felinar, pregătite pentru momentul în care vor fi aprinse oficial de cine ştie ce personaj celebru, în weekendul următor, dar vremea e încă prea blândă – şi e prea devreme – ca să mă pot gândi la Crăciun deja.

Mă uit încontinuu la anunţ în timp ce merg spre casă, fără să bag în seamă ploaia care mi-a lipit bretonul de frunte. Poate că totuşi nu-i vorba despre mine. Poate că am o dublură. Nu prea mă încadrez în categoria celor care dau anunţuri la linii erotice premium, ai zice totuşi că preferinţa este pentru persoane mai tinere, mai sexy. Nu pentru o femeie între două vârste cu doi copii mari şi cu ceva burtică. Aproape că-mi vine să râd. Ştiu că sunt tot felul de gusturi care trebuie satisfăcute, dar asta chiar ar fi ceva de nişă.

Între supermarketul polonez şi atelierul de chei este cafeneaua Melissei. Una dintre cafenelele ei, îmi amintesc mie însemi. Cealaltă se află pe o stradă laterală din Covent Garden, unde clienţii ei regulaţi care vin să ia prânzul ştiu că trebuie să telefoneze înainte şi să-şi comande sendvişurile, ca să nu stea la coadă, iar turiştii nehotărâţi stau lângă uşă, încercând să-şi dea seama dacă un *panini* merită atâta aşteptare. Ai zice că în Covent Garden este locul ideal unde să faci o grămadă de bani, dar chiriile

uriaşe au făcut ca, în cei cinci ani de când şi-a deschis localul, să se chinuie să scoată un mic profit. Pe de altă parte, cafeneaua de aici, cu vopseaua scorojită şi vecinii cam ciudaţi, este o mină de aur. E deschisă de ani de zile şi face bani cu mult înainte ca Melissa s-o preia şi să-şi pună numele deasupra uşii; e unul dintre secretele care apar ocazional în ghidurile de călătorie. *Cel mai bun mic dejun din sudul Londrei*, după cum spune copia articolului lipit cu bandă adezivă pe uşă.

Rămân puţin pe partea cealaltă a străzii, ca să pot privi înăuntru fără să fiu văzută. Interiorul geamurilor este un pic aburit pe margini, ca o fotografie uşor defocalizată din anii ’80. În mijloc, în spatele tejghelei, un bărbat tânăr şterge pe dinăuntru o vitrină din plexiglas. Poartă un şorţ îndoit de la jumate şi legat în jurul taliei – după model parizian –, în loc să-i fie atârnat de gât, iar cu tricoul lui negru şi părul brunet şi ciufulit neglijent arată prea bine ca să lucreze într-o cafenea. E chipeş? Sunt subiectivă, ştiu, dar eu aşa cred.

Traversez, atentă la biciclete, în timp ce un şofer de autobuz îmi face semn cu mâna să trec prin faţa lui. Clopoţelul de deasupra uşii de la intrare sună şi Justin mă priveşte.

— Hei, bună, mamă!

— Bună, iubitule! Eşti singur? mă uit eu în jur s-o zăresc pe Melissa.

— E în Covent Garden. Şeful de-acolo e bolnav şi m-a lăsat pe mine să mă ocup de toate pe-aici.

Vorbeşte relaxat, aşa că încerc să-i răspund în acelaşi fel, chiar dacă simt că mă cuprinde un val de mândrie. Am ştiut dintotdeauna că Justin este un copil bun; avea nevoie doar de cineva care să-i dea o şansă.

— Dă-mi cinci minute, spune el, în timp ce-şi clăteşte cârpa de şters în chiuveta de inox din spatele lui, şi vin acasă cu tine.

— Mă gândeam să iau ceva la pachet pentru masă. Bănuiesc că plita e stinsă deja, nu?

— Tocmai am oprit-o. Dar nu durează mult să fac nişte

cartofi prăjiţi. Şi mai sunt nişte cârnaţi pe care va trebui să-i aruncăm dacă nu-i mâncăm azi. Melissa n-o să se supere dacă-i luăm acasă.

— O să-i plătesc, spun, căci n-aş vrea ca Justin să se lase dus de val acum, cu noua lui poziţie temporară de persoană responsabilă.

— N-o s-o deranjeze dacă n-o faci.

— Vreau să plătesc, spun hotărâtă, şi-mi scot portmoneul.

Mă uit pe tabla cu meniul şi calculez cât costă cârnaţii şi cartofii. Are dreptate, dacă ar fi fost acolo, Melissa ni i-ar fi dat pur şi simplu, dar nu e aici, iar în familia noastră ne plătim datoriile.

Magazinaşele şi micile afaceri se închid treptat, pe măsură ce ne îndepărtăm de staţia de metrou, făcând loc şirurilor de câte douăsprezece case cu terasă. Câteva dintre ele sunt împrejmuite cu panouri metalice gri, semn că sunt evacuate şi reintră în posesia băncii. Graffiti colorate în roşu şi portocaliu fac să pară că ar avea jocuri de artificii pe uşi. Şirul în care stăm noi nu e cu nimic diferit – a treia casă de noi nu mai are toate ţiglele şi plăci groase de PVC sunt fixate în cuie la ferestre. Poţi să-ţi dai seama care sunt casele închiriate după canalele de scurgere înfundate şi zidăria pătată. La capătul şirului se află două case în proprietate privată; a Melissei şi a lui Neil, în locul cel mai râvnit, de la sfârşitul rândului, şi a mea, aflată chiar lângă.

Justin scotoceşte prin rucsac după chei, iar eu stau o clipă pe trotuarul de lângă balustrada care înconjoară ceea ce s-ar putea numi cu generozitate grădina din faţa casei noastre. Buruienile se iţesc de sub pietrişul ud; singura decoraţiune este o lampă solară, în formă de lampadar din alte vremuri, care emană o lumină gălbuie stinsă. Şi grădina Melissei are pietriş pe jos, dar nici urmă de buruieni, iar de o parte şi de alta a uşii de la intrare sunt doi arbuşti perfect tunşi, crescuţi în formă de spirală. Sub fereastra de la camera de zi este un brâu de cărămidă cu o

nuanţă mai deschisă la culoare decât restul; locul de unde Niel a curăţat graffitiul lăsat de altcineva din sudul Londrei, o persoană încă destul de încuiată la minte cât să aibă o problemă cu mariajele interrasiale.

Nu şi-a bătut nimeni capul să tragă perdelele de la camera noastră de zi, aşa că pot s-o văd pe Katie care-şi face unghiile la masă. Înainte, insistam să mâncăm cu toţii la masa aia; îmi plăcea să ne bucurăm de ocazia de a afla ce au mai făcut copiii la şcoală. La început, când ne-am mutat aici, acesta era momentul zilei în care simţeam că ne descurcăm şi fără Matt. Eram împreună, o mică familie cu trei membri, aşezaţi cu toţii la masă la ora şase seara.

Prin geam – mânjit cu omniprezentul praf care vine la pachet cu statul lângă un drum aglomerat – văd cum Katie şi-a făcut loc pentru trusa de unghii printre reviste, teancul de facturi şi coşul de rufe, care nu ştiu cum a ajuns să creadă că masa este cel mai potrivit spaţiu în care să stea. Din când în când fac curat ca să putem mânca împreună duminica la prânz, dar nu durează mult până când un val de hârtii şi sacoşe abandonate îşi face iarăşi loc pe masă, forţându-ne să mâncăm din nou cu farfuriile ţinute în poală, în faţa televizorului.

Justin deschide uşa şi-mi aduc aminte cum era când aveam copiii mici şi alergau să mă întâmpine când ajungeam acasă, de parcă aş fi lipsit luni întregi, şi nu doar opt ore în care am aşezat marfă pe rafturile de la Tesco. Când au mai crescut, sunam la uşa de alături, mulţumindu-i Melissei pentru că avea grijă de ei după ce se termina programul la şcoală, chestie care ştiu că le plăcea la nebunie, deşi clamau că sunt prea mari pentru aşa ceva.

— E cineva acasă? întreb.

Simon vine de la bucătărie cu un pahar de vin. Mi-l întinde şi mă sărută pe buze, cuprinzându-mi talia cu braţul ca să mă tragă mai aproape de el. Îi dau punga de plastic de la cafeneaua Melissei.

— Luaţi-vă o cameră!

Katie iese din camera de zi, cu degetele răsfirate.

— Ce-avem la masă?

Simon îmi dă drumul şi duce punga la bucătărie.

— Cârnaţi şi cartofi prăjiţi.

Katie strâmbă din nas şi îi retez vorba înainte să înceapă să mi se plângă din cauza numărului mare de calorii.

— Este nişte salată verde în frigider, poţi s-o mănânci drept garnitură.

— Asta n-o să te ajute să scapi de gleznele tale babane, spune Justin.

Katie îi pocneşte una în braţ în timp ce el se întoarce pe călcâie şi fuge sus, urcând câte două trepte odată.

— Vă purtaţi ca doi ţânci.

Katie are nouăsprezece ani şi poartă mărimea S, fără pic de urmă din grăsimea adolescentină pe care o avea cu câţiva ani în urmă. Iar gleznele ei sunt exact aşa cum trebuie. Încerc s-o îmbrăţişez, apoi îmi amintesc de unghiile ei proaspăt făcute şi doar o sărut pe obraji.

— Îmi pare rău, iubito, dar sunt frântă. Puţină mâncare la pachet n-o să-ţi facă rău, totul stă în măsură, nu?

— Cum a fost ziua ta, iubito? întreabă Simon.

Vine după mine în camera de zi, iar eu mă scufund pe canapea, închizând ochii pentru o clipă şi suspinând pe măsură ce mă relaxez.

— A fost OK. Cu excepţia faptului că Graham m-a pus să aşez dosarele.

— Dar asta nu e treaba ta, spune Katie.

— Nici curăţenia de la toaletă, dar ghici ce m-a pus să fac ieri?

— Ugh. Tipul ăla chiar e un nesimţit. N-ar trebui să accepţi aşa ceva, adaugă Simon, care stă lângă mine. Ar trebui să te plângi de chestia asta.

— Cui? El e patronul.

Graham Hallow face parte din categoria aceea de bărbaţi care îşi etalează egoul umilindu-i pe cei din jur. Sunt conştientă de asta, aşa că nu mă deranjează. De cele mai multe ori.

Ca să schimb subiectul, iau ziarul *London Gazette* de unde l-am abandonat, pe măsuţa de cafea. E încă umed şi o parte din text este neclară, dar îl îndoi în aşa fel încât

anunţurile de la liniile erotice şi cele pentru escorte să fie vizibile.

— Mamă! Ce cauţi prin anunţurile pentru adulţi? întreabă Katie, râzând.

Îşi dă cu un ultim strat de lac de unghii şi înşurubează dopul cu atenţie, întorcându-se la masă ca să-şi pună degetele sub o lampă cu ultraviolete care să întărească oja.

— Poate se gândeşte să-l înlocuiască pe Simon cu un model mai nou, spune Justin, intrând în cameră.

Şi-a schimbat tricoul negru şi jeanşii pe care îi poartă la serviciu cu o pereche de pantaloni de trening gri şi o bluză sport. E desculţ. Într-o mână are telefonul; în cealaltă, cârnaţi şi cartofi prăjiţi pe o farfurie.

— Nu e deloc nostim, spune Simon.

Îmi ia ziarul din mâini.

— Da' chiar aşa, ce cauţi la pagina cu anunţuri de linii erotice?

Se încruntă din sprâncene şi văd cum o umbră de îndoială îi apare pe faţă. Îi arunc o privire furioasă lui Justin. Simon e cu paisprezece ani mai mare ca mine, chiar dacă uneori mă uit în oglindă şi am impresia că o să-l prind rapid din urmă. Am riduri în jurul ochilor care nu erau acolo când aveam treizeci şi ceva de ani, iar pielea de pe gât începe să se lase şi ea. Nu mi-a păsat niciodată de diferenţa de vârstă dintre noi, dar Simon o aduce în discuţie de suficiente ori ca să ştiu că-şi face griji din cauza asta. Şi Justin ştie şi profită de orice ocazie ca să sucească cuţitul în rană. Nu sunt sigură dacă o face ca să se răzbune pe Simon sau pe mine.

— Nu credeţi că femeia asta seamănă cu mine? întreb eu şi arăt spre anunţul din josul paginii, de sub oferta „matură" de servicii oferite de Angel.

Justin se apleacă peste umărul lui Simon, iar Katie îşi scoate mâinile de sub lampa UV ca să vadă mai bine. Preţ de o clipă, ne uităm cu toţii la anunţ fără să zicem nimic.

— Nu, spune Justin, chiar când Katie spune şi ea:

— Seamănă puţin.

— Tu porţi ochelari, mamă.

— Nu întotdeauna, subliniez eu. Câteodată îmi pun lentilele de contact.

Zic asta chiar dacă nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am făcut aşa ceva. Nu m-a deranjat niciodată să port ochelari, şi chiar îmi place perechea pe care o am acum, cu ramele lor groase şi negre care mă fac să par mai studioasă până şi decât am fost în timpul şcolii.

— Poate e vorba de cineva care face o glumă, spune Simon. Găseşte perechea potrivită punct com. Crezi că e posibil ca să te fi înscris cineva în glumă la o agenţie pentru întâlniri?

— Cine ar face aşa ceva?

Mă uit la copii, întrebându-mă dacă voi surprinde vreo privire schimbată pe furiş între ei, dar Katie pare la fel de confuză ca mine, iar Justin s-a întors din nou la farfuria lui cu mâncare.

— Ai sunat la numărul ăsta? întreabă Simon.

— La preţul ăsta? O liră şi jumate minutul? Cred că glumeşti.

— Sau ai fost chiar tu? întreabă Katie, cu ochii plini de neîncredere. Ştii, pentru ceva bani în plus? Hai, mamă, poţi să ne spui.

Sentimentul neplăcut pe care l-am avut încă de când am văzut anunţul începe să dispară şi izbucnesc în râs.

— Nu ştiu cine ar plăti o liră jumate pe minut pentru mine, iubito. Dar seamănă cu mine, nu-i aşa? M-a cam speriat chestia asta.

Simon îşi pescuieşte telefonul din buzunar şi ridică din umeri.

— Pun pariu că cineva vrea să-ţi facă o farsă de ziua ta.

Pune telefonul pe difuzor şi formează numărul. E ridicol: suntem adunaţi cu toţii în jurul ziarului *London Gazette* şi sunăm la linia erotică.

— Numărul pe care l-aţi format nu este alocat.

Îmi dau seama că-mi ţinusem răsuflarea.

— Ei, e clar atunci, spune Simon, în timp ce-mi întinde ziarul.

— Şi ce caută poza mea acolo? întreb.

Mai e o grămadă până la ziua mea şi nu-mi trece prin cap cui ar putea să i se pară nostim să mă înscrie pe un site de întâlniri.

Mă gândesc că poate e vorba de cineva care nu-l place pe Simon; cineva care vrea să bage zâzanie între noi. Matt? Alung gândul ăsta la fel de repede cum a apărut.

Instinctiv, îl strâng pe Simon de umăr, chiar dacă nu dă niciun semn că ar fi cu adevărat deranjat de anunţul cu pricina.

— Mamă, nu seamănă deloc cu tine. E vreo băbătie cu obiceiuri proaste, spune Justin.

Mă gândesc că e un compliment ascuns în ceea ce zice el.

— Are dreptate Jus, mamă, confirmă şi Katie, uitându-se din nou la anunţul din ziar. Seamănă cu tine, dar o grămadă de oameni seamănă unii cu alţii. E o tipă la serviciu care e leit Adele.

— Cred că ai dreptate.

Arunc o ultimă privire la anunţ. Femeia din fotografie nu priveşte direct spre cameră, iar rezoluţia imaginii este atât de slabă, că mă şi mir că au folosit poza asta. Îi dau ziarul lui Katie.

— Te rog, pune asta în coşul de reciclabile, draga mea, când te duci să pregăteşti farfuriile şi pentru noi.

— Unghiile mele! strigă ea.

— Picioarele mele, ripostez.

— Hai că mă duc eu, spune Justin.

Îşi abandonează farfuria pe măsuţa de cafea şi se ridică. Simon schimbă cu mine priviri surprinse, iar Justin îşi dă ochii peste cap.

— Ce? Ai zice că nu ajut niciodată cu nimic pe-aici.

Simon râde scurt.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— La naiba, Simon! N-ai decât să-ţi pregăteşti singur ceaiul atunci.

— Terminaţi, amândoi! izbucnesc eu. Dumnezeule, e greu să-ţi dai seama care dintre voi e copilul şi care e părintele, uneori.

— Tocmai asta e, că el nu-i… începe Justin, dar se opreşte când vede ce faţă am făcut.

Mâncăm cu farfuriile ţinute-n poală, uitându-ne la televizor şi ciondănindu-ne pe telecomandă şi îi surprind privirea lui Simon. Îmi face cu ochiul: un moment de intimitate în haosul vieţii de familie cu doi copii mari.

Când pe farfurii n-a mai rămas decât o urmă de grăsime, Katie îşi pune haina pe ea.

— Doar nu ai de gând să ieşi la ora asta? întreb. E trecut de nouă.

Se uită la mine cu un aer sever.

— E vineri seara, mamă.

— Unde te duci?

— În oraş.

Vede ce faţă am făcut.

— O să iau un taxi împreună cu Sophia. Nu e nimic diferit de orice altă dată când mă întorc târziu acasă după un program prelungit la serviciu.

Aş vrea să spun că nu-i aşa. Că fusta neagră şi cămaşa albă pe care Katie le poartă la slujba ei de chelneriţă sunt mult mai puţin provocatoare decât rochia mulată pe care o are acum pe ea. Că faptul că-şi poartă părul într-o coadă de cal o face să pară tânără şi inocentă, în timp ce coafura din seara asta este intenţionat ciufulită şi sexy. Aş vrea să-i spun că e machiată prea strident; că tocurile pantofilor ei sunt prea înalte şi unghiile prea roşii.

Dar n-o fac, desigur. Pentru că şi eu am avut odată nouăsprezece ani şi pentru că sunt mamă de suficient de multă vreme ca să ştiu când trebuie să-mi ţin gândurile doar pentru mine.

— Distracţie plăcută! zic, apoi nu mă pot abţine să adaug: Ai grijă! Să staţi împreună. Şi fii cu ochii-n patru la paharul cu băutură.

Katie mă sărută pe frunte, apoi se întoarce către Simon.

— Linişteşte-o tu, vrei? spune ea, făcând un semn din cap spre mine.

Dar zâmbeşte şi-mi face cu ochiul înainte să iasă ţanţoşă pe uşă.

— Să fiţi cuminţi! strigă înspre noi. Şi dacă nu puteţi, măcar să vă protejaţi!

— Nu mă pot abţine, spun după ce a plecat. Îmi fac griji pentru ea.

— Ştiu, dar e încăpăţânată, n-ai ce să faci, răspunde Simon în timp ce-mi strânge un genunchi. Seamănă cu maică-sa.

Se uită la Justin, care s-a lungit pe canapea, cu telefonul la câţiva centimetri de faţă.

— Tu nu ieşi în seara asta?

— Sunt lefter, spune Justin fără să-şi ridice ochii de pe ecranul micuţ din faţa lui.

Văd casetele albe şi albastre ale unei conversaţii, dar sunt prea mici ca să disting ce scrie, de unde mă aflu. O fâşie a boxerilor roşii îi desparte pantalonii de trening de bluza sport, cu gluga trasă pe cap, chiar dacă e în casă.

— Dar Melissa nu te plăteşte vinerea?

— A zis c-o să-mi dea banii în weekend.

Justin lucrează la cafenea de la începutul verii, când îmi luasem orice speranţă că avea să-şi mai găsească altă slujbă. Avusese vreo două interviuri – unul la un magazin de muzică, altul la Boots –, dar în clipa în care au aflat că are cazier pentru furt din magazine, s-a încheiat totul.

— E de la sine înţeles, spusese la vremea aceea Simon. Niciun angajator nu vrea să-şi asume riscul de a aduce pe cineva care să bage mâna în borcanul cu miere.

— Dar nu avea decât paisprezece ani!

Nu puteam să nu-i iau apărarea.

— Părinţii lui tocmai divorţaseră şi se mutase la o şcoală nouă. Nu e ca şi cum ar fi un recidivist.

— Chiar şi-aşa.

Am lăsat-o baltă. Nu voiam să mă cert cu Simon. Pe hârtie, Justin era neangajabil, dar dacă l-ai fi cunoscut… M-am dus la Melissa s-o rog să mă ajute.

— Livrări, am sugerat eu. Să împartă fluturaşi. Orice.

Justin n-a fost niciodată grozav la şcoală. Nu i-a plăcut să citească, aşa cum se întâmpla cu ceilalţi colegi – de fapt, n-a învăţat alfabetul până la opt ani. Pe măsură ce creştea,

a devenit dificil chiar să-l facem să meargă la şcoală; un pasaj subteran sau un mall era mult mai atrăgător decât sala de clasă. A terminat şcoala cu un certificat de absolvire în informatică şi un avertisment pentru furt din magazine. La momentul acela, profesorii îşi dăduseră deja seama că era dislexic, dar era prea târziu ca să mai conteze.

Melissa m-a privit atunci gânditoare. M-am întrebat dacă depăşisem cumva limitele prieteniei noastre şi o pusesem într-o postură dificilă.

— Poate să lucreze la cafenea.

Nu-mi găseam cuvintele. „Mulţumesc” părea prea puţin.

— Salariul minim, a spus Melissa hotărâtă, şi pentru o perioadă de probă mai întâi. De luni până vineri, la schimb de tură. Din când în când va fi nevoie să vină şi în weekend.

— Îţi rămân datoare, am spus.

— Pentru ce sunt prietenii? a răspuns ea şi a dat din mână în semn că nu era nevoie să-mi manifest recunoştinţa.

— Poate că ar trebui să începi să-i plăteşti mamei tale ceva chirie, acum că ai o slujbă, spune Simon.

Mă uit la el mustrător. Simon nu se amestecă niciodată când vine vorba de creşterea copiilor. Nu e un subiect pe care să fi fost nevoiţi să-l discutăm; copiii aveau optsprezece şi respectiv paisprezece ani când l-am cunoscut. Erau aproape adulţi, chiar şi atunci când nu se purtau ca atare. Nu aveau nevoie de un alt tată, şi, slavă Domnului, Simon nici nu încercase să se comporte ca unul.

— Lui Katie nu-i ceri chirie.

— E mai mică decât tine. Tu ai douăzeci şi doi de ani, Justin, eşti destul de mare cât să fii pe picioarele tale.

Justin îşi îndreaptă picioarele şi se ridică cu o mişcare fluidă.

— Da’ ştiu că ai tupeu! Ce-ar fi să plăteşti tu ceva chirie înainte să-mi spui mie ce să fac?

Nu-mi place deloc chestia asta. Doi oameni pe care-i

iubesc aflaţi unul la beregata celuilalt.

— Justin, nu vorbi aşa cu Simon.

Nu e o alegere conştientă să ţin partea cuiva, dar imediat ce rostesc cuvintele văd în ochii lui Justin privirea aceea care parcă spune că l-am trădat.

— Îşi dă şi el cu părerea, nimic mai mult. Nu-ţi cer nicio chirie.

Nici n-aş face vreodată aşa ceva şi nu-mi pasă dacă lumea crede că sunt slabă. N-o să cedez în privinţa asta. Aş putea să-i cer lui Justin trei lulele, trei surcele pentru cazare şi mâncare şi tot n-ar mai rămâne cu mare lucru. Cum ar reuşi să trăiască în felul asta, nu mai zic să pună ceva deoparte pentru viitor? Eram mai tânără decât este Katie acum când am plecat de-acasă, fără să am altceva decât o valiză cu haine, un pântec care se tot rotunjea şi dezamăgirea părinţilor mei răsunându-mi în urechi. Îmi doresc mai mult de-atât pentru copiii mei.

Simon însă n-o lasă baltă.

— Îţi cauţi ceva de muncă? Slujba de la cafenea e în regulă, dar dacă vrei să-ţi cumperi o maşină şi să te muţi la casa ta, atunci trebuie să câştigi mai mult decât poate Melissa să te plătească.

Nu-mi dau seama ce l-a apucat. Nu suntem bogaţi, dar ne descurcăm. Nu trebuie să cerem bani de la copii.

— Tata a spus că-mi împrumută el banii de maşină de îndată ce-mi iau carnetul.

Simt cum Simon se încordează lângă mine, aşa cum face întotdeauna când numele lui Matt apare în discuţie. Sunt momente când această reacţie e enervantă, dar cel mai adesea mă face să mă luminez pe dinăuntru. Nu cred că lui Matt i-a trecut vreodată prin cap că altcineva m-ar putea găsi atrăgătoare; îmi place că lui Simon îi pasă suficient de mult de mine cât să fie gelos.

— E drăguţ din partea tatălui tău, spun repede, pentru că loialitatea faţă de fiul meu mă face să spun ceva, orice, ca să-l sprijin. Poate iei în considerare să dai măcar examenul de şofer profesionist într-una din zilele astea.

— N-am de gând să conduc un taxi tot restul vieţii mele,

mamă.

Eram destul de apropiaţi eu şi Justin, când era mai mic, dar nu m-a iertat niciodată pe deplin pentru faptul că l-am părăsit pe Matt. La fel ar fi făcut şi el, cred, dacă ar fi ştiut cum au stat lucrurile în întregime, dar n-am vrut ca fiul şi fiica mea să aibă o părere proastă despre tatăl lor; n-am vrut să sufere şi ei cum am făcut-o eu.

Matt s-a culcat cu o femeie care se afla ca vârstă exact la jumătate între mine şi Katie. E ciudat ce detalii îţi rămân întipărite în minte. N-am văzut-o niciodată, dar obişnuiam să mă torturez de una singură închipuindu-mi cum arată; imaginându-mi mâinile soţului meu peste trupul ei de douăzeci şi trei de ani, fără urmă de vergeturi.

— Calul de dar nu se caută la dinţi, spune Simon. E o slujbă bună.

Mă uit la el surprinsă. A mai vorbit urât despre lipsa de ambiţie a lui Matt şi în trecut. O parte din mine este deranjată de faptul că ceea ce-mi amintesc precis că numise în trecut o slujbă fără niciun viitor este acum dintr-odată aparent potrivită pentru fiul meu. Matt a fost la facultate, a studiat inginerie. Însă toate s-au schimbat în ziua în care mi-am dat seama că-mi întârziase menstruaţia atât de mult, încât asta nu putea însemna decât un singur lucru. Matt şi-a abandonat studiile şi şi-a găsit ceva de lucru în aceeaşi zi. Ceva în construcţii, pe un şantier din zonă, dar se plătea destul de bine. După ce ne-am căsătorit, şi-a dat examenul pentru permisul de şofer profesionist, iar părinţii lui ne-au dat drept cadou de nuntă banii pentru primul lui taxi.

— Deocamdată slujba de la cafenea este în regulă, spun. O să apară şi ceva mai potrivit, sunt sigură.

Justin scoate un mormăit care nu înseamnă mai nimic şi pleacă din cameră. Se duce sus şi aud scârţâitul patului său când se aşază în poziţia lui obişnuită, întins, dar având capul înălţat atât cât să-i permită să-şi vadă ecranul laptopului.

— În ritmul ăsta, o să stea aici şi când o avea treizeci de ani.

— Vreau să fie fericit, atâta tot.

— Păi este, spune Simon. Fericit că te stoarce pe tine de bani.

Vreau să spun ceva, dar îmi înghit cuvintele. N-ar fi corect. Eu am fost cea care a spus că nu e de acord ca Simon să plătească chirie. Ba chiar ne-am şi ciondănit pe tema asta, dar nu am cedat. Împărţim costurile pentru mâncare şi celelalte facturi şi întotdeauna a plătit el când a fost vorba de ieşit în oraş sau de excursii – pentru mine şi pentru copii. Este foarte generos. Avem un cont bancar comun şi nu ne-am pus niciodată problema cine ce plăteşte.

Dar casa este a mea.

O duceam prost cu banii când eram căsătorită cu Matt. El lucra nopţile, iar eu mă duceam la Tesco de la opt la patru, şi ne-am descurcat în felul ăsta până când Justin a intrat la şcoală. Când a venit şi Katie pe lume, deja ne era mai bine; Matt avea de lucru mai mult decât putea duce şi, uşor, uşor, ne-am putut permite şi câte ceva în plus. Câte o masă în oraş, ba chiar şi o vacanţă de vară.

Apoi, eu şi Matt ne-am despărţit, şi am luat-o iar de la zero. Niciunul dintre noi nu-şi putea permite să păstreze casa de unul singur şi a fost nevoie să treacă ani până să pot depune avansul pentru casa în care stăm acum. Mi-am jurat că nu mă mai leg la cap niciodată cu un bărbat.

Dar, atenţie, mi-am jurat şi că n-o să mă mai îndrăgostesc niciodată, şi uite ce s-a ales de promisiunea asta.

Simon mă sărută, cuprinzându-mi bărbia cu o mână, care alunecă apoi spre ceafa mea. Chiar şi acum, la capătul unei zile lungi, miroase proaspăt; a spumă de ras şi a aftershave. Simt căldura familiară care-mi cuprinde trupul în timp ce-şi înfăşoară părul meu în jurul degetelor şi-l mângâie uşor, ridicându-mi bărbia şi căutându-mi gâtul ca să-l sărute.

— Ne culcăm devreme? şopteşte.

— Urc şi eu imediat.

Strâng farfuriile, împreună cu ziarul, le duc la bucătărie

şi pun vasele în maşina de spălat. Arunc ziarul în coşul de reciclabile, de unde femeia din anunţ mă fixează cu privirea. Sting lumina în bucătărie şi dau din cap gândindu-mă ce caraghioasă am fost. Sigur că nu sunt eu femeia din imagine. Ce să caute o fotografie cu mine în ziar?

4.

Kelly îşi scoase elasticul de păr de la încheietura mâinii şi-şi prinse o coadă la spate. Era o idee prea scurt, urmare a unei tunsori pe care ajunsese s-o regrete, din luna august, când un val de caniculă făcuse să pară o idee bună să-şi mai scurteze buclele dese pe care le purta lungi până-n talie încă din vremea studenţiei. Două şuviţe brunete se desprinseră imediat din prinsoare.

Până la urmă durase două ore ca să-i întocmească dosarul lui Carl Bayliss, după ce descoperise că era căutat şi pentru vreo două acuzaţii de furt, ca şi pentru neprezentare în faţa organelor de anchetă. Kelly căscă. Deja trecuse de limita în care era lihnită de foame, cu toate că se uitase, plină de speranţă, după mâncare prin bucătărie când ajunsese acasă, pentru orice eventualitate. Nimic. Ar fi trebuit să se oprească totuşi să ia un kebab. Îşi făcu nişte pâine prăjită şi o luă cu ea în dormitorul ei de la parter. Era o încăpere mare, pătrată, cu tavan înalt şi pereţii văruiţi în alb deasupra liniei de sub care puteai atârna tablouri. Dedesubt, Kelly văruise cu un gri-pal, iar covorul uzat fusese acoperit de două carpete uriaşe pe care le cumpărase la o licitaţie. Restul obiectelor din cameră – patul, biroul, fotoliul roşu pe care stătea acum – erau toate de la IKEA, liniile moderne contrastând cu feroneria ferestrei bovindoului, în dreptul căreia îşi împinsese patul.

Frunzări exemplarul ziarului *Metro* pe care îl luase în drum spre casă. Cei mai mulţi dintre colegii lui Kelly nu se sinchiseau să se uite în ziarele locale – *e destul de oribil că trebuie să-i vedem pe nenorociţi în acţiune; nu vreau să-i mai car şi acasă* –, dar Kelly nu se mai sătura de ele. Ştirile de ultimă oră curgeau constant pe ecranul iPhone-ului ei, iar atunci când îşi vizita părinţii, care plecaseră din Londra şi se retrăseseră la pensie în Kent, găsea o plăcere deosebită să cerceteze prin noutăţile sătucului cu anunţurile pentru adunări ale comitetelor şi plângeri

împotriva gunoiului şi a rahaţilor de câine.

Găsi ce căuta la pagina a cincea, într-un articol pe două pagini cu titlul „Rata criminalităţii din metroul londonez e în plină creştere”: *Oficiali ai Primăriei deschid o anchetă privind infracţiunile săvârşite în transportul public, după ce a crescut numărul de plângeri legate de infracţiuni de natură sexuală, atacuri comise cu violenţă şi furturi.*

Articolul începea cu un paragraf înţesat cu statistici înfiorătoare privind criminalitatea – suficiente cât să te determine să nu mai mergi niciodată cu metroul, îşi spuse Kelly – înainte să prezinte o serie de studii de caz, menite să ilustreze tipurile de infracţiuni cu cea mai mare incidenţă pe rutele aglomerate de transport public londonez. Kelly se uită peste secţiunea de atacuri comise cu violenţă, ilustrată cu fotografia unui băiat tânăr, cu o tunsoare aparte pe o laterală a capului, unde era ras după un anumit model. Ochiul stâng al adolescentului abia se mai vedea sub o umflătură neagră-violacee, care-l făcea să pară diform.

Atacul asupra lui Kyle Matthews a fost violent şi neprovocat, suna citatul. Povestea asta trebuie înghiţită cu o linguriţă de sare, îşi spuse Kelly în sinea ei. Sigur, nu-l cunoştea pe Kyle, dar ştia bine simbolul pe care îl avea ras pe cap, iar „neprovocat” nu era tocmai un termen asociat cu cei care afişau elementul respectiv. Totuşi consideră că-i putea acorda o prezumţie de nevinovăţie.

Fotografia care însoţea secţiunea referitoare la atacurile de natură sexuală era întunecată, cu profilul unei femei abia vizibil. *Fotografie de arhivă,* spunea legenda. *Numele reale au fost schimbate.*

Fără nicio legătură, un alt articol de ziar îi răsări lui Kelly în minte; alt oraş, altă femeie, acelaşi titlu.

Înghiţi cu greu; îşi îndreptă apoi atenţia către ultimul caz prezentat, zâmbind la figura pe care o făcea femeia din fotografia respectivă.

— N-o să mă pui acum să fac o mutră din aia tristă de tip *Daily Mail,* nu-i aşa? îl întrebase Cathy Tanning pe fotograf.

— Sigur că nu, fusese răspunsul lui vesel. O să te rog să-mi faci o mutră tristă tip *Metro,* combinată cu un pic de indignare. Pune-ţi geanta în poală şi fă o faţă de parcă tocmai ai ajuns acasă şi l-ai prins pe barbatu-tău în pat cu femeia de serviciu.

Purtătorul de cuvânt al Poliţiei Transportului Public Britanic nu reuşise să participe, iar Kelly se oferise să-i ţină companie lui Cathy pe durata interviului, lucru pe care femeia îl acceptase imediat.

— Ai fost grozavă, îi spusese ea lui Kelly, măcar atâta lucru să fac şi eu.

— Păstrează-ţi complimentele pentru momentul în care o să-l găsim pe cel care ţi-a furat cheile, fusese răspunsul lui Kelly, care se gândea că şansele ca asta să se întâmple erau destul de mici.

Era la capătul unei perioade de o lună de la transferul la brigada Furturi când a apărut cazul acela, şi i-a plăcut de Cathy Tanning de la bun început.

— E vina mea, spusese femeia, imediat ce Kelly se prezentase. Lucrez aşa de mult peste program, iar drumul spre casă este atât de lung, că e tentant să mai trag câte-un pui de somn. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că cineva ar putea profita de chestia asta.

Kelly se gândi că, de fapt, Cathy Tanning scăpase ieftin. Infractorul îi scotocise prin geantă cât era ea rezemată de peretele vagonului, adormită de-a binelea, dar nu-i găsise portofelul, închis într-un buzunar separat cu fermoar, sau telefonul, îndesat în altul. În loc de asta, i-a subtilizat cheile.

— Nu e vina ta, o asigură Kelly. Ai tot dreptul să moţăi în drum spre casă.

Kelly a completat plângerea şi a cerut înregistrarea de pe camerele de supraveghere, iar când a fost sunată mai apoi, în timpul aceleiaşi zile, de către purtătorul de cuvânt, Cathy i s-a părut a fi alegerea evidentă pentru ilustrarea unei infracţiuni din mijloacele de transport subteran. Kelly căută în articol propriile ei cuvinte, observând că fusese numită detectiv în loc de poliţist, ceea ce avea să-i calce pe

nervi pe vreo câţiva oameni de la secţie.

Cathy este doar unul dintre sutele de navetişti şi turişti care cad victime în fiecare an furturilor din genţi şi buzunare, îi rugăm pe toţi pasagerii să fie vigilenţi şi să raporteze orice li se pare suspect unui ofiţer al Poliţiei Transportului Public Britanic.

Kelly decupă cu grijă articolul pentru Cathy şi îi trimise un mesaj mulţumindu-i încă o dată pentru ajutor. Telefonul de serviciu era închis în vestiarul de la secţie, dar îi dăduse lui Cathy numărul ei personal, în caz că aceasta ar fi avut nevoie să dea de ea.

Kelly era încă în uniformă – cu o jachetă din material polar trasă peste o cămaşă albă de pe care scosese cravata şi epoleţii – şi se aplecă să-şi dezlege şireturile ghetelor. Câteva dintre fostele ei colege de şcoală ieşeau să bea ceva şi o invitaseră şi pe ea, dar trebuia să se trezească la cinci dimineaţa şi nu era prea nostim să nu te ameţeşti într-o vineri seara. Aşa că se gândi că-i mai rămăseseră doar pâinea prăjită, un ceai şi la culcare. Distracţie, nu glumă!

Îi sună telefonul şi se însenină când văzu numele surorii ei afişat pe ecran.

— Hei, ce faci? N-am mai vorbit de o mie de ani!

— Iartă-mă, ştii cum e… ascultă, am găsit cadoul perfect pentru mama, de Crăciun, dar e un pic mai mult decât cheltuim de obicei… Te bagi şi tu?

— Sigur. Ce e?

Kelly îşi scoase o gheată, apoi pe cealaltă, ascultând doar pe jumătate descrierea pe care sora ei o făcea vazei pe care o văzuse la un târg de artă. Era jumătatea lui noiembrie, mai aveau săptămâni bune până la Crăciun. Kelly bănuia că se născuse fără gena cumpărăturilor, lăsând întotdeauna lucrurile de felul ăsta pe ultima sută de metri şi bucurându-se în secret de atmosfera febrilă din magazine în Ajunul Crăciunului, când erau pline de bărbaţi intraţi în panică, gata să cumpere parfumuri cu preţuri exagerate şi lenjerie intimă.

— Ce fac băieţii? o întrerupse pe sora ei, când deveni

evident faptul că Lexi avea să-i propună idei de cadouri pentru restul familiei.

— Foarte bine. Ca să fiu sinceră, o bătaie de cap, jumătate din timp, desigur, dar sunt bine. Alfie s-a adaptat grozav la şcoală, iar lui Fergus se pare că-i place la creşă, judecând după felul în care arată hainele lui la sfârşitul fiecărei zile.

Kelly râse.

— Mi-e dor de ei.

Lexi şi soţul ei, Stuart, locuiau în St. Albany, deci nu erau foarte departe, dar Kelly nu reuşea să-i vadă pe cât de des şi-ar fi dorit.

— Păi vino pe la noi!

— O să vin, promit, imediat ce am câteva zile libere. O să-mi verific programul şi-ţi trimit un mesaj cu datele. Poate luăm prânzul într-o duminică?

Fripturile pe care le gătea Lexi erau legendare.

— Cred că mai am câteva zile de concediu la începutul lui decembrie, dacă nu te deranjează să dorm pe canapeaua voastră.

— Grozav. Băieţilor le place la nebunie când stai la noi. Dar nu pe 3, trebuie să mă duc la o reuniune atunci.

O mică ezitare, abia perceptibilă, şi tonul intenţionat neutru al lui Lexi îi indicară lui Kelly exact despre ce reuniune era vorba şi unde avea să se ţină.

— O reuniune la Durham?

La capătul celălalt al firului se lăsă liniştea, iar Kelly şi-o imagină pe sora ei încuviinţând din cap, cu mandibula fremătând, ca întotdeauna când anticipa o dispută.

— Absolvenţii din generaţia 2005, spuse Lexi direct. Mă îndoiesc c-o să-i recunosc pe jumătate dintre ei, deşi, desigur, ţin încă legătura cu Abbie şi Dan şi mă mai văd cu Moshy din când în când. Nu-mi vine să cred că au trecut zece ani, parcă au fost doar zece minute. Ca să nu mai zic…

— Lexi!

Sora ei tăcu, iar Kelly încercă să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Eşti sigură că-i o idee bună? N-o să... – spuse ea, strângându-şi pleoapele, dorindu-şi să fi avut această conversaţie faţă în faţă – n-o să răscolească totul?

Se aplecă, stând acum pe marginea scaunului, aşteptând ca sora ei să răspundă. Atinse jumătatea de inimă pe care o purta la gât, atârnată de un lănţişor de argint, şi se întrebă dacă şi Lexi o mai purta pe-a ei. Le cumpăraseră în toamna aceea, chiar înainte să plece la universitate. Kelly, la Brighton, iar Lexi, la Durham. Era prima dată de când se născuseră când aveau să fie despărţite mai mult de o noapte sau două.

Când Lexi răspunse, în cele din urmă, o făcu pe acelaşi ton relaxat pe care-l avea când vorbea cu sora ei.

— N-o să răscolească nimic, Kelly. Ce-a fost a fost. Nu pot să schimb lucrurile, dar nici nu trebuie să fie asta tot ceea ce însemn eu.

Lexi fusese întotdeauna cea calmă, cea sensibilă dintre ele. În teorie, cele două surori erau identice, dar nimeni nu avusese vreodată dificultăţi în a le deosebi. Aveau aceeaşi bărbie pătrăţoasă, acelaşi nas îngust şi ochii de un căprui intens, dar în timp ce figura lui Lexi era relaxată şi senină, faţa lui Kelly exprima agitaţie şi încrâncenare. Încercaseră să treacă una drept cealaltă de multe ori în copilărie, dar nimeni din cei care le cunoşteau n-a fost păcălit vreodată.

— De ce n-ar trebui să mă bucur de vremurile frumoase de care am avut parte la universitate? spuse Lexi. De ce să nu fiu şi eu în stare să mă plimb prin campus, ca restul prietenelor mele, amintindu-mi de serile pe care le-am petrecut acolo, de cursuri, de farsele pe care ni le-am făcut între noi?

— Dar...

— Niciun dar. Dacă aş fi plecat după ce s-a întâmplat, dacă aş fi mers la altă universitate, aşa cum aţi vrut tu şi mama, atunci el ar fi câştigat. Şi dacă nu mă duc la reuniunea asta pentru că mi-e prea frică de amintirile care s-ar putea să iasă la suprafaţă, ei bine, atunci el ar câştiga din nou.

Kelly şi-a dat seama că tremura. Şi-a sprijinit tălpile în

podea şi s-a aplecat în faţă, lipindu-şi fruntea de genunchi ca să-i facă să stea locului.

— Cred că eşti nebună. Eu nu m-aş apropia de locul ăla.

— Ei bine, nu eşti în pielea mea, nu? spuse Lexi, expirând zgomotos, fără să încerce să-şi ascundă frustrarea. Oricine te-aude ar crede că ţie ţi s-a întâmplat, nu mie.

Kelly nu mai zise nimic. Cum să-i explice lui Lexi că exact asta simţise, fără să facă să pară că trauma ei era identică cu cea prin care trecuse sora sa? Îşi aduse aminte de o oră de la şcoala de poliţie, predată de cineva de la Medicina Muncii. Era studiul de caz al unui accident în lanţ petrecut pe autostrada M25; o mulţime de răniţi, şase morţi. Cine a suferit de şoc posttraumatic? Cel care ţinea cursul voia ca ei să-şi spună părerea. Ofiţerii din patrula de autostradă, care fuseseră primii la locul accidentului? Agentul de circulaţie care s-a văzut nevoit s-o linişească pe mama a doi copii morţi? Şoferul de camion, a cărui atenţie deficitară cauzase nenorocirea?

Niciunul dintre aceştia.

Persoana în cauză fusese poliţistul care ieşise din tură şi al cărui traseu zilnic îl ducea pe podul de pe autostradă; cel care fusese martor la tot ceea ce se întâmplase şi care raportase accidentul, oferind informaţii preţioase celor de la dispecerat, dar care până la urmă s-a dovedit fără nicio putere să oprească tragedia care avea loc în faţa ochilor lui. El a suferit de şoc posttraumatic. Cel care s-a învinuit singur de faptul că nu a putut face mai mult. Cel care a sfârşit prin a se pensiona pe caz de boală, care s-a izolat şi a devenit un simplu spectator.

— Îmi pare rău, a spus Kelly, însă a auzit-o pe Lexi oftând.

— Nu-i nimic.

Nu era chiar aşa, şi amândouă ştiau lucrul ăsta, dar niciuna dintre ele nu voia să se certe. Următoarea dată când aveau să vorbească, Lexi urma să povestească despre planurile pentru Crăciun, iar Kelly avea să-i spună ce grozav era la serviciu. Şi aveau să se prefacă amândouă că

totul era bine.

Aşa cum făcuseră în ultimii zece ani.

— Cum mai e la serviciu? întrebă Lexi, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile surorii sale.

— Bine. Nimic nou.

Kelly încercă să pară veselă, dar Lexi nu se lăsă păcălită.

— Bine, Kel, e clar că ai nevoie de o nouă provocare. Te-ai mai gândit să încerci din nou pentru un post la o divizie specială? N-o să-ţi poarte pică toată viaţa.

Kelly nu era prea sigură de asta. Plecarea ei cu patru ani în urmă de la Divizia Infracţiuni de natură sexuală din cadrul Poliţiei Transportului Public Britanic fusese rapidă şi neplăcută. Îşi luase nouă luni de concediu medical, întorcându-se apoi la ceea ce-i fusese prezentată drept ocazia de a o lua de la zero, dar care fusese, de fapt, o pedeapsă. Kelly se adâncise în munca în ture, ajungând în scurt timp să fie unul dintre ofiţerii cei mai respectaţi ai Poliţiei de Proximitate; amăgindu-se de una singură că era un poliţist adevărat, în fiecare zi în care tânjea să aibă de-a face din nou cu o anchetă serioasă.

— Loialitatea de care ai dat dovadă trebuie să fi contat la ceva, insistă Lexi. În mod cert, acum şefii pot să-şi dea seama că nu mai eşti…

Se opri brusc, evident nesigură cum să rezume perioada pe care Kelly şi-o petrecuse departe de serviciu, incapabilă să-şi părăsească apartamentul fără să simtă un stres enorm.

— Mi-e bine acolo unde sunt, răspunse Kelly scurt. Trebuie să închid, e cineva la uşă.

— Vino să ne vizitezi cât mai curând, da?

— Promit. Te iubesc, surioară.

— Şi eu te iubesc.

Kelly închise şi oftă. Îi plăcuse atât de mult perioada de trei luni în care fusese transferată la brigada Furturi, unitatea desemnată să se ocupe cu identificarea şi capturarea numărului uriaş de hoţi de buzunare care operau în metroul londonez. Nu era doar avantajul de a fi în haine civile – deşi, după patru ani de uniformă, era o

schimbare bine-venită – era vorba de faptul că făceai cu adevărat ceva; că ţineai piept unui val de criminalitate care afecta atât de mulţi oameni din oraş. De când se alăturase echipei, din ce în ce mai multe unităţi specializate fuseseră înfiinţate: toate infracţiunile grave erau acum alocate brigăzilor, lăsând în sarcina echipajelor Poliţiei de Proximitate doar pe cei care încălcau tangenţial legea sau care manifestau un comportament antisocial. Kelly revenise la uniformă abia de o săptămână, şi, cu excepţia lui Carl Bayliss, singurii pe care-i luase de gât fuseseră nişte puşti care stăteau cu picioarele pe scaune şi beţivanii obişnuiţi de vineri seara, încercând să treacă fără bilet prin barierele de control şi înjurând ca la uşa cortului. Era gata să se întoarcă într-o unitate specializată? Credea că da, dar când a adus subiectul în discuţie cu şeful ei, răspunsul acestuia a fost scurt şi la obiect.

— Oamenii din domeniul ăsta au memorie lungă, Kelly. Se consideră că prezinţi un grad prea mare de risc.

Drept consolare, i-a dat postul de la brigada Furturi; un pas înainte de la turele obişnuite, dar cu risc minim de a se trezi prea implicată emoţional. Ideea lui fusese să-i ofere puţină satisfacţie, dar tot ce obţinuse fusese faptul că acum Kelly îşi dădea seama şi mai bine de ceea ce îi lipsea.

Lexi avea dreptate; trebuia să meargă mai departe.

5.

De obicei, Katie nu prea e de văzut înainte de miezul zilei; la restaurant, cele mai bune bacşişuri se obţin mai degrabă seara decât la prânz şi oricum nu a fost niciodată genul care să se culce devreme în zilele libere. Cu toate astea, ieri a urcat în camera ei înainte de ora zece şi, când m-am dus s-o văd înainte de a mă retrage eu însămi la somn (e greu să te dezobişnuieşti de lucruri pe care le-ai făcut o viaţă întreagă), deja dormea adânc. Acum, în timp ce stau în pat şi încerc să-mi fac curaj pentru o altă dimineaţă ploioasă de luni, aud huruitul boilerului, însoţit de sunetul înfundat pe care am sperat că doar mi-l imaginez pe timpul weekendului.

— S-a stricat.

Simon scoate un sunet care poate însemna că e de acord cu asta, în timp ce întinde un braţ deasupra pilotei ca să mă tragă mai aproape de el. Mă feresc.

— O să-ntârzii la serviciu. Va trebui să chem pe cineva să se uite la duşul ăla, e clar că ceva nu-i în regulă cu el.

— O să coste o avere, ştii cum sunt instalatorii. O să ne ceară o sută de parale înainte să intre pe uşă.

— Ei bine, nu pot să-l repar singură şi... – las propoziţia neterminată, aruncându-i lui Simon o privire cu subînţeles.

— Hai că nu-s chiar aşa de rău!

Mă înghionteşte, iar eu scot un sunet ca un chiţăit. Cele două mâini stângi ale lui Simon, când vine vorba de lucru manual, sunt pe măsura alor mele. Casa pe care am cumpărat-o împreună cu Matt fusese executată silit (altfel nu ne-am fi permis-o niciodată), iar planul era să o aranjăm împreună. După ce am dat de două ori cu bormaşina printr-o ţeavă de apă, am căzut de acord să mă ţin departe de sculele electrice, iar reparaţiile au devenit una din acele îndeletniciri încadrate la „munca de jos”, la fel ca spălatul taxiului sau scoaterea tomberoanelor în faţa casei. M-am obişnuit apoi să fac majoritatea acelor treburi în anii în care am fost doar eu şi copiii, dar poliţa din baie a căzut

de trei ori, iar dulapul asamblabil din camera lui Katie este în mod evident foarte instabil. Când am descoperit că şi Simon e la fel de nepriceput ca mine când vine vorba de aşa ceva, am avut parte, în secret, de o lovitură.

— Are vreun rost să reparăm duşul? întreabă Simon. Toată baia are nevoie de o faţă nouă.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple prea curând, îi răspund, gândindu-mă la cadourile de Crăciun pe care va trebui să le plătesc în curând cu un card de credit. Va trebui să reparăm duşul şi să ne descurcăm aşa cu restul.

Mă tolănesc sub pilotă şi simt trupul cald al lui Simon lipindu-se de al meu, cu un ochi pe ceas.

— Bani irosiţi.

Simon dă la o parte pilota cu o mişcare bruscă, împingând-o acolo unde nu pot ajunge la ea şi învăluindu-ne pe amândoi cu un curent de aer rece. Mă ridic în capul oaselor şi mă uit la el.

— De când îţi faci tu griji pentru bani?

Eu sunt cea care ţine evidenţa banilor pe care-i cheltuim. Am chestia asta în sânge. Simon, pe de altă parte, e relaxat cu banii în felul în care sunt oamenii cărora nu le-au lipsit niciodată.

— Îmi pare rău, spune el, ridicând jenat din umeri. M-am trezit cu faţa la cearşaf. Doar că pare păcat să peticeşti ceva ce are nevoie de o reparaţie mai serioasă. Ce-ar fi să cer totuşi un preţ pentru o renovare completă?

Îmi imaginez baia visurilor mele; toată numai inox şi faianţă albă, precum cea de la hotelul din Paris la care Simon m-a dus cu ocazia primei noastre aniversări.

— Nu ne putem permite, Simon, nu acum, că vine Crăciunul.

— Plătesc eu, spune el.

Zăresc ceva în ochii lui care mă face să cred că-şi regretă ieşirea asta, dar nu-şi retrage oferta.

— Nu mă laşi să contribui şi eu la plata ratei, aşa că măcar lasă-mă să achit o baie nouă.

Mă întreb dacă nu cumva comentariile lui Justin din seara precedentă au atins un punct sensibil. Încerc să zic

ceva în semn de protest, dar ridică o mână să mă oprească.

— Insist. O să caut o firmă de construcţii serioasă. Dacă există aşa ceva. Gata, hai, o să-ntârzii, şi tu la fel.

Se ridică, iar eu îmi dau jos picioarele din pat şi le vâr într-o pereche de papuci de casă îmblăniţi. Cămaşa de noapte mi se pare rece lipită de pielea goală şi mă înfior în timp ce cobor şi pun apa la fiert. Motanul nostru, Biscuit, se tot lipeşte de picioarele mele, făcându-mă să mă împiedic de el până când îi pun o porţie de mâncare în castronel.

Aud cum şuierul duşului se opreşte; uşa de la baie se deschide. Se aud paşi la etaj, murmur de voci când Simon şi Katie trec unul pe lângă celălalt. Se aude din nou huruitul. Katie se grăbeşte azi. Dacă se pregăteşte să iasă în oraş, stă în baie ore-ntregi – nu că Simon s-ar plânge vreodată. Mai degrabă rămâne nespălat decât s-o bată la cap.

— Adolescenţi, ridică el din umeri, atunci când o cert că a pus stăpânire pe baie. Oricum, mie nu-mi trebuie prea mult timp să mă spăl pe cap, spune şi-şi trece o mână peste creştet, pipăindu-şi petecul de păr grizonant din ce în ce mai subţire, cu un zâmbet amărât.

— Eşti prea înţelegător, îi spun.

După irascibilitatea lui Matt, este o uşurare să trăieşti alături de cineva atât de tolerant; nu l-am văzut niciodată pe Simon pierzându-şi cumpătul, nici măcar atunci când ne-am trezit cu vecinii la uşă a mia oară ca să se plângă de faptul că Justin ascultă muzică prea tare, deşi era la un nivel care nu-l egala nici pe departe pe cel al ţipetelor copiilor lor. Pur şi simplu, Simon nu ştie să se enerveze.

Melissa a strâns neîncrezătoare din ochi când i-am spus că Simon trăise singur timp de zece ani înainte să ne cunoaştem.

— Da' ce-i în neregulă cu el?

— Nimic! Doar că nu a găsit persoana potrivită. Dar se descurcă foarte bine cu treburile casnice. Găteşte, face curat, chiar şi calcă.

— Nu poţi să-l trimiţi şi la mine-acasă când termini tu cu

el? Neil poate să asambleze un computer din bucăţi, dar pare să nu înţeleagă butonul care pune în funcţiune aspiratorul.

Am râs. Aveam sentimentul, chiar şi în acele zile de la începutul relaţiei, că n-o să-l trimit nicăieri pe Simon. Îmi amintesc frisonul de emoţie pe care l-am simţit când m-a sărutat prima oară, şi excitaţia partidei de sex făcut pe repede-nainte şi cam neîndemânatic la sfârşitul primei noastre întâlniri. Cu atât mai incitantă, cu cât era ceva total necaracteristic mie. Asta mi-a plăcut cel mai mult la Simon: mă făcea să mă simt o altă persoană. Nu o mamă, sau iubita lui Matt sau o soţie. Eram eu însămi. Zoe Walker. Din casa alor mei, m-am mutat direct cu Matt şi, când m-am trezit singură la treizeci de ani, eram atât de preocupată să mă asigur că le este bine copiilor mei, încât nu mi se mai părea important să-mi dau seama cine sunt cu adevărat. Faptul că l-am cunoscut pe Simon a schimbat asta.

Fac ceaiul şi duc sus tava cu cele patru căni, bat la uşa lui Justin şi calc cu grijă prin dezordinea de lucruri aruncate pe jos, ca să-i pot pune o cană aburindă lângă pat.

— Justin, ţi-am făcut ceai.

Nu se întoarce, iar eu iau cana de ieri, încă plină şi rece de-acum. Mă uit la fiul meu, cu barba de trei zile ascunzându-i faţa fină cu gropiţă în bărbie; cu părul căzut peste frunte şi cu un braţ întins către tăblia patului.

— Iubitule, e aproape şapte.

Mormăie. Laptopul lui este deschis pe noptieră, la pagina unui forum de muzică. Fundal negru cu scris alb şi sunt sigură c-o să mă ia durerea de inimă dacă zăbovesc pe el prea mult. La stânga zăresc fotografia pe care Justin o foloseşte la profilul online: este figura lui, dar ascunsă aproape în întregime de o mână care blochează obiectivul camerei. Pe palma lui, cu litere negre, este scris numele său de jucător: Game8oy_94.

Douăzeci şi doi mergând spre doisprezece. Katie s-a grăbit tot timpul să crească – abia aştepta să-şi

abandoneze păpuşile Barbie şi poneii de jucărie –, dar bărbaţii pare că vor să rămână băieţi pentru mai mult timp.

Mă gândesc la ce a spus Simon cu o seară în urmă şi mă întreb dacă într-adevăr Justin va locui încă aici când va avea treizeci de ani. Mai înainte credeam că nu vreau să-mi plece niciodată copiii de-acasă. Îmi plăcea să stăm toţi trei aici, întâlnindu-ne la cină, şi în rest doar coexistând. Din când în când, Katie şi cu mine mai ieşeam împreună, iar Justin se strecura în bucătărie în timp ce pregăteam ceaiul, şterpelind cartofi prăjiţi înainte să apuc să-i pun în farfurii şi explicându-mi intrigile jocului Grand Theft Auto, din care nu pricepeam mare lucru. Eram ca nişte colegi de apartament, mă amăgeam de una singură. Abia când Simon s-a mutat cu noi mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise faptul de a putea împărţi acea parte a vieţii mele cu altcineva.

Justin îşi trage pilota peste cap.

— O să întârzii la serviciu, îi spun.

Şi eu la fel, dacă nu mă pun în mişcare, mă gândesc.

— Nu mă simt bine, vine răspunsul lui mormăit.

Trag cu putere de pilotă.

— Melissa s-a dat peste cap pentru tine, Justin. N-o să pretinzi acum că eşti bolnav ca să lipseşti, mă auzi?

Hotărârea din vocea mea îl atinge, în cele din urmă. Ştie că fără ajutorul Melissei nu ar avea de muncă – şi să nu uităm că nici măcar nu am rugat-o eu.

— Bine, gata, poţi să te opreşti acum.

Îl las stând pe marginea patului, îmbrăcat cu boxeri, frecându-se pe creştet până când tot părul îi stă sculat pe cap.

Un val cald de abur îşi face loc pe uşa deschisă a băii. Bat la uşa lui Katie şi-mi strigă să intru. Stă la biroul pe care-l foloseşte ca măsuţă de toaletă, conturându-şi sprâncene întunecate pe faţa proaspăt machiată, cu părul răsucit în prosop.

— Eşti grozavă! Îl beau cât îmi aranjez părul. Gata să

plecăm la şapte jumate?

— Vrei pâine prăjită?

— Mă balonează. Mănânc ceva după.

Îmi trimite o bezea şi-şi ia cana, cea cu inscripţia „Stai calm şi uită-te la TOWIE[1]”. Chiar şi înfăşurată numai în prosop, tot e superbă. Are nişte picioare până-n gât. Dumnezeu ştie de la cine le-a moştenit, sigur nu de la mine; şi Matt e destul de îndesat, chiar dacă este mai înalt decât mine.

— Nu mai e nimic de făcut, obişnuia el să spună, rânjind şi mângâindu-şi burta de bere

Nici că putea fi mai diferit de Simon: înalt şi zvelt, cu picioare lungi care arată grozav când poartă costum şi extrem de nostim când e în pantaloni scurţi.

— Pun pariu că nu s-a murdărit pe mâini în viaţa lui, a spus Matt dispreţuitor, după ce l-a întâlnit prima oară (în mod stânjenitor, pe treptele casei, când venise s-o aducă pe Katie).

— Poate că nici n-a fost nevoie s-o facă, i-am întors-o şi eu, regretând cuvintele imediat ce le-am rostit.

Matt e inteligent. Poate nu genul academic, ca Simon, dar nu e nici vreun prost. Ar fi terminat facultatea dacă nu aş fi fost eu la mijloc.

Îi duc ceaiul lui Simon. S-a îmbrăcat deja; poartă o cămaşă bleu-deschis şi pantaloni de costum bleumarin, sacoul fiind încă în şifonier. A renunţat la cravată, ca o concesie făcută codului vestimentar mai relaxat abordat la *Telegraph,* dar nu e nici genul de bărbat care poartă pantaloni de doc. Mă uit cât e ceasul şi intru şi eu în baie, sperând că ceilalţi mi-au mai lăsat şi mie puţină apă caldă, dar sunt nevoită să-mi scurtez duşul când îmi dau seama că n-au făcut-o.

Mă şterg când aud o bătaie în uşă.

— Sunt aproape gata!

— Eu sunt. Am plecat.

— Oh, spun şi deschid uşa, cu prosopul înfăşurat în jurul trupului meu ud. Credeam că plecăm împreună.

---

[1] Abreviere de la *The Only Way is Essex* – show de televiziune britanic.

Simon mă sărută.

— Am spus că mă duc puţin mai devreme azi.

— Suntem gata în zece minute.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec. Te sun mai târziu.

Coboară şi eu mă şterg, supărată pe mine că sunt dezamăgită de faptul că nu vrea să mergem împreună până la metrou; parcă-s o adolescentă care nu primeşte jacheta echipei din care face parte tipul de care e îndrăgostită.

Înainte, Simon lucra în schimburi, dimineaţa şi seara la ştiri şi prin rotaţie în weekenduri. Acum câteva luni – pe la începutul lui august – s-au schimbat lucrurile la serviciu şi l-au pus să lucreze după un program fix, de luni până vineri. Credeam că va fi fericit, dar în loc să ne bucurăm de mai multe seri petrecute împreună, vine acasă morocănos şi deprimat.

— Nu-mi plac schimbările, mi-a explicat.

— Atunci cere înapoi vechile ture.

— Nu merge aşa, mi-a spus el, frustrarea făcându-l să se răţoiască la mine. Nu înţelegi.

Avea dreptate, n-am înţeles. Aşa cum nu pot pricepe nici acum de ce nu vrea să ne aştepte zece minute pe mine şi pe Katie până suntem gata.

— Baftă! îi strigă el fetei, în timp ce se îndreaptă spre parter. Dă-i gata!

— Ai emoţii? o întreb, în drumul spre staţie.

Nu spune nimic, ceea ce e un răspuns în sine. Sub un braţ îşi strânge portofoliul, în care se află douăsprezece fotografii optsprezece pe doisprezece centimetri care au costat o mică avere. În fiecare dintre ele poartă ceva diferit; şi are o altă expresie facială. Simon i-a plătit fotografiile, ca surpriză pentru a optsprezecea ei aniversare, şi nu cred s-o mai fi văzut vreodată aşa de fericită.

— Nu-s convinsă că mai suport încă o respingere, spune ea încet.

Oftez.

— E un domeniu dur, Katie. Mă tem că o să mai ai parte de o mulţime de refuzuri.

— Mulţumesc. E bine să ştiu că mama mea are încredere în mine.

Îmi întoarce spatele de parcă ar vrea s-o şteargă de lângă mine, dacă n-am merge amândouă în aceeaşi direcţie.

— Nu fi aşa, Katie. Ştii ce vreau să spun.

O salut pe tipa cu codiţe care cântă la intrarea în staţia de metrou Crystal Palace şi caut prin buzunarul hainei una dintre monedele pe care le ţin acolo. O cheamă Megan şi e doar cu puţin mai mare decât Katie. Ştiu toate astea pentru că am întrebat-o într-o zi şi mi-a povestit că părinţii ei au alungat-o de-acasă şi că-şi duce zilele când pe la un prieten, când pe la altul, cântând la metrou şi stând la coadă la băncile de alimente de la Norwood şi Brixton.

— E frig azi, nu-i aşa?

Arunc o monedă de zece pence în cutia chitarei ei, acolo unde se loveşte de celelalte câteva, iar ea îşi întrerupe cântecul ca să-mi mulţumească, înainte să reia cu uşurinţă versurile următoarei strofe.

— Zece pence n-o s-o ajute prea mult, mamă.

Acordurile melodiei lui Megan se sting pe măsură ce înaintăm în interiorul staţiei de metrou.

— Zece dimineaţa, zece şi seara când mă întorc de la serviciu. Asta înseamnă o liră pe săptămână, zic eu ridicând din umeri. Cincizeci de lire pe an.

— Ei bine, dacă pui problema în felul ăsta, atunci eşti foarte generoasă, spune Katie şi apoi rămâne tăcută pentru o clipă. Totuşi, de ce nu-i dai atunci o liră în fiecare vineri? Sau un teanc de bancnote de Crăciun?

Ne scanăm cardurile Oyster[2] şi trecem de barierele de control al biletelor către metrou.

— Pentru că în felul ăsta nu pare că-i dau foarte mult, îi răspund lui Katie, chiar dacă nu acesta este motivul; nu contează banii în sine, ci actul de bunătate. Aşa, pot să

[2] Carduri de călătorie din Marea Britanie (N.t.).

ofer puţină bunătate în fiecare zi.

La staţia Waterloo, ne străduim să ne facem loc pe peron şi ne alăturăm procesiunii vâscoase care-şi croieşte drum către linia Northern.

— Pe bune, mamă, nu ştiu cum reuşeşti să faci asta în fiecare zi.

— Te obişnuieşti, îi spun, deşi nu e vorba că te obişnuieşti, ci mai degrabă că ajungi să suporţi pur şi simplu situaţia (să stai în picioare într-un tren plin ochi, în care mai şi pute, vine la pachet cu un serviciu în Londra).

— Eu urăsc chestia asta. E destul că trebuie s-o fac miercurea şi în serile de sâmbătă, dar să treci prin asta la orele de vârf? Dumnezeule, m-ar termina.

Katie este chelneriţă la un restaurant de lângă Leicester Square. Ar putea să-şi găsească ceva mai aproape de casă, dar îi place să se afle în ceea ce numeşte ea „inima oraşului”. Ce vrea să spună este că e mult mai probabil să cunoască vreun producător de film sau un agent care îşi petrece timpul pe lângă Covent Garden şi Soho decât în Forest Hill. E posibil să aibă dreptate, chiar dacă în cele optsprezece luni de când lucrează acolo asta încă nu s-a întâmplat.

Astăzi, însă, Katie nu se duce la restaurant. Merge să dea o probă, la o agenţie teatrală (o alta dintr-o lungă serie) care, speră ea, va accepta s-o angajeze. Aş vrea să cred în ea pe cât de mult şi-ar dori ea asta de la mine, dar sunt o persoană realistă. E frumoasă, talentată şi e o actriţă minunată, dar e doar o fată de nouăsprezece ani de la şcoala din Peckham, iar şansele ca ea să aibă mega succes sunt cam tot atât de mari cât ale mele să câştig la loterie. Şi eu nici măcar nu joc.

— Promite-mi că, dacă nici de data asta nu-ţi iese, te vei gândi măcar la cursul acela de secretariat despre care ţi-am spus.

Katie se uită la mine dispreţuitor.

— Doar aşa, ca să ai un plan de rezervă.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, mamă.

Staţia Leicester Square este ca un stup. Suntem despărţite una de alta pentru scurt timp când ne apropiem de barierele de control al biletelor, iar când o regăsesc, o strâng de mână.

— Încerc să fiu practică, atâta tot.

E supărată pe mine şi nu pot s-o condamn. De ce a trebuit să aleg taman momentul ăla ca să pomenesc de cursul de secretariat? Mă uit la ceas.

— Mai ai încă trei sferturi de oră. Lasă-mă să-ţi iau o cafea.

— Aş prefera să fiu singură.

Bănuiesc că merit asta, dar vede ce efect are asupra mea.

— Doar ca să mai repet puţin textul, atâta tot.

— Sigur că da. Ei bine, atunci, noroc! Îţi doresc asta sincer, Katie. Sper să meargă strună.

O văd cum se îndepărtează, dorindu-mi să pot să mă bucur pur şi simplu pentru ea; s-o încurajez, aşa cum a făcut-o Simon înainte să plece la serviciu de dimineaţă.

— Nu cred că te durea dacă dădeai şi tu dovadă de mai mult entuziasm.

Melissa întinde margarină pe feliile de pâine, aşezându-le apoi în perechi, cu umplutura în interior, gata pentru aglomeraţia de la prânz. În vitrinele de sticlă din faţă sunt tuburi cu maioneză cu ton, cu somon afumat şi cu brânză rasă. Cafeneaua din Covent Garden se cheamă Melissa's Too[3]. E mai mare decât cea din Anerley Road, cu scaune înalte la fereastră şi cinci sau şase mese cu scaune metalice, care sunt vrăfuite într-un colţ în fiecare seară pentru ca femeia de serviciu să poată spăla pe jos.

— Adică s-o mint, vrei să spui?

E nouă fără zece şi în cafenea nu mai este nimeni, cu excepţia lui Nigel, a cărui haină lungă gri este stropită cu noroi şi care emană valuri de mirosuri corporale nu tocmai

[3] În limba engleză *too* (de asemenea) şi *two* (doi) se pronunţă la fel – în text este vorba despre ce-a de-a doua cafenea a Melissei/ cafeneaua Melissei, de asemenea (N.t.).

plăcute de fiecare dată când bărbatul se mişcă. Trage de o cană de ceai, aşezat pe unul dintre scaunele înalte de la fereastră, până când Melissa îl alungă la ora zece în fiecare dimineaţă, spunându-i că prezenţa lui nu face bine afacerii. Nigel se aşeza de obicei pe trotuarul din faţa cafenelei, cu o şapcă pusă pe jos în faţa lui, până când Melissei i s-a făcut milă de el. Îl taxează cu cincizeci de pence, cu două lire mai puţin decât preţul afişat pe tablă, şi el are grijă să primească cu vârf şi îndesat pentru ce-a plătit.

— Pur şi simplu fii alături de ea.

— Dar sunt alături de ea! Mi-am luat vreo câteva ore libere de la serviciu tocmai ca să mergem împreună.

— Şi ea ştie chestia asta?

Nu mai zic nimic. Avusesem de gând să mă întâlnesc cu ea după audiţie să văd cum i-a mers, dar Katie mi-a dat de înţeles destul de clar că nu mă vrea prin preajmă.

— Ar trebui s-o încurajezi. Când o să devină mare vedetă la Hollywood n-o să-ţi convină să le spună celor de la revista *Hello!* că mama ei îi spunea că nu are talent.

Râd.

— Nu începe şi tu acuma! Simon e convins că va reuşi.

— Păi vezi? spune Melissa, de parcă asta ar rezolva toată problema.

Plasa albastră de păr i s-a desfăcut şi i-o prind eu, ca să nu mai fie nevoită să se spele din nou pe mâini după aceea. Melissa are părul brunet, lung, des şi lucios, şi îl poartă într-o împletitură complicată pe care am văzut-o făcând-o în câteva clipe. Când lucrează, îşi înfige un creion în coc, ceea ce-i dă un înşelător aer boem. Ca în majoritatea zilelor, poartă jeanşi şi ghete până la gleznă, şi o cămaşă albă apretată, cu mânecile suflecate până la coate, care scot la iveală o piele pe atât de albă pe cât de închisă la culoare e a bărbatului ei.

— Mulţumesc.

— Pe de altă parte, şi despre el e convins că va ajunge un autor celebru, zic eu zâmbind larg, dar chiar dacă o spun în glumă, tot mă simt cumva lipsită de loialitate.

— Asta nu presupune să şi scrii efectiv ceva?

— Dar chiar scrie, răspund, echilibrând balanţa şi luându-i apărarea lui Simon. A avut de făcut o documentare uriaşă mai întâi şi e greu să găseşti timp când ai o slujbă cu normă-ntreagă.

— Despre ce e?

— Un fel de thriller cu spionaj, cred. Mă ştii, nu-i tocmai genul meu de carte. Mie dă-mi oricând o Maeve Binchy[4].

N-am citit nimic din romanul lui Simon. Vrea să aştepte până e gata înainte ca eu să-l văd, iar mie îmi convine chestia asta, pentru că, la drept vorbind, mi-e puţin teamă. Mă îngrijorează faptul că n-o să ştiu ce să spun despre el, că nici măcar nu sunt destul de pricepută ca să-mi dau seama dacă e bun de ceva sau nu. Sunt convinsă ca va fi o carte bună. Simon scrie foarte frumos. Este unul dintre cei mai experimentaţi ziarişti de la *Telegraph* şi lucrează la cartea asta de când l-am cunoscut.

Uşa se deschide şi intră un bărbat în costum. O salută pe Melissa, adresându-i-se pe numele mic şi vorbesc despre vreme în timp ce ea îi face cafeaua, în care pune lapte şi zahăr fără să mai fie nevoie să-l întrebe dacă vrea.

Pe raftul din perete este un exemplar al ziarului *Metro* de vineri şi îl iau de-acolo în timp ce Melissa încasează banii. Oricine l-o fi citit a lăsat ziarul împăturit la articolul intitulat „Rata criminalităţii din metroul londonez e în plină creştere” şi, chiar dacă nu se află nimeni lângă mine, instinctiv îmi mut braţul protejându-mi geanta, pe care o port de-a curmezişul pieptului, un obicei vechi de ani de zile. În ziar apare o fotografie a unui puşti cam de aceeaşi vârstă cu Justin, cu faţa lovită rău, şi o alta a unei femei cu rucsacul deschis pe genunchi, cu o figură de parcă stă să plângă. Trec în grabă peste articol, dar nicio noutate; sfaturi despre cum să-ţi ţii bunurile cât mai aproape de tine, să nu călătoreşti de unul singur seara târziu. Nimic din ce nu i-am spus deja lui Katie, de mai multe ori chiar.

---

[4] Autoare irlandeză, apreciată pentru scrierile sale empatice şi pline de umor, pentru interesul arătat naturii umane şi pentru finalurile surprinzătoare ale cărţilor sale (N.t.).

— Justin mi-a spus că gestionara ta a plecat acasă bolnavă ieri, spun eu când rămânem din nou singure.

— Iar azi e ziua ei liberă, aşa că... – face un gest arătând spre plasa de păr albastră. Pun pariu că Richard Branson nu a avut genul ăsta de probleme pe când îşi construia imperiul.

— Eu pun pariu că a avut. Şi nu-s prea convinsă că poţi numi două cafenele, două cafenele *grozave,* adaug când prind privirea inflamată a Melissei, chiar un imperiu, totuşi.

Melissa are un aer duplicitar:

— Trei.

Ridic o sprânceană şi aştept detalii.

— Clerkenwell. Nu te uita aşa la mine. Trebuie să profiţi de ocazii dacă vrei să creşti.

— Dar...

Mă opresc înainte să depăşesc o linie de după care să nu mă mai pot întoarce. Să deschid o a treia cafenea în timp ce a doua încă scârţâie m-ar îngrozi, dar bănuiesc că tocmai de-aia Melissa este cea care face afaceri şi eu nu. Când m-am mutat în casa de lângă cea a Melissei şi a lui Neil făceam un curs de contabilitate în cadrul unui program de educaţie pentru adulţi. Fusesem varză la matematică în timpul şcolii, dar Matt ţinea copiii la el doar miercuri seara, ceea ce însemna că aveam de ales între asta şi cursul de tapiţerie, şi nu m-am văzut câştigându-mi existenţa din tapiţat scaune vechi. Melissa a fost primul meu client.

— Mi-am ţinut singură contabilitatea până acum, mi-a spus ea, când i-am povestit că m-am înscris la curs, dar tocmai am luat un spaţiu nou în Covent Garden şi mi-ar prinde bine nişte timp liber. Nu-i vorba decât de state de plată şi facturi, nimic foarte complicat.

Am profitat de ocazie. Şi chiar dacă a mai durat un an până când un alt client – Graham Hallow – mi-a oferit un serviciu permanent, am continuat să ţin registrele pentru cele două cafenele.

— Melissa Trei? întreb, iar ea râde.

— Şi Patru, şi Cinci… cerul e limita!

Nu trebuie să ajung la serviciu mai devreme de prânz, dar când sosesc, pe la unsprezece, Graham se uită în mod ostentativ la ceas.

— Ce drăguţ din partea ta că ai hotărât să vii azi, Zoe.

Ca întotdeauna, poartă un costum din trei piese, cu un ceas de buzunar prins la vestă. „Profesionalismul generează încredere”, mi-a explicat el odată, probabil într-o încercare de a mă face să ies din pantalonii mei Marks Spencer ca să port ceva mai de modă veche.

Nu-l iau în seamă. Cele două ore libere au fost aprobate şi semnate chiar de el însuşi vineri, înainte să plec acasă.

— Vrei să-ţi fac o cafea? întreb, după ce am învăţat cu mult timp în urmă că cea mai bună metodă de a-l dezumfla pe Graham este să i te adresezi extrem de politicos.

— Ar fi bine-venită, mulţumesc. Ai avut un weekend plăcut?

— N-a fost rău.

Nu-i dau alte amănunte, iar el nu mă întrebă nimic în plus. Îmi ţin viaţa privată pentru mine, mai nou. Când m-am combinat cu Simon, Graham a îndrăznit să sugereze că era nepotrivit să mă întâlnesc cu cineva cunoscut prin intermediul serviciului meu, chiar dacă trecuseră luni bune de când Simon venise pentru prima oară la birou, ca să ceară câteva informaţii despre preţurile spaţiilor comerciale, pentru un articol la care lucra.

— Dar nu ar fi fost nepotrivit în schimb să ies cu şeful? am răspuns, încrucişându-mi braţele şi privindu-l drept în ochi.

Pentru că la şase săptămâni după ce am aflat de aventura lui Matt, pe când eram la pământ şi nu mai ştiam ce să fac să mă ridic, Graham Hallow mă invitase să ieşim împreună şi eu am refuzat.

— Îmi era milă de tine, a spus el, când l-am confruntat câţiva ani mai târziu. Credeam că aveai nevoie să fii consolată.

— Sigur. Mulţumesc.

— Poate că exact la fel crede şi tipul ăsta nou.

N-am muşcat momeala. Ştiam că Simon nu mă compătimea. Mă adora. Îmi cumpăra flori, mă ducea la restaurante drăguţe şi mă săruta într-un fel care făcea să mi se înmoaie genunchii. Ne întâlneam doar de câteva săptămâni, dar ştiam deja, pur şi simplu ştiam. Poate că lui Graham îi fusese milă de mine, dar nu mi-a iertat niciodată pe deplin faptul că l-am refuzat. Nu mi-a mai dat voie să plec mai devreme atunci când erau copiii bolnavi, nici nu m-a mai scutit de dojenitul corespunzător atunci când trenurile aveau întârzieri. Din clipa aceea, s-a comportat ca la carte, iar eu aveam prea mult nevoie de slujba lui ca să risc să încalc regulile.

Graham îşi bea cafeaua, apoi îşi îmbracă sacoul şi dispare. Nu are nimic în agendă, dar bombăne ceva despre întâlnirea cu un tip în legătură cu un câine şi, la drept vorbind, mă bucur să rămân singură. Biroul este neobişnuit de liniştit pentru o zi de luni, aşa că încep o îndelung amânată curăţenie de primăvară, punând tot felul de documente în tocătorul de hârtie şi mutând ghivecele vechi de o mie de ani cu planta-păianjen ca să şterg praful pe după ele.

Telefonul meu scoate un bip şi văd un mesaj de la Matt.

KT okay?

Scurtează numele tuturor în felul ăsta. Katie este KT, Justin e Jus, iar eu sunt Zoe numai atunci când ne certăm.

Bănuiesc că Simon ar fi Si, dacă ar avea genul acela de relaţie.

Îi răspund:

Încă nu am veşti de la ea. Nu ştiu dacă e semn bun sau nu.

Era încrezătoare?

Mă gândesc o secundă la ce să răspund.

Optimistă.

Şi tu? x

Văd simbolul pupicului şi îl ignor. Las conversaţia în aer, continuând să şterg praful, iar după câteva minute, Matt sună.

— Ai făcut-o iarăşi, aşa-i?

— Ce să fac? întreb, ştiind foarte bine la ce se referă.

— Ai dezumflat-o în legătură cu audiţia.

Pronunţă consoanele cumva înfundat şi ştiu că e din cauză că tocmai şi-a băgat o ţigară în gură. Ca o confirmare, aud clinchetul unei brichete care se aprinde şi Matt trage un fum lung. Au trecut aproape douăzeci de ani de când m-am lăsat de fumat, dar tot am o senzaţie fizică, ca şi cum aş trage eu din ţigară, în timp ce inhalează fumul.

— N-am făcut asta, încep, dar Matt mă cunoaşte prea bine. Cel puţin, nu intenţionat.

— Ce i-ai spus?

— Doar am adus vorba despre cursul de secretariat despre care ţi-am zis…

— Zo..

— Ce? Şi tu ai fost de acord că ar fi perfect pentru ea.

Aud zgomotul traficului în fundal şi ştiu că Matt a oprit într-o parcare pentru taxiuri şi stă rezemat de maşină.

— Trebuie să o iei cu frumosul. Dacă o împingi cu forţa într-o anumită direcţie, o s-o ia la goană direct în sens opus.

— Actoria nu-i o slujbă serioasă, răspund, pentru că a mă contrazice cu Matt e un obicei de care e greu să mă dezobişnuiesc. Are nevoie de un plan de rezervă.

— O să-şi dea şi singură seama de asta în curând. Şi când o să se întâmple, o să fim alături de ea.

Termin de şters praful în biroul principal şi mă îndrept

spre cel al lui Graham. Pupitrul lui e de două ori mai mare decât al meu, dar aproape la fel de ordonat. Este unul dintre puţinele lucruri pe care le avem în comun. Paralel cu marginea biroului stă un calendar, cu citatul motivaţional al zilei, îndemnându-mă să fac ceva azi pentru care eu, cea din viitor, o să-mi mulţumesc. Pe partea cealaltă a biroului sunt trei tăviţe pentru documente, aşezate una deasupra celeilalte şi etichetate: *intrări, de rezolvat, poştă.* În faţa lor se află un teanc de ziare. Deasupra, *London Gazette.*

Nimic neobişnuit. Ar fi chiar greu să găseşti un birou în Londra care să nu aibă vreun exemplar din *Gazette* aruncat pe undeva. Iau primul număr, spunându-mi că fac în continuare curăţenie, şi observ că şi ziarul de dedesubt este tot *London Gazette.* La fel şi cel de sub el, şi următorul. Vreo douăsprezece numere sau mai bine, frumos aşezate unul peste altul. Arunc o privire spre uşă şi apoi mă aşez pe scaunul de piele al lui Graham, deschizând primul ziar. Răsfoiesc rapid primele pagini, dar nu mă pot abţine să trec direct la pagina de anunţuri.

Şi apoi simt cum mi se strânge stomacul, iar palmele încep să-mi transpire. Pentru că pe ultima pagină a ziarului pe care-l ţin în mână, un ziar de acum câteva zile, se află imaginea unei femei pe care am mai văzut-o.

Suntem cu toţii sclavii obiceiurilor noastre.

Chiar şi tu.

Îţi iei aceeaşi haină în fiecare zi; pleci de-acasă la aceeaşi oră în fiecare dimineaţă. Ai un loc preferat în autobuz sau în metrou; ştii precis ce scară rulantă merge mai repede, ce barieră de control al biletelor să foloseşti, la care tarabă se formează coada cea mai scurtă.

Ştii lucrurile astea; şi le ştiu şi eu.

Ştiu că-ţi cumperi acelaşi ziar de la acelaşi chioşc; laptele, la acelaşi moment în fiecare săptămână. Ştiu drumul pe care-ţi duci copiii la şcoală; scurtătura pe care o iei când te întorci acasă de la orele de zumba. Ştiu strada pe care te desparţi de prietenele tale, după o vineri seara petrecută la pub; şi ştiu că restul drumului până acasă îl parcurgi singură. Ştiu traseul de cinci kilometri pe care alergi duminica dimineaţa şi locul exact în care te opreşti să faci exerciţiile de stretching.

Ştiu toate lucrurile astea pentru că ţie nu ţi-a trecut niciodată prin cap că eşti observată.

Rutina este confortabilă pentru tine. Este familiară, îţi dă încredere.

Rutina te face să te simţi în siguranţă.

Rutina o să te omoare.

6.

Kelly tocmai ieşea din sala de şedinţe când îi sună telefonul. *Număr ascuns* însemna aproape întotdeauna dispeceratul şi îşi sprijini telefonul între ureche şi umărul drept, în timp ce îşi încheia vesta de protecţie.

— Kelly Swift.

— Poţi să preiei un apel de la o doamnă, Zoe Walker? se auzi o voce.

Kelly auzea zumzăitul vocilor din fundal; o mulţime de alţi operatori care răspundeau la telefoane şi redistribuiau apelurile.

— Vrea să vorbească cu tine în legătură cu un furt pe linia Circle, ceva luat dintr-o geantă.

— Va trebui să-i faci legătura cu brigada Furturi. Mi-am încheiat perioada de transfer la ei acum câteva zile; acum sunt din nou la Poliţia de Proximitate.

— Am încercat, dar nu răspunde nimeni la ei. Numele tău este încă dat la contacte pentru genul asta de infracţiuni, de aia... – începu să explice operatorul, iar Kelly oftă.

Numele Zoe Walker nu-i spunea nimic, dar în cele trei luni petrecute la brigada Furturi avusese de-a face cu mai multe victime ale unor furturi de portofele decât îşi putea aduce aminte.

— Fă-mi legătura.

— Mulţumesc.

Operatorul păru uşurat şi, nu pentru prima oară, Kelly se simţi bucuroasă că lucra în partea activă a poliţiei, nu blocată într-o încăpere fără ferestre, primind apeluri de la diverşi cetăţeni. Auzi un clic slab.

— Alo? Alo? făcu o altă voce pe fir, de data asta o voce feminină, destul de agitată.

— Alo? Aici agent de poliţie Swift. Cu ce vă pot ajuta?

— În sfârşit! Ai zice că încerc să sun la MI5.

— Mă tem că nu e nici măcar pe-aproape la fel de interesant. Înţeleg că vreţi să vorbim despre un furt la

metrou. Ce vi s-a furat?

— Nu mie, răspunse femeia, de parcă Kelly nu înţelegea cum stau lucrurile. Lui Cathy Tanning.

Genul acesta de telefoane erau obişnuite atunci când un ofiţer de poliţie era citat într-un ziar. Tot felul de oameni îl contactau; de multe ori, fără nicio legătură cu articolul însuşi, de parcă faptul că-ţi aflaseră numele şi că puteai fi un umăr pe care să plângă era suficient pentru ei.

— I-au fost furate cheile din geantă pe când adormise în timp ce se întorcea spre casă, continuă doamna Walker. Nimic altceva, doar cheile.

Era genul de furt care părea nefiresc. Când întocmise raportul preliminar, Kelly nu fusese întru totul hotărâtă dacă să considere cazul ca furt, de la bun început, dar Cathy insistase că nu-şi pierduse cheile.

— Le ţin într-un compartiment separat în geantă, îi spusese ea poliţistei. Nu aveau cum să cadă.

Buzunarul respectiv era pe exteriorul genţii de tip rucsac, iar un fermoar şi o cataramă de piele făceau imposibilă căderea cheilor de la sine. Ambele fuseseră desfăcute.

Imaginile de pe camerele de supraveghere o arătaseră pe Cathy intrând la metrou la staţia Shepherd's Bush, cu catarama de la buzunarul rucsacului părând bine închisă. La momentul la care a părăsit metroul, la Epping, cureaua cataramei atârna desfăcută, cu buzunarul întredeschis.

În privinţa stabilirii modului de operare, fusese extrem de simplu. Cathy era martorul perfect: avea întotdeauna acelaşi traseu spre casă, ba chiar alegea şi acelaşi vagon de metrou de la linia Central, aşezându-se, de câte ori era posibil, pe acelaşi loc. Dacă toată lumea ar fi la fel de predictibilă, îşi aminti Kelly că-şi spusese atunci, asta i-ar face slujba mult mai simplă. O identificase pe Cathy pe imaginile camerelor de supraveghere la doar câteva minute după ce începuse s-o caute, dar nu fusese victima vreunuia dintre clienţii ei obişnuiţi puşi pe furtişaguri. Cei mai frecvenţi infractori de la metrou erau zilele acelea fraţii Curtis, dar ei căutau portofele şi telefoane, nu chei.

Când Kelly a cerut înregistrarea cu vagonul de metrou în care apărea şi Cathy la momentul furtului a fost cât pe-aci să-l rateze pe făptaş.

Cathy adormise, rezemată de peretele vagonului, cu picioarele încrucişate şi cu braţele strânse protector în jurul genţii. Kelly fusese foarte atentă să cerceteze vagonul în căutarea unor puşti cu hanorace cu glugă sau a unor femei care călătoreau în pereche, cu batic pe cap şi bebeluşi în braţe, încât aproape că nu l-a băgat în seamă pe bărbatul care stătea în picioare, în apropiere de Cathy. În mod cert nu corespundea profilului hoţului obişnuit de buzunare. Înalt şi bine îmbrăcat, cu un fular gri petrecut de două ori în jurul gâtului şi apoi ridicat deasupra urechilor, atât cât să-i acopere parţial faţa, de parcă ar fi fost încă afară, înfruntând urgiile naturii. Era cu spatele la cameră, cu privirea în pământ. Cu o mişcare rapidă şi sigură s-a lăsat în jos, s-a aplecat spre Cathy Tanning, apoi s-a ridicat, în timp ce mâna dreaptă i-a dispărut în buzunar prea repede pentru ca poliţista să vadă ce anume avea în mână.

Crezuse oare că avea să găsească un portmoneu în buzunarul exterior? Sau un telefon? O încercare la noroc, care se dovedise dezamăgitoare, când a descoperit apoi că nu se alesese decât cu nişte chei? Pe care le-a luat oricum, pentru că ar fi fost un risc inutil să încerce să le pună înapoi şi pe care le-a abandonat pe undeva în drum spre casă?

Kelly îşi petrecuse ultimele ei zile la brigada Furturi încercând să dea de hoţul din cazul Cathy Tanning pe undeva pe la metrou, dar nu avea decât un instantaneu la o rezoluţie atât de slabă, că nici măcar nu avusese rost să-l pună în circulaţie. Bărbatul era asiatic, de lucrul ăsta putea fi sigură, şi avea cam în jur de un metru optzeci. Camerele de supraveghere aveau înregistrări color, iar calitatea imaginii era impresionantă, ai fi putut crede de-a dreptul că urmăreşti imagini de la ştiri cu navetiştii la metrou, dar asta nu a fost de-ajuns ca să obţină o identificare sigură a făptaşului. Pentru asta camerele ar fi

trebuit să fie îndreptate în direcţia potrivită; să fie poziţionate în aşa fel, încât să surprindă o imagine frontală completă. De prea multe ori – ca în această situaţie – infracţiunea se petrecea într-o zonă acoperită doar periferic de camera de supraveghere. Să măreşti imaginea ca să vezi mai bine ar fi însemnat o imagine mai neclară, până într-atât încât detaliile importante ajungeau să se piardă într-o figură omogenă pe care nu aveai nicio şansă s-o identifici cu precizie.

— Aţi fost martoră la furt? întrebă Kelly, îndreptându-şi din nou atenţia asupra lui Zoe Walker.

În mod cert, ar fi sunat mai devreme dacă ar fi văzut cu adevărat infracţiunea petrecându-se. I-a trecut apoi prin cap că poate că Zoe Walker găsise cheile; asta însemna că ar fi putut să le trimită la criminalistică pentru analize.

— Am câteva informaţii pentru dumneavoastră, spuse Zoe Walker.

I se adresa formal, pe un ton abrupt, aproape nepoliticos, dar sub acesta se ascundea o nesiguranţă care trăda nervozitate.

Kelly o îndemnă cu blândeţe să continue.

Apăru sergentul, bătând în cadranul ceasului. Kelly îi arătă receptorul şi mimă *Un minut.*

— Victima. Cathy Tanning. Fotografia ei a apărut într-o reclamă de la secţiunea anunţuri din *London Gazette,* chiar înainte să-i fie furate cheile.

La orice s-ar fi aşteptat Kelly din partea lui Zoe Walker, mai puţin la asta. Se aşeză.

— Ce fel de anunţ?

— Nu sunt foarte sigură. E pe o pagină cu altele similare, reclame la linii erotice şi escorte. Iar vineri am văzut acelaşi anunţ, doar că am impresia că era fotografia mea.

— Aveţi impresia?

Kelly nu-şi putu opri o doză de scepticism să i se strecoare în voce. O auzi pe Zoe Walker ezitând.

— Ei bine, semăna cu mine. Doar că nu purta ochelari. Deşi, uneori şi eu port lentilele de contact, din acelea

zilnice, de unică folosinţă, ştiţi? spuse femeia, oftând. Nu mă credeţi, nu-i aşa? Credeţi că sunt vreo ţăcănită.

Era atât de aproape de ceea ce credea Kelly cu adevărat, încât aproape că se simţi vinovată.

— Ba deloc. Doar că încerc să stabilesc cum s-au petrecut lucrurile. Îmi puteţi da datele anunţurilor pe care le-aţi văzut?

Aşteptă până când Zoe verifică în calendar, apoi îşi notă cele două date: marţi, 3 noiembrie pentru fotografia lui Cathy Tanning şi vineri, 13 noiembrie, pentru Zoe.

— O să cercetez, îi promise ea femeii, chiar dacă nu ştia când avea să găsească timp şi pentru aşa ceva. Nu vă faceţi griji.

— Nu.

Paul Powell era de neclintit.

— Ai avut trei luni în care te-ai fâţâit în haine civile, în timp ce noi, ceilalţi, am muncit pe-aici; e timpul să faci treabă adevărată de poliţist.

Kelly îşi muşcă limba, ştiind că nu avea rost să-l transforme în duşman pe sergentul Powell.

— Vreau doar să stau de vorbă cu Cathy Tanning, spuse ea, detestându-şi tonul rugător, şi după aia promit că mă întorc imediat.

Nu era nimic mai frustrant ca o treabă neterminată, ceva neverificat, şi chiar dacă Zoe Walker păruse cel puţin bizară, ceva o zgândărea totuşi pe Kelly, nu-i dădea pace. Era posibil să fi apărut fotografia lui Cathy în anunţurile din ziar? Era posibil să nu fi fost o victimă întâmplătoare, ci o ţintă atent aleasă? Ba chiar anunţată printr-o reclamă? Greu de crezut.

— Nu mai e treaba ta. Dacă e ceva de investigat, o vor face cei de la brigada Furturi. Dacă n-ai destul de lucru, nu trebuie decât să spui…

Kelly ridică braţele defensiv. Ştia când trebuie să renunţe.

Cathy Tanning avea o casă în Epping, nu departe de

staţia de metrou. Păru bucuroasă să primească un telefon de la Kelly, sugerându-i să se întâlnească la un wine bar în Sefton Street atunci când Kelly avea să-şi termine programul. Kelly fu imediat de acord, ştiind că, dacă voia să investigheze o nouă pistă în cazul de care nu mai era în niciun fel legată oficial, trebuie s-o facă pe cont propriu, în timpul ei liber.

— Nu le-ai găsit, nu-i aşa?

Cathy avea treizeci şi şapte de ani. Medic generalist la o clinică în apropiere de Shepherd’s Bush, era o tipă directă, ceea ce Kelly suspecta că-i cam deranja pe unii dintre pacienţii săi. Ei însă îi plăcea lucrul ăsta.

— Îmi pare rău.

— Asta e. Nici nu mă aşteptam să le găseşti. Sunt curioasă însă, care-i povestea cu anunţul?

Recepţionista de la *Gazette* fusese surprinzător de amabilă, trimiţându-i prin e-mail copii color ale tuturor anunţurilor de la secţiunea respectivă din datele menţionate de Zoe Walker. Kelly le examinase în timp ce se afla în metrou, identificând destul de repede imaginea pe care Zoe o considera ca înfăţişând-o pe Cathy. Cu doar câteva zile în urmă, Kelly îl urmărise pe fotograful de la *Metro* în timp ce îi lua mai multe instantanee lui Cathy, şi observase cum bretonul femeii se aşeza într-un anumit fel în partea dreaptă, precum şi un rid micuţ între sprâncenele ei. Fotografia din *Gazette* îi semăna în mod evident.

Kelly puse anunţul decupat din ziar pe masă în faţa lui Cathy, urmărind cu atenţie reacţia acesteia. Nu erau prea multe informaţii sub fotografie, dar anunţul era înconjurat de altele pentru escorte şi linii erotice, sugerând că şi el oferea servicii similare. Oare medicii generalişti aveau ca slujbă secundară servicii la linii erotice? Sau ca dame de companie?

Primul lucru pe care-l făcuse Kelly când primise copii ale anunţurilor fusese să acceseze adresa de web – gasesteperecheapotrivita.com. Căutarea o dusese la o

pagină goală, cu o casetă în centrul paginii care sugera că ar fi fost nevoie de o anumită parolă, dar fără nicio indicaţie suplimentară despre care ar fi putut fi aceasta sau cum ar fi putut cineva s-o obţină.

Cathy era cu adevărat surprinsă. Un moment de tăcere, apoi un râs nervos. Ridică anunţul şi-l privi mai atent.

— Ar fi putut să aleagă un unghi mai bun, nu crezi?

— Deci, tu eşti în fotografie?

— E haina mea de iarnă.

Fotografia fusese decupată cu atenţie, pentru ca detaliile fundalului întunecat să nu fie identificabile. Un spaţiu de undeva dinăuntru, se gândi Kelly, deşi nu putea să spună cu siguranţă care era acela. Cathy privea spre cameră, dar nu direct în obiectiv; privea în depărtare, ca şi cum se gândea la cu totul şi cu totul altceva. Umerii hainei ei maro-închis erau însă vizibili, cu o glugă cu margini îmblănite atârnând relaxat în spatele capului ei.

— Ai mai văzut fotografia asta până acum?

Cathy infirmă dând din cap. În ciuda siguranţei de sine pe care o afişa, Kelly, îşi putea da seamă că situaţia o zăpăcise cumva.

— Şi bănuiesc că nu ai dat tu anunţul.

— Uite, poate că situaţia din sistemul de sănătate e cam dură, dar nu sunt tocmai pregătită să încep altă carieră.

— Eşti înregistrată pe vreun site de întâlniri?

Cathy o privi amuzată.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar încerc să-mi dau seama dacă e posibil ca fotografia să fi fost luată de pe un site legal.

— Nu sunt pe niciun site de genul ăsta, răspunse Cathy. Nu a trecut mult timp de când am ieşit dintr-o relaţie serioasă şi, ca să-ţi spun drept, s-o iau de la capăt cu alta e ultimul lucru la care mă gândesc acum.

Puse copia anunţului înapoi pe masă, luă o gură de vin, apoi se uită la Kelly.

— Spune drept, ar trebui să-mi fac griji?

— Nu ştiu, răspunse Kelly sincer. Anunţul ăsta a apărut cu două zile înainte să-ţi fie furate cheile, iar eu am aflat

despre el abia acum câteva ore. Femeia care l-a găsit, Zoe Walker, crede că şi fotografia ei a apărut în ziarul de vineri.

— Şi ei i s-a furat ceva?

— Nu. Dar e de înţeles că o nelinişteşte povestea asta cu fotografia care i-a apărut în ziar.

— Şi eu simt la fel.

Cathy nu mai spuse nimic o vreme, de parcă ar fi cântărit dacă era bine să continue.

— Chestia este, Kelly, că eu chiar voiam să te sun de câteva zile.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Cathy o fixă pe Kelly cu privirea.

— Sunt doctor. Am de-a face cu fapte, nu cu fantezii, aşa cum îmi închipui că ţi se întâmplă şi ţie. Am vrut să te sun, dar… n-am fost sigură.

— Sigură de ce?

Urmă o altă pauză.

— Cred ca mi-a intrat cineva în casă cât timp am fost eu la serviciu.

Kelly nu spuse nimic, aşteptând-o pe Cathy să continue.

— Nu sunt sigură. E mai degrabă vorba de… un sentiment, spuse Cathy şi-şi dădu ochii peste cap. Ştiu, chestia asta nu-i valabilă într-o instanţă, nu? Exact de aia nici n-am raportat-o. Dar când m-am întors alaltăieri acasă de la serviciu aş fi putut să jur că simt miros de aftershave în holul de la intrare, iar când am urcat la etaj să mă schimb, capacul de la coşul de rufe era dat la o parte.

— E posibil să-l fi lăsat chiar tu aşa?

— E posibil, dar e puţin probabil. Să-l închid e unul din gesturile alea reflexe, ştii? spuse Cathy şi apoi se opri. Cred că-mi lipseşte nişte lenjerie intimă.

— Dar ai schimbat încuietorile, totuşi, nu? întrebă Kelly. Aşteptai să vină lăcătuşul când ai raportat furtul.

Cathy avu dintr-odată un aer jenat.

— Am schimbat încuietoarea de la uşa din faţă, dar nu şi pe cea de la uşa din spate. Ar mai fi costat încă o sută de lire şi, la drept vorbind, nici nu prea vedeam rostul. Nu era

nimic pe cheile mele care să fi indicat cumva adresa, iar la momentul acela mi s-a părut o cheltuială în plus complet inutilă.

— Şi acum…?

Kelly lăsă finalul întrebării suspendat în tăcerea dintre ele.

— Acum îmi doresc să fi schimbat ambele încuietori.

7.

E aproape trei după-amiaza când Graham se întoarce la birou.

— Prânz de lucru, îmi oferă el o explicaţie, iar eu deduc din aerul lui relaxat că prânzul a fost însoţit de cel puţin vreo două halbe.

— Pot să trag o fugă la poştă, acum că ai venit?

— Grăbeşte-te, am o vizionare într-o oră.

Totul a fost organizat şi aşezat ordonat în teancuri prinse cu elastic pe biroul meu. Strecor plicurile într-o sacoşă şi-mi pun haina, în timp ce Graham dispare în biroul lui.

E atât de frig afară, că pot vedea aburii respiraţiei cum îmi ies din gură şi-mi îndes mâinile adânc în buzunare, frecându-mi degetele de palme. O vibraţie surdă mă avertizează că am primit un mesaj, dar telefonul se află în buzunarul interior. Mai poate aştepta.

La coada de la oficiul poştal îmi desfac fermoarul şi-mi scot telefonul. Mesajul este de la Kelly Swift.

Aţi putea să-mi trimiteţi o fotografie a dvs. cât mai curând posibil?

Oare asta înseamnă că a vorbit cu Cathy Tanning? Înseamnă că mă crede? Nici nu apuc bine să termin de citit textul de pe ecran, că apare imediat un altul.

Fără ochelari.

Sunt şase oameni la coadă în faţa mea şi cam tot atâţia în spatele meu. *Cât mai curând posibil,* mi-a scris Kelly Swift. Îmi dau jos ochelarii şi deschid camera telefonului. Îmi ia o clipă să-mi amintesc cum să întorc imaginea aşa încât pe ecran să apară reflexia mea, apoi întind braţul cât de mult pot fără să devină evident pentru toată lumea ceea ce fac, adică un selfie. Unghiul din care este prinsă

imaginea mea, cumva de jos, face să pară că am guşă şi pungi sub ochi, dar fac totuşi fotografia, îngrozită când camera mă dă de gol cu un clic sonor. Ce jenant! Cine îşi face selfie la coadă la poştă? Îi trimit fotografia lui Kelly Swift şi văd imediat notificarea care mă anunţă că a primit-o. Mi-o imaginez împerechind poza mea cu imaginea apărută în *London Gazette* şi aştept să-mi trimită un nou mesaj în care să-mi spună că doar mi-am închipuit asemănarea, dar telefonul rămâne în continuare tăcut.

În schimb, îi trimit eu un mesaj lui Katie, să aflu cum a fost la audiţie. Deja la ora asta trebuie să fi terminat de mult şi ştiu că nu a dat niciun semn din cauza felului în care i-am vorbit azi-dimineaţă. Îmi pun telefonul în buzunar.

Când ajung la serviciu, îl găsesc pe Graham aplecat deasupra biroului meu, scotocind prin sertarul cel mai de sus. Se ridică brusc când deschid uşa, cu roşeaţa urâtă de pe gâtul său care nu trădează atât jenă, cât enervare că a fost prins asupra faptului.

— Cauţi ceva?

În sertarul de sus sunt doar plicuri de forme şi mărimi diverse, pixuri şi elastice, şi mă întreb dacă a umblat şi prin celelalte. Cel din mijloc găzduieşte documente mai vechi, aşezate ordonat după dată, în caz că aş avea nevoie să caut ceva anume. În sertarul de jos este o mare harababură: o pereche de adidaşi din vremea în care mă gândeam să merg pe jos până la Tamisa înainte de a lua metroul, ciorapi, cosmetice, tampoane. Mi-ar plăcea să-i spun să-şi ia labele de pe lucrurile mele personale, dar ştiu ce ar răspunde la asta: e afacerea lui, cu biroul lui, sertarele lui. Dacă Graham Hallow ar fi proprietar, ar fi genul care ar intra peste tine în ziua inspecţiei fără să bată la uşă.

— Cheile de la Tenement House. Nu sunt în dulap.

Traversez încăperea spre dulapul cu chei montat pe peretele de pe holul de lângă fişet. Tenement House este un ansamblu de birouri din cadrul unui complex mai mare,

numit City Exchange. Caut la litera C şi găsesc cheile imediat.

— Credeam că Ronan se ocupă de Exchange.

Ronan este ultimul dintr-o lungă serie de agenţi imobiliari juniori. Întotdeauna bărbaţi – Graham consideră că femeile nu sunt în stare să poarte o negociere – şi atât de asemănători, de parcă ar intra şi ar ieşi pur şi simplu în/din acelaşi costum, cu unul nou apărând la distanţă de câteva zile după ce a plecat cel dinaintea sa. Nu zăbovesc niciodată prea mult, cei valoroşi pleacă la fel de repede precum cei slabi.

Fie Graham nu-mi aude remarca, fie alege s-o ignore, îmi ia cheile din mână şi-mi reaminteşte că noii chiriaşi de la Churchill Place vor veni puţin mai târziu să semneze contractul de închiriere. Clopoţelul de la uşă sună când pleacă. Nu are încredere în Ronan, asta-i problema. Nu are încredere în niciunul dintre noi, ceea ce înseamnă că, în loc să stea la birou, acolo unde ar trebui să fie, de fapt, el umblă pe străzi, verificând pe toată lumea şi încurcând lucrurile.

Staţia de metrou Cannon Street este plină de bărbaţi în costume. Mă strecor pe peronul aglomerat până când ajung aproape de gura tunelului. În primul vagon sunt întotdeauna mai puţini oameni decât în celelalte, iar când va ajunge la Whitechapel, uşile se vor deschide direct în faţa ieşirii de la metrou.

În tren, iau ziarul *Gazette* de azi, abandonat pe măsuţa slinoasă din spatele scaunului meu. Dau direct la paginile de la final, unde sunt anunţurile, şi găsesc reclama cu numărul de telefon nealocat: *0809 4 733 968.* Femeia de azi este brunetă, se vede din partea de jos a fotografiei că are un bust proeminent şi un zâmbet larg îi dezveleşte dinţii albi şi drepţi. În jurul gâtului poartă un lănţişor delicat cu o mică cruciuliţă argintie.

Oare ştie că fotografia ei a apărut la pagina de anunţuri?

N-am mai primit niciun semn de la Kelly Swift, şi-mi spun că tăcerea ei este un semn bun, mai degrabă decât

ceva care să mă pună pe gânduri. M-ar fi sunat imediat dacă ar fi fost vreun motiv de îngrijorare. Ca un doctor, atunci când te sună pentru că are nişte rezultate îngrijorătoare de la analize. Lipsa veştilor înseamnă veşti bune, nu aşa se zice? Simon avea dreptate, nu e a mea fotografia din ziar.

Schimb metroul la Whitechapel şi iau trenul spre Crystal Palace. Pe măsură ce merg, aud paşi în spatele meu. Nimic neobişnuit în asta, se aud paşi pretutindeni la metrou, zgomotul lor reverberând în pereţi, amplificându-se până când pare că zeci de oameni merg, aleargă, îşi târâie picioarele.

Dar nu pot scăpa de senzaţia că e ceva în neregulă cu paşii pe care-i aud acum.

Că mă urmăresc pe mine.

Când aveam optsprezece ani, am fost urmărită odată până acasă pe când mă întorceam de la magazin, nu la mult timp după ce am rămas însărcinată cu Justin. Faptul că eram gravidă mă făcuse super-sensibilă şi vedeam pericole pândind la fiecare colţ. Asfaltul crăpat în care m-aş fi putut împiedica, biciclistul care sigur avea să dea peste mine. Mă simţeam în aşa măsură responsabilă pentru viaţa din interiorul trupului meu că părea aproape imposibil şi să traversez fără să simt c-o pun în pericol.

Ieşisem să cumpăr lapte, insistând pe lângă mama lui Matt că aveam nevoie să fac puţină mişcare, dorind să fac şi eu măcar un gest mărunt ca să-i mulţumesc că mă primise în casa lor. Era întuneric şi, pe când mă întorceam acasă, mi-am dat seama că sunt urmărită. Nu se auzea nimic, nu era o senzaţie, doar certitudinea că cineva se afla în spatele meu şi că se străduia să nu facă zgomot.

Simt acelaşi lucru acum.

Pe-atunci nu ştiam cum era mai bine să procedez. Am traversat, iar persoana care mă urmărea a făcut la fel. Îi puteam auzi paşii, deja; apropiindu-se de mine, fără să-i mai pese că făcea zgomot. M-am întors şi am văzut un bărbat – un tânăr – nu cu mult mai mare decât Matt. Cu o

bluză cu glugă şi mâinile băgate adânc în buzunare. Şi o eşarfă acoperindu-i partea de jos a feţei.

Era o scurtătură spre casa lui Matt; o străduţă îngustă care trecea prin spatele unui şir de case. Un pic mai mare decât o alee. *Ajung mai repede,* am hotărât atunci, fără să gândesc prea raţional, dorindu-mi doar să fiu acasă în siguranţă.

La colţul străzii am luat-o la fugă, iar băiatul din spatele meu a început să alerge şi el. Plasa de cumpărături mi-a căzut din mâini, dopul de plastic desfăcându-se de pe cutia cu lapte, împrăştiind o explozie albă pe asfalt. Câteva secunde mai târziu, am căzut şi eu, în genunchi, punându-mi o mână protectoare în jurul mijlocului.

S-a terminat totul într-o clipă. Tânărul s-a aplecat asupra mea, i-am putut vedea doar ochii, a întins o mână şi mi-a căutat brutal prin buzunare. Mi-a smuls portmoneul şi a fugit, lăsându-mă căzută pe jos.

Paşii se apropie.

Măresc ritmul. Mă forţez să n-o iau la fugă, dar merg cât de repede pot, sprintul neobişnuit dezechilibrându-mă şi făcându-mi geanta să se bălăngăne dintr-o parte în alta.

La ceva distanţă în faţa mea este un grup de fete şi încerc să le prind din urmă. Siguranţa dată de număr, îmi spun. Se prostesc, alergând, sărind, râzând, dar nu par ameninţătoare. Nu ca paşii din spatele meu, care se aud din ce în ce mai tare şi mai greoi, apropiindu-se.

— Hei! aud.

O voce masculină. Aspră şi dură. Îmi trag geanta în faţă, îmi ţin braţul deasupra ei ca să nu poată fi desfăcută, apoi mă panichez la gândul că dacă cineva mi-o smulge mă va trage şi pe mine odată cu ea. Mă gândesc la sfatul pe care-l dau întotdeauna copiilor mei, că e mai bine să fii jefuit decât rănit. *Cedaţi fără să opuneţi rezistenţă,* le spun de fiecare dată. *Niciun lucru nu e atât de important încât să fiţi voi răniţi pentru el.*

Paşii se apropie mai repede, tipul aleargă.

O iau şi eu la fugă, dar panica mă face neîndemânatică şi îmi scrântesc o gleznă, gata să cad. Aud aceeaşi voce,

strigând din nou, iar acum sângele îmi zvâcneşte atât de tare în urechi, încât nu mai pot auzi ce spune. Tot ce mai aud este zgomotul pe care-l face alergând, precum şi sunetul propriei mele respiraţii, pe măsură ce răsuflu din ce în ce mai greoi şi dureros.

Mă doare glezna. Nu pot să fug, aşa că nici nu mai încerc.

Renunţ. Mă întorc.

E tânăr; nouăsprezece, poate douăzeci de ani. Băiat alb, cu jeanşi largi şi pantofi sport care bocăne pe podeaua de ciment.

O să-i dau telefonul – probabil că asta vrea. Şi bani. Oare am ceva cash?

Încep să trag de cureaua genţii ca s-o scot peste cap, dar rămâne înţepenită în glugă. Aproape că m-a ajuns din urmă, rânjind de parcă teama mea i-ar provoca plăcere, de parcă s-ar bucura că tremur atât de tare, încât nu mă pot elibera de bareta din piele a genţii. Închid ochii strâns. *Fă-o, odată! Orice ai de gând, fă-o!*

Adidaşii lui se lovesc de pardoseală. Mai puternic, mai zgomotos, mai aproape.

Pe lângă mine.

Deschid ochii.

— Hei! strigă el din nou şi fuge. Nenorocitelor!

Tunelul face o curbă la stânga şi băiatul dispare, ecoul adidaşilor lui auzindu-se de parcă ar alerga în continuare spre mine. Tremur încă, iar corpul meu pare incapabil să înregistreze faptul că ceea ce consideram a fi o certitudine nu s-a petrecut deloc.

Aud strigăte. Încep să merg, cu glezna zvâcnind. După colţ, îl văd din nou. Este cu grupul de fete, cu un braţ în jurul uneia dintre ele, în timp ce toate celelalte zâmbesc larg. Vorbesc toţi deodată, o zumzăială care tot creşte până se transformă într-un râs ca de hienă.

Merg încet. Din cauza gleznei şi pentru că – chiar dacă îmi dau seama acum că nu există nicio ameninţare – nu vreau să trec pe lângă grupul de puşti care m-au făcut să mă simt atât de caraghioasă.

Nu fiecare pas care se aude e al cuiva care te urmăreşte, îmi spun. *Şi nu toţi cei care aleargă vor să te ajungă din urmă.*

Când mă dau jos din tren la Crystal Palace, Megan îmi spune ceva, dar nu apuc să-i răspund la timp. Mă simt uşurată să fiu din nou în aer liber, supărată pe mine însămi că m-am ambalat aşa pentru nimic.

— Scuze, ce-ai spus? o întreb.

— Ziceam că sper că aţi avut o zi frumoasă.

În continuare sunt mai puţin de vreo zece bănuţi în cutia chitarei ei. Mi-a spus odată cum scoate monedele de o liră şi de cincizeci de pence pe parcursul zilei.

— Oamenii nu-ţi mai dau bani dacă au impresia că-ţi merge bine, mi-a explicat ea atunci.

— A fost bine, mulţumesc, îi răspund eu acum. Ne vedem de dimineaţă.

— Voi fi aici! spune ea şi găsesc predictibilitatea ei confortabilă.

La capătul lui Anerley Road trec de poarta noastră deschisă şi pe lângă balustrada vopsită de la casa Melissei. Uşa se deschide, ca răspuns la mesajul pe care i l-am trimis din staţia de metrou.

Ai timp de-un ceai?

— Am pus apa la fiert, spune ea, imediat ce mă vede.

La prima vedere, casa Melisei şi a lui Neil este la fel precum cea în care stau eu; holul micuţ cu uşa de la camera de zi pe o parte, iar capătul scărilor în faţa uşii. Dar asemănările se opresc aici. În partea din spate, unde la mine ai găsi bucătăria mea înghesuită, la casa Melissei se află un spaţiu larg, care se extinde până în grădină. Două luminatoare uriaşe permit luminii să inunde spaţiul, iar uşi glisante se întind pe toată lăţimea casei.

O urmez în bucătărie, unde la barul care serveşte şi drept masă de mic dejun stă Neil cu un laptop în faţa lui.

Biroul Melissei este lângă fereastră şi, chiar dacă Neil are un birou la etaj, dacă nu e în delegaţie, de obicei stă aici, cu ea.

— Bună, Neil.

— Bună, Zoe. Ce faci?

— Binişor.

Ezit, nefiind convinsă dacă să le spun povestea cu fotografia din *Gazette,* neştiind nici măcar cum să definesc ce se întâmplă. Poate că mi-ar prinde bine să vorbesc despre asta.

— Mai ciudat, însă, e că am văzut în *London Gazette* o fotografie a unei tipe care semăna cu mine.

Râd încet, dar Melissa se opreşte din pregătitul ceaiului şi se uită la mine cu atenţie. Petrecem prea mult timp împreună ca să-i pot ascunde ceva.

— E totul în regulă?

— Da. E doar o fotografie, nimic mai mult. Un anunţ pentru un site de matrimoniale, ceva de genul ăsta. Dar avea fotografia mea. Cel puţin, eu aşa am crezut.

Acum e rândul lui Neil să aibă un aer nedumerit şi nu pot să-l condamn; nu are nicio logică ce spun. Mă gândesc la puştiul de la metrou, alergând să-şi prindă din urmă prietenele, şi mă bucur că nimeni dintre cunoscuţii mei nu se afla pe-acolo să vadă cum am reacţionat exagerat. Mă întreb dacă nu cumva am o criză a vârstei mijlocii; dacă nu sufăr de atacuri de panică generate de pericole invizibile.

— Când a fost asta? întreabă Neil.

— Vineri seara.

Mă uit de jur împrejur prin bucătărie, dar bineînţeles că nu e niciun ziar aruncat pe-acolo la întâmplare. La mine-acasă, coşul pentru reciclare este întotdeauna plin cu ziare şi ambalaje de carton, dar găleata de gunoi a Melissei este pusă bine deoparte şi golită cu regularitate.

— Era la pagina de anunţuri. Doar un număr de telefon, o adresă de pagină web şi fotografia.

— Fotografia ta, spune Melissa.

Ezit.

— Ei bine, a cuiva care seamănă cu mine. Simon spune

că trebuie să am o sosie pe undeva.

Neil râde.

— Dar te-ai recunoaşte pe tine, nu-i aşa?

Mă aşez la barul pentru mic dejun, lângă el, iar Neil îşi închide laptopul, dându-l la o parte, ca să nu ne incomodeze.

— Aşa ar trebui, nu? Când am văzut fotografia în metrou, am fost sigură că eu eram. Dar când am ajuns acasă şi le-am arătat-o şi celorlalţi, n-am mai fost la fel de convinsă. Adică, de ce ar apărea acolo?

— Ai sunat la numărul ăla? mă întreabă Melissa.

Se apleacă peste insula de bucătărie de vizavi de noi, fără să-şi mai amintească de cafea.

— Nu funcţionează. Şi nici site-ul; adresa e ceva de genul găseşte perechea potrivită punct com, dar te duce doar la o pagină goală cu o casetă albă în mijloc.

— Vrei să arunc şi eu o privire?

Neil se ocupă cu ceva în IT. N-am ştiut niciodată cu siguranţă ce anume, dar mi-a explicat cândva aşa de amănunţit, că-mi pare rău că nu-mi aduc aminte.

— E în regulă, serios. Ai alte lucruri mai importante de făcut.

— Destule chiar, spune Melissa cu o umbră de regret. Pleacă la Cardiff mâine, apoi toată săptămâna e la Parlament. Deocamdată sunt norocoasă dacă-l văd o dată pe săptămână.

— La Parlament? Oau! Cum e?

— Plictisitor, spune Neil zâmbind. Cel puţin în partea în care sunt implicat eu. Le instalez un nou firewall, aşa că e puţin probabil c-o să am de-a face cu vreun parlamentar.

— Ai actele pentru octombrie gata? o întreb pe Melissa, aducându-mi dintr-odată aminte de ce a trebuit să trec s-o văd.

Confirmă din cap.

— Pe birou, chiar deasupra biblioraftului portocaliu.

Biroul ei e alb şi lucios, ca toată mobila din bucătărie. Un iMac uriaş domină spaţiul şi pe un raft suspendat de deasupra sunt toate dosarele cafenelelor. Pe birou este un

penar pe care Katie l-a făcut la ora de lucru manual la şcoală.

— Nu-mi vine să cred că încă mai ai chestia asta.

— Bineînţeles că o am! A fost aşa drăguţ din partea ei să-l facă pentru mine.

— A luat un opt pentru el, îmi amintesc eu.

Când ne-am mutat lângă Melissa şi Neil ne descurcam foarte greu cu banii, aproape la limita supravieţuirii chiar. Aş fi putut să lucrez mai multe ore la Tesco, dar cum şcoala se termina la ora trei după-amiaza, era imposibil. Până când m-a ajutat Melissa. Pe vremea când avea doar o singură cafenea şi închidea după ce trecea ora prânzului. Lua copiii de la şcoală în locul meu şi-i aducea acasă la ea, iar ei se uitau la televizor cât pregătea ea sendvişurile pentru a doua zi. Melissa şi Katie făceau prăjituri împreună, iar Neil îi arăta lui Justin cum să adauge memorie unei plăci de bază; în felul ăsta, am reuşit să-mi plătesc ipoteca.

Găsesc teancul de chitanţe de pe biblioraftul portocaliu, sub o hartă de metrou împăturită şi un suport pentru coli de scris plin de bileţele, acoperite de scrisul îngrijit al Melissei.

— Alte planuri de dominaţie mondială? glumesc, arătând spre carnet, şi-i surprind pe Neil şi Melissa aruncându-şi priviri ciudate. Oh, scuze, am spus ce nu trebuia?

— Cafeneaua asta nouă… Neil nu e prea încântat de idee, nu la fel ca mine.

— N-am nicio problemă cu cafeneaua, spune Neil. Cu falimentul am eu ce am.

Melissa dă ochii peste cap.

— Eşti aşa de reticent faţă de orice risc!

— Hmm, de fapt nu prea aş mai rămâne la ceai, zic eu, luând actele Melissei.

— Oh, stai! spune Melissa. Îţi promit că n-o să avem acum o ceartă conjugală.

Râd.

— Nu-i vorba de asta, spun, chiar dacă în parte e şi asta la mijloc. Simon mă scoate în oraş în seara asta.

— În timpul săptămânii? Cu ce ocazie?

— Fără vreo ocazie anume, spun eu zâmbind larg. Doar o întâlnire romantică de luni seara.

— Parc-aţi fi doi adolescenţi.

— Sunt încă la început, spune Neil. Am fost şi noi odată aşa, mai adaugă şi-i face cu ochiul Melissei.

— Am fost?

— Stai să treacă şapte ani, Mel, o să ajungă şi ei să se uite la televizor din pat, bombănindu-se unul pe altul despre cine a lăsat capacul de la pasta de dinţi deschis.

— Deja facem şi asta, spun eu râzând. Ne vedem în curând.

Când ajung acasă, uşa de la intrare e descuiată, iar sacoul lui Simon e aruncat pe balustrada scării. Urc sus, la mansardă, şi bat la uşă.

— Ce faci acasă aşa devreme?

— Hei, frumoaso, nu te-am auzit intrând. Ai avut o zi bună? Nu m-am putut concentra la birou, aşa că mi-am adus ceva de lucru acasă.

Se ridică să mă sărute, atent să nu se lovească cu capul de bârnele joase. Mansarda a fost renovată cu mijloace ieftine de proprietarii anteriori. Au păstrat structura de lemn originală, aşa că, deşi e un spaţiu larg, nu poţi sta în picioare decât în mijlocul lui.

Mă uit la teancul de hârtii care e cel mai aproape de mine şi văd o listă de nume cu ceva ce pare o scurtă biografie dedesubt.

— Interviuri pentru un articol la care lucrez, îmi explică Simon, văzând la ce mă uit.

Ia hârtiile şi le mută în partea cealaltă, ca să mă pot sprijini de marginea biroului său.

— E un adevărat coşmar să nu le rătăcesc.

— Nu ştiu cum de reuşeşti să găseşti orice pe-aici.

În sertarele mele de la serviciu e o mare dezordine, dar pe birou nu se găseşte mai nimic. O fotografie a copiilor şi o plantă stau lângă tăviţa cu documente şi mă asigur că totul e lăsat în ordine înainte să plec acasă. La sfârşitul

fiecărei zile, scriu o listă cu ce am de făcut a doua zi, chiar şi când o parte dintre sarcini sunt lucruri pe care le fac automat, imediat ce ajung la serviciu. Deschiderea corespondenţei, ascultarea mesajelor de pe robotul telefonic, pregătirea ceaiului.

— Un haos ordonat.

Se aşază pe scaunul rotativ de la birou şi-mi face semn să stau pe genunchii lui. Râd şi mă aşez, cu un braţ în jurul gâtului său ca să-mi menţin echilibrul. Îl sărut, lăsându-mi trupul să se relaxeze lipit de al lui, înainte să mă smulg din îmbrăţişare.

— Am rezervat o masă la Bella Donna.

— Perfect.

Nu sunt o femeie cu gusturi scumpe. Nu irosesc banii pe haine şi produse de înfrumuseţare, iar pentru mine e deajuns dacă Justin şi Katie îşi aduc aminte când e ziua mea. Matt nu era genul foarte romantic, nici măcar atunci când eram foarte tineri, şi nici eu nu eram aşa. Simon se amuză pe seama firii mele cinice; spune că-mi scoate încetul cu încetul la iveală latura sensibilă. Mă răsfaţă, iar mie îmi place chestia asta la nebunie. După ani întregi în care m-am zbătut să pun pâinea pe masă, o cină în oraş este în continuare un lux, dar adevăratul câştig este faptul că putem petrece timp împreună. Doar noi doi.

Fac un duş şi mă spăl pe cap, îmi dau cu parfum la încheieturile mâinilor şi apoi le frec una de cealaltă, lăsând aroma să mă învăluie. Mă îmbrac cu o rochie pe care n-am mai purtat-o de ceva vreme – sunt uşurată să văd că încămi mai vine – şi scot o pereche de pantofi negri cu toc din maldărul dezordonat din fundul dulapului meu. Când Simon s-a mutat cu noi, mi-am înghesuit hainele ca să fac loc şi pentru ale lui, dar chiar şi-aşa, tot trebuie să-şi păstreze o parte din lucruri la mansardă. Casa are trei dormitoare, însă toate sunt micuţe: camera lui Justin are un pat de o singură persoană, iar Katie abia dacă are loc să se mişte pe lângă patul ei de două.

Simon mă aşteaptă în camera de zi. Şi-a pus sacou şi cravată şi arată la fel ca atunci când l-am văzut intrând

prima oară la Hallow Reed. Îmi amintesc că a răspuns zâmbetului meu politicos într-un fel mult mai cordial.

— Sunt de la ziarul *The Telegraph,* mi-a spus. Scriem un articol despre creşterea preţurilor pentru clădirile de birouri; micile afaceri care sunt alungate de pe străzile principale, genul acesta de abordare. Ar fi grozav dacă mi-aţi putea spune cum stau lucrurile în acest moment.

Mi-a întâlnit privirea, iar eu mi-am ascuns roşeaţa în spatele dulapului cu dosare, petrecând mai mult timp decât aş fi avut nevoie ca să găsesc nişte hârtii.

— Ăsta ar putea fi un caz interesant pentru dumneavoastră.

M-am aşezat la birou, cu foaia pusă între noi.

— Mai demult era un magazin de cadouri acolo, dar chiria a crescut şi acum spaţiul e liber de şase luni. De luna viitoare, va fi sediul Fundaţiei Britanice pentru Cardiologie.

— Aş putea vorbi cu proprietarul?

— Nu vă pot da datele lui, dar dacă-mi lăsaţi numărul dumneavoastră, o să i-l transmit.

Am roşit din nou, chiar dacă era perfect logic ceea ce sugerasem. Era un fel de tensiune în aerul dintre noi şi eram sigură că nu mi se pare.

Simon şi-a notat numărul de telefon, cu ochii mijiţi. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă de obicei purta ochelari şi şi-i scosese din vanitate, sau pur şi simplu îi uitase; nu ştiam pe atunci că încruntatul lui era doar un efect secundar al faptului că se concentra. Avea părul grizonant, deşi nu era aşa de rar cum îl are acum, patru ani mai târziu. Era înalt, cu o alură zveltă care-i permitea să încapă cu uşurinţă în scaunul îngust de lângă biroul meu, cu picioarele încrucişate relaxat la nivelul gleznelor. La manşetele care-i ieşeau din mânecile sacoului bleumarin se vedeau butoni de argint.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Părea că nu se grăbeşte să plece, iar eu deja îmi doream să n-o facă.

— Pentru nimic. A fost o plăcere să vă cunosc.

— Aşadar, spuse el, privindu-mă insistent, aveţi numărul meu. Acum l-aş putea primi şi eu pe-al dumneavoastră?

Facem semn unui taxi pe Anerley Road, chiar dacă nu avem mult de mers, şi surprind uşurarea de pe faţa lui Simon când taxiul opreşte lângă noi şi vede figura şoferului. Odată, când eu şi Simon abia începuserăm să ieşim împreună, ne-am urcat într-un taxi negru, cu hainele trase peste cap, încercând să ne ferim de ploaie. Abia când ne-am uitat mai bine am văzut faţa lui Matt în oglinda retrovizoare. Pentru o clipă m-am gândit că Simon va insista să coborâm, dar în loc de asta s-a uitat pur şi simplu tot timpul pe geam. N-am spus nimic niciunul dintre noi. Chiar şi Matt, care era întotdeauna vorbă lungă, nu a încercat să facă niciun fel de conversaţie.

Am mai fost de câteva ori la restaurantul la care mergem în seara asta, iar proprietarul ne întâmpină spunându-ne pe nume. Ne conduce la un separeu de lângă fereastră şi ne înmânează meniurile pe care amândoi le ştim pe de rost. Ghirlande groase de beteală au fost atârnate în jurul ramelor tablourilor şi pe lângă lampadare.

Comandăm ca de obicei – pizza pentru Simon, paste cu fructe de mare pentru mine – şi sosesc prea repede ca să fi fost gătite cu ingrediente proaspete.

— M-am uitat la anunţurile din *Gazette* în dimineaţa asta. Graham avea un teanc întreg în biroul lui.

— Nu te-au mutat la fata de la pagina cinci, nu?

Îşi taie pizza şi o dâră de ulei se scurge pe farfurie.

Râd.

— Nu-s convinsă că am dotările necesare pentru aşa ceva. Problema e că am recunoscut-o pe femeia din ziar.

— Cum ai recunoscut-o? Adică e o tipă pe care-o cunoşti?

Dau din cap în semn că nu.

— I-am văzut fotografia în alt ziar, într-un articol despre infracţiunile care au loc la metrou. Le-am spus celor de la poliţie despre asta.

Încerc să fac să pară că nu dau prea mare importanţă

faptului, dar vocea mă trădează.

— Mi-e frică, Simon. Dacă fotografia din ziarul de vineri era chiar poza mea?

— Nu era, Zoe.

Pe faţa lui Simon citesc îngrijorarea; nu pentru că cineva mi-ar fi publicat poza într-un ziar, ci pentru că eu chiar *cred* că aşa s-a întâmplat.

— Nu-mi imaginez toate astea.

— Eşti preocupată din cauza serviciului? Graham?

Are impresia c-am luat-o razna. Încep să cred că are dreptate.

— Da chiar semăna cu mine, spun încet.

— Ştiu.

Pune jos tacâmurile.

— Uite, hai să presupunem că era chiar fotografia ta.

Aşa abordează Simon problemele, despicând firul în patru. Cu câţiva ani în urmă, pe strada noastră a avut loc un jaf. Katie era sigură că următoarea casă la care hoţii vor da o spargere va fi a noastră, iar gândul ăsta n-o lăsa să doarmă. Când reuşea, în cele din urmă, să aţipească, avea coşmaruri, şi se trezea ţipând că era cineva la ea în cameră. Nu ştiam ce să mă mai fac cu ea. Încercasem orice; stăteam cu ea până adormea, de parcă a fi fost din nou mică. Simon a avut o abordare mai pragmatică. A dus-o pe Katie la magazin, de unde au cumpărat încuietori pentru geamuri, o alarmă împotriva hoţilor şi un zăvor suplimentar pentru poarta de la grădină. Au montat împreună măsurile de siguranţă în toată casa, vopsind chiar şi burlanele cu vopsea anti-căţărare. Coşmarurile au încetat imediat.

— Bine, spun, găsind jocul amuzant în mod ciudat. Să zicem că eu eram persoana din fotografie.

— De unde ar fi putut să provină poza?

— Nu ştiu. M-am întrebat acelaşi lucru.

— Ai observa dacă cineva ţi-ar face o fotografie la întâmplare, nu?

— Poate că a fost făcută de la distanţă, cu un obiectiv puternic, spun, dându-mi seama cât de ridicol sună asta.

Ce-ar mai urma? Paparazzi în faţa casei? Motociclete trecând pe lângă mine în timp ce aş fi fotografiată, cu un bărbat aplecându-se într-o parte, în încercarea de a obţine instantaneul perfect pentru paginile tabloidelor?

Simon nu râde, dar când îmi dau seama de absurdul sugestiei mele, cu un zâmbet încurcat, schiţează şi el un zâmbet.

— Poate a furat-o cineva, spune el, mai serios.

— Da!

E o varianta mai plauzibilă.

— OK, aşadar să ne imaginăm că cineva ţi-a folosit fotografia ca să facă reclamă.

Faptul că discutăm despre anunţ în felul acesta, raţional, fără urmă de emoţie, mă linişteşte treptat, iar ştiu că asta e ceea ce şi-a dorit Simon de la bun început.

— Asta ar însemna furt de identitate, nu?

Dau din cap în semn că da. Faptul că a pus punctul pe i – şi chiar într-un fel foarte familiar – face ca totul să-mi pară dintr-odată mai puţin personal. Sunt sute – poate chiar mii – de furturi de identitate în fiecare zi. La serviciu trebuie să fim foarte atenţi, verificând toate documentele de două ori şi acceptând numai originalele sau copiile legalizate. E înspăimântător de uşor pentru cineva să ia fotografia cuiva şi s-o facă să treacă drept a altei persoane.

Simon încă încearcă să găsească o logică în tot ce s-a întâmplat.

— Iată ce trebuie să iei în considerare: ţi-ar face cu adevărat rău? Mai mult decât, să zicem, dacă cineva ţi-ar folosi numele ca să deschidă un cont bancar sau dacă ţi-ar clona cardul?

— E mai sinistru.

Simon se întinde peste masă şi-mi cuprinde mâinile cu ale lui.

— Îţi aduci aminte când a avut Katie la şcoală problema aceea cu gaşca de fete?

Dau din cap, simplul fapt că se pomeneşte despre asta trezindu-mi un nou val de furie. Când avea cincisprezece ani, Katie a fost agresată de alte trei fete din acelaşi an cu

ea. Au făcut un cont de Instagram în numele ei şi postau fotografii cu capul lui Katie pus pe diverse alte imagini. Femei goale, bărbaţi goi, personaje din desene animate. O chestie infantilă, imatură, care s-a încheiat înainte de sfârşitul trimestrului, dar Katie a fost devastată.

— Ce i-ai spus atunci?

Ar trebui să te doară-n cot de ele, i-am spus lui Katie. *Nu le baga în seamă. Nu au cum să te atingă.*

— După cum văd eu lucrurile, spune Simon, există două variante. Fie fotografia a fost a cuiva care seamănă cu tine, deşi nici pe departe la fel de frumoasă – zâmbesc larg în ciuda dulcegăriei complimentului –, fie este furt de identitate, ceea ce, deşi enervant, nu are cum să-ţi facă niciun rău direct.

Nu-i pot contrazice argumentele. Apoi îmi amintesc de Cathy Tanning. O pun la bătaie, de parcă ar fi jokerul dintr-un joc de cărţi.

— Femeia pe care am văzut-o în articolul din ziar; cea căreia i s-au furat cheile în metrou.

Simon aşteaptă o explicaţie, uitându-se la mine nedumerit.

— S-a întâmplat după ce i-a apărut fotografia în anunţ. La fel ca poza mea, spun şi apoi mă corectez. Ca poza care semăna cu mine.

— O simplă coincidenţă. Câţi oameni dintre cunoscuţii noştri nu au fost jefuiţi la metrou? Mi s-a întâmplat şi mie. E ceva ce se petrece în fiecare zi, Zoe.

— Presupun că aşa e.

Ştiu la ce se gândeşte Simon. Are nevoie de dovezi. E ziarist, e obişnuit să se bazeze pe fapte concrete, nu pe supoziţii şi paranoia.

— Crezi că cei de la ziar vor investiga?

— De la care ziar?

Se uită la mine.

— De la ziarul meu? *The Telegraph?* Oh, Zoe, nu prea cred.

— De ce nu?

— Pentru că nu-i o poveste adevărată, Zoe. Adică ştiu că

eşti îngrijorată şi e un lucru curios care s-a petrecut, dar nu e o ştire, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ca să fiu sincer, chestia asta cu furturile de identitate reprezintă un subiect deja fumat.

— Dar ai putea totuşi să propui articolul, nu? Să descoperi cine se află în spatele poveştii?

— Nu.

Răspunsul lui abrupt încheie discuţia şi-mi doresc să nu fi deschis deloc subiectul. Am făcut din ţânţar armăsar şi am şi luat-o razna cu povestea asta. Mănânc o bucăţică de pâine cu usturoi şi mai torn nişte vin în paharul pe care nici nu-mi dau seama când l-am golit. Mă întreb dacă n-ar trebui să fac ceva în legătură cu nivelul meu crescut de anxietate. Meditaţii. Yoga. Devin isterică şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca toată chestia asta să strice lucrurile între mine şi Simon.

— Ai vorbit cu Katie despre audiţie? întreabă Simon, şi sunt recunoscătoare şi pentru că a schimbat subiectul, dar şi pentru blândeţea din vocea lui, care-mi spune că nu crede că sunt complet paranoică.

— Mi-a ignorat mesajele. Am zis ceva stupid azi-dimineaţă.

Simon ridică mirat o sprânceană, dar nu intru în amănunte.

— Când ai vorbit cu ea? îl întreb, încercând să nu par amărâtă pentru că sunt singura vinovată pentru tăcerea lui Katie.

— Mi-a trimis un mesaj.

L-am făcut să se simtă prost şi mă grăbesc să-l asigur că e totul în regulă.

— E foarte bine că a vrut să vorbească cu tine. Pe bune, chiar cred că e minunat.

Sunt sinceră. Înainte ca Simon să se mute cu noi, am tot încercat să regizez ocazii în care el şi copiii să fie împreună. Îmi aduceam aminte de ceva ce uitasem sus, sau mă duceam la toaletă chiar dacă nu aveam nevoie, în speranţa că la întoarcere aveam să-i găsesc vorbind împreună fericiţi. Mă doare că fiica mea nu mi-a trimis mie

mesajul, dar sunt bucuroasă c-a vrut să vorbească cu Simon.

— Despre ce a fost vorba?

— Nu ştiu prea multe. Agenţia nu i-a oferit reprezentare, dar a cunoscut pe cineva folositor şi se pare că va avea un rol în viitor.

— E grozav!

Aş vrea să-mi scot telefonul şi să-i trimit un mesaj lui Katie, să-i zic cât sunt de mândră de ea, dar îmi spun că e mai bine să aştept. Mai bine o felicit în persoană. În schimb, îi povestesc lui Simon despre noua cafenea a Melissei şi despre contractul pe care îl are Neil la Parlament. Când vine desertul, am comandat deja încă o sticlă de vin şi mă amuz la poveştile lui Simon despre zilele sale de început ca reporter.

Simon plăteşte nota, lăsând un bacşiş generos. Se duce să cheme un taxi, dar îl opresc.

— Hai să mergem pe jos.

— Dar n-o să facă mai mult de zece lire, poate nici atât.

— Mi-ar plăcea să facem câţiva paşi.

O luăm pe jos, braţ la braţ. Nu-mi pasă de cât ar fi costat taxiul până acasă; vreau doar ca seara să nu se încheie încă. La trecerea de pietoni, mă sărută, iar sărutul se transformă în ceva care ne face să ignorăm semnalul sonor al culorii verde şi trebuie să apăsăm butonul semaforului încă o dată.

Mă trezesc la şase din cauza mahmurelii. Cobor să caut nişte apă şi aspirină şi deschid televizorul pe Sky News, după care umplu un pahar cu apă de la robinet şi beau însetată. După ce golesc paharul, îl umplu şi beau din nou, ţinându-mă de marginea chiuvetei, pentru că simt că se învârte totul cu mine. Mi se întâmplă rar să beau în timpul săptămânii, şi-mi aduc aminte că ăsta este motivul.

Geanta lui Katie e pe masă. Era deja în pat când am ajuns aseară acasă, hlizindu-ne amândoi de ironia faptului că ne străduiam să nu trezim copiii când ne-am strecurat sus. Lângă fierbătorul de apă este o bucată de hârtie,

împăturită în două, pe care scrie „Pentru mama”. O desfac, iar durerea de cap mă face să mijesc ochii ca să citesc.

Primul meu rol! Abia aştept să-ţi povestesc.
Te iubesc xxx

Zâmbesc, în ciuda mahmurelii. M-a iertat şi-mi propun să fiu foarte entuziasmată când îmi va povesti despre rol. Nu voi mai pomeni despre cursul de secretariat sau despre planuri de rezervă. Mă întreb ce spectacol o fi; dacă este figuraţie sau chiar un rol adevărat. Teatru, presupun, deşi îmi permit o fantezie, în care Katie a primit un rol la TV; într-unul din serialele acelea lungi care o va transforma într-o vedetă.

Reporterul Sky News, Rachel Lovelock, relatează ceva despre o crimă: victima – o femeie din Muswell Hill. Poate că totuşi Katie ar putea fi crainic TV, îmi spun. O ajută fizicul. Nu i-ar plăcea la ştiri, dar pe un canal de muzică, poate, sau la una din emisiunile acelea de cancan, ca *Loose Women* sau *The One Show.* Îmi mai pun un pahar cu apă şi mă aplec peste blatul de lucru în timp ce mă uit la televizor.

Imaginea de pe ecran se schimbă cu o transmisie din afara studioului; lui Rachel Lovelock îi ia locul o femeie îmbrăcată cu o haină groasă, care vorbeşte cu convingere la microfon. Pe măsură ce spune povestea, pe ecran apare fotografia victimei. Se numeşte Tania Beckett şi nu pare să fie cu mult mai mare decât Katie, deşi, conform reportajului, avea douăzeci şi cinci de ani. Iubitul ei a alarmat pe toată lumea când femeia nu s-a mai întors acasă de la serviciu şi a fost găsită noaptea trecută în parc, la vreo sută de metri de casa lor.

Poate că e mahmureala de vină, sau faptul că sunt încă pe jumătate adormită, dar mă uit la fotografia de pe ecran timp de un minut întreg înainte să recunosc persoana. Mă uit cu atenţie la părul brunet, la faţa zâmbitoare, la întreaga figură. Văd lănţişorul, cu al său crucifix argintiu strălucitor.

Şi apoi îmi pică fisa.
Este femeia din anunţul de ieri.

Cât de repede poţi să fugi?

Când chiar trebuie s-o faci?

Pe tocuri şi cu o fustă strâmtă de birou, cu geanta care se tot loveşte de tine într-o parte – cât de repede?

Când ai întârziat la tren şi trebuie să ajungi acasă şi alergi grăbită pe peron – cât de repede poţi să alergi?

Dar dacă nu alergi să prinzi trenul, ci ca să-ţi salvezi viaţa?

Dacă vii târziu spre casă de la serviciu şi nu se vede nici ţipenie de om. Dacă nu ţi-ai încărcat telefonul şi nimeni nu ştie unde eşti. Dacă paşii din urma ta se apropie şi tu ştii, pentru că faci asta în fiecare zi, că eşti pe cont propriu; că între peron şi ieşire n-o să mai vezi pe nimeni.

Dacă simţi o răsuflare în ceafă şi te cuprinde panica, şi e întuneric, şi frig, şi umed.

Dacă nu sunteţi decât voi doi.

Doar tu şi orice o fi în spatele tău.

Oricine ar fi cel care te urmăreşte.

Cât de repede ai putea să fugi atunci?

Nu contează cât de repede.

Pentru că întotdeauna există cineva care poate alerga mai repede.

8.

O mână acoperea gura lui Kelly. O simţea, apăsată pe faţa ei; simţi gustul sudorii de pe degetele care alunecau între buzele ei. Simţi o greutate peste trupul ei şi un genunchi îi desfăcu picioarele cu forţa. Încercă să ţipe, dar sunetele i se blocară în gât, umplând-o de panică. Încercă să-şi amintească ce învăţase la antrenamentele de la poliţie – mişcările de autoapărare ce le fuseseră predate – dar mintea îi era goală şi trupul paralizat.

Mâna alunecă o clipă, dar eliberarea fu de scurtă durată. Fu înlocuită de o gură; o limbă care-şi făcea loc cu forţa în gura ei.

Îi auzi respiraţia – precipitată, greoaie – şi o bătaie ritmică.

— Kelly!

Bătaia crescu în intensitate.

— Kelly! Te simţi bine?

Uşa de la camera ei se deschise şi greutatea de pe pieptul ei dispăru. Kelly trase aer cu putere.

— Ai avut din nou un coşmar.

Kelly se chinui să-şi controleze respiraţia. În camera ei era întuneric; umbra din uşa deschisă luminată de becul de pe hol.

— Cât e ceasul?

— Două jumate.

— Doamne, îmi pare rău. Te-am trezit?

— Tocmai am ajuns. Acum eşti bine?

— Da. Mulţumesc.

Uşa se închise, iar Kelly rămase întinsă în întuneric, cu transpiraţia şiroindu-i între sâni. Trecuseră zece ani de când stătuse lângă Lexi, ţinând-o de mână, şi o ascultase povestindu-i ofiţerului de poliţie ce se întâmplase, apoi – mai târziu – o urmărise pe sora ei pe ecranul unui televizor, când declaraţia ei fusese înregistrată. O văzuse pe Lexi plângând pe măsură ce-şi amintea fiecare detaliu; fiecare amănunt dureros şi umilitor.

— Nu vreau ca mama şi tata să audă toate astea, îi spusese Lexi atunci.

Kelly o întrebase odată, câţiva ani mai târziu, dacă avea vreodată coşmaruri. O spusese pe un ton relaxat, de parcă tocmai îi venise în minte gândul acela. De parcă nu s-ar fi trezit cu senzaţia greutăţii unui trup de bărbat pe pieptul ei, cu degetele lui înăuntrul ei.

— O dată, spusese Lexi. La câteva zile după ce s-a întâmplat. Dar niciodată după aceea.

Perna lui Kelly era leoarcă de sudoare. O aruncă pe jos şi-şi odihni capul pe cearşaful de dedesubt. În ziua aceea avea liber. Avea de gând să se ducă s-o vadă pe Lexi; poată chiar să ia cina cu băieţii. Dar înainte de asta, mai trebuia să facă ceva.

Birourile *London Gazette* erau în Shepherd's Bush, într-o clădire uriaşă, dar deloc atractivă, care găzduia mai multe publicaţii. Kelly îşi arătă legitimaţia la recepţie, apoi aşteptă într-un fotoliu cu mult mai puţin confortabil decât arăta. Ignoră ghemul de nelinişte care i se formase în stomac: aşadar, lucra la o anchetă în timpul său liber – nu era nicio abatere să facă ore suplimentare neplătite.

Nici măcar în mintea ei asta nu suna convingător. Furtul din geantă căreia îi căzuse victimă Cathy Tanning nu mai era un caz de care să se ocupe ea, iar Kelly ar fi trebuit să raporteze noutăţile sergentului de la brigada Furturi imediat ce aflase de ele.

Şi aşa avea să facă, imediat ce va avea ceva concret de raportat. Dar şi brigada Furturi se confrunta cu aceeaşi lipsă de resurse ca restul diviziilor. Fără ceva concret, nimeni nu avea să se uite la cazul lui Cathy timp de zile întregi. Cineva trebuia să facă din asta o prioritate.

Cu trei luni înainte ca Lexi să fie atacată, se dusese la poliţie să ceară câteva sfaturi. Cineva lăsase nişte flori în faţa camerei ei de la căminul studenţesc, iar în cutia ei poştală găsise bileţele cu referiri la hainele pe care le purtase în seara dinainte.

— Se pare că ai un admirator, îi spusese ofiţerul de la

dispecerat.

Asta o făcea să se simtă şi mai puţin în largul ei, îi spusese atunci Lexi. Îi era prea teamă să tragă draperiile de la geamul camerei ei, în caz că cineva o urmărea.

Când i-au dispărut lucruri din cameră, au trimis pe cineva să investigheze. Au înregistrat furtul. Era Lexi sigură că încuiase uşa? Nu era nici urmă de intrare prin efracţie. Ce-o făcuse pe Lexi să creadă că era vorba de aceeaşi persoană care lăsase florile şi bileţelele? Nu exista nicio dovadă că cele două erau legate.

O săptămână mai târziu, când venea spre casă de la un curs târziu şi auzise paşii prea măsuraţi, prea aproape să fie întâmplători, nu a mai depus nicio plângere. Ce rost ar mai fi avut?

Când s-a întâmplat din nou, săptămâna următoare, ştia că trebuia să meargă la poliţie. Când i s-a zburlit părul pe ea şi a rămas fără aer din cauza fricii care-o cuprinsese, ştia că nu-şi imaginase. Că era urmărită.

Dar era prea târziu. Tipul o ajunsese deja din urmă.

Kelly se gândi la toate iniţiativele de prevenire a infracţiunilor care-i trecuseră prin faţa ochilor în cei nouă ani de serviciu. Afişele campaniilor, fluturaşii, alarmele cu buton de panică, programele educative… şi totuşi, era mai simplu de-atât; tot ce aveau de făcut era să asculte victimele. Să le creadă.

— Detectiv de poliţie Swift? întrebă femeia care se îndrepta spre ea, cu capul aplecat într-o parte.

Kelly nu o corectă. Era în haine civile. Era de înţeles că femeia presupusese că era detectiv.

— Sunt Tamir Barron, conduc echipa de anunţuri publicitare de-aici. Vreţi să urcaţi?

Pereţii de la etajul al şaselea erau plini cu reclame din ultima sută de ani, puse în rame de stejar. Kelly zări reclame pentru Pear’s soap, Brylcreem şi Sunny Delight, pe măsură ce Tamir o conduse pe coridorul mochetat spre biroul ei.

— Am rezultatele cererii pe care ne-aţi trimis-o, spuse

ea, de îndată ce se aşezară, deşi tot nu văd legătura cu… ce ziceaţi că investigaţi? O tâlhărie?

Fusese un act comis fără violenţă, ceea ce însemna că furtul căreia îi fusese victimă Cathy era doar atât, un furt, nu o tâlhărie, dar Kelly hotărî să treacă cu vederea peste acest lucru, în caz că gravitatea infracţiunii era direct proporţională cu gradul de cooperare de care avea să dea dovadă Tamir. Pe lângă asta, în cazul în care Cathy avusese dreptate, iar infractorul o urmărise acasă şi folosise de-atunci cheia ca să intre în locuinţa ei, înseamnă că era ceva mult mai grav la mijloc. Pe Kelly o traversă un fior la gândul că cineva se strecura pe lângă casa femeii. Ce făcea? Îi atingea fardurile? Îi lua lenjeria intimă? Cathy spusese că i se păruse că cineva fusese în casa ei cât era la serviciu, dar dacă nu se întâmplase doar atunci? Kelly îşi imagină un intrus mişcându-se uşor pe lângă bucătăria lui Cathy în toiul nopţii; furişându-se la etaj ca să stea lângă patul ei s-o privească în timp ce doarme.

— Victima călătorea la momentul respectiv pe linia Central, îi spuse Kelly lui Tamir. Infractorul a dispărut cu cheile ei de la casă şi credem că de atunci le-a folosit ca să pătrundă în locuinţă. Fotografia victimei a apărut în secţiunea de anunţuri a ziarului cu două zile înainte de incident.

Spera ca de-acum Cathy să fi schimbat şi încuietoarea de la uşa din spatele casei. Oare asta era de-ajuns ca s-o facă să se simtă în siguranţă? Kelly nu era convinsă.

— Înţeleg. Avem doar o mică problemă.

Tamir zâmbea încă, dar apoi îşi coborî privirea pe birou şi se foi uşor în scaun.

— În cazul liniilor erotice trebuie urmat un anumit protocol standard: companiile respective trebuie să aibă licenţă şi atunci când îşi fac reclamă trebuie să prezinte celui care le face acest serviciu, adică nouă, în cazul acesta, şi numărul licenţei. Ca să fiu sinceră, nu prea acceptăm genul acesta de anunţuri. Aţi văzut, probabil, că este o secţiune destul de redusă. Sunt ceea ce se cheamă un rău necesar.

— De ce necesar? întrebă Kelly.

Tamir se uită la ea de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Plătesc bine. Cea mai mare parte a acestui gen de publicitate (linii erotice, servicii de escortă, agenţii de întâlniri şi altele la fel) este online acum, dar segmentul de cititori pe hârtie pe care-l avem este încă destul de mare, iar publicitatea acoperă aceste cheltuieli. După cum vă puteţi închipui, industria sexului este deschisă unei largi serii de abuzuri, aşa că ne luăm măsuri de siguranţă ca toţi operatorii de linii erotice să fie corect licenţiaţi, aşadar, aflaţi în legalitate.

Îşi coborî din nou privirea.

— Numai că protocoalele nu au fost respectate în cazul acesta concret?

— Mă tem că nu. Clientul ne-a abordat prima oară la sfârşitul lui septembrie, cu anunţuri care aveau să fie publicate zilnic pe toată perioada lunii octombrie. Cu puţin înainte de sfârşitul lunii a trimis o a doua tranşă de anunţuri, şi a făcut la fel şi în noiembrie. De contul respectiv s-a ocupat un angajat nou, pe nume Ben Clarke, şi a înregistrat comanda fără să aibă şi un număr de licenţă.

— Şi aşa ceva nu este permis?

— Absolut deloc.

— Aş putea vorbi cu Ben?

— O să cer datele lui de la Resurse Umane. A plecat acum câteva săptămâni; mă tem că avem o rată destul de mare de demisii pe-aici.

— Cum a plătit clientul? întrebă Kelly.

Tamir îşi consultă notiţele de pe carneţelul ei.

— Cu card de credit. Vă putem da acces la aceste date, şi la adresa clientului, desigur, dar avem nevoie de o derogare privind protecţia datelor personale din partea dumneavoastră.

— Desigur.

La naiba! Tamir Barron fusese de acord să se întâlnească cu Kelly atât de repede, încât îşi făcuse speranţe că cealaltă femeie avea să-i dea hârtiile pur şi

simplu. O derogare privind protecţia datelor personale avea să necesite semnătura unui inspector de poliţie, iar Kelly nu avea cum să obţină aşa ceva fără să-şi dezvăluie activităţile din afara programului de lucru.

— Între timp, poate îmi puteţi da copii ale anunţurilor; atât ale acelora pe care le-aţi publicat deja, cât şi ale acelora care urmează să apară?

Se uită în ochii lui Tamir, cât de încrezătoare putu.

— O derogare privind protecţia datelor... începu aceasta.

— E necesar pentru dezvăluirea unor date personale, cum ar fi adrese sau detalii ale cardurilor de credit, înţeleg. Dar în aceste anunţuri nu există date personale, nu? Şi vorbim aici de o potenţială serie de infracţiuni.

Lui Kelly îi tresăltă atât de tare inima în piept că fu uimită că Tamir n-o auzi. Oare avea nevoie de un astfel de document şi pentru obţinerea anunţurilor? Nu-şi putea aminti deloc, şi ţinu pumnii strânşi în sinea ei sperând ca nici Tamir să nu ştie prea bine cum stăteau lucrurile.

— O serie? Au mai fost şi alte tâlhării?

— Mă tem că nu vă pot spune mai mult de-atât.

Protecţia datelor, ar fi vrut să adauge Kelly.

Urmă o pauză.

— O să fac copii după anunţuri şi le voi trimite jos la recepţie. Le puteţi aştepta acolo.

— Mulţumesc.

— Nu cred că mai este nevoie să vă spun că am stat de vorbă cu toţi membrii personalului pe care i-am instruit să respecte regulile.

— Mulţumesc. Presupun că veţi anula publicarea anunţurilor care v-au mai rămas?

— Să anulăm?

— Anunţurile pe care încă nu le-aţi publicat. Nu le puteţi pune în ziar. Ar putea facilita infracţiuni comise împotriva unor femei.

— Vă înţeleg, doamnă detectiv Swift, dar, cu tot respectul, e treaba dumneavoastră să protejaţi publicul, nu a mea. Treaba noastră e să tipărim ziare.

— N-aţi putea să le opriţi măcar câteva zile? Nu să le anulaţi de tot, dar…

Kelly renunţă, conştientă că nu era deloc profesionist ceea ce spunea. Avea nevoie de dovezi concrete că anunţurile chiar aveau legătură cu activitatea criminală. Legătura dintre cheile lui Cathy Tanning şi anunţul în care apărea era clară, dar Zoe Walker nu fusese victima niciunei infracţiuni. Nu era suficient.

— Mă tem că nu. Clientul a plătit în avans; ar trebui să primesc aprobarea şefului meu înainte să anulez contractul. Asta dacă nu aveţi un ordin judecătoresc.

Expresia de pe figura lui Tamir era neutră, dar privirea ei era hotărâtă, iar Kelly se gândi că era mai bine să nu forţeze lucrurile. Răspunse cu acelaşi zâmbet politicos pe care i-l adresase femeia.

— Nu am un ordin judecătoresc. Nu încă.

Nici nu apucă bine Kelly să sune la uşă, că şi auzi chiuielile nerăbdătoare ale nepoţilor ei, alergând s-o întâmpine. Alfie, care avea cinci ani, purta un costum Spiderman, asortat cu o cască de viking din plastic, în timp ce fratele lui, Fergus, care avea trei ani, alergă spre ea cu picioarele lui dolofane goale, purtând un tricou cu figura unui Minion pe care băieţelul îl adora.

— Ce-i asta? întrebă Kelly, mimând uimirea când văzu partea de la talie în jos a lui Fergus. Chiloţi de băiat mare?

Băiatul zâmbi larg şi-şi ridică tricoul ca să i se vadă mai bine chiloţeii.

— Suntem abia la început, spuse Lexi făcându-şi apariţia în urma băieţilor.

Îl ridică pe Fergus şi în acelaşi timp o pupă pe Kelly.

— Ai grijă pe unde calci.

Lexi şi soţul ei, Stuart, locuiau în St. Albans, într-o zonă înţesată de mămici tinere stilate şi cărucioarele lor. După ce plecase de la Durham, Lexi făcuse nişte studii postuniversitare şi-şi găsise de lucru ca profesoară de istorie la o şcoală gimnazială din zonă. Îl cunoscuse apoi pe Stuart – directorul de acolo – şi de-atunci erau

împreună.

— Unde-i Stu?

— Şedinţă cu părinţii. Eu am avut ieri, slavă Domnului! Gata, voi doi, e vremea pentru pijamale. Hai, fuguţa!

— Dar vrem să ne jucăm cu mătuşa Kelly! scânci Alfie.

Kelly se lăsă în genunchi şi-l îmbrăţişă.

— Uite cum facem: voi doi vă duceţi să vă luaţi pijămăluţele şi vă spălaţi pe dinţi repejor, apoi avem ora de gâdilat. Batem palma?

— Batem palma!

Băieţii fugiră sus pe scări, iar Kelly zâmbi larg.

— E floare la ureche chestia asta cu crescutul copiilor.

— N-ai mai fi spus asta dacă erai aici acum jumate de oră. Dezastru total. Acum, băieţii au mâncat, aşa că mă gândesc să-i culcăm ca să putem mânca şi noi în linişte după ce adorm; am pregătit un risotto cu ciuperci pentru noi.

— Sună perfect.

Telefonul lui Kelly scoase un bip şi ea se încruntă uitându-se la ecran.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi pare rău, e de la serviciu. Trebuie să răspund.

Scrise un mesaj, apoi ridică ochii doar ca să vadă privirea dezaprobatoare a lui Lexi.

— Eşti legată de chestia aia. Asta-i problema cu telefoanele inteligente, e ca şi cum ţi-ai căra cu tine tot biroul în buzunar. Nu poţi să te deconectezi niciodată.

Lexi refuzase să-şi cumpere un iPhone, ridicând în slăvi virtuţile telefonului ei Nokia cât o cărămidă a cărui baterie ţinea trei zile fără să aibă nevoie să fie încărcată.

— Nu e un serviciu de la nouă la cinci. Nu ca voi, cu program până la trei după-amiaza şi toată vara liberă.

Lexi nu muşcă momeala. Kelly citi mesajul care tocmai îi venise şi trimise un alt răspuns. Fusese prima la locul faptei la o bătaie urâtă care avusese loc pe trotuarul de pe Liverpool Street şi fusese însărcinată să preia declaraţii de la martori de îndată ce bătăuşii fuseseră înhăţaţi. O femeie mai în vârstă participase la încăierare, ca urmare, Kelly

ţinuse legătura cu fiica acesteia, care voia să o pună la curent pe mama ei cu evoluţia cazului.

— Ce vrea de fapt este ca eu să-i spun că au fost închişi, spuse Kelly, după ce îi explică situaţia surorii ei. Fiica ei spune că e prea speriată să mai iasă din casă de teamă că i-ar putea vedea din nou.

— Şi sunt la închisoare?

Kelly dădu din cap.

— Sunt doar nişte puşti fără cazier. O să primească muncă în folosul comunităţii sau cel mult o bătaie la palmă. Nu reprezintă un pericol pentru ea, însă femeia nu vede lucrurile la fel.

— Dar în mod cert nu e treaba ta să-i acorzi asistenţă ei şi fiicei ei, nu? Nu există personal specializat în a acorda suport victimelor tocmai pentru genul ăsta de situaţii?

Kelly trase aer în piept.

— Lex, nici eu nu-ţi spun cum să-ţi faci meseria… – începu ea, iar sora ei ridică ambele mâini în semn de conciliere.

— Bine, bine, nu mai zic nimic. Dar, te rog, măcar pentru o singură dată, poţi să-ţi închizi telefonul şi să fii doar sora mea, nu o poliţistă?

Se uită la Kelly, cu ochi imploratori, iar Kelly simţi cum o împunge vina.

— Sigur.

Se pregătea să pună telefonul deoparte când ecranul se aprinse din nou, afişând numărul lui Cathy Tanning. Se uită la Lexi.

— Îmi pare rău. E de la…

— Serviciu. Înţeleg.

Şi totuşi nu înţelegea, îşi spuse Kelly în sinea ei, în timp ce intra în camera de zi ca să vorbească cu Cathy. Nu înţelesese niciodată.

9.

Secţia de poliţie de pe Cannon Street e la doar câteva minute depărtare de locul în care lucrez; trebuie să fi trecut pe lângă ea de mai bine de o mie de ori şi n-am observat-o niciodată. Nici nu am avut de ce. Nu mi-a trecut durerea de cap, în ciuda analgezicelor pe care le-am luat azi-dimineaţă, şi simt o durere în tot corpul care nu are nimic de-a face cu mahmureala. Cred că am luat vreun virus şi imediat mă simt mai rău, nu mai bine, de parcă faptul în sine că mi-am dat seama de asta îi dă microbului permisiunea să se instaleze.

Îmi simt palmele umede pe clanţa uşii şi trăiesc atacul iraţional de panică pe care cetăţenii care respectă legea îl au când trece pe lângă ei o maşină de poliţie. Justin n-a mai călcat strâmb de ani de zile, dar încă îmi amintesc, cu o dureroasă claritate, primul telefon pe care l-am primit de la poliţie.

Nu ştiu când a început Justin să fure, dar ştiu că nu făcuse asta pentru prima dată în ziua aceea când a fost prins. Prima dată iei ceva mic, nu-i aşa? O pungă de bomboane, un CD. Nu iei douăzeci şi cinci de pachete de lame de ras când eşti oricum prea mic ca să te bărbiereşti.

Nu porţi o haină cu căptuşeala tăiată cu grijă în partea de sus, pentru ca marfa de contrabandă să poată aluneca uşor înăuntru. Justin n-a vrut să sufle o vorbă despre ceilalţi. A recunoscut că a furat, dar nu a spus pentru cine făcea asta şi ce ar fi făcut cu lamele de ras. A scăpat cu o mustrare, pe care a tratat-o ca şi cum ar fi fost urechiat la şcoală.

Matt a fost furios.

— O să ai toată viaţa chestia aia în cazier.

— Cinci ani, am spus eu, încercând să-mi aduc aminte ce mi se spusese cât a fost reţinut. După aceea va fi şters şi va trebui să declare fapta numai dacă va fi întrebat în mod expres de un posibil angajator.

Melissa ştia deja, desigur, la fel cum ştia şi despre

bătăile în care se tot implica Justin, precum şi spaima pe care am tras-o când i-am găsit în cameră un pacheţel cu iarbă.

— E doar un puşti, îmi amintesc că a zis ea atunci, după ce mi-a turnat un pahar de vin de care aveam atâta nevoie. O să-i vină mintea la cap.

Şi aşa s-a întâmplat. Sau a devenit mai priceput la a nu se lăsa prins. Oricum, după ce a împlinit nouăsprezece ani, poliţia nu a mai bătut niciodată la uşa noastră. Mă gândesc la el acum, purtând unul dintre şorţurile elegante ale Melissei, pregătind sendvişuri şi conversând cu clienţii, iar imaginea asta mă face să zâmbesc.

Ofiţerul de serviciu stă în spatele unui ghişeu de sticlă, de genul celor pe care le vezi în oficiile poştale. Vorbeşte printr-o deschizătură destul de mare cât să poţi strecura documente sau mici obiecte pierdute şi găsite.

— Pot să vă ajut? mă întreabă, într-un fel care-mi sugerează că e ultimul lucru pe care şi-ar dori să-l facă.

Îmi simt creierul ca în ceaţă din cauza durerii de cap şi mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Am câteva informaţii despre o crimă.

Ofiţerul de serviciu se uită la mine dintr-odată uşor interesat.

— Continuaţi.

Împing bucata decupată din ziar prin deschizătura din ghişeul de sticlă. Într-un colţ este o bucată de gumă întărită, acolo unde tejgheaua se intersectează cu peretele şi cineva a colorat-o cu carioca albastră.

— Acesta este un reportaj din numărul de azi al *London Gazette,* despre o crimă care a avut loc în Muswell Hill.

Se uită peste paragraful introductiv, cu buzele mişcându-se uşor în jurul cuvintelor nerostite. O staţie radio bâzâie pe biroul de lângă el. Detaliile din *Gazette* sunt insuficiente. Tania Beckett era o învăţătoare suplinitoare la o şcoală primară de pe Holloway Road. A luat trenul pe linia Northern de la Archway spre Highgate pe la ora trei şi jumătate după-amiaza, apoi autobuzul 43

spre Cranley Gardens. *Trebuia să mă întâlnesc cu ea în staţia de autobuz,* este citat spunând iubitul ei, *dar ploua şi mi-a spus să stau înăuntru. Aş face orice să pot da timpul înapoi.* Este şi o fotografie cu el ţinând-o pe Tania pe după umeri şi nu mă pot abţine să mă întreb dacă nu ne uităm cumva în ochii unui asasin. Aşa se spune, nu? Că cele mai multe victime ale crimelor îşi cunosc atacatorul.

Strecor şi a doua bucată decupată din ziar.

— Iar acesta este un anunţ din ziarul *Gazette* de ieri.

Puncte albe îmi joacă în faţa ochilor şi clipesc repede să le înlătur. Îmi duc degetele la frunte şi simt cum ard în continuare când le dau deoparte.

Ofiţerul se uită când la o bucată de hârtie, când la cealaltă. Are faţa jucătorilor de poker care le-au văzut pe toate până acum şi mă întreb dacă o să-mi spună că mi se pare că există o asemănare; că fata cu păr brunet şi cruciuliţa în jurul gâtului nu este Tania Beckett, femeia de douăzeci şi cinci de ani.

Dar nu-mi spune asta. În schimb, ridică receptorul şi apasă zero; se opreşte şi se uită la mine cât aşteaptă să-i răspundă operatorul. Apoi, fără să-şi ia ochii de la mine, spune:

— Poţi să-mi faci legătura cu inspectorul Rampello, te rog?

Îi trimit un mesaj lui Graham în care-i spun că m-am îmbolnăvit şi că nu vin la serviciu. Beau apă călâie şi aştept, cu capul sprijinit de peretele răcoros, să vină cineva să vorbească cu mine.

— Îmi pare rău, spune ofiţerul de serviciu (s-a prezentat drept Derek, dar e prea familiar ca să mă adresez aşa) o oră mai târziu. Nu ştiu ce-l reţine.

Se referă la inspectorul de poliţie Nick Rampello, care vine pe Cannon Street de la ceea ce Derek a numit DIO, înainte să se scuze pentru folosirea jargonului. Divizia Investigaţii Omucideri. Este unitatea desemnată să se ocupe de moartea acestei tinere.

Nu mă pot opri din tremurat. Mă tot uit la cele două

fotografii ale Taniei şi mă întreb ce s-o fi întâmplat între momentul apariţiei ei în *Gazette* şi cel în care a fost găsită strangulată în parc în Muswell Hill.

Mă întreb dacă vine rândul meu.

Vinerea trecută a fost fotografia mea cea care a apărut în ziar. Am ştiut asta din clipa în care am văzut-o; n-ar fi trebuit să mă las niciodată convinsă de contrariu. Dacă m-aş fi dus imediat la poliţie, poate că ar fi contat.

Trebuie să existe o legătură. Tania Beckett a fost ucisă la douăzeci şi patru de ore după ce fotografia ei a apărut în anunţ; lui Cathy Tanning i-au fost furate cheile patruzeci şi opt de ore după apariţia fotografiei ei. Au trecut cinci zile de când a apărut poza mea; cât o să mai treacă până când ceva mi se va întâmpla şi mie?

Un bărbat intră să-şi prezinte carnetul de şofer.

— Ce pierdere de vreme, Spune el tare, când ofiţerul de serviciu completează metodic un formular. Şi al dumneavoastră, şi al meu.

Se uită la mine, în speranţa să găsească înţelegere, dar eu nu răspund, şi nici Derek n-o face. Se uită la permisul bărbatului şi notează detaliile cu o lentoare pe care o suspectez a fi deliberată. Hotărăsc că-mi place Derek, de fapt. Când termină, bărbatul îşi strecoară permisul în portofel.

— Mulţumesc foarte mult, spune, cu vocea încărcată de sarcasm. Exact aşa îmi place să-mi petrec pauza de prânz.

Locul îi este luat de o femeie cu un plod care urlă, care are nevoie de câteva indicaţii, apoi de un bărbat mai în vârstă care şi-a pierdut portofelul.

— La bancă îl aveam, spune el, şi când am ieşit de la metrou. Dar undeva între momentul ăla şi până am ajuns pe malul râului, a… – se uită în jur de parcă portofelul s-ar putea materializa în secţia de poliţie… – dispărut.

Închid ochii şi-mi doresc să fi fost şi eu aici cu o treabă la fel de simplă; să pot pleca cu nimic mai mult decât o uşoară iritare în minte.

Derek înregistrează datele bărbatului, împreună cu o descriere a portofelului, iar eu mă chinui să trag aer în

piept. Aş vrea ca inspectorul Rampello să se grăbească.

Bărbatul cu portofelul pleacă şi mai trece o oră, apoi, în cele din urmă, Derek ia din nou receptorul.

— Sunteţi pe drum? Faza e că aşteaptă de la prânz.

Se uită la mine, dar nu pot citi nimic pe faţa lui.

— Bine, sigur, îi spun.

— Nu vine, nu-i aşa?

Mi-e prea rău ca să mă enervez din cauza timpului pierdut. Oricum, ce-aş fi făcut în schimb? Tot n-aş fi putut lucra deloc.

— Se pare că e reţinut de câteva probleme urgente. După cum vă daţi seama, departamentul lui este foarte ocupat. M-a rugat să vă transmit scuzele lui şi a spus că o să ia legătura cu dumneavoastră. O să-i dau numărul.

Mijeşte ochii.

— Nu arătaţi prea bine, drăguţă.

— O să fiu bine, spun, dar e departe de adevăr.

Îmi spun că nu mi-e teamă, că-mi este doar rău, dar mâinile îmi tremură când îmi scot telefonul şi încep să caut în lista de contacte.

— Eşti pe-aproape de Cannon Street? Nu mă simt bine. Cred că trebuie să ajung acasă.

— Rămâi unde eşti, Zo, spune Matt fără să ezite. Vin să te iau.

Îmi zice că e chiar după colţ, dar trece jumătate de oră şi e evident că nu aşa stau lucrurile; mă gândesc cu vinovăţie la banii pe care-i pierde făcând efortul ăsta caritabil pentru mine. Uşa secţiei de poliţie se deschide şi, spre ruşinea mea, simt cum îmi curg lacrimile pe obraji când văd o figură familiară.

— Aţi venit după soţie? întreabă Derek.

Nu am energia să-l corectez, iar Matt nu-şi bate capul cu asta.

— Doză dublă de paracetamol şi un strop de whisky, de asta are nevoie. Sper că o să vă faceţi bine repede, drăguţă.

Matt mă ajută să urc în taxi, de parcă aş fi un client care plăteşte, şi dă căldura la maximum. Mă concentrez pe

respiraţia mea, încercând să pun capăt tremuratului violent care-mi zguduie tot corpul.

— Când ai început să te simţi aşa rău?

— Azi-dimineaţă. M-am gândit că e ciudat să am o mahmureală, n-am băut chiar atât de mult aseară, apoi durerea de cap s-a înrăutăţit şi am început să am ameţeli.

— Gripă.

Îmi pune diagnosticul fără să ezite. Ca majoritatea taximetriştilor, Matt este expert în toate. Se uită la mine în oglinda retrovizoare, ochii lui plimbându-se când la mine, când la drum.

— Ce făceai la poliţie?

— Aseară a avut loc o crimă. Într-un parc aproape de Cranely Gardens.

— Crouch End?

— Da. A fost strangulată.

Îi povestesc despre anunţurile din *London Gazette*; despre fotografia mea şi despre faptul că am văzut-o pe Tania Beckett.

— Eşti sigură că-i aceeaşi femeie?

Confirm cu o mişcare din cap, chiar dacă el are privirea fixată înainte pe drum. Ţâţâie din dinţi, apoi ia de volan hotărât la stânga, tăind pe străzi cu sens unic atât de înguste că aş putea scoate mâna pe geam să ating zidurile de cărămidă aflate în drumul nostru.

— Unde mergem?

— E foarte aglomerat. Ce-au zis cei de la poliţie?

Mă uit pe stradă, încercând să-mi dau seama unde suntem, dar nu sunt sigură că ştiu. Copii care vin acasă de la şcoală; unii, singuri, alţii încă ţinându-se de mâinile mamelor lor.

— L-au sunat pe inspectorul care se ocupă de caz, dar nu a venit.

— Era de aşteptat.

— Mi-e teamă, Matt.

Nu spune nimic. Nu s-a priceput niciodată prea bine să se descurce cu emoţiile.

— Dacă într-adevăr a fost fotografia mea cea care a

apărut în ziar, atunci o să mi se întâmple ceva. Ceva rău.

Simt ca şi cum aş fi zgâriată în gât. Iar un nod puternic mă împiedică să înghit.

— Dar poliţia crede că există vreo legătură între aceste anunţuri şi crimă?

Ieşim în cele din urmă din labirintul de străzi înguste şi văd şoseaua de centură sudică. Mai avem puţin până acasă. Mă usturã ochii atât de tare, că aproape mă doare să-i ţin deschişi. Clipesc rapid încercând să-i umezesc un pic.

— Ofiţerul de serviciu a părut să mă ia în serios, spun.

Mi-e greu să mă concentrez la ce am de zis.

— Dar nu ştiu dacă şi inspectorul va fi de aceeaşi părere, încă nu i-am spus despre fotografia mea... nu am avut ocazia.

— Asta e o chestie tare ciudată, Zo.

— Mie-mi zici? Am crezut că-nnebunesc când am văzut fotografia. Cred că Simon încă nu-i convins că nu sunt puţin dusă cu capul.

Matt se uită la mine fulgerător.

— Nu te crede?

Aş putea să-mi trag singură una. De parcă Matt ar mai fi avut nevoie de muniţie suplimentară împotriva lui Simon.

— Crede că există o explicaţie logică.

— Şi tu ce crezi?

Nu-i răspund. *Cred că o să fiu ucisă.*

Tragem în faţa casei şi deschid geanta.

— Lasă-mi să-ţi dau nişte bani.

— Nu-i nevoie.

— N-ar trebui să plăteşti tu, din buzunar, Matt, nu e corect...

— Nu vreau banii tăi, Zo, izbucneşte el. Pune-i la loc. Hai, te ajut să intri, spune apoi pe un ton mai blând.

— Mă descurc.

Dar când mă ridic, mi se înmoaie genunchii şi mă prinde chiar înainte să cad.

— Sigur că da.

Îmi ia cheia şi descuie uşa de la intrare, apoi ezită.

— E în regulă, îi spun, Simon e la serviciu.

Mi-e prea rău ca să mă simt neloială. Îmi atârn geanta şi haina pe balustradă şi-l las pe Matt să mă ajute să urc.

Se opreşte sus, neştiind unde este dormitorul meu, şi arăt uşa de lângă a lui Katie.

— Mă descurc de-aici, îi spun, dar nu mă bagă în seamă, deschizându-mi uşa şi ţinându-mă de braţ când intrăm împreună în cameră.

Trage pilota de pe partea stângă a patului. Cea pe care obişnuiam să dorm când eram căsătoriţi. Acum, pe noptiera din stânga sunt lucrurile lui Simon; cartea lui, o pereche de ochelari de citit de rezervă, o tăviţă din piele pentru ceas şi mărunţiş. Dacă Matt a observat, nu spune nimic.

Mă strecor în pat, complet îmbrăcată.

Simon mă trezeşte. Afară e întuneric şi aprinde veioza de pe noptieră.

— Dormi de când am ajuns acasă. Ţi-e rău?

Şopteşte, cu o mână pe telefonul meu mobil.

— E un ofiţer de poliţie la telefon. Despre ce-i vorba? S-a întâmplat ceva?

Ard şi sunt lipicioasă de transpiraţie, iar când îmi ridic capul de pe pernă, simt o durere ascuţită. Mă întind după telefon, dar Simon îl dă deoparte.

— De ce te sună cei de la poliţie?

— O să-ţi explic mai încolo.

Vocea îmi piere în mijlocul ultimului cuvânt şi tuşesc ca să mă trezesc. Simon îmi dă telefonul şi se aşază pe pat. Încă am febră, dar mă simt mai bine, acum că am dormit.

— Alo, spun. La telefon Zoe Walker.

— Doamnă Walker, sunt detectivul Rampello, inspector de poliţie de la Divizia Investigaţii Omucideri zona de Nord-Vest. Am înţeles că aţi vrut să vorbiţi cu mine.

Pare neatent. Plictisit sau obosit. Ori ambele.

— Da, spun. Acum sunt acasă, dacă vreţi să veniţi până aici.

Simon desface mâinile şi mă întreabă muteşte: ce s-a întâmplat?

Dau din cap spre el, iritată de întrerupere. Semnalul e prost în casă şi nu vreau să ratez ce spune inspectorul Rampello.

— ...probabil tot ce avem nevoie deocamdată.

— Îmi cer scuze, ce-aţi spus?

— Înţeleg că n-aţi cunoscut-o pe Tania Beckett, nu?

— Nu, dar...

— Şi nu ştiţi dacă lucra ca escortă sau pentru vreo linie erotică?

— Nu.

— OK.

Apoi se porneşte; vorbeşte atât de repede, de parcă sunt doar unul dintre apelurile dintr-o lungă listă pe care trebuie să le rezolve în seara asta.

— Aşadar, fotografia Taniei a apărut într-o reclamă la o linie erotică din *London Gazette* ieri. Luni, 16 noiembrie. Corect?

— Da.

— Şi ne-aţi contactat când aţi recunoscut fotografia ei la ştiri azi-dimineaţă?

— Da.

— Aţi fost de mare ajutor, vă mulţumesc pentru timpul acordat.

— Dar nu vreţi să staţi de vorbă cu mine? Să-mi luaţi o declaraţie?

— Dacă mai avem nevoie de ceva, ţinem legătura.

Închide când eu încă mai vorbesc. Acum, Simon pare mai degrabă supărat decât confuz.

— Vrei să-mi spui şi mie, te rog, ce s-a întâmplat?

— E fata aia, spun, cea care a fost omorâtă. Fotografia pe care ţi-am arătat-o azi-dimineaţă.

În zori, am alergat sus imediat ce s-a terminat reportajul de la ştiri, scuturându-l pe Simon ca să-l trezesc; cuvintele rostogolindu-se unele peste altele.

— Dacă toate astea au legătură cu anunţurile, Şi? am întrebat cu vocea frântă. Dacă cineva publică fotografii cu

femei pe care o să le omoare, iar eu sunt următoarea?

Simon m-a tras într-o îmbrăţişare ciudată.

— Iubita mea, nu crezi că exagerezi puţin cu chestia asta? Am citit pe undeva că în Londra sunt ucişi o sută de oameni în fiecare an. În fiecare an! Asta înseamnă... cât?... cam opt pe lună. Ştiu că e îngrozitor, dar asta nu are nimic de-a face cu un ziar gratuit.

— O să mă duc la poliţie în pauza de prânz, i-am spus, dar îmi dădeam seama că încă avea impresia că fac o prea mare dramă din asta.

— Şi cei de la poliţie te-au luat în serios? mă întreabă acum, stând la capătul patului.

Îmi zdrobeşte degetele de la picioare şi mă trag deoparte.

Ridic din umeri.

— Ofiţerul de serviciu de astăzi a fost drăguţ. Dar l-a sunat pe detectivul care se ocupă de caz şi el n-a venit şi acum îmi spune că au toate datele de care au nevoie şi că o să mă sune dacă mai e nevoie să vorbească cu mine.

În colţul ochilor mi se formează lacrimi.

— Dar ei nu ştiu de celelalte fotografii; despre Cathy Tanning, despre a mea!

Încep să plâng, incapabilă să judec corect când capul meu parcă bubuie.

— Şhhhh.

Simon îmi mângâie părul şi-mi întoarce perna să găsească un locşor răcoros pe care să-mi pun din nou capul.

— Vrei să-i sun eu din nou?

— Nici măcar nu am numărul lor. Mi-a spus că este de la Divizia Investigaţii Omucideri zona de Nord-Vest.

— O să-l găsesc eu. Stai să-ţi aduc nişte pastile şi un pahar cu apă, apoi îi sun eu.

Se duce spre uşă, apoi se întoarce de parcă tocmai ar fi observat ceva.

— De ce eşti pe partea mea de pat?

Îmi apăs faţa în pernă ca să nu trebuiască să-i întâlnesc privirea.

— Probabil că m-am foit în somn, mormăi.

Este singurul lucru asupra căruia avem vreodată dispute serioase.

— Matt este tatăl lui Justin şi al lui Katie, spuneam înainte. Nu te poţi aştepta să nu-l văd din când în când.

Simon a cedat nemulţumit acestui argument.

— Cu toate astea, nu există niciun motiv pentru ca el să vină în casă, nu? Să stea în camera de zi, să bea cafea din cănile noastre?

Era pueril şi iraţional, dar nu voiam să-l pierd pe Simon, iar la vremea respectivă a părut un simplu compromis.

— Bine, am fost eu de acord. Nu va intra în casă.

Când deschid ochii din nou, pe noptiera mea este un pahar cu apă, lângă o folie mică cu pastile. Iau două şi mă dau jos din pat. Bluza mea e boţită, iar pantalonii suciţi; mă dezbrac şi găsesc o pereche de pijamale din bumbac gros, iar apoi mă înfăşor cu un cardigan larg.

Este nouă seara, iar jos găsesc resturile a ceea ce pare să fi fost tocană din carne de vită. Încă nu mă simt prea sigură pe picioarele mele, iar somnul îndelungat m-a lăsat ameţită. Mă duc în camera de zi şi-i găsesc pe Simon, Justin şi Katie uitându-se la televizor. Nimeni nu zice nimic, dar este o linişte confortabilă şi pentru câteva clipe stau pur şi simplu acolo, în picioare, uitându-mă la familia mea. Katie e prima care mă vede.

— Mamă! Te simţi mai bine?

Se mută să-mi facă loc pe canapea între ea şi Simon, iar eu mă aşez, extenuată de efortul de a fi coborât scările.

— Nu chiar. Mă simt complet sfârşită.

N-am mai fost de ani de zile aşa bolnavă. Mă dor oasele şi pielea la atingere. În fundul ochilor simt o înţepătură care nu dispare decât atunci când închid pleoapele, iar gâtul mă doare atât de tare, că e un chin să vorbesc.

— Cred că am gripă. Din aia zdravănă.

— Biata de tine.

Simon mă cuprinde cu braţul pe după umeri şi, pentru

prima dată, Katie nu spune nimic cu privire la ceea ce numeşte ea „exprimarea în public a afecţiunii”. Chiar şi Justin pare îngrijorat.

— Vrei să bei ceva? întreabă el.

Cred că trebuie să arăt foarte rău.

— Doar puţină apă, mulţumesc.

— Pentru nimic.

Se ridică, apoi caută în buzunar şi-mi întinde un plic.

— Ce-i asta?

Îl deschid şi găsesc un teanc gros de hârtii de douăzeci de lire.

— Chiria.

— Ce? Am mai discutat asta. Nu vreau chirie de la tine, dragul meu.

— Ei bine, atunci pentru mâncare, facturi, orice. Sunt ai tăi.

Mă întorc spre Simon, amintindu-mi ce insistent a fost în ultima vreme cu privire la faptul că Justin nu ar trebui să stea în casă fără să plătească nimic. Dă din cap, ca şi cum ar spune că toate astea nu au nimic de-a face cu el.

— Dar e foarte drăguţ din partea ta, Justin. Bravo, amice!

Tonul colocvial sună forţat pe buzele lui Simon, iar Justin se uită la el dispreţuitor.

— Credeam că eşti lefter? spune Katie, trăgând cu ochiul la bancnote să vadă câţi bani sunt în plic.

Îl pun în buzunarul cardiganului, încercând să ignor vocea din capul meu care ar vrea să-l întreb pe Justin de unde are banii.

— Melissa m-a pus să mă ocup de cafenea ca să poată ea să supravegheze deschiderea celeilalte, spune Justin, de parcă mi-ar fi citit gândurile. E doar temporar, dar vine la pachet cu o mărire de salariu.

— E grozav!

Uşurarea la gândul că fiul meu nici nu fură, nici nu se ocupă cu trafic de droguri face ca reacţia mea să fie disproporţionat de entuziastă. Justin ridică din umeri de parcă veştile nu ar avea prea mare importanţă şi se duce la

bucătărie să-mi aducă apă.

— Am ştiut dintotdeauna că tot ce-i trebuie este o şansă, îi şoptesc lui Simon. Cineva care să vadă ce băiat muncitor este.

Dintr-odată îmi aduc aminte că Justin nu este singurul care are noutăţi legate de serviciu. Mă întorc spre Katie.

— Îmi pare rău că nu te-am susţinut mai mult înainte de audiţie, draga mea. Mă simt îngrozitor din cauza asta.

— O, Doamne, nu-ţi mai face griji din pricina asta acum, mamă. Nu te simţi bine.

— Simon mi-a spus că a fost grozav.

Katie radiază.

— A fost uimitor. Deşi agentul nu m-a luat, pentru că avea deja în portofoliu nişte fete care arătau ca mine şi erau din aceeaşi categorie (habar nu am ce o fi însemnând chestia asta), am avut ocazia să stau de vorbă cu un tip care aştepta la recepţie. Este regizorul unei companii teatrale care montează *A douăsprezecea noapte,* iar tipa care interpreta rolul Violei tocmai a avut un accident la schi. Cu alte cuvinte, cât de perfect poate să fie?

Mă uit la ea, fără s-o pot urmări. Justin se întoarce cu paharul cu apă. Nu a lăsat robinetul să curgă, aşa că apa e tulbure şi călâie, dar sorb recunoscătoare. Orice care ar putea să-mi uşureze durerea din gât.

— Mamă, *A douăsprezecea noapte* este textul pe care l-am jucat la examenul de engleză. Îl ştiu pe de rost. Şi a spus că am fost făcută să joc Viola. Am dat efectiv proba atunci, pe loc – cea mai mare nebunie – şi am obţinut rolul! Restul distribuţiei repetă deja de săptămâni întregi, dar eu trebuie să învăţ totul în două săptămâni.

Îmi vâjâie capul.

— Dar cine-i tipul ăsta? Ştii ceva despre el?

— Îl cheamă Isaac. Se pare că sora lui a fost colegă de şcoală cu Sophia, deci nu e chiar un necunoscut. A lucrat la Edinburgh şi (aici vine partea tare) vrea să facem un turneu cu *A douăsprezecea noapte!* E incredibil de ambiţios şi atât de talentat.

Zăresc imediat ceva nou pe figura lui Katie. Ceva mai

mult decât entuziasmul de a fi obţinut un rol.

— Arată bine?

Roşeşte.

— Foarte.

— Of, Katie!

— Ce? Mamă, e totul corect, te asigur. Cred că ţi-ar plăcea.

— Bine. Poţi să-l inviţi pe la noi.

Katie izbucneşte în râs.

— Mamă, abia ieri l-am cunoscut. N-o să-i propun să vină să-mi cunoască „babacii”.

— Ei bine, nu pleci în niciun turneu până n-o face, aşa că…

Ne uităm fioros una la alta, până când intervine Simon.

— N-ar trebui să vorbim despre asta când o să te simţi mai bine?

— Mă simt mai bine acum, spun, dar încăpăţânarea mea este subminată de un val de ameţeală care mă face să închid ochii.

— Sigur ca da. Hai, treci în pat.

Îmi amintesc ce mi-a promis.

— Ai sunat la poliţie?

— Da. Am vorbit cu un superior din echipa de investigatori.

— Rampello?

— Cred că da. I-am spus cât de îngrijorată eşti din pricina anunţului, cel cu fotografia care semăna cu tine…

— *Eram* eu.

— …şi tipul cu care am vorbit mi-a spus că înţelege pe deplin de ce eşti agitată, dar pentru moment nu consideră că uciderea Taniei Beckett este legată de vreo altă infracţiune.

— Trebuie să existe o legătură, insist eu. Nu poate fi o simplă coincidenţă.

— Nici măcar nu o cunoşti, spune Justin. De ce te agiţi atâta?

— Pentru că a fost omorâtă, Justin!

Nu reacţionează în niciun fel şi mă uit disperată la Katie.

— Şi pentru că fotografia mea…

— Nu era fotografia ta, iubito, mă întrerupe Simon.

— Pentru că fotografia mea era în exact acelaşi anunţ ca al ei. Aşa că eu cred că am tot dreptul să mă agit, nu ziceţi?

— Genul acela de anunţuri nu vin la pachet cu numere de telefon premium decât dacă sunt false, spune Simon.

— Ce legătură are asta?

— Era escortă? întreabă Katie.

— Risc profesional, spune Justin.

Ridică din umeri şi-şi reia poziţia anterioară pe canapea, cu telefonul în mână.

— La ştiri au spus că era învăţătoare suplinitoare, nu escortă.

Mă gândesc la fotografia pe care au folosit-o în ziar, cea cu Tania şi iubitul ei. Îmi imaginez titlul de deasupra reportajului care descrie propria mea moarte şi mă întreb ce fotografie vor folosi ca ilustraţie; sau dacă îi vor cere lui Graham Hallow un comentariu.

— Anunţul nu pomenea nimic de un serviciu de escorte, nu-i aşa, mamă? întreabă Katie.

— Avea o adresă de web.

Îmi apăs palma pe frunte, încercând să-mi amintesc care era.

— Găseşte perechea potrivită punct com.

— Sună mai degrabă a site de întâlniri. Poate că a fost ucisă de cineva pe care l-a cunoscut online.

— Nu vreau să mai ieşi singură, îi spun lui Katie.

Se uită la mine, îngrozită.

— Din cauza unei crime care s-a petrecut în cealaltă parte a Londrei? Mamă, nu fi ridicolă. Tot timpul sunt omorâţi oameni.

— Bărbaţi, da. Puşti din bande. Drogaţi şi oameni care îşi asumă riscuri stupide. Dar nu femei tinere care merg acasă de la serviciu. Ieşi cu un grup de prietene sau nu mai ieşi deloc.

Katie se uită la Simon, dar pentru prima dată, el e de partea mea.

— Nu vrem decât să te ştim în siguranţă, atâta tot.

— Dar nu e practic. Şi ce fac cu serviciul? La restaurant nu termin sâmbătă seara mai devreme de zece jumate şi acum, că sunt şi în piesă, va trebui să merg la repetiţii aproape în fiecare seară. Nu există altă variantă decât să mă întorc singură acasă.

Dau să zic ceva, dar Katie mă întrerupe blând, dar ferm.

— Mamă, sunt fată mare. Voi fi atentă. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea.

Dar îmi fac griji. Pentru Katie, când vine acasă complet neştiutoare de la serviciu în fiecare seară, cu capul în nori, cu gândul la cum va fi ea vedetă pe covorul roşu. Îmi fac griji pentru toate femeile precum Cathy Tanning sau Tania Beckett, care habar n-au avut ce le-a pregătit viaţa. Şi-mi fac griji pentru mine. Nu ştiu ce semnificaţie au anunţurile acelea sau de ce a apărut fotografia mea într-unul din ele, dar pericolul este cât se poate de real. Nu pot să-l văd, dar pot să-l simt. Şi se apropie.

Nu ştii niciodată când îţi vei cunoaşte Perechea Potrivită. Poate că stă întotdeauna pe locul de la geam în trenul de întoarcere acasă. E posibil s-o vezi în faţa ta la coada de la cafenea. Poate că pur şi simplu traversezi în spatele ei în fiecare zi. Dacă eşti sigur pe tine, poate intri în vorbă. Despre vreme, pentru început, apoi despre starea trenurilor; pe urmă, pe măsură ce trece timpul, ajungeţi să schimbaţi din ce în ce mai multe informaţii personale. Despre weekendul tău oribil; despre şeful ei tiran; despre iubitul care nu o înţelege. Ajungeţi să vă cunoaşteţi şi apoi unul dintre voi va duce lucrurile la alt nivel. Cafea? Cină? Înţelegerea a fost pecetluită.

Dar dacă Perechea Potrivită stă în vagonul de lângă cel în care te afli tu? Dacă îşi aduce cafeaua de acasă; dacă vine la serviciu cu bicicleta; dacă urcă pe scări în loc s-o ia pe scara rulantă? Imaginează-ţi ce pierzi dacă nu te intersectezi cu ea.

O primă întâlnire; o a doua; mai multe.

Poate că nici nu-i vorba despre Pereche; poate vrei ceva mai scurt. Mai dulce. Ceva care să-ţi pună sângele în mişcare şi care să-ţi mărească pulsul.

Un flirt.

O aventură de-o noapte.

Vânătoarea.

De aici a plecat totul. gasesteperecheapotrivita.com. Un fel de a le face cunoştinţă navetiştilor londonezi. O mână de ajutor care uneşte oamenii. Puteţi să spuneţi că sunt un broker; un intermediar; o peţitoare.

Şi partea cea mai frumoasă este că niciuna dintre voi nici măcar nu ştie că se găseşte în registrele mele.

10.

Rămân în pat timp de douăzeci şi patru de ore, mai mult dormind decât trează. Miercuri după-masă mă chinui să ajung la doctor, doar ca să aflu ceea ce ştiam deja: am gripă şi nu e nimic de făcut decât să beau multe lichide să iau medicamente care nu au nevoie de vreo reţetă şi să aştept să treacă. Simon e grozav. Găteşte pentru copii şi-mi aduce şi mie mâncare pe care nu o mănânc, apoi pleacă după îngheţată când mă hotărăsc că e singurul lucru pe care l-aş putea înghiţi. Cred că ar fi fost un tătic minunat în perioada în care ar fi aşteptat să-i nască nevasta, amintindu-mi de vremea în care am fost însărcinată cu Justin, când l-am trimis pe Matt bombănind întruna să-mi ia nachos şi jeleuri cu vin, pe o vreme de iarnă.

Reuşesc să sun la serviciu şi îi spun lui Graham că sunt bolnavă. E surprinzător de înţelegător, până când îi comunic că voi lipsi toată săptămâna.

— Nu poţi să vii măcar mâine? Jo este liberă şi nu are cine să răspundă la telefoane.

— O să vin dac-o să fiu în stare, îi răspund.

Dimineaţă îi trimit un mesaj – Îmi pare rău, încă nu mă simt bine –, apoi îmi închid telefonul. Până la prânz nu sunt în stare să văd mâncare în faţa ochilor; Melissa îmi aduce supă de pui de la cafenea, şi de îndată ce încep să mănânc îmi dau seama că sunt lihnită.

— E delicioasă.

Stăm la bucătărie, la micuţa mea masă potrivită mai degrabă pentru două persoane.

— Îmi cer scuze pentru dezordine.

Maşina de spălat vase ar trebui golită, ceea ce înseamnă că toată lumea a ignorat-o şi şi-a abandonat farfuriile de la micul dejun în chiuvetă în schimb. Ambalajele goale de lângă cutia de gunoi indică faptul că şi acesta este plin. Frigiderul este acoperit cu fotografii de familie, ţinute locului de un magnet kitsch-os pe care a devenind cumva tradiţie să-l cumpărăm de sărbători, ca parte a provocării

de a găsi cel mai siropos suvenir. Deocamdată, Katie este pe primul loc, cu magnetul ei în formă de măgăruş care dă din cap, din Benidorm, cu un sombrero care se clatină de fiecare dată când cineva deschide uşa de la frigider.

— Te face să te simţi acasă, spune Melissa, râzând când îmi vede privirea sceptică. Vreau să spun că este ceva confortabil şi plin de dragoste şi amintiri, aşa cum trebuie să fie casa unei familii.

Mă uit la ea, încercând să descopăr vreo urmă de regret pe faţa ei, dar nu văd nimic.

Melissa avea patruzeci de ani când ne-am cunoscut – încă destul de tânără să aibă o familie – şi am întrebat-o odată dacă ea şi Neil aveau de gând să-şi întemeieze una.

— El nu poate, a spus, şi apoi s-a corectat imediat. Nu e cinstit. Vreau să spun că noi nu putem.

— Cred că vă este greu.

Eram mamă de atâta timp că nici nu-mi puteam imagina o viaţă fără copii.

— Nu chiar. Vezi tu, am ştiut dintotdeauna: Neil a avut leucemie în copilărie şi chimioterapia l-a lăsat steril, aşa că chestia asta n-a fost niciodată parte a vieţii noastre împreună. Am făcut alte lucruri, am avut alte oportunităţi.

Presupun că se referea la muncă. La afacere, la vacanţe, la casa lor frumoasă.

— Lui Neil i-a fost mai greu decât mie, a mai spus Melissa. Se înfuria foarte tare din cauza asta (De ce eu? Genul ăsta de întrebări), dar acum abia dacă se mai gândeşte la asta.

— În timp ce mie mi-ar plăcea o casă ca a voastră, spun eu revenind în prezent, curată şi fără vreo şosetă murdară aruncată aiurea la vedere!

Melissa zâmbeşte.

— E mai bună capra vecinului, nu aşa se zice? Nici n-o să-ţi dai seama când se vor muta Katie şi Justin şi o să te trezeşti foindu-te de colo-colo într-o casă goală, dorindu-ţi să fie încă aici.

— Poate. Apropo de asta, ce Dumnezeu ai făcut cu fiul meu?

Melissa mă priveşte îngrijorată dintr-odată, iar eu mă simt prost că am încercat să fac o glumă. Îi explic:

— Mi-a dat nişte bani pentru chirie, marţi. Fără să-i cer. Bănuiesc că l-ai promovat.

— A, am înţeles! Merită, se descurcă foarte bine, iar eu am nevoie de cineva care să conducă localul. S-a potrivit la fix.

Se vede că încă o mai preocupă ceva. O privesc direct în ochi, până când îmi evită privirea, uitându-se pe fereastră la grădina noastră lăsată cam în paragină. În cele din urmă, vorbeşte.

— Mărirea de salariu, spune ea şi se uită apoi la mine. E la negru.

Ridic din sprânceană. Sunt prietena ei, dar îi sunt şi contabil. Bănuiesc că nu mi-ar fi spus nimic dacă n-aş fi pomenit despre asta.

— Când clienţii plătesc cash nu înregistrăm chiar totul. Pun deoparte nişte bani albi pentru zile negre. Acoperă cheltuielile casei fără ca eu să fiu nevoită să iau dividende din afacere.

— Înţeleg.

Ar trebui probabil să mă lupt cu conştiinţa mea, să mă frământ, dar îmi dau seama că nu face rău nimănui. Nu e vreun mare retailer care comite o evaziune, încercând să fenteze taxele prin cine ştie ce conturi offshore. E doar un mic antreprenor local, încercând să-şi câştige existenţa, la fel ca noi toţi.

— Nu e un motiv pur egoist, ştii.

Îmi dau seama din expresia Melissei că-i pare rău că mi-a spus, că-şi face griji că s-ar putea s-o judec.

— Asta înseamnă şi că Justin nu pierde nici el nimic prin impozitare; în felul ăsta, poate începe să pună ceva bani deoparte.

Mă mişcă faptul că s-a gândit măcar la aşa ceva.

— Şi tot ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru faptul că s-a gândit să-mi dea o parte din bani mie, pentru chirie?

— Poate c-am schimbat o vorbă, două şi pe tema asta… spune Melissa, luând un aer inocent care mă face să râd.

— Ei bine, mulţumesc. Mă bucur să-l văd maturizându-se puţin. Dar nu-ţi faci griji că s-ar putea să te toarne cineva la fisc? întreb eu, din poziţia mea de contabil.

Nu doar Melissa ar trebui să-şi facă griji din pricina asta. Dacă ar fi prinsă, n-ar fi tocmai în avantajul meu, de asemenea.

— Eşti singura care ştie.

— Care ştie ce? rânjesc eu cu subînţeles. Mai bine mă duc să mă-mbrac. Cred că duhnesc.

Port încă pantalonii de trening şi tricoul în care am dormit noaptea trecută şi devin dintr-odată conştientă de mirosul stătut al bolii.

— O să-l cunosc mai târziu pe noul iubit şi regizor al lui Katie. Vine să o ia la repetiţii.

— Iubit?

— Ei, ea nu i-a spus chiar aşa, dar o ştiu eu pe fiică-mea. L-a cunoscut luni, dar jur că n-am avut nicio discuţie cu ea de atunci fără să-i pomenească numele. Isaac în sus, Isaac în jos. I s-a pus pata rău de tot.

Aud scârţâind treptele scării şi mă opresc dintr-odată din povestire, chiar înainte ca fiica mea să apară în bucătărie.

— Oau, ia uite-te la tine! spune Melissa, sărind s-o îmbrăţişeze.

Katie poartă nişte jeanşi mulaţi gri care îi vin turnaţi şi o bluză aurie cu paiete care se ridică atunci când o cuprinde cu braţele pe Melissa.

— Asta-i faimoasa ta supă de pui? Mai avem?

— O grămadă. Aşa, care vasăzică, am auzit despre Isaac… răspunde Melissa şi accentuează vocalele din numele bărbatului, iar Katie se uită la mine cu o privire suspicioasă.

Nu spun nimic.

— E un regizor grozav, răspunde Katie hotărâtă.

Aşteptăm mai multe detalii, dar ea rămâne neclintită.

— Să-ndrăznesc să te întreb şi despre bani? continuă Melissa, cu gândul la afaceri, ca întotdeauna. Ştiu că actoria nu este una dintre cele mai profitabile meserii, dar

măcar îţi acoperă cheltuielile?

Pauza pe care o face Katie îmi spune tot ce aveam nevoie să ştiu.

— Of, Katie, am crezut că asta e o slujbă adevărată!

— Este. O să fim plătiţi după premieră, imediat ce intră banii de bilete şi se achită celelalte cheltuieli.

— Adică o să aveţi cotă din profit? întreabă Melissa.

— Exact.

— Şi dacă nu aveţi profit?

Katie se repede la mine.

— Iar începi! De ce nu-mi spui pur şi simplu că nu-s bună de nimic, mamă? Că n-o să vină nimeni să vadă spectacolul şi că vom pierde toţi banii?

Se opreşte, dar e prea târziu.

— Ce bani să pierdeţi? Pot să înţeleg ideea cotei din profit (până la un punct), dar te rog spune-mi că nu i-ai dat efectiv bani unuia pe care abia l-ai cunoscut!

Melissa se ridică.

— Cred că ar cam trebui să plec. Felicitări pentru obţinerea rolului, Katie.

Îmi aruncă o privire severă, care s-ar traduce *Ia-o cu binişorul,* şi pleacă.

— Care bani, Katie? insist eu.

Pune un castron cu supă în cuptorul cu microunde şi apasă butonul *Încălzire.*

— Împărţim costurile sălii de repetiţii, atâta tot. Este un parteneriat.

— Este un jaf.

— Habar n-ai cum funcţionează lucrurile în lumea teatrului, mamă!

Acum ţipăm amândouă, atât de hotărâte să ne facem cunoscute punctele de vedere, că nu auzim cheia în uşa de la intrare, semn că Simon a ajuns acasă mai devreme, cum a făcut în fiecare zi de când sunt bolnavă.

— Aşadar, te simţi mai bine? întreabă el, când îl observ rezemat de tocul uşii, cu un aer de amuzament resemnat pe faţă.

— Un pic, spun eu jenată.

Katie îşi pune supa pe o tavă, cu gândul s-o mănânce în camera ei.

— La ce oră vine Isaac să te ia?

— La cinci. Dar nu-l invit în casă dacă ai de gând să-l iei la întrebări despre povestea cu împărţirea profitului.

— N-o s-o fac, promit. Vreau doar să-l cunosc.

— Ţi-am cumpărat ceva, spune Simon.

Îi întinde o sacoşă din plastic cu ceva mic şi dur înăuntru. Katie lasă tava jos ca să vadă ce-i acolo. Este o alarmă în caz de atac – de genul celor care încep să scoată un sunet ca de sirenă dacă tragi de fir.

— Le vând la magazinul din colţ. Nu ştiu dacă-s bune de ceva, dar m-am gândit că e mai bine să ai una pentru când te întorci spre casă de la metrou.

— Mulţumesc, îi spun eu.

Ştiu că a cumpărat-o doar ca să stau eu mai liniştită, mai mult decât Katie. Ca să mă simt mai bine, ştiind că umblă pe stradă când e târziu. Încerc să mă căiesc pentru izbucnirea de mai devreme.

— Când se pun în vânzare biletele pentru *A douăsprezecea noapte,* iubito? Pentru că vom fi în primul rând, nu-i aşa, Simon?

— Absolut.

E sincer, şi nu doar pentru că acum e vorba despre Katie. Lui Simon îi plac deopotrivă muzica clasică, teatrul şi concertele de jazz obscure din tot felul de magherniţe. S-a amuzat când a auzit că nu văzusem niciodată *The Mousetrap*[5]; m-a dus la spectacol şi se tot întorcea spre mine în timpul piesei să vadă dacă-mi place. Cred că a fost bunicică, dar prefer *Mamma Mia.*

— Nu ştiu sigur, o să aflu. Mulţumesc.

Răspunsul e adresat mai degrabă lui Simon, în care am impresia că vede un spirit îngemănat. Cu o seară înainte, o ajuta să-şi repete replicile, terminând prin a dezbate metaforele din text.

— Vezi cum personifică ea „travestirea”, pe care o

[5] *Capcana de şoareci* – piesă celebră a cunoscutei autoare Agatha Christie, care se joacă la Londra fără întrerupere din 1952 (N.t.).

numeşte „lipsă de onestitate”? spunea Simon.

— Da! Şi nici măcar la final identitatea fiecăruia nu este pe deplin clară.

Mă uit la Justin; unul dintre rarele momente în care conspirăm noi doi.

La prima noastră întâlnire, Simon mi-a spus că-şi doreşte să fie scriitor.

— Dar asta faci şi acum, nu? am întrebat eu, confuză.

Mi se prezentase drept ziarist când ne-am cunoscut. A dat din cap dându-mi de înţeles că nu era acelaşi lucru.

— Ăsta nu este scris cu adevărat; e doar redare de conţinut. Eu vreau să scriu cărţi adevărate.

— Păi fă-o!

— O s-o fac, într-o bună zi, mi-a răspuns, când o să am timp.

Anul acela i-am luat cadou de Crăciun un carnet Moleskine[6] cu foi groase de culoarea untului, legat în piele moale maro.

— Pentru cartea ta, i-am spus timid.

Eram împreună de doar câteva săptămâni şi mă frământasem zile-n şir gândindu-mă ce să-i iau. M-a privit de parcă i-aş fi dat luna de pe cer.

— Nu era vorba de carnetul în sine, mi-a spus el, la mai mult de un an după aceea, când ne-am mutat împreună şi ajunsese deja la jumătatea schiţei cărţii sale, ci de faptul că ai crezut în mine.

Katie stă ca pe ghimpi. Poartă încă jeanşii mulaţi şi bluza cu paiete – reuşind cumva să arate în acelaşi timp relaxată şi strălucitoare – dar în plus şi-a dat cu ruj roşu-închis şi a trasat cu eyeliner negru două cozi groase la colţul ochilor, spre sprâncene, ca două aripi.

— Un sfert de oră, îmi şuieră printre dinţi când sună la uşă, după aia plecăm.

Justin este încă la cafenea, iar eu şi Simon stăm în

[6] Carnete şi caiete celebre, produse de o companie italiană, faimoase pentru asocierea cu numeroşi scriitori (N.t.).

camera de zi, pe care am dereticat-o în grabă.

Aud voci şoptite pe hol şi mă întreb ce-i spune Katie noului ei iubit şi regizor. *Îmi cer scuze pentru maică-mea,* probabil. Intră în camera de zi, iar Simon se ridică. Îmi dau seama imediat ce găseşte Katie atrăgător la tipul ăsta. Isaac este înalt, cu pielea fină şi măslinie şi părul negru ca pana corbului mai lung pe creştet decât pe laterale. Ochii sunt căprui-închis, iar tricoul cu guler în V de sub geaca de piele lasă să se întrevadă un piept cu muşchii bine definiţi. Pe scurt, Isaac e superb.

În plus, are cel puţin treizeci de ani. Îmi dau seama că am rămas cu gura căscată şi zic „Bună”.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă Walker. Aveţi o fiică foarte talentată.

— Mama crede că mai bine m-aş face secretară.

Mă uit încruntându-mă spre Katie.

— Am sugerat că ar fi bine să facă un curs de secretariat. Ca plan B.

— Un sfat înţelept, spune Isaac.

— Crezi? întreabă Katie, fără să fie convinsă.

— E o industrie dură, iar tăierile de fonduri de la Arte înseamnă că va deveni şi mai dură.

— Ei bine, poate c-o să mă mai gândesc la asta.

Mă prefac că tuşesc ca să-mi maschez sunetele surprinse. Katie îmi aruncă o privire tăioasă.

Isaac dă mâna cu Simon, care-i oferă o bere. Refuză, pe motiv că şofează, şi-mi spun că măcar răspunsul ăsta e în favoarea lui. El şi Katie stau împreună pe canapea, la o distanţă respectabilă unul de celălalt, iar eu caut semne care să indice că în intervalul scurt de timp de când s-au cunoscut au devenit mai mult decât regizor şi actor. Dar nu observ nicio atingere ca din greşeală şi mă întreb dacă nu cumva adoraţia lui Katie pentru noul ei erou este un sentiment cu sens unic. Sper că nu va suferi.

— Am ştiut că fiica dumneavoastră va fi perfectă pentru rolul Violei din clipa în care am văzut-o la agenţie, spune Isaac. I-am trimis un instantaneu tipului care joacă rolul lui Sebastian, ca să aflu şi părerea lui.

— Mi-ai făcut o fotografie? Nu mi-ai zis până acum. Ai făcut totul pe furiş.

— Cu telefonul. Oricum, mi-a dat mesaj imediat ca să-mi spună că arăţi perfect. Te auzisem deja vorbind, stăteai de vorbă cu fata de lângă tine, ţii minte? Şi am ştiut instinctiv că tu erai eroina shakespeariană pe care o căutam.

— Totu-i bine când se termină cu bine[7], spune Simon, zâmbind larg.

— Foarte bine! spune Isaac.

Râd cu toţii. Katie se uită la ceas.

— Ar trebui să plecăm.

— O aduc înapoi acasă după repetiţii, doamnă Walker. Am înţeles că vă faceţi griji când vine seara târziu cu metroul spre casă.

— E foarte drăguţ din partea ta.

— Nu-i nicio problemă. Londra nu e întotdeauna cel mai sigur loc pentru o femeie singură.

Nu-mi place tipul ăsta.

Matt se amuza de hotărârile de moment pe care le luam în legătură cu diverşi oameni, dar prima impresie contează foarte mult. Îi urmăresc cu privirea pe Isaac şi pe Katie de la fereastra camerei de zi, mergând în jos pe stradă, câteva sute de metri până la locul în care Isaac a reuşit să-şi parcheze maşina. Îi pune o mână pe scobitura spatelui când ajung la maşină, apoi se apleacă să deschidă portiera din partea pasagerului. N-aş putea să spun cu precizie ce nu-mi place, dar simţurile mele parcă urlă.

Cu doar câteva zile în urmă reuşisem să mă împac cu ideea de a fi mai înţelegătoare cu povestea asta cu actoria lui Katie; dacă spun ceva despre Isaac, o s-o ia ca pe un nou atac la adresa carierei sale. Nu am cum să câştig. Măcar nu se mai întoarce singură acasă în seara asta. Am auzit un reportaj în dimineaţa asta la radio despre atacurile de natură sexuală şi nu am putut să nu mă întreb dacă fotografia victimei nu a apărut mai înainte de asta în pagina de anunţuri din ziar. De obicei, Simon aduce un exemplar din *Gazette* acasă de la birou, dar săptămâna

[7] Aluzie la titlul unei comedii de William Shakespeare (N.t.).

asta s-a întors cu mâna goală. Ştiu că face asta pentru că vrea ca eu să uit de povestea cu anunţurile. Dar nu am de gând să fac asta. Nu pot.

Vineri, Simon mă însoţeşte la serviciu.

— În caz că te simţi încă slăbită, îmi spune când mă trezesc.

Mă ţine de mână tot drumul până acolo. Pe linia District, văd un exemplar abandonat din *Gazette* şi îl ignor intenţionat, rezemându-mă de Simon, cu faţa lipită de cămaşa lui. Dau drumul baretei pe care o ţineam în mână şi în schimb îl îmbrăţişez, cu braţele în jurul taliei sale, lăsându-l să ne menţină echilibrul amândurora pe măsură ce trenul încetineşte la fiecare oprire. Nu vorbim, dar aud cum îi bate inima, cu faţa lipită de pieptul lui. Puternic şi ritmic.

În faţa biroului Hallow & Reed, mă sărută.

— Te-am făcut să întârzii, îi spun.

— Nu-mi pasă.

— N-o să ai probleme?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza asta. E în regulă dacă ne despărţim aici? Pot să mai stau prin zonă, dacă vrei.

Îmi arată cu o mişcare a capului cafeneaua de vizavi şi zâmbesc la ideea unui Simon care mă aşteaptă toată ziua, ca o gardă de corp a unei vedete.

— N-o să păţesc nimic. Vorbim mai târziu.

Ne sărutăm din nou, iar el aşteaptă până când m-am instalat în siguranţă la biroul meu, înainte să-mi facă un semn cu mâna şi să pornească spre metrou.

Imediat ce Graham pleacă la o vizionare, închid dosarul Rightmove, la care lucram, şi deschid o fereastră de Google. Tastez „criminalitate Londra” şi apăs pe primul link pe care îl văd: o pagină web care se numeşte Londra 24 şi care promite o actualizare în timp real a informaţiilor despre infracţiunile săvârşite în capitală.

Adolescent împuşcat în West Dulwich.

Bărbat găsit aproape fără suflare, cu plăgi arse misterioase, în Finsbury Park.

De aia nu citesc eu ziarele. Nu cu regularitate. Ştiu că toate lucrurile astea chiar se petrec, dar nu vreau să mă gândesc la ele. Nu vreau să mă gândesc la faptul că Justin şi Katie trăiesc într-un loc în care dacă cineva este înjunghiat abia trezeşte un minim interes.

Fost jucător din Prima Ligă recunoaşte că a condus sub influenţa băuturilor alcoolice în Islington.

Atac atroce asupra unei pensionare de 84 de ani din Enfield.

Nu-mi pot stăpâni o grimasă la vederea lui Margaret Price, femeia de optzeci şi patru de ani care s-a dus să-şi ia pensia şi nu a mai ajuns niciodată acasă. Caut numele Tania Beckett. Unul dintre articolele din ziar aminteşte de o pagină de condoleanţe de pe Facebook şi accesez adresa respectivă. Odihneşte-te în pace, Tania Beckett – cu asta se deschide pagina, plină cu mesaje emoţionante din partea familiei şi a prietenilor. În câteva dintre ele, numele Taniei este subliniat, şi-mi dau seama că apare aşa pentru că face trimitere la pagina ei de Facebook. Fără să mă gândesc prea mult, dau un clic şi trag aer în piept când se încarcă pagina plină de actualizări ale statutului ei.

Încă 135 de zile! anunţă postarea din dimineaţa în care a murit.

135 de zile până când?

Răspunsul apare câteva rânduri mai jos, într-o postare intitulată *Ce ziceţi de asta, fetelor*? Fotografia este un instantaneu luat cu un telefon mobil – văd semnul care indica bateria în partea de sus; este poza unei rochii de mireasă, făcută în grabă pe internet. Sunt tag-uri către numele a trei femei.

Tania Beckett a murit cu 135 de zile înainte de ziua în care ar fi trebuit să se căsătorească.

Mă uit pe lista contactelor ei; fotografii ale unor fete aproape identice, toate blonde cu dinţii albi. Îmi atrage atenţia o femeie mai în vârstă, cu acelaşi nume de familie.

Pagina lui Alison Beckett este publică, la fel ca a Taniei,

şi-mi dau seama imediat că fotografia la care mă uit este a mamei Taniei. Ultima ei postare de pe Facebook datează de acum două zile.

Un alt înger s-a ridicat la cer. Odihneşte-te în pace, fata mea frumoasă! Să-ţi fie ţărâna uşoară!

Închid pagina de Facebook, simţindu-mă ca un intrus. Mă gândesc la Alison şi la Tania Beckett. Mi le imaginez făcând planuri de nuntă împreună, mergând să aleagă rochia, pregătind invitaţiile. Mi-o închipui pe Alison la ea acasă, pe canapeaua aceea roşu-închis pe care stă în fotografia de profil, ridicând receptorul telefonului, ascultând ofiţerul de poliţie care-i vorbeşte, fără ca ea să înţeleagă nimic. Nu, nu fiica ei, nu Tania. Simt o durere în piept şi plâng, doar că nu ştiu dacă plâng din cauza unei fete pe care nu am cunoscut-o, sau pentru că pare prea uşor să-i înlocuiesc numele cu cel al fiicei mele.

Ochii îmi cad pe cartea de vizită prinsă cu o agrafă de marginea dosarului din faţa mea.

Agent de poliţie Kelly Swift, Poliţia Transportului Public Britanic.

Măcar ea m-a băgat în seamă.

Îmi suflu nasul. Respir adânc. Ridic receptorul.

— Agent de poliţie Swift.

Aud zgomotul traficului în fundal, cu sunetul sirenei unei ambulanţe stingându-se încet în depărtare.

— Sunt Zoe Walker. Cu anunţul din *London Gazette...*

— Da, mi-aduc aminte. N-am aflat prea multe, mă tem, dar…

— Am aflat eu, intervin. Una dintre femeile din anunţuri a fost omorâtă. Şi nimănui nu pare să-i pese prea mult de ce are de gând să facă tipul ăla în continuare.

Se lasă liniştea o clipă, apoi vine răspunsul ferm al poliţistei:

— Mie îmi pasă. Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

11.

Se făcu miezul zilei până când Kelly reuşi să se întoarcă la secţia de poliţie ca să afle numărul lui Nick Rampello, inspectorul înregistrat ca Ofiţer-şef de Investigaţii.

A fost direcţionată mai întâi către numărul dedicat cazului, o linie telefonică pusă la dispoziţia publicului pentru orice fel de informaţie ar fi putut avea despre omuciderea Taniei Beckett.

— Dacă-mi puteţi da ceva amănunte, mă voi asigura că ajung la echipa de anchetatori, îi spuse o femeie, al cărei ton dezinteresat îi dădu de înţeles lui Kelly că apelul ei era doar unul dintre nenumăratele primite în acea zi.

— Chiar aş vrea să vorbesc cu inspectorul Rampello, dacă se poate. Sunt ofiţer în cadrul Poliţiei Transportului Public şi cred că unul dintre cazurile mele are legătură cu ancheta lui.

Kelly spera să aibă noroc. Nu era chiar o minciună. Zoe Walker chiar o căutase şi numele ei era cel care apărea pe raportul infracţiunii a cărei victimă fusese Cathy Tanning. Numele ei, cazul ei.

— Vă fac legătura cu biroul de investigaţii.

Telefonul sună şi tot sună. Kelly era pe punctul de a renunţa, când o femeie răspunse într-un târziu, cu vocea întretăiată, de parcă alergase pe scări.

— Divizia Investigaţii Omucideri zona Nord-Vest.

— Aş putea vorbi cu inspectorul Rampello?

— Să văd dacă este în birou. Cine îl caută?

Femeia vorbea ca o prezentatoare de la BBC, iar Kelly încercă să-şi dea seama care era rolul ei acolo. Avea destul de puţină experienţă cu echipele de la Omucideri. Chiar dacă şi Poliţia Transportului Public avea un astfel de departament, era departe de a fi la fel de solicitat precum cel al Poliţiei Metropolitane, iar Kelly nu lucrase niciodată acolo. Îşi spuse numele şi numărul de înregistrare şi fu lăsată să aştepte preţ de câteva clipe.

— Rampello la telefon.

Nici urmă de accent BBC de data asta. Vocea lui Nick Rampello era tipic londoneză şi vorbea repede; formal, până la punctul de fi chiar dură. Kelly se trezi împleticindu-se în cuvinte, într-un efort de a răspunde pe măsura felului lui expeditiv, dându-şi seama că părea în cel mai fericit caz neprofesionistă, şi în cel mai grav, incompetentă.

— Unde ziceai c-ai lucrat? întrebă inspectorul Rampello, întrerupându-i explicaţiile lui Kelly.

— La Poliţia Transportului Public, domnule. La momentul de faţă sunt repartizată pe linia Central. Am avut de-a face cu un furt din geantă săptămâna trecută şi cred că are legătură cu uciderea Taniei Beckett. Speram să vin să vorbesc cu dumneavoastră despre asta.

— Cu tot respectul, domnişoară poliţist… o inflexiune a vocii îi puse dintr-odată gradul la îndoială.

— Swift. Kelly Swift.

— Cu tot respectul, agent Swift, asta este o investigaţie de omucidere, nu un furt din poşetă. Tania Beckett nici nu s-a apropiat de linia Central în seara în care a murit şi toate dovezile indică faptul că ar fi vorba despre un incident izolat.

— Eu cred că au legătură, domnule, spuse Kelly, cu mai multă siguranţă în glas decât avea de fapt.

Se îmbărbătă cu gândul la răspunsul pe care avea să i-l dea Rampello şi se simţi uşurată când el nu o luă la rost pentru că-l contrazicea.

— Ai pe-acolo o copie a dosarului?

— Da, am…

— Trimite-o la biroul de investigaţii şi o să ne uităm peste el.

Îi făcea pe plac.

— Domnule, cred că victima dumneavoastră a apărut într-un anunţ din ziarul *London Gazette.* Am dreptate?

A urmat o pauză.

— Această informaţie nu a fost făcută publică. Unde ai auzit aşa ceva?

— De la un martor care m-a contactat. Acelaşi martor

care a văzut fotografia victimei furtului, despre care v-am vorbit, într-o altă ediţie *Gazette.* Acelaşi martor care crede că şi fotografia ei a apărut, de asemenea, în ziar.

De data asta pauza a fost şi mai lungă.

— Ai face bine să vii încoace.

Divizia Investigaţii Omucideri pentru zona de Nord-Vest era pe Balfour Street, aşezată discret între o agenţie de recrutare şi un bloc de apartamente cu un semn *De vânzare* prins deasupra etajului al treilea. Kelly a sunat la interfon, pe care scria simplu DIO, şi s-a întors uşor spre stânga, ca să se poată uita direct spre camera de supraveghere. A ridicat uşor bărbia, sperând să nu se vadă cât de emoţionată era de fapt. Inspectorul Rampello îi spusese că se pot întâlni la ora şase, ceea ce-i dăduse exact timpul de care avea nevoie ca să ajungă acasă să se schimbe. Cum se spunea? Îmbracă-te în concordanţă cu ceea ce vrei să obţii. Kelly voia ca inspectorul Rampello s-o vadă drept un ofiţer de poliţie serios, cineva cu detalii importante într-o investigaţie de omucidere, nu ca pe un simplu poliţist în uniformă. Sună din nou, regretând atunci când o voce răspunse imediat, pe un ton iritat, sugerând că nu era nevoie să insiste atât.

— Da?

— Sunt agent de poliţie Kelly Swift de la Poliţia Transportului Public. Am o întâlnire cu inspectorul Rampello.

Un clic zgomotos anunţă că uşa grea din faţa ei fusese descuiată, iar Kelly o împinse şi intră, aruncând un zâmbet rapid spre cameră, în caz că cineva încă o mai vedea. Uşile liftului îi apărură imediat în faţă, dar preferă s-o ia pe scări, neştiind cu siguranţă la ce etaj erau birourile DIO. Uşile duble de la capătul primului etaj nu indicau însă nimic despre ce s-ar fi aflat dincolo de ele, iar Kelly ezită o clipă, gândindu-se dacă să bată la uşă sau să intre pur şi simplu.

— Cauţi biroul de investigaţii?

Kelly recunoscu vocea cu accent de BBC a persoanei

care îi răspunsese mai devreme la telefon şi, când se întoarse, descoperi o femeie cu părul lung şi blond, prins ca să nu-i alunece pe frunte cu o bentiţă de catifea neagră. Purta pantaloni ţigaretă şi balerini şi-i întinse lui Kelly o mână.

— Mă numesc Lucinda. Sunt unul dintre analişti. Tu eşti Kelly, nu-i aşa?

Kelly confirmă recunoscătoare cu o mişcare a capului.

— Am venit să mă întâlnesc cu inspectorul.

Lucinda deschise uşa.

— Sala de şedinţe este acolo. Hai, te conduc.

— Şedinţă?

Kelly o urmă pe Lucinda prin uşile duble, într-un spaţiu vast deschis în care se găseau vreo douăsprezece birouri. Pe una dintre laturile spaţiului era un birou separat.

— Acela este biroul şefului. Nu că l-ar folosi vreodată. Mai are şase luni până iese la pensie şi are încă atât de multe zile libere de recuperat, că aproape că lucrează part-time deja. E un tip de treabă, totuşi, Diggers. Când e pe-aici.

Kelly ciuli urechile la auzul poreclei familiare.

— Nu cumva e vorba de Alan Digby?

Lucinda păru surprinsă.

— Chiar el. De unde-l cunoşti?

— A fost şeful meu la Poliţia Transportului Public. S-a transferat la Metropolitană nu mult după aceea şi auzisem că a fost promovat. A fost un comandant de treabă.

Lucinda o conduse prin spaţiul deschis, iar Kelly privi în jur, absorbind parcă totul. Chiar şi în spaţiul gol, atmosfera avea ceva din energia pe care o ştia atât de bine de pe vremea când lucra ea însăşi la investigaţii criminale serioase. Fiecare birou avea două monitoare şi cel puţin trei telefoane sunau. Târâitul lor se răsfrângea în încăpere, pe măsură ce apelurile erau transferate în mod automat, în căutarea unui respondent. Într-un fel, până şi telefoanele sunau aici mai insistent, de parcă ar fi deţinut cheia pentru descifrarea oricărui mister la care divizia ar fi lucrat în acea săptămână. Pentru asta se angajase Kelly în poliţie, şi

un fior familiar de energie o traversă dintr-odată.

— Apelurile se înregistrează, îi spuse Lucinda, atunci când o văzu uitându-se la telefonul cel mai apropiat de ele, al cărui beculeţ semnala un apel nou. Cineva va suna înapoi.

— Dar unde-i toată lumea?

— La şedinţă. Inspectorul preferă să fie prezentă toată lumea. Numeşte chestia asta teoria NASA.

Kelly o privi fără să înţeleagă nimic, iar Lucinda zâmbi larg.

— Vezi tu, preşedintele Kennedy s-a dus odată la NASA şi a început să vorbească cu unul dintre oamenii care făceau curat pe-acolo. L-a întrebat ce rol avea el acolo, şi, fără să clipească, omul i-a răspuns: „Ajut să trimitem un om pe Lună, domnule Preşedinte”. Teoria lui Nick este că dacă tot departamentul participă la şedinţe, inclusiv personalul care face curăţenie, nu avem cum să ratăm nimic.

— E o abordare grozavă; cum e să lucrezi pentru el?

Kelly o urmă pe Lucinda prin încăpere, către o uşă deschisă.

— E un detectiv bun, răspunse Lucinda.

Kelly avu impresia că analista îşi alesese cuvintele cu atenţie, dar nu mai avu timp să afle mai multe detalii. Ajunseră la spaţiul în care se ţinea şedinţa, iar Lucinda o invită să intre.

— Şefu’, ea este Kelly Swift, de la PTP.

— Intră, ne pregătim să începem.

Kelly simţi că o roade stomacul, fără să fie prea sigură dacă era din cauza emoţiei sau de foame. Rămase în spatele încăperii alături de Lucinda şi aruncă o privire în jurul ei, încercând să facă asta în modul cel mai discret cu putinţă. Inspectorul Rampello nu-i spusese nimic despre şedinţă; se aşteptase să aibă o discuţie cu el în biroul lui, poate împreună cu vreo altă persoană din echipa de anchetă.

— Bine aţi venit cu toţii! Această şedinţă are legătură cu operaţiunea FURNISS. Ştiu că a fost o zi lungă pentru

toată lumea, iar o parte dintre voi mai au încă foarte mult de lucru, aşa că o să încerc să fiu cât de scurt pot.

Inspectorul vorbi la fel de repede cum o făcuse şi la telefon. Era o încăpere destul de mare şi nu făcea niciun efort special să vorbească mai tare; Kelly fu nevoită să fie foarte atentă ca să audă fiecare cuvânt. Se întrebă de ce nu vorbea mai tare, apoi se uită la restul echipei, care se concentra la fel de mult să nu rateze ceva, şi îşi dădu seama că inspectorul făcea aşa intenţionat, într-o strategie foarte inteligentă.

— Pentru aceia dintre voi care sunt noi în echipă, cadavrul Taniei Beckett a fost descoperit în Cranley Gardens, Muswell Hill, cu patru zile în urmă; luni, 16 noiembrie, la unsprezece noaptea, de către Geoffrey Skinner, un tip care-şi plimba câinele.

Kelly se întrebă câţi ani avea inspectorul Rampello. Părea să aibă în jur de treizeci, destul de tânăr pentru poziţia de inspector. Era un tip bine făcut, cu un ten mediteraneean care i se potrivea cu numele, nu ca accentul său. O umbră de barbă îi acoperea mandibula şi Kelly identifică urma unui tatuaj pe antebraţul său, abia vizibilă prin materialul mânecii cămăşii.

Pe măsură ce vorbea, inspectorul se plimba dintr-o parte în alta a încăperii, cu o mână fluturând notiţele pe care până atunci nu păruse să aibă nevoie să le folosească.

— Tania era învăţătoare suplinitoare la şcoala primară St. Christopher, în Holloway. Ar fi trebuit să ajungă acasă la patru şi jumătate după-amiaza şi, când n-a ajuns nici până la ora zece, logodnicul ei, David Parker, a raportat dispariţia ei. Agenţii de poliţie au întocmit un raport de persoane dispărute şi au catalogat cazul drept unul cu risc scăzut.

Kelly nu-şi dădea seama dacă detecta cu adevărat o urmă de reproş în vocea lui şi spera că ofiţerii care preluaseră apelul iniţial nu-şi făceau mustrări de conştiinţă pentru ce i se întâmplase Taniei. Din informaţiile limitate pe care le avea ea despre caz era puţin probabil ca acea crimă să fi putut fi prevenită.

— Cadavrul Taniei a fost descoperit într-o secţiune împădurită a parcului, într-o zonă cunoscută ca fiind frecventată pentru partide de sex întâmplător. Criminaliştii au găsit câteva prezervative folosite, al căror grad de deteriorare sugera că erau acolo de dinainte de săvârşirea crimei, chiar cu mai multe săptămâni. Tania era complet îmbrăcată, cu excepţia chiloţilor, care nu au fost găsiţi la locul crimei şi nici nu au fost descoperiţi ulterior. Pentru strangulare a fost folosită bareta genţii ei, iar autopsia a confirmat drept cauză a morţii asfixierea.

Inspectorul se uită apoi prin încăpere, privirea lui rămânând pe un bărbat mai în vârstă care stătea rezemat în scaun, cu mâinile sub cap.

— Bob, poţi să-i pui pe toţi la curent în legătură cu logodnicul?

Bob şi-a desfăcut degetele şi s-a ridicat.

— Tania Beckett era logodită cu un bărbat de douăzeci şi şapte de ani pe nume David Parker, care lucrează la o vulcanizare. Evident, el a fost primul nostru suspect. Domnul Parker are un alibi foarte solid: şi-a petrecut seara la Mason's Arms, barul de la colţul străzii pe care locuieşte, după cum au confirmat înregistrările de pe camerele de supraveghere din local şi cel puţin doisprezece clienţi obişnuiţi.

— Iubita lui dispare şi el se duce la pub? întrebă cineva.

— Parker susţine că nu şi-a făcut griji până seara târziu, când a raportat că fata lipsea. A presupus că s-a dus acasă la vreo prietenă şi a uitat să-i spună.

— Suntem în proces de refacere a traseului pe care s-a întors victima de la serviciu, completă inspectorul Rampello. Poliţia Transporturi s-a dovedit surprinzător de utilă cu înregistrările camerelor de supraveghere, continuă el şi aruncă o privire spre Kelly, care simţi cum roşeşte.

Credea că uitase că se afla şi ea acolo.

— Aşa că o avem înregistrată urcându-se în metrou pe linia Northern spre Highgate. Există o perioadă neacoperită în înregistrare, apoi apare din nou, aşteptând autobuzul. Din păcate, şoferul autobuzului nu poate

confirma dacă a coborât la Cranley Gardens sau dacă era singură. Suntem pe cale de a da de urma altor pasageri din autobuz.

Pentru o clipă, privirea lui Nick Rampello se opri din nou la Kelly.

— Marţi, pe 17 noiembrie, am primit un telefon de la o doamnă numită Zoe Walker, care ne-a semnalat o asemănare între Tania Beckett şi o fotografie care a apărut în pagina de anunţuri din *London Gazette.*

Luă o foaie A3 care stătuse până atunci cu faţa în jos pe masa dinaintea lui şi o ridică. Kelly văzu anunţul cunoscut, cu imaginea devenită neclară din cauză că fusese mărită.

— Anunţul apare printre altele de acelaşi gen, pentru servicii – şi aici inspectorul făcu o pauză – să le zicem personale.

Lăsă câteva râsete să se audă înainte să continue:

— Servicii care includ linii erotice şi escorte. Anunţul pare să indice acelaşi tip de prestaţii, chiar dacă nu este specificat nimic concret. Numărul de telefon indicat nu este valid, iar site-ul pare să fie gol.

Puse foaia A3 pe tabla albă din spatele lui, prinsă cu magneţi de plastic la fiecare colţ, pentru susţinere.

— Echipa de investigaţii a început să sape în trecutul Taniei Beckett ca să vadă dacă găsesc ceva legături cu industria sexului, chiar dacă părinţii şi logodnicul ei insistă că ar fi ceva total necaracteristic ei. Analizăm, de asemenea, şi computerul ei pentru eventuale dovezi că ar fi fost înscrisă pe site-uri de întâlniri sau că ar fi comunicat cu bărbaţi pe care să-i fi cunoscut online. Până acum, nu am găsit nimic. În această după-amiază am primit ceva date noi.

Se uită din nou la Kelly.

— Poate ai vrea să te prezinţi?

Kelly dădu din cap şi speră că arăta mai încrezătoare decât se simţea, de fapt.

— Bună, tuturor. Mulţumesc că m-aţi lăsat să mă alătur şedinţei voastre. Mă numesc Kelly Swift şi sunt agent în cadrul Poliţiei Transportului Public, în departamentul

Poliţie de Proximitate de pe linia Central.

Îşi dădu seama prea târziu că-i lăsase inspectorului Rampello impresia că ar fi fost un detectiv de la brigada Furturi. Îi văzu surpriza de pe faţă şi se uită în altă parte, concentrându-se pe tabla albă din celălalt colţ al încăperii.

— Am vorbit azi-dimineaţă cu Zoe Walker, martorul pe care inspectorul Rampello tocmai l-a menţionat, cea care m-a sunat prima dată luni. Văzuse unul dintre anunţuri şi recunoscuse femeia; era victima dintr-o anchetă a Poliţiei Transporturi.

— O altă crimă?

Întrebarea veni de la un bărbat destul de bine făcut, cu părul cărunt, care stătea lângă fereastră. Kelly infirmă scuturând din cap.

— Un furt. Cathy Tanning a adormit în timp ce călătorea pe linia Central şi i-au fost furate cheile din geanta pe care o ţinea în poală.

— Doar cheile?

— La momentul acela am crezut că infractorul căuta poate altceva: telefon, portofel. Victima a trebuit să cheme un lăcătuş ca să-i spargă uşa, să poată intra din nou în casă, ceea ce a însemnat că a fost nevoită să schimbe încuietoarea uşii principale, dar nu a schimbat şi yala de la uşa din spatele casei. Adresa ei nu era trecută pe chei şi nu exista niciun motiv să presupună că cel care săvârşise fapta ştia unde locuia.

Kelly făcu o pauză, simţind că inima îi bătea mai să iasă din piept. Nici măcar inspectorul Rampello nu ştia acest ultim amănunt.

— Am vorbit luni cu Cathy Tanning şi este sigură că cineva a fost la ea în casă.

În sala de şedinţe se schimbă atmosfera.

— Un jaf? întrebă bărbatul cărunt.

— Nu lipseşte nimic de valoare, dar Cathy este ferm convinsă că au fost folosite cheile şi că cineva a umblat în coşul de rufe murdare. A schimbat încuietorile şi eu am transmis mai departe cazul celor de la Criminalistică, în situaţia în care puteau trimite nişte specialişti. Zoe Walker

mai crede totodată şi că propria ei fotografie a apărut într-un anunţ similar, exact cu o săptămână în urmă.

— Şi Zoe Walker este şi ea victima vreunei infracţiuni?

— Încă nu.

— Mulţumesc.

Inspectorul nu dădu vreun semn că informaţiile suplimentare prezentate de Kelly erau de vreun interes, şi trecu rapid mai departe, atrăgând din nou atenţia celor din încăpere. Kelly se simţi dintr-odată dezumflată.

— Ne vedem din nou mâine dimineaţă la ora opt, dar să mai facem o verificare. Ceva observaţii?

Se uită spre stânga lui, parcurgând toată sala, urmărind noutăţi şi posibile întrebări. După cum spusese Lucinda, nicio persoană nu era exclusă. După ce toată lumea avu ocazia să spună ce avea de spus, făcu un semn scurt din cap şi îşi luă notiţele. Şedinţa se încheiase.

— Sper că nu ai planuri în seara asta, Lucinda, spuse el când trecu pe lângă analist.

Ea râse şi-i aruncă lui Kelly o privire complice.

— E bine că-s măritată cu slujba, nu?

Îl urmă pe inspector.

Neştiind dacă trebuia să rămână sau să plece, Kelly se luă după Lucinda. Presupuse că inspectorul avea biroul lui, dar spaţiul acestuia era tot deschis, ca al tuturor celorlalţi din echipă. Doar biroul şefului părea să fie separat, cu uşa închisă şi nici urmă de lumină vizibilă dincolo de jaluzelele trase.

Nick îi făcu un semn lui Kelly să ia loc.

— Am nevoie de legături între poveştile astea două, îi spuse el Lucindei, care nota deja ceva în carneţelul ei. Se cunosc? Lucrează la linia erotică? Sunt escorte? Cu ce se ocupă Walker? Află unde lucrează Tanning: e învăţătoare, la fel ca Beckett? Copiii ei se duc la şcoala la care lucra Beckett?

Kelly ascultă, dându-şi seama că, deşi avea o parte din răspunsuri la întrebările pe care inspectorul le înşira, o întrerupere din partea ei nu ar fi fost bine-venită. Avea să vorbească cu Lucinda după aceea şi să-i dea toate

informaţiile pe care le deţinea.

Nick continuă.

— Vezi dacă oricare dintre ele a folosit vreun site de întâlniri. Am primit un telefon de la partenerul lui Zoe Walker; e posibil ca el să fi aflat că era înscrisă pe vreunul din site-urile acelea şi acum să susţină că nu ştie nimic despre asta.

— Domnule, nu folosea niciun site de întâlniri, spuse Kelly. Zoe Walker era foarte neliniştită când m-a contactat.

— Cum e normal să fie dacă, de exemplu, un partener agresiv a descoperit că se vedea cu alţi bărbaţi, replică Nick şi se întoarse spre Lucinda. Pune-l pe Bob să obţină dosarul original de la Poliţia Transporturi şi uită-te pe el; asigură-te că totul a fost făcut ca la carte şi refă tu dacă lucrurile nu stau aşa.

Kelly miji ochii. Nu era nicio surpriză că un ofiţer din Poliţia Metropolitană nu lua de bună munca făcută de cineva din altă ramură, dar ar fi putut să aibă măcar bunul-simţ să nu facă asta de faţă cu ea.

— Înregistrările de pe camerele de supraveghere au fost preluate imediat, spuse ea, uitându-se intenţionat spre Lucinda, nu la inspector. Pot să-ţi dau copii mâine, precum şi instantaneele cu cel care a săvârşit fapta. Dată fiind infracţiunea iniţială, nu am considerat necesar să solicit analize ADN la momentul acela, dar presupun că acum bugetul nu va mai fi o problemă; geanta a fost în mod corect reţinută şi înregistrată ca probă la Poliţia Transporturi, şi pot aranja ca echipa voastră să aibă acces la ea. Cathy Tanning nu are copii, nu este învăţătoare şi nu a lucrat niciodată ca escortă. Şi nici Zoe Walker, a cărei fotografie apare de asemenea în *London Gazette,* şi care îşi face griji pentru siguranţa ei, cum este de înţeles.

Trase aer în piept.

— Ai terminat? întrebă Nick Rampello, dar nu mai aşteptă răspunsul şi se întoarse iar spre Lucinda: vino din nou la mine peste o oră şi vedem atunci cum stăm.

Lucinda dădu aprobator din cap, ridicându-se şi zâmbind spre Kelly.

— Mi-a părut bine să te cunosc.

Inspectorul aşteptă până când Lucinda se întoarse la biroul ei, înainte să-şi încrucişeze braţele şi să se uite fix la Kelly.

— Ţi-ai făcut un obicei din a-ţi sabota superiorii?

— Nu, domnule.

Dar tu ţi-ai făcut un obicei din a face de râs munca altor poliţişti? ar fi vrut ea să adauge.

Inspectorul arăta de parcă ar fi vrut să continue, dar amintindu-şi probabil că Kelly nu era unul dintre subordonaţii săi ca s-o mustre, desfăcu braţele şi se ridică.

— Mulţumesc că ne-ai informat despre legătura dintre cele două cazuri. O să-l sun pe omologul meu de la voi mai târziu şi o să preiau şi cazul furtului. Cred că putem să le punem sub aceeaşi umbrelă, chiar dacă tehnic nu vorbim despre un criminal în serie.

— Domnule? se oţeli dintr-odată Kelly.

Ştia răspunsul încă dinainte de a pune întrebarea, dar nu putea să plece de-acolo fără să încerce măcar.

— Da?

Rampello era nerăbdător, cu mintea deja la următorul lucru de rezolvat de pe listă.

— Aş vrea să lucrez în continuare la cazul lui Cathy Tanning.

— Îmi pare rău, dar n-are nicio logică.

Văzând probabil dezamăgirea de pe faţa lui Kelly, continuă:

— Uite, ai identificat legătura dintre cele două cazuri. Ai avut dreptate să ne contactezi, şi chiar apreciez faptul că ai venit la şedinţă. Eşti în afara programului, nu?

Kelly confirmă.

— Dar cazul trebuie preluat de noi. Orice infracţiune asociată va fi investigată de aceeaşi echipă care se ocupă de infracţiunea principală. În cazul acesta, este vorba de uciderea Taniei Beckett, ceea ce pune restul sub jurisdicţia Poliţiei Metropolitane, nu a Poliţiei Transporturi. După cum am precizat deja, îmi rezerv dreptul de a nu mă pronunţa încă dacă avem de-a face cu o serie de

infracţiuni, dar dacă aşa stau lucrurile, victima furtului tău poate să fi scăpat la mustaţă de la a cădea pradă unui criminal. Iar ăsta e un caz care ţine de Investigaţii Omucideri, nu de brigada Furturi.

Argumentul său era valid.

— N-aş putea să lucrez cu dumneavoastră?

Cuvintele fură rostite înainte să aibă ocazia să-şi dea seama ce spunea de fapt.

— Un transfer, vreau să zic. Am anchetat cazul lui Cathy Tanning când a ajuns la noi şi pot fi de ajutor cu investigaţiile de la metrou din cazul dumneavoastră de crimă. Ştiu fiecare colţişor de-acolo şi veţi avea nevoie de ore întregi de înregistrări, nu-i aşa?

Nick Rampello fu politicos, dar la obiect.

— Avem suficiente resurse.

Îi zâmbi, îndulcind ce avea să urmeze.

— În afară de asta, am impresia că poate fi destul de extenuant să lucreze cineva cu tine.

— Nu sunt lipsită de experienţă, domnule. Am lucrat timp de patru ani la Divizia Infracţiuni de natură sexuală din Poliţia Transportului Public. Sunt un anchetator bun.

— Ca detectiv? Şi de ce te-ai întors la uniforma de agent?

Pentru o clipă, lui Kelly îi trecu prin cap să ocolească adevărul. Pretinzând că şi-a dorit mai multă experienţă operaţională, sau că se pregătea de examenul pentru sergenţi. Dar ceva i-a spus că Nick Rampello ar fi citit-o într-o clipă.

— E complicat.

Nick o măsură din priviri pentru câteva momente, timp în care ea îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă el avea să se răzgândească. Dar el coborî privirea şi-şi deschise agenda, gestul lui spunând totul înainte ca să apuce să rostească cuvintele:

— Mă tem că nu vreau să am de-a face cu lucruri complicate.

12.

Îmi trag pătura gri pe după umeri. E din lână şi arată bine aruncată pe canapea, dar acum mă zgârie pe gât şi-mi provoacă mâncărimi. Lampadarul scoate un bâzâit pe care-l poţi auzi de la etaj – încă un lucru care trebuie reparat – şi, chiar dacă ştiu că Simon şi copiii dorm adânc, am lăsat veioza stinsă, lumina de la iPad-ul meu făcând restul încăperii să pară chiar mai întunecoasă decât e de fapt. Afară bate vântul şi undeva în depărtare o poartă se tot trânteşte. Am încercat să dorm, dar fiecare zgomot mă făcea să tresar, aşa că, în cele din urmă, am renunţat şi am coborât la parter.

Cineva mi-a făcut o fotografie şi a publicat-o în anunţurile din ziar.

Asta e singura certitudine pe care o am şi mi se tot învârte prin cap.

Cineva mi-a făcut o fotografie.

Şi Kelly Swift crede că este fotografia mea. A spus că investighează chestia asta, că ştie că asta sună ca şi cum m-ar expedia, ca să scape de mine, dar că lucrează cu adevărat la acest caz. Aş vrea să mă pot încrede în ea, dar nu împărtăşesc viziunea romantică a lui Simon despre bărbaţii şi femeile în uniformă. Viaţa a fost dură pentru mine în adolescenţă, iar în mediul în care am crescut, o maşină de poliţie însemna mai degrabă ceva de care să fugi, chiar dacă niciunul dintre noi nu ştia cu adevărat de ce anume fugea.

Tastez ceva pe ecranul din faţa mea. Pagina de Facebook a Taniei Beckett are un link către un blog. Un jurnal scris deopotrivă de Tania şi de mama ei, despre pregătirile pentru nuntă. Postările Taniei sunt frecvente şi au un caracter practic: oare ar trebui să oferim cadou invitaţilor sticle de gin în miniatură sau inimioare personalizate? Trandafiri albi sau galbeni? Sunt doar câteva postări care-i aparţin lui Alison, fiecare sub forma unei scrisori.

Iubitei mele fiice,

Zece luni până la ziua cea mare! Nici nu-mi vine să cred. Azi am căutat voalul de la nunta mea. Nu mă aştept să-l porţi – moda s-a schimbat atât de mult – dar m-am gândit că vei vrea să coşi în al tău o bucăţică din el. Ceva de împrumut. Am găsit cutia cu toate cărţile tale de şcoală, felicitările de la aniversări, desene. Râdeai de mine din cauză că păstram toate astea, dar o să înţelegi de ce o fac, atunci când o să ai şi tu copii. Şi tu o să pui deoparte prima pereche de pantofiori, pentru ca într-o bună zi să te urci în pod şi să-ţi cauţi propriul tău voal de mireasă şi să te minunezi cum fiica ta, acum om în toată firea, a avut odată picioruşe atât de mici.

Mi se înceţoşează privirea şi clipesc să alung lacrimile. Mi se pare cumva greşit să citesc toate astea. Nu mi le pot scoate din minte pe Tania şi pe mama ei. M-am strecurat în camera lui Katie înainte să cobor, ca să mă asigur că era încă acolo; că era în viaţă. Aseară nu a avut repetiţii – şi-a făcut tura de sâmbătă seara la restaurant, ca de obicei – şi totuşi Isaac a adus-o acasă chiar şi-aşa. Au trecut pe lângă fereastra de la sufragerie şi s-au oprit în faţa uşii preţ de un sărut, înainte să aud cheile în yală.

— Chiar îţi place de el, nu-i aşa? am întrebat-o.

Mă aşteptam să-mi răspundă pe un ton îndrăzneţ, dar s-a uitat la mine cu ochii umezi şi a spus:

— Chiar îmi place.

Am tăcut o clipă, dorindu-mi să nu stric momentul, dar n-am fost în stare să mă abţin.

— E cu ceva ani mai mare decât tine.

Dintr-odată figura ei s-a înăsprit. Promptitudinea răspunsului ei m-a făcut să-mi dau seama că anticipase îngrijorarea mea.

— Are treizeci şi unu de ani; asta înseamnă o diferenţă

de doisprezece ani. Simon are cincizeci şi patru, ceea ce înseamnă că-i cu paisprezece ani mai mare ca tine.

— E altceva.

— De ce? Pentru că tu eşti femeie în toată firea?

Pentru moment m-am simţit uşurată că înţelegea situaţia, înainte să văd săgeţile de furie din privirea ei; şi tonului mieros pe care tocmai ce-l folosise i-a luat locul duritatea.

— Şi eu sunt la fel, mamă.

A mai avut iubiţi şi înainte, dar de data asta e altceva. Deja simt cum se îndepărtează de mine. Într-o bună zi, Isaac – sau un alt bărbat – va fi cel la care va apela mai întâi; cel la care va căuta sprijin când viaţa va fi prea grea. Oare şi Alison Beckett a simţit la fel?

Toată lumea îmi reaminteşte că nu pierd o fiică, a scris ea în ultima postare din jurnal.

Dar exact asta s-a întâmplat.

Trag aer în piept. Eu n-o s-o pierd pe fiica mea, şi n-o să permit ca ea să mă piardă pe mine. Nu pot să stau şi să sper că poliţia ia chestiunea asta în serios. Trebuie să fac ceva.

Lângă mine, pe canapea, sunt anunţurile. Le-am decupat din ultimele pagini ale ziarului *London Gazette,* subliniind cu atenţie datele pe fiecare dintre ele. Sunt douăzeci şi opt, răsfirate pe şezutul canapelei ca o instalaţie de artă modernă.

Quilt fotografic de Zoe Walker. E genul de chestie pe care Simon s-ar duce s-o vadă la Tate Modern.

Am strâns numerele mai recente eu însămi, cumpărând un ziar în fiecare zi, dar exemplarele mai vechi le-am luat de la birourile *London Gazette* vineri. Ai zice că poţi să intri acolo pur şi simplu şi să ceri numerele mai vechi, dar desigur nu-i atât de simplu. Te jecmănesc de 6,99 lire pentru fiecare exemplar. Ar fi trebuit să fac copii după ziarele pe care le-am găsit în biroul lui Graham, dar la momentul la care mi-a venit ideea asta era deja prea târziu, dispăruseră. Probabil că Graham le dăduse deja la

reciclat.

Aud un scârţâit sus şi rămân nemişcată, dar nu e nimic, aşa că îmi reiau căutările. „Femeie ucisă la Londra” îmi aduce puţine rezultate, din fericire, şi niciunul dintre ele cu fotografii care să se potrivească cu vreunul dintre anunţurile de lângă mine. Îmi dau seama destul de repede că titlurile nu sunt de prea mare ajutor; imaginile de pe Google se dovedesc mai folositoare şi aduc rezultate mult mai rapid. Îmi petrec o oră întreagă căutând printre fotografii ale ofiţerilor de poliţie, scenele unor crime, părinţi suspinând şi instantanee ale unor femei care nu se aşteptau ca vieţile lor să fie curmate atât de curând. Niciuna dintre ale mele.

Ale mele.

Au devenit toate „ale mele”, femeile acestea de lângă mine. Mă întreb dacă vreuna dintre ele şi-a văzut fotografia; dacă şi ele – la fel ca mine – sunt înspăimântate, gândindu-se că cineva le supraveghează, le urmăreşte.

O femeie blondă îmi atrage atenţia. Poartă o robă academică, zâmbind către aparatul de fotografiat, şi mi se pare că o recunosc. Mă uit la anunţuri. Acum îmi sunt familiare toate şi ştiu precis pe care dintre ele încerc să-l găsesc.

Iată.

O fi aceeaşi femeie? Apăs pe ecran şi imaginea se transformă într-o pagină nouă de internet, în mod ironic o pagină din *London Gazette.*

POLIŢIA INVESTIGHEAZĂ UCIDEREA UNEI FEMEI GĂSITE MOARTĂ ÎN TURNHAM GREEN.

În Vestul Londrei. Pe linia District, îmi spun, încercând să-mi imaginez staţiile de pe traseu. În cealaltă parte a Londrei faţă de locul în care a fost ucisă Tania Beckett. Or avea vreo legătură? Numele femeii este Laura Keen şi la finalul articolului apar trei fotografii de-ale ei. O alta în costumaţia de la absolvire, încadrată de un cuplu care trebuie să fie părinţii ei, probabil. A doua imagine înfăţişează o postură mai puţin studiată; râde spre cameră şi ridică un pahar. Un apartament studenţesc, mă gândesc

eu, observând sticlele goale de vin din fundal şi bucata de material cu model folosită drept perdea improvizată. În sfârşit, o fotografie care pare să fie de la serviciu; poartă o cămaşă cu guler şi sacou şi are părul strâns legat la spate. Măresc fotografia, apoi iau anunţul şi-l apropii de ecran.

Ea e.

Nu-mi dau prea mult timp să mă gândesc la ce înseamnă asta. Salvez pagina şi trimit linkul către mine însămi pe adresa de serviciu ca să pot tipări articolul. Schimb aria de căutare cu „atacuri de natură sexuală asupra femeilor în Londra”, apoi îmi dau seama că este o căutare fără succes. Imaginile care-mi invadează ecranul sunt cu bărbaţi, nu cu femei, iar când încerc să citesc articolele, numele victimelor nu sunt pomenite: par fără chip. Mă frustrează chiar anonimatul care are rolul de a le proteja.

Îmi atrage atenţia un titlu deasupra unei imagini luate de o cameră de supraveghere.

POLIŢIA VÂNEAZĂ UN PERVERS CARE A AGRESAT SEXUAL O FEMEIE DIMINEAŢA DEVREME LA METROU.

Nu sunt prea multe detalii.

O *femeie de douăzeci şi şase de ani călătorea cu metroul pe linia District de la Fulham Broadway, când un bărbat a încercat s-o molesteze. Poliţia Transportului Public Britanic a pus în circulaţie o imagine, surprinsă de camerele de supraveghere, a bărbatului pe care vor să-l identifice în legătură cu acest incident.*

Mă uit la anunţuri.

— I s-a întâmplat chestia astea vreuneia dintre voi? mă trezesc eu că întreb cu voce tare.

Imaginea de pe camerele de supraveghere este incredibil de proastă: e atât de neclară şi atât de rapid luată, că e imposibil să spui şi ce culoare de păr avea bărbatul respectiv. Nici mama lui nu l-ar recunoaşte cu uşurinţă.

Salvez şi articolul acesta, pentru orice eventualitate, apoi rămân cu ochii fixaţi în ecran. N-are niciun rost. E ca un joc de cărţi în care îţi lipseşte jumate de pachet. Închid iPadul şi aud sunetul inimitabil al paşilor pe scări, încep să

adun fotografiile, dar din grabă dau câteva pe jos, iar când Simon intră în cameră frecându-se la ochi, eu încă le mai strâng.

— M-am trezit şi nu erai acolo. Ce faci?

— N-am putut să dorm.

Simon se uită la tăieturile din ziar din mâinile mele.

— Sunt din *London Gazette.*

Le întind din nou pe perna de lângă mine.

— Este una în fiecare zi.

— Dar ce faci cu ele?

— Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu femeile din anunţuri.

Nu-i spun motivul real pentru care am cumpărat atât de multe numere vechi ale ziarului, pentru că dacă aş rosti asta cu voce tare, ar însemna că accept faptul că e ceva ce s-ar putea întâmpla de-adevăratelea. Că într-o bună zi aş deschide ziarul şi aş descoperi figura lui Katie privindu-mă din paginile lui.

— Dar ai fost la poliţie. Credeam că investighează ei povestea asta, nu? Ei dispun totuşi de sisteme inteligente, au rapoarte ale infracţiunilor. Dacă e ceva ce se întâmplă în serie, atunci vor găsi legătura.

— Ştim care-i legătura, răspund, anunţurile astea, ele sunt legătura.

Tonul meu este încăpăţânat, dar în adâncul sufletului ştiu că Simon are dreptate. Abordarea mea de tip Nancy Drew[8] este patetică şi inutilă şi mă costă o noapte pierdută fără să aflu mare lucru.

Cu excepţia Laurei Keen, îmi amintesc.

Găsesc anunţul.

— Fata asta, spun, întinzându-i anunţul lui Simon, a fost omorâtă.

Deschid linkul pe care l-am salvat şi-i dau iPadul.

— Ea e, nu-i aşa?

O vreme nu spune nimic, iar expresia feţei lui se schimbă odată cu gândurile care-i trec prin minte.

---

[8] Personaj ficţional dintr-o serie de cărţi poliţiste, imagine emblematică a detectivului amator (N.t.).

— Crezi? Bănuiesc că e posibil să fie. Are însă „figura” aceea, nu? Cea pe care toate fetele o au la un anumit moment în viaţă.

Ştiu la ce se referă. Părul Laurei este lung şi blond, pieptănat strategic spre spate şi ciufulit într-o dezordine studiată. Are sprâncenele închise la culoare şi bine definite, iar pielea îi pare fără cusur. Ar putea fi oricare dintre miile de fete din Londra. Ar putea fi Tania Beckett. Ar putea fi Katie. Dar eu sunt convinsă că e una dintre ale mele. Sunt sigură că e fata din anunţ. Simon îmi dă înapoi iPadul.

— Dacă eşti încă îngrijorată, du-te din nou la poliţie, îmi spune. Dar acum vino la culcare. E trei dimineaţa şi ai nevoie de odihnă. Încă eşti convalescentă după gripă.

Fără să vreau, pun deoparte iPadul în husa lui şi adun din nou anunţurile, strecurându-le şi pe ele în carcasă. Sunt obosită, dar mintea mea parcă nu stă locului.

Se crapă de ziuă înainte să adorm, iar când mă trezesc, în jur de ora zece, îmi simt capul greu şi confuz. Îmi ţiuie urechile de parcă aş fi fost într-un loc cu zgomot foarte puternic; lipsa somnului mă face să mă împiedic la duş.

Obiceiul de a mânca o dată pe lună, duminica, o friptură împreună cu Melissa şi Neil e o tradiţie stabilită de când eu, Katie şi Justin ne-am mutat în această casă, iar Melissa ne-a invitat la prânz într-o duminică. Locuinţa noastră era plină de cutii – unele aduse din casa pe care o închiriasem de când îl părăsisem pe Matt; altele din depozit, pe care nu le mai văzusem de doi ani – iar casa curată şi albă a Melissei părea uriaşă prin comparaţie.

De-atunci am făcut cu rândul între masa lungă, strălucitoare a Melissei şi a lui Neil şi măsuţa mea din lemn de mahon cumpărată la Bermondsey Market pe te miri ce pentru că unul dintre picioare era şubred. Obişnuiam să-i aşez pe copii la ea ca să-şi facă temele, iar la unul din capete sunt vizibile încă semnele pe care Justin le-a scrijelit cu pixul în semn de protest.

Azi e rândul meu să găzduiesc masa de duminică şi-l

trimit pe Simon să cumpere vin, în timp ce eu mă apuc de legume. Katie şterpeleşte o bucată de morcov crud şi o plesnesc peste mână.

— Vrei să pregăteşti masa?

— E rândul lui Justin.

— Of, sunteţi amândoi la fel de răi. Puteţi s-o faceţi împreună.

Îl strig pe Justin şi aud un răspuns mormăit pe care nu-l pot descifra, din camera lui.

— Pune masa, strig eu.

Vine jos, încă în pantalonii de pijama, fără nimic în partea de sus.

— E prânz deja, Justin, nu-mi spune că ai dormit toată dimineaţa.

— Mai lasă-mă, mamă, am muncit toată săptămâna.

Mă înmoi. Melissa l-a pus să lucreze peste program la cafenea, dar se pare că-i prieşte. Asta înseamnă să ai un pic de responsabilitate; deşi suspectez că banii în plus, plătiţi la negru, au şi ei ceva de-a face cu asta.

Sufrageria mea nu este propriu-zis o încăpere separată, ci un spaţiu delimitat de restul camerei de zi printr-o arcadă. Mulţi dintre vecinii noştri au spart zidul dintre spaţiul acesta şi bucătărie sau au adăugat o extensie, cum au făcut Melissa şi Neil, dar noi suntem în continuare nevoiţi să aducem mâncarea de la bucătărie prin hol şi camera de zi, fapt ilustrat din plin de starea covorului. Masa lunară de duminică este singurul moment care merită efortul ăsta, iar mai nou a devenit singurul moment în care se face ordine pe masă.

— Fii atent cu dosarele alea, îi spun lui Justin, când intru cu un mănunchi de tacâmuri şi-l văd aruncând nepăsător un teanc de hârtii pe comodă.

Chiar dacă masa din sufragerie pare un dezastru, am grijă să păstrez totul în teancuri separate. Sunt cele două rânduri de acte ale Melissei, fiecare cu câte un teanc de chitanţe şi facturi; apoi sunt dosarele de la Hallow & Reed, cu şirul nesfârşit de deconturi ale lui Graham pentru prânzuri şi bonuri de taxi.

— O să ai nevoie de scaunul din camera lui Simon, îi reamintesc eu.

Se opreşte din ce făcea şi se uită la mine.

— Acum e „camera lui Simon”?

Înainte ca Simon să se mute cu noi, am stabilit ca mansarda să fie camera de zi a lui Justin. Un loc în care să-şi ţină Playstation-ul, poate şi o canapea. Era deja prea mare ca să-şi mai invite prietenii să stea pe patul de o persoană din camera lui când veneau pe la el, avea nevoie de un spaţiu mai potrivit pentru un adult.

— De la mansardă, atunci. Ştii ce vreau să spun.

Nu avusesem de gând să-i dau lui Simon mansarda. Justin n-a zis prea multe când le-am spus copiilor că-mi doresc ca Simon să vină să locuiască cu noi, iar eu, în mod naiv, am luat tăcerea lui ca pe o acceptare a faptului. Abia după ce s-a mutat Simon au început discuţiile. Nu a adus multă mobilă cu el, dar ce avea era de bună calitate şi părea cumva nedrept să-i spun că nu avem loc pentru ea. Am înghesuit-o în mansardă până când aveam să ne hotărâm ce să facem cu ea. Mi s-a părut că a-i da lui Simon un spaţiu doar al lui ar fi fost o idee bună; avea să pună ceva distanţă între el şi Justin şi ne-ar fi permis mie şi copiilor să ne uităm singuri la televizor din când în când.

— Pur şi simplu adu scaunul, te rog, îi spun.

Aseară, după ce m-am târât acasă de pe la magazine cu destulă mâncare cât să hrănesc o armată, Katie mi-a spus că nu va fi acasă la prânz.

— Dar e ziua în care facem friptură şi stăm cu toţii la masă!

Nu a lipsit niciodată. Nici Justin, nici atunci când Playstation-ul şi tovarăşii lui erau mult mai interesanţi decât o masă cu familia.

— Mă văd cu Isaac.

Se întâmplă, m-am gândit. *Se desprinde de noi.*

— Atunci invită-l aici.

— La masa în familie? a izbucnit Katie. Nu, mulţumesc, mamă.

— N-o să fie aşa. Nu cu Melissa şi Neil de faţă.

Nu părea prea convinsă.

— N-o să-l iau la întrebări, promit.

— Bine, a spus ea şi şi-a luat telefonul. Chiar dacă n-o să vrea să vină.

— E delicioasă friptura de vită, doamnă Walker.

— Spune-mi Zoe, te rog, îi zic eu pentru a treia oară. *Eşti mai aproape de vârsta mea decât de a fiicei mele,* aş vrea eu să scot în evidenţă. Isaac stă la masă între Katie şi Melissa.

— Un ghimpe între doi trandafiri, a spus când s-au aşezat şi mi-a venit să-mi bag două degete pe gât şi să mă prefac că vomit, ca la paisprezece ani.

Sper că fiică-mea nu a căzut pradă dulcegăriilor lui, nu? Dar ea se uită la el de parcă tocmai ar fi coborât de pe un podium.

— Cum merg repetiţiile? întreabă Melissa.

Îi arunc o privire recunoscătoare. Prezenţa cuiva străin a făcut atmosfera cumva forţată şi artificială şi nu pot să întreb de prea multe ori pe toată lumea ce părere are despre sos.

— Foarte bine, chiar sunt surprins de cât de bine s-a integrat Katie şi cât de repede s-a pus la punct, dat fiind faptul că s-a alăturat echipei atât de târziu. Sâmbăta viitoare avem o repetiţie cu costume, ar trebui să veniţi cu toţii.

Face un semn cu furculiţa, cuprinzându-i pe toţi de la masă.

— E chiar folositor să avem parte de un public adevărat.

— Ne-ar face mare plăcere, spune Simon.

— Şi tata? îl întreabă Katie pe Isaac.

Simt, mai mult decât văd efectiv, cum Simon devine dintr-odată rigid lângă mine.

— Cu cât mai mulţi, cu-atât mai bine. Chiar dacă trebuie să promiteţi cu toţii că n-o să ne huiduiţi.

Zâmbeşte şi toată lumea râde politicos. Abia aştept să se termine masa, iar Katie şi Isaac să plece, ca s-o pot întreba pe Melissa ce părere are despre el. Se uită la el cu un

strop de amuzament în privire, dar nu-mi pot da seama ce semnificaţie are expresia ei.

— Cum merge munca de detectiv, Zoe?

Neil e fascinat de fotografia din *Gazette.* De fiecare dată când îl văd mă întreabă dacă am ceva noutăţi, dacă poliţia a descoperit ceva despre anunţuri.

— Munca de detectiv?

Nu vreau să-i spun nimic lui Isaac, dar înainte să pot schimba subiectul, Katie îi dezvăluie totul. Despre anunţuri, şi despre fotografia mea, şi despre uciderea Taniei Beckett. Mă nelinişteşte cât de interesat devine, de parcă ea i-ar povesti despre un film nou sau despre o carte, în loc să-i spună o poveste adevărată. Povestea mea.

— Şi a mai găsit una. Cum o cheamă pe cea nouă, mamă?

— Laura Keen, spun eu încet.

Mă gândesc la fotografia de la absolvire a Laurei şi mă întreb pe unde o fi originalul. Dacă se află pe biroul jurnalistului care a scris articolul sau dacă s-a întors pe poliţa şemineului din casa părinţilor ei. Poate c-au aşezat-o deocamdată cu faţa în jos, pentru că nu sunt în stare s-o vadă de fiecare dată când trec pe lângă ea.

— De unde crezi c-au făcut rost de fotografia ta? întreabă Isaac, fără să bage în seamă lipsa mea de entuziasm la adresa subiectului.

Mă surprinde că fiica mea îl susţine şi pun totul pe seama dorinţei de a-l impresiona. Neil şi Simon mănâncă în linişte; Melissa îmi aruncă din când în când priviri piezişe, să vadă dacă sunt bine.

— Cine ştie?

Încerc să fac să pară că lucrurile nu sunt prea serioase, dar simt cum degetele mele devin neîndemânatice, iar cuţitul se loveşte de farfurie. Simon îşi împinge farfuria goală şi se lasă pe spate, întinzând un braţ care se odihneşte pe scaunul meu. Pentru restul lumii pare că se relaxează, trăgându-şi sufletul după o masă copioasă, dar eu pot să-i simt degetul mare mângâindu-mi protector umărul.

— De pe Facebook, spune Neil, cu o siguranţă care mă ia prin surprindere. Întotdeauna e vorba de Facebook. Cele mai multe furturi de identitate din zilele noastre folosesc nume şi fotografii luate de pe reţelele sociale.

— Blestemul societăţii moderne, spune Simon. Care era firma aia pentru care ai lucrat acum câteva luni? Agenţii bursieri?

Neil pare să nu înţeleagă, apoi izbucneşte în râs.

— Heatherton Alliance.

Se uită la Isaac, singurul care nu a auzit povestea.

— M-au angajat ca să adun dovezi în legătură cu folosirea de informaţii confidenţiale pentru tranzacţii, dar cât am fost acolo au ţinut unul din ritualurile alea de iniţiere pentru o femeie bancher nou-venită. De-a dreptul *Lupul de pe Wall Street*[9]. Aveau un grup de Facebook, un forum privat unde hotărau ce să-i facă în continuare.

— Groaznic, spune Isaac, chiar dacă ochii lui nu spun acelaşi lucru cu tonul vocii.

Îi sclipesc, plini de interes. Mă surprinde privindu-l şi îşi dă seama ce gândesc.

— Crezi că sunt macabru. Îmi pare rău. E blestemul vocaţiei de regizor, din păcate. Întotdeauna îmi imaginez cum se desfăşoară o scenă, iar asta, ei bine, asta ar fi una extraordinară.

Conversaţia m-a făcut să-mi piară pofta de mâncare. Las jos tacâmurile.

— Folosesc foarte rar Facebook. Mi-am făcut cont doar ca să ţin legătura cu familia mea.

Sora mea, Sarah, trăieşte în Noua Zeelandă, împreună cu soţul ei atletic şi bronzat şi cei doi copii perfecţi pe care i-am întâlnit o singură dată. Unul dintre ei este avocat, iar celălalt lucrează cu copii cu dizabilităţi. Nu mă miră că cei doi copii ai Sarei au ajuns aşa de bine; a fost întotdeauna copilul cel bun. Părinţii mei n-au spus asta niciodată, dar era mereu vizibil: de ce nu poţi să semeni mai mult cu sora ta?

---

[9] *The Wolf of Wall Street* – film din 2013 despre adevărata faţă a lumii bancherilor de pe celebra stradă americană (N.red.).

Sarah a fost o tipă studioasă, a ajutat mereu prin casă. Nu asculta muzică tare şi nici nu dormea până la prânz în weekenduri. S-a ţinut de şcoală, a terminat cu note mari şi a obţinut un post de secretariat la un colegiu. Nu a renunţat pentru că a rămas gravidă. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi păţit una ca asta, dacă părinţii noştri ar fi fost la fel de aspri cu ea cum au fost cu mine.

Fă-ţi bagajele, mi-a spus tata, când a aflat. Mama a început să plângă, dar nu mi-am dat seama dacă era din cauza copilului sau pentru că plecam.

— Ai fi surprinsă să afli câte se pot obţine de pe Facebook, spune Isaac.

Îşi scoate telefonul din buzunar, un iPhone 6 subţire, şi deschide ecranul. Toată lumea se uită la el, de parcă urmează să facă o magie. Îmi întinde ecranul aprins şi văd sigla alb cu albastru de la Facebook. Numele meu apare scris în căsuţa de căutare şi sub ea un şir întreg de Zoe Walker, fiecare cu o mică fotografie.

— Care dintre ele eşti tu? întreabă el, căutând printre nume. Apasă apoi pe a doua pagină.

— Uite! întind mâna să-i arăt. Aia, a treia de jos. Cea cu pisica.

E o imagine cu Biscuit stând la soare pe pietriş în faţa casei.

— Vezi? spune el, triumfător.

— Dar nici măcar nu mi-am folosit fotografia mea la profil. Sunt o persoană foarte retrasă, pe bune.

Nu cum sunt copiii mei, îmi spun, care-şi expun vieţile pe Instagram, Snapchat sau ce mai e la modă luna asta. Katie îşi face mereu selfie-uri, ţuguindu-şi buzele, apoi trecând imaginea prin tot felul de filtre ca să găsească varianta cea mai flatantă.

Isaac îmi deschide pagina. Nu ştiu ce mă aşteptam să văd, dar în mod cert nu profilul meu complet de Facebook.

50 de mii de lire pe an şi cred că au dreptul să facă grevă?

Aş schimba meseria cu un conducător de tren oricând!

Blocată în tren… DIN NOU. Slavă Domnului pentru wifi!

6??! Haide, Len, asta merita cel puţin un 8!!!

— Strictly[10], explic eu.

Mă simt jenată să-mi văd viaţa redusă la câteva rânduri despre emisiuni TV şi o navetă îngrozitoare, şi mă îngrijorează uşurinţa cu care pare să-mi fi accesat contul.

— Dar cum ai reuşit să te loghezi cu numele meu?

Isaac râde.

— N-am făcut asta. Este ceea ce poate toată lumea să vadă dacă îţi accesează profilul.

Observă că sunt de-a dreptul îngrozită.

— Setările tale private nu sunt private deloc.

Ca să dovedească, apasă pe „Despre mine”, acolo unde adresa mea de e-mail este disponibilă pentru oricine. *Studii la Peckham Comprehensive,* mai spune, de parcă asta ar fi ceva de care să fii mândru. *A lucrat la Tesco.* Aproape că mă aştept să spună *a rămas gravidă la şapteşpe ani.*

— Dumnezeule! Habar n-aveam.

Îmi amintesc vag că am completat acele rubrici: ce slujbe am avut, filmele care-mi plac şi cărţile pe care le-am citit, dar am crezut că toate astea sunt doar pentru mine, ca un fel de jurnal online.

— Ceea ce încerc să demonstrez, spune Isaac, apăsând încă o dată, pe rubrica „Fotografiile lui Zoe”, este că, dacă cineva ar fi vrut să folosească o fotografie cu tine, ar fi avut destule din care să aleagă.

Trece printr-o mulţime de imagini, din care pe majoritatea nici eu nu-mi amintesc să le fi văzut vreodată.

— Dar nu eu am încărcat toate astea! spun.

Văd o fotografie cu mine din spate, făcută la un grătar acasă la Melissa şi Neil vara trecută şi mă gândesc dacă

[10] Emisiune concurs de dans difuzată de televiziunea britanică BBC (N.t.).

fundul meu e aşa mare şi în realitate sau pur şi simplu fotografia e făcută dintr-un unghi nepotrivit.

— Prietenii tăi au făcut-o. Toate aceste fotografii – trebuie să fie zeci – sunt cele pe care alţi oameni le-au încărcat şi la care te-au tag-uit şi pe tine. Poţi să renunţi la etichete dacă vrei, dar ceea ce trebuie să faci cu adevărat este să-ţi revizuieşti setările de securitate. Pot să te ajut dacă vrei.

— Nu-i nevoie, mă descurc singură.

Jena mă face să fiu dură şi mă forţez să spun *mulţumesc.*

— A terminat toată lumea de mâncat? Katie, draga mea, mă ajuţi să strâng masa?

Toată lumea adună farfurii şi le duce la bucătărie, iar Simon mă strânge de mână înainte să schimbe subiectul într-un mod foarte evident.

După ce a plecat toată lumea, stau în bucătărie cu o ceaşcă de ceai. Simon şi Katie se uită la un film alb-negru, iar Justin a ieşit să se vadă cu un prieten. În casă e linişte şi deschid pe telefon pagina de Facebook, simţindu-mă de parcă aş face ceva greşit. Mă uit la fotografii, recunoscând albumul pe care Isaac mi l-a arătat pe telefonul lui. Trec încet prin fotografii. Unele dintre ele nici măcar nu sunt poze cu mine şi, în cele din urmă, înţeleg că am fost *tag*-uită la fotografii de-ale lui Katie, sau imagini mai vechi de la şcoală. Melissa m-a tag-uit pe mine şi pe o grămadă de alţi oameni la o fotografie cu picioarele ei, făcută la piscină în vacanţa de anul trecut.

Invidioase, fetelor???!! scrie sub imagine.

Îmi ia ceva timp, dar în cele din urmă reuşesc. Fotografia din anunţ. Îmi scapă un oftat. Ştiam eu că nu-s nebună, ştiam că eu eram în imagine. Facebook mă anunţă că fotografia a fost postată de Matt, iar când apăs pe ea văd că este de acum trei ani. Urmăresc linkul şi găsesc vreo douăzeci sau treizeci de fotografii încărcate la grămadă după nunta vărului meu. De aia nu purtam ochelari.

De fapt este o fotografie a lui Katie mai degrabă decât a

mea. Stă lângă mine la masă, zâmbind spre cameră cu capul întors într-o parte. Eu mă uit la ea, mai mult decât la aparat. Fotografia din anunţ a fost decupată cu grijă, scoţând mare parte din rochia pe care altfel aş fi recunoscut-o imediat drept una dintre ţinutele mele de petrecere.

Îmi imaginez cum cineva – un străin – îmi caută prin fotografii, se uită la mine în ţinuta de gală, la fiica mea, la familia mea. Mă trece un fior. Setările de securitate de care pomenise Isaac nu sunt uşor de găsit, dar, în cele din urmă, dau de ele. Închid sistematic fiecare parte a contului meu; fotografii, postări, tag-uri. Chiar când termin, o alertă roşie clipeşte în partea de sus a ecranului. Apăs pe ea.

Isaac Gunn vrea să fiţi prieteni. Aveţi un prieten comun.

Mă uit la notificare preţ de o clipă, apoi o şterg.

Ştiu la ce te gândeşti.

Te întrebi cum pot să mă suport pe mine însămi. Cum reuşesc să mă uit în oglindă, ştiind ce li s-a întâmplat acelor femei.

Dar dai vina pe Tinder când o întâlnire merge prost? Te duci la barul în care ai agăţat un tip şi te iei de patron doar pentru că lucrurile nu au mers aşa cum ai planificat? Urli la prietena ta cea mai bună pentru că tipul pe care ţi l-a prezentat s-a dovedit a fi un dur?

Bineînţeles că nu faci toate astea.

Şi-atunci cum poţi să mă acuzi pe mine? Eu sunt doar o peţitoare.

Treaba mea este să provoc coincidenţele.

Crezi că v-aţi cunoscut din întâmplare. Crezi că ţi-a ţinut uşa deschisă aşa, pur şi simplu, că ţi-a luat fularul din greşeală, că habar n-avea că mergi în direcţia aceea…

Poate că ştia, poate că nu.

Acum, că ştii că există oameni ca mine, n-o să fii niciodată sigură.

13.

Anunţurile mă obsedează, mă gândesc încontinuu la ele şi mă fac să fiu paranoică. Noaptea trecută am visat că fata care apărea în reclame era Katie. Faţa lui Katie în *The Times* câteva zile mai târziu; atacată, violată, ucisă. M-am trezit leoarcă de sudoare, incapabilă să suport nici măcar braţul lui Simon în jurul meu până când nu m-am dus vizavi şi am văzut-o cu ochii mei dormind adânc.

Arunc ca de obicei moneda de zece pence în cutia chitarei lui Megan.

— Să ai o zi de luni grozavă! îmi strigă ea.

Mă străduiesc să-i zâmbesc. Vântul bate cu putere şi mă mir că poate să cânte cu degetele învineţite de frig. Mă întreb ce-ar spune Simon dacă aş aduce-o într-o zi acasă la ceai; sau dacă Melissa ar putea pune deoparte o porţie de supă pentru ea din când în când. Port o discuţie în mintea mea în timp ce trec prin baierele de control al biletelor, exersând cum să-i ofer o masă caldă fără să pară că o fac din milă, îngrijorată că Megan s-ar putea simţi jignită.

Sunt atât de adâncită în gândurile mele, că nu-l observ pe bărbatul cu palton; nici măcar nu sunt sigură că se uita la mine înainte să-l văd. Dar acum mă priveşte cu atenţie. Merg spre peron când trenul se apropie, dar după ce mă urc în vagon şi mă aşez îl văd din nou. Este înalt şi lat în umeri, cu păr des grizonant şi o barbă pe măsură. E atent tunsă, dar are o urmă de sânge pe gât, acolo unde s-a tăiat la bărbierit.

Încă se mai uită la mine, iar eu mă prefac că citesc harta metroului de deasupra capului său, simţindu-i privirea care mă măsoară de sus şi până jos. Mă face să nu mă simt în largul meu şi mă uit în jos, în poală, simţind că sunt în centrul atenţiei sale şi neştiind ce să fac cu mâinile. Aş zice că are în jur de cincizeci de ani; poartă un costum bine croit şi un palton gros ca să ţină piept vremii de afară, care anunţă ameninţător prima ninsoare. Zâmbetul lui este prea familiar – ca de stăpân.

Cred că azi şcolile sunt închise, vagoanele sunt mai puţin aglomerate ca de obicei. La Canada Water coboară destui oameni cât să se elibereze trei locuri în faţa mea. Bărbatul în costum se aşază pe unul dintre ele. Oamenii se mai uită la tine în metrou – şi eu fac asta – dar când îţi surprind privirea se uită în altă parte, jenaţi. Bărbatul acesta nu-şi fereşte privirea. Când mă uit la el direct – şi nu mai repet asta – îmi susţine privirea provocator, de parcă ar trebui să mă simt flatată de atenţia pe care mi-o acordă. Mă întreb, în treacăt, dacă aşa stau lucrurile, dar agitaţia din stomacul meu trădează nelinişte, nu excitare.

Pe liniile de transport londoneze rulează un spot video al unei campanii intitulate „raportează şi blochează" şi se referă la hărţuirea sexuală de la metrou. *Poţi raporta orice te face să te simţi neconfortabil,* spune spotul. Îmi imaginez că sun chiar acum un ofiţer de poliţie. Ce i-aş spune? *Se tot uită la mine…*

Să te uiţi la cineva nu e o infracţiune. Îmi vine în minte grupul de puşti de la Whitechapel – tânărul în adidaşi despre care eram convinsă că fugea după mine.

Cum ar fi fost să sun atunci la poliţie?! Să fi strigat după ajutor. În ciuda acestui argument logic, nu pot scăpa de senzaţia de nelinişte.

Şi nu e vorba doar despre el – bărbatul acesta arogant care pune stăpânire pe mine cu privirea. E nevoie de ceva mai mult de un simplu bărbat ca să mă facă să fiu agitată. Este tot ce s-a întâmplat. E gândul la Cathy Tanning, adormită în tren în timp ce o altă persoană i-a cotrobăit prin geantă. Este Tania Beckett, strangulată în parc. Este Isaac Gunn, şi felul încrezător în care şi-a făcut loc în viaţa lui Katie, în casa mea. Aseară m-am uitat la profilul lui de Facebook, după ce toată lumea a plecat, şi am fost dezamăgită să descopăr că era securizat aşa de bine, încât tot ce am putut să văd a fost poza lui de profil. M-am holbat la ea; la zâmbetul lui încrezător, dezvelind dinţi albi şi egali, cu părul lui negru căzându-i cu nonşalanţă pe ochi. Apariţie de vedetă de film, fără discuţie, dar care mă făcea să mă înfior, nu să-l admir. De parcă ar fi fost deja

distribuit în rolul ticălosului.

Bărbatul în costum se ridică şi îi face loc să se aşeze unei femei însărcinate. Este înalt, iar mâna lui alunecă cu uşurinţă în agăţătoarea de susţinere care atârnă din tavan, bucla încercuindu-i încheietura, cum a apucat-o de sus de tot, de unde este prinsă în tavanul vagonului. Nu se mai uită la mine, dar e la câţiva paşi de locul în care mă aflu, iar eu îmi iau geanta dintre picioare şi o strâng la piept, gândindu-mă din nou la Cathy Tanning şi la hoţul ei. Bărbatul se uită la ceas, apoi priveşte plictisit în depărtare, către ceva din capătul vagonului. Altcineva se mişcă şi bărbatul se înclină uşor. Piciorul lui se atinge de al meu, ferm, şi tresar de parcă am fost arsă cu fierul roşu. Mă trag la o parte, chircindu-mă nefiresc în scaun.

— Scuze, spune el, privindu-mă direct în faţă.

— Nu-i nimic, mă aud spunând.

Dar inima bate să-mi iasă din piept, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi de parcă aş fi alergat.

La Whitechapel mă ridic. E clar că o să cobor, dar bărbatul nu se mişcă şi trebuie să mă strecor pe lângă el. Pentru o clipă, sunt lipită de el şi simt pe coapsă o atingere atât de uşoară, că nu pot fi sigură că nu mi s-a părut. Sunt oameni în jurul nostru, îmi spun. Nu se poate întâmpla nimic. Dar aproape că mă împiedic grăbindu-mă să mă dau jos din vagon. Mă uit în urma mea în timp ce uşile se închid, având mai multă încredere acum, că între mine şi bărbatul acela care m-a tot urmărit este ceva distanţă.

Nu mai este în vagon.

Poate că s-a aşezat, îmi spun, ocupând locul cuiva care a coborât. Dar nu e nimeni în vagon care să aibă barbă. Nimeni cu palton gri-închis.

Peronul se goleşte, navetiştii grăbindu-se să prindă următorul tren, turiştii căutând ieşirile, lovindu-se unii de alţii câtă vreme alocă mai multă atenţie hărţilor decât celor din jur. Rămân locului, de parcă aş fi prins rădăcini acolo, pe măsură ce toţi trec pe lângă mine.

Şi apoi îl văd.

La fel de nemişcat ca mine, pe peron, la vreo zece metri

depărtare, între mine şi ieşire. Nu se uită la mine, ci la telefon. Mă străduiesc să-mi controlez respiraţia. Trebuie să mă hotărăsc ce fac. Dacă trec pe lângă el şi-mi văd mai departe de drum, s-ar putea să mă urmărească. Dar dacă rămân la urmă şi-l las s-o ia înainte, s-ar putea să nu plece de-acolo. Peronul aproape s-a golit, în curând vom rămâne doar noi doi. Trebuie să mă hotărăsc acum.

Încep să merg, cu privirea aţintită înainte. Merg repede, dar nu alerg. *Nu fugi. Nu-i da voie să vadă că ţi-e frică de el.* Stă în mijlocul peronului, iar în spatele lui este o bancă, ceea ce înseamnă că va trebui să trec prin faţa sa. Pe măsură ce mă apropii, simt că mă priveşte.

Trei metri distanţă.

Doi.

Unu.

Nu mă pot abţine, o iau la fugă. Mă îndrept spre ieşire, cu geanta bălăngănindu-se pe lângă mine, fără să-mi pese cum arăt. Aproape că mă aştept să mă urmărească, dar când ajung în partea de tunel care mă duce spre linia District, mă întorc şi văd că este încă pe peron, uitându-se după mine.

Încerc să mă concentrez la ce am de făcut la birou, dar nu-mi stă capul deloc la treabă. Mă trezesc uitându-mă în gol la ecranul computerului, încercând să-mi amintesc userul de administrare pentru programul de contabilitate. Un bărbat intră să ceară detalii despre nişte spaţii de birouri pe care vrea să le închirieze şi sfârşesc prin a-i da o mulţime de amănunte despre spaţii de vânzare în schimb. Când se întoarce să se plângă din pricina asta, izbucnesc în lacrimi. Manifestă o empatie politicoasă.

— Nu e sfârşitul lumii, spune el, când obţine în cele din urmă ceea ce dorea.

Se uită rapid în jur după ceva şerveţele, uşurat când îi spun că sunt bine şi că aş prefera să fiu singură.

Tresar când se deschide uşa şi clopoţelul de deasupra intrării sună. Graham se uită la mine ciudat.

— Eşti bine?

— Da. Unde ai fost? Nu e nimic notat în agendă.

— Nu e nimic în agenda *de birou,* mă corectează el în timp ce-şi scoate haina şi o agaţă în curierul din colţ. Întotdeauna e ceva în agenda *mea.*

Îşi netezeşte sacoul peste burtă. Vesta şi sacoul de azi sunt din tweed verde, asortate cu pantaloni roşii; ţinuta asta îl face să pară ca un model *Country Living* care a plecat la semănat.

— O cafea ar fi grozavă, Zoe. Ai văzut ziarul?

Strâng din dinţi şi mă îndrept spre bucătărie. La întoarcere îl găsesc în biroul lui, cu picioarele pe pupitru, citind *Telegraph.* Nu ştiu dacă la mijloc e adrenalina de azi-dimineaţă sau faptul că mă enervează să fiu singura persoană de la Hallow & Reed care chiar munceşte, dar mă trezesc vorbind înainte să am ocazia să-mi cenzurez cuvintele.

— *London Gazette.* Aveai un teanc întreg, cel puţin douăzeci, în birou. Pentru ce erau?

Graham nu mă bagă în seamă, sprâncenele ridicate fiind singurul semn că m-a auzit.

— Unde sunt acum? întreb.

Îşi trage picioarele de pe birou şi se îndreaptă de spate, cu un oftat care sugerează că izbucnirea mea mai degrabă îl deranjează decât să i se pară supărătoare.

— La maculatură, îmi închipui. Nu acolo ajung toate ziarele? Destinate să se transforme în hârtie igienică pe rafturile mai ştiu eu cărui supermarket cu preţuri mici.

— Totuşi, ce făceai cu ele?

Chestia asta nu-mi dă pace; vocea firavă din capul meu amintindu-mi ceea ce am văzut, toate ziarele acelea făcute vraf la el pe birou. Îmi vine în minte momentul în care am văzut fotografia lui Cathy Tanning. Momentul recunoaşterii atunci când am cuplat numele cu figura.

Graham oftează.

— Suntem o firmă de imobiliare, Zoe. Vindem şi închiriem proprietăţi. Birouri, mall-uri, hale industriale. Cum crezi că află oamenii despre proprietăţile noastre?

Bănuiesc că este o întrebare retorică, dar el aşteaptă un răspuns. Nu e de-ajuns să mă ia de sus, trebuie să mă facă şi să mă simt prost.

— Din ziar, răspund, iar cuvintele ies silabisite, cu pauze între fiecare dintre ele.

— Din care ziar?

Îmi încleştez pumnii în lateralele corpului.

— Din *Gazette.*

— Şi unde crezi că publică anunţuri competitorii noştri?

— Bine, am înţeles.

— Oare, Zoe? Îmi fac griji că nu pari să înţelegi cum funcţionează afacerea asta. Pentru că, dacă ţi se pare greu să pricepi, sunt sigur că pot găsi un alt şef de birou care să se pricepă şi la contabilitate.

Şah-mat.

— Înţeleg, Graham.

Buzele i se lăţesc într-un zâmbet. Nu-mi pot permite să-mi pierd slujba, iar el ştie asta.

Pe drumul spre casă cumpăr o revistă, hotărâtă nici măcar să nu mă ating de vreun exemplar din *Gazette.* Staţia e plină ochi, iar hainele de iarnă fac să pară că toată lumea are dimensiuni duble. Mă strecor pe peron spre locul meu obişnuit, efort suplimentar care mă va face să câştig timp atunci când voi schimba pentru linia de suprafaţă. Sub tălpi simt suprafaţa denivelată instalată special pentru nevăzători. Pantofii mei se opresc chiar în spatele liniei galbene şi mă dau în spate cât de mult îmi permite grupul de navetişti. Mă uit la coperta revistei mele, plină de titluri din ce în ce mai puţin credibile.

FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU BUNICUŢA CARE A PĂCĂLIT MOARTEA – DE TREI ORI!

M-AM CĂSĂTORIT CU SOŢIA FIULUI MEU!

BEBELUŞUL MEU DE ZECE LUNI A ÎNCERCAT SĂ MĂ OMOARE!

Simt pe faţă valul de aer cald care mă anunţă că trenul

urmează să ajungă în câteva secunde. Un vuiet adânc se formează din interiorul tunelului şi părul îmi zboară în faţă. Ridic o mână să-l dau la o parte, cerându-mi scuze, când braţul meu o atinge pe femeia de alături. Un alt val de navetişti îşi face loc pe peron; trupurile din jurul meu se strâng mai aproape unele de altele. Fac un singur pas în faţă, mai mult de nevoie decât de voie.

Partea din faţă a trenului apare în gura tunelului şi îmi rulez revista în mână. Încerc să mi-o îndes în geantă şi mă dezechilibrez, alunecând rapid spre marginea peronului. Simt ceva solid între umeri; un cot, o servietă, o mână. Simt denivelările de sub picioare pe măsură ce mă împiedic în faţă; mişcarea prafului de sub şine ridicat de curentul generat de trenul care se apropie. Mă simt uşoară de parcă centrul meu de greutate s-a mutat în faţă, iar picioarele mele nu mai sunt ancorate ferm pe pământ. Văd clar conducătorul trenului şi-mi dau seama de groaza de pe chipul său. În mod cert ne gândim amândoi la acelaşi lucru.

Nu are cum să oprească la timp.

Cineva ţipă. Un bărbat strigă. Închid ochii. Se aude un scârţâit de metal pe metal şi un vuiet puternic în urechi. Simt o durere ascuţită când umărul meu este tras înapoi şi întreg corpul meu se răsuceşte.

— Eşti bine?

Deschid ochii. Lumea din jurul meu se arată îngrijorată, dar uşile trenului s-au deschis şi navetiştii se grăbesc. Se topesc în vagoane, iar trenul îşi încheie schimbul de pasageri şi se pune în mişcare.

Aud din nou, de data asta mai hotărât:

— Eşti bine?

Bărbatul din faţa mea are păr des grizonant şi o barbă tunsă cu grijă. Este suficient de înalt cât să-i văd dâra de sânge uscat rămasă pe partea stângă a mărului lui Adam. Involuntar, fac un pas înapoi când mă prinde de braţ.

— Stai, nu sunt sigur că mă descurc să te salvez de două ori în aceeaşi zi.

— Să mă salvezi? întreb încercând să înţeleg ce s-a

întâmplat.

— Ai dreptate, poate că am exagerat cu „salvatul”. Zâmbeşte depreciativ la adresa lui.

— Tu eşti, spun eu prosteşte, iar el mă priveşte fără să înţeleagă. De azi-dimineaţă de pe linia District.

— Oh, zâmbeşte el politicos, sigur, îmi pare rău, nu-mi…

Sunt prinsă cu garda jos. Am fost atât de sigură că m-a urmărit azi-dimineaţă. Dar el nu făcea asta. Nici măcar nu-şi aminteşte de mine.

— Nu, bineînţeles, n-ai de ce.

Acum mă simt caraghioasă.

— Te-am făcut să pierzi trenul, îmi pare rău.

— Mai vine unul într-un minut.

De când am început să vorbim, peronul s-a umplut din nou de oameni care se chinuie să ajungă ei primii la coadă, grupuleţe formându-se la intervale regulate de-a lungul liniei, în spatele celor care ştiu locul exact în care se vor deschide uşile.

— Câtă vreme eşti bine… spune el şi ezită. Dacă ai nevoie de ajutor, sunt oameni care te pot asculta… Cei de la Samaritans,[11] poate.

Nu înţeleg, apoi îmi dau seama ce vrea să spună.

— Nu încercam să mă sinucid.

Nu e prea convins.

— Bine. Oricum, sunt acolo să te ajute, ştii, în caz că ai nevoie.

Un alt val de aer cald, vuietul altui tren care se apropie.

— Ar trebui să… face el un semn spre şine.

— Sigur. Îmi pare rău că te-am reţinut atât. Şi mulţumesc încă o dată. Cred că o să merg pe jos. Să iau nişte aer.

— Mă bucur că te-am cunoscut… încheie el întrebător.

— Zoe. Zoe Walker.

— Luke Friedland.

Îmi întinde mâna. Ezit, apoi i-o strâng. Urcă în vagon, zâmbeşte politicos când uşile se închid şi apoi trenul

---

[11] Organizaţie care gestionează o linie telefonică gratuită pentru persoanele cu tendinţe suicidare (N.t.).

porneşte. Îl văd zâmbind înainte ca vagonul să dispară în tunel.

Nu merg pe jos. Aştept următorul tren, fiind atentă să stau departe de marginea peronului. Gândul care tot dădea târcoale într-un colţ al minţii mele ia contur în cele din urmă.

M-am împiedicat?

Sau am fost împinsă?

14.

Inspectorul principal de poliţie Digby nu se schimbase prea mult în cei patru ani cât trecuseră de când îl văzuse Kelly ultima dată. Un pic mai cărunt la tâmple, poate, dar ţinându-se încă bine pentru vârsta lui, cu ochii ageri şi pătrunzători pe care Kelly şi-i amintea atât de bine. Purta un costum care-i venea foarte bine, dintr-un material cu dungi fine gri-deschis şi pantofi lustruiţi după rigori militare, prea bine întipărite în minte ca să fie vreodată uitate.

— Golf, spuse el ca răspuns la complimentul pe care i-l făcuse Kelly. Am jurat tot timpul că n-o să-mi petrec anii de pensie pe terenul de golf, dar Barbara mi-a dat de ales între asta sau o slujbă part-time; nu avea de gând să mă aibă toată ziua pe lângă ea. S-a dovedit că de fapt chiar îmi place.

— Cât mai aveţi?

— Ies la pensie anul viitor, în aprilie. M-am gândit să mai rămân, dar la cum ne-au tratat în ultima vreme, mă bucur să plec, ca să fiu cinstit.

Îşi scoase ochelarii şi-şi întinse relaxat antebraţele pe masa dintre ei.

— Dar nu m-ai sunat tu aşa, din senin, ca să mă întrebi de planurile mele de pensionare. Ce s-a întâmplat?

— Aş vrea să fiu transferată ca să particip la operaţiunea FURNISS, spuse Kelly.

Inspectorul Digby nu răspunse. O cântări din priviri pe Kelly, care nici măcar nu clipi. Diggers îi fusese mentor când intrase în poliţie, luând-o ca adjunctul lui la Divizia Infracţiuni de natură sexuală, unde era detectiv.

Un candidat excepţional, aceasta era recomandarea comisiei. *Un anchetator tenace şi perspicace, cu o bună înţelegere a victimelor şi potenţial evident pentru înaintare în grad.*

— Domnule, ştiu că am cam dat-o-n bară, începu ea.

— Ai atacat un deţinut, Kelly. Asta e mai mult decât c-ai

dat-o-n bară. Asta înseamnă şase luni de închisoare, în aripa D, cu drogaţii şi pedofilii.

Lui Kelly i se strânse stomacul: ghemul de ruşine şi nervozitate care o urmărise peste tot în răstimpul ultimilor trei ani.

— M-am schimbat, domnule.

Urmase şedinţe de terapie; şase luni de cursuri pentru gestionarea furiei care nu reuşiseră decât s-o facă şi mai mânioasă. Trecuse testele cu brio, desigur; era simplu să dai răspunsurile corecte când ştiai regulile jocului. Răspunsurile reale ar fi fost mult mai greu de înghiţit de către psihologul plătit de poliţie, care susţinea că nu judecă, dar care se albise în mod evident la faţă atunci când Kelly i-a răspuns la întrebarea *Cum te-ai simţit atunci când l-ai lovit?* cu *M-am simţit bine.*

Din clipa aceea, păstrase adevărul pentru sine însăşi. Regreţi ce ai făcut? *Nici pe departe.* Ai fi putut să te comporţi altfel? *Nimic altceva nu mi-ar fi oferit la fel de multă satisfacţie.* Ai face-o din nou?

Ar fi făcut-o?

Juriul încă mai delibera.

— M-am întors deja de doi ani, şefu’, îi spuse ea lui Diggers, încercând să schiţeze un zâmbet. Mi-am ispăşit pedeapsa.

Diggers fie nu observase, fie nu aprecia gluma.

— Am încheiat de curând perioada de trei luni de detaşare la brigada Furturi şi aş vrea să capăt experienţă lucrând cu o echipă de investigaţii criminale.

— Dar de ce nu poţi să faci asta acolo unde te afli, în divizia ta?

— Cred că aş învăţa mai mult dacă aş lucra în mediul din Metropolitană, răspunse Kelly, cu argumentele care să-i susţină cererea pregătite dinainte, rostite cu precizie, şi ştiu că dumneavoastră conduceţi una dintre cele mai bune echipe.

Colţurile gurii lui Diggers se ridicară uşor, dar Kelly ştia că nu-l păcălea aşa de simplu. Ridică defensiv mâinile.

— Am făcut deja solicitarea la echipa de investigaţii

criminale din Poliţia Transporturi, spuse ea încet. Nu vor să se încurce cu mine.

Se chinui să menţină contactul vizual; nu ca să-i arate cât îi era de ruşine, ci cât de greu îi venea să accepte că propriii ei colegi nu aveau încredere în ea.

— Înţeleg.

Urmă o clipă de tăcere.

— Ştii că nu e ceva personal.

Kelly încuviinţă din cap. Dar *se simţea* drept ceva personal. Alţi ofiţeri în uniformă erau detaşaţi la divizii de investigaţii criminale atunci când era nevoie de resurse suplimentare. Kelly nu fusese însă în situaţia asta niciodată.

— Îşi fac griji, ştii cum se spune: nu iese foc fără fum. Se gândesc la posturile lor, la reputaţia lor.

Bărbatul făcu o pauză, de parcă se gândea dacă să spună ceva sau nu.

— Şi poate că se gândesc că sunt vinovaţi prin asociere.

Se aplecă în faţă, coborând vocea până când Kelly abia mai reuşi să-l audă.

— Pentru că nu există bărbat sau femeie în slujba asta care să nu-şi fi dorit măcar o dată să facă ce-ai făcut tu.

Trecură câteva clipe până când Diggers se îndreptă din nou de spate, schimbându-şi poziţia şi spunând pe un ton neutru, de data asta:

— De ce cazul ăsta anume? De ce Tania Beckett?

De data asta, Kelly era pe un teren mai solid.

— Cazul este legat cu un furt la metrou pe care l-am preluat când am lucrat la brigada Furturi. Deja am stabilit o relaţie cu victima; aş vrea să văd cazul rezolvat. Dacă n-ar fi fost implicarea mea, conexiunea dintre infracţiuni nici măcar n-ar fi fost stabilită încă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Kelly ezită. Nu ştia care era relaţia lui Digby cu Nick Rampello. Nu-i plăcuse tipul, dar nici n-avea de gând să vorbească de rău un coleg.

Diggers luă cafeaua, sorbi zgomotos o gură, apoi puse cana înapoi pe masă.

— Kelly, dacă ai ceva de zis, spune-o. Dacă asta ar fi fost ceva complet onest, am sta de vorbă în biroul meu, nu m-ai fi sunat pe telefonul mobil pentru prima dată în patru ani, sugerând să bem o cafea în locul ăsta… atât de strălucitor, spuse el, aruncând o privire prin cafenea, observând tejgheaua părăginită şi afişele scorojite de pe pereţi.

Umbra unui zâmbet în colţurile gurii îndulci cumva asprimea cuvintelor lui, iar Kelly respiră adânc.

— O femeie pe nume Zoe Walker m-a contactat să-mi spună că fotografia lui Cathy Tanning a apărut în pagina de anunţuri din *Gazette* şi că propria ei fotografie apăruse cu câteva zile mai înainte în ziar.

— Ştiu asta. Ce vrei să spui, Kelly?

— Nu era prima oară când spunea poliţiei despre cele două fotografii. Zoe Walker a sunat la Divizia Investigaţii Omucideri în ziua în care a fost raportată uciderea Taniei Beckett.

Kelly evită cu grijă să pomenească numele inspectorului Rampello.

— Echipa a răspuns la această informaţie investigând posibilele legături pe care Tania le-ar fi putut avea cu industria sexului, dar nu a făcut nicio legătură între faptul că fotografia lui Zoe Walker fusese folosită de asemenea într-un anunţ similar fără permisiunea ei, şi fără nicio legătură cu vreo linie erotică sau agenţie de întâlniri. Ei nu au acceptat ideea că e posibil să avem infracţiuni legate între ele, cel puţin nu până când eu am insistat pe acest subiect.

Diggers nu spuse nimic, iar Kelly speră că nu depăşise vreo limită.

— Ei? întrebă el, în cele din urmă.

— Nu ştiu cu cine a vorbit Zoe Walker, răspunse Kelly, luând o gură de cafea ca să nu fie nevoită să se uite în ochii lui.

Diggers se gândi preţ de o clipă.

— Cât timp?

Kelly încercă să-şi mascheze entuziasmul.

— Cât e nevoie.

— Ar putea fi vorba de luni întregi, Kelly, poate chiar ani. Fii realistă.

— Atunci, trei luni. Pot fi de folos, domnule, nu aş fi o povară. Pot să mă ocup de relaţia cu Poliţia Transporturi, cu toată ancheta de la metrou…

— Cei de la Transporturi o să-ţi dea voie să pleci atâta timp?

Kelly îşi putea imagina deja cum avea să reacţioneze sergentul Powell la o astfel de cerere.

— Nu ştiu, nu am întrebat. Am sperat că… având abordarea potrivită, la nivel superior… evită ea un răspuns direct, întâlnind privirea lui Diggers.

— Te aştepţi ca eu nu doar să autorizez transferul, dar să-ţi şi netezesc calea cu şeful tău? Dumnezeule, Kelly, tu chiar nu te încurci cu jumătăţi de măsură, nu?

— Chiar îmi doresc asta, şefu'.

Inspectorul se uită la ea atât de direct că femeia fu nevoită să-şi plece privirea.

— Eşti sigură c-o să te descurci?

— Ştiu că da.

— Am o echipă bună în Balfour Street. Sunt un grup foarte bine sudat, dar sunt detectivi cu experienţă; se descurcă bine şi singuri, oricare dintre ei poate să facă faţă presiunii unei investigaţii complicate.

— Sunt un poliţist bun, şefu'.

— Şi se descurcă şi cu anchetele care trezesc multe emoţii, continuă Diggers, de data asta subliniind ceea ce spunea.

— N-o să se mai întâmple. Vă dau cuvântul meu.

Diggers dădu pe gât ultima gură de cafea.

— Uite care-i treaba, nu pot să-ţi promit nimic, dar o să dau nişte telefoane şi, dacă cei de la Transporturi îţi dau voie să pleci, te primesc timp de trei luni.

— Mulţumesc. N-o să vă dezamăgesc, şefu', o să…

— Cu două condiţii.

— Orice.

— Prima: să nu lucrezi de capul tău.

Kelly încercă să spună că nu avea nevoie de o dădacă,

dar Diggers o întrerupse.

— Nu e negociabil, Kelly. Da, eşti un ofiţer cu experienţă şi un detectiv bun, dar dacă te alături echipei mele eşti în perioadă de probă. Înţelegi?

Kelly confirmă cu o mişcare a capului.

— Care este a doua condiţie?

— În clipa în care simţi că-ţi pierzi cumpătul, în chiar secunda în care se întâmplă, vreau să dispari de-acolo. Ţi-am salvat pielea o dată, Kelly. N-o s-o mai fac din nou.

15.

— Ce părere ai de Isaac?

Este marţi, la prânz, şi mă întâlnesc cu Melissa să mâncăm un sendviş, la jumătatea distanţei dintre Cannon Street şi noua ei cafenea din Clerkenwell, care este în renovare, pregătindu-se pentru noua deschidere. Poartă pantaloni reiaţi negri lucioşi şi o cămaşă neagră cambrată, şi chiar şi cu un strat fin de praf pe umeri tot reuşeşte să arate stilat. Are părul prins cu o clamă mare din baga.

— Mi-a plăcut de el. Am impresia că ţie nu prea?

Mă strâmb.

— E ceva la el care nu-mi dă pace.

Muşc din sendvişul meu cu şuncă, roşii şi salată verde.

— Ai spune asta indiferent de tipul cu care s-ar vedea Katie.

Desface sendvişul ei cu baghetă şi se uită la ce conţine în interior.

— Cum pot să ceară trei lire jumate pentru chestia asta, chiar nu ştiu. Nu au cum să fie mai mult de doisprezece creveţi înăuntru.

— N-aş spune.

Sau aşa aş face? Poate. Încerc să mă gândesc la ultimul iubit pe care Katie l-a adus acasă, dar n-a avut nicio relaţie serioasă până acum; doar vreo câţiva adolescenţi ciudaţi cu strângeri de mână leşinate.

— Nu e doar el, e toată povestea asta. Ideea ca ea şi tot restul distribuţiei să lucreze pe degeaba săptămâni întregi, cu vaga promisiune a unui aşa-zis profit împărţit odată ce se încasează banii din bilete. Dacă mă întrebi pe mine, vorbim de exploatare.

— Sau de o strategie de afaceri genială.

— Tu de partea cui eşti?

— A nimănui. Spun doar că, din punctul lui de vedere (al lui Isaac), e o strategie foarte bună. Expunere limitată, risc minim… dacă m-aş duce la bancă având o astfel de propunere, agentul meu bancar ar fi încântat.

Zâmbeşte, dar zâmbetul ei ascunde de fapt o grimasă şi cred că ştiu care este motivul.

— Să-nţeleg că tipul de la bancă nu e tocmai fanul planurilor tale de extindere?

— Habar n-am.

— Ce vrei să spui? Nu ai făcut un împrumut bancar?

Dă din cap şi mai ia o gură din sendviş. Când vorbeşte, parcă trebuie să smulg cuvintele cu cleştele de la ea.

— Am ipotecat din nou casa.

— Pun pariu că Neil a fost foarte încântat.

Soţul Melissei este atât de înverşunat împotriva ideii de debit că nu ia pe datorie nici măcar o băutură la bar. Melissa nu spune nimic.

— Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Se lasă liniştea, iar expresia feţei Melissei se schimbă. Aerul ei sigur, amuzat, dispare şi, preţ de o clipă, pare neliniştită şi temătoare. Dezvăluirea asta e cumva flatantă, de parcă aş fi fost admisă într-o societate secretă. În anii de când ne cunoaştem, s-a întâmplat de puţine ori să se inverseze astfel rolurile, ca eu să fiu cea care o consolează pe ea. Mă întreb cum o fi reuşit să obţină un împrumut ipotecând casa fără ca Neil să afle – presupun că au o ipotecă comună – apoi hotărăsc că, cu cât ştiu mai puţin, cu atât e mai bine. Nu cunosc pe nimeni mai priceput ca Melissa, iar dacă a împrumutat bani ca să-şi finanţeze noua afacere, o face pentru că ştie că e un lucru sigur.

— Lucrurile nu merg prea grozav între noi acum, spune ea. La începutul anului, Neil a pierdut un contract important şi îşi face griji din cauza banilor. Noua cafenea va compensa pentru banii pierduţi, dar vor trece şase luni sau chiar mai bine până când va deveni profitabilă.

— Dar ar înţelege aşa ceva, nu?

— E imposibil să vorbeşti cu el acum. E distant, prost dispus.

— Mi s-a părut în regulă duminică la masă.

Melissa râde amar.

— Atunci poate doar mi se pare mie.

— Nu fi fraieră, Neil te adoră!

Melissa ridică din sprâncene.
— Nu în felul în care te adoră Simon pe tine.
Roşesc.
— Aşa e. Îţi masează picioarele, îţi găteşte cina, te conduce la serviciu… omul ăla te idolatrizează.
Nu mă pot abţine să nu zâmbesc larg.
— Eşti norocoasă.
— Amândoi suntem, spun eu, apoi îmi dau seama cât de arogant sună. Să avem a doua şansă la fericire, vreau să zic. Cu Matt eram de atâţia ani împreună, că aproape că nu ne mai băgăm în seamă unul pe celălalt.
Gândesc cu voce tare, spunând ceea ce nu înţelesesem de fapt până acum.
— S-a culcat cu fata aia pentru că se obişnuise atât de mult cu prezenţa mea, încât părea de necrezut că ceva ar putea să schimbe chestia asta.
— Ai avut ceva curaj să-l părăseşti. Având şi copiii atât de mici, vreau să zic.
Clatin din cap.
— A fost o prostie. Un impuls de moment, alimentat de mânie. Matt nu o iubea pe fata cu care s-a culcat, mă îndoiesc că a plăcut-o cu adevărat, de fapt. A fost o greşeală. Un simptom al unei căsnicii pe care amândoi am luat-o de bună.
— Crezi că ar fi trebuit să rămâi cu el?
Melissa cere nota de plată şi mă împiedică să-mi iau geanta.
— Fac cinste.
Îmi aleg cu grijă cuvintele cu care să-i răspund, pentru că nu vreau să-i las o impresie greşită.
— Acum nu cred asta; îl iubesc pe Simon şi el mă iubeşte pe mine. Sunt recunoscătoare pentru tot ce am, în fiecare zi. Dar am dat cu piciorul la ceva bun în ziua în care l-am părăsit pe Matt şi ştiu că şi copiii gândesc la fel.
— Katie şi Simon se înţeleg destul de bine, totuşi. Erau pe aceeaşi lungime de undă duminică la masă, când au povestit despre *A douăsprezecea noapte.*
— Katie, da, dar în privinţa lui Justin, spun eu şi mă

opresc, dându-mi seama că am monopolizat conversaţia. Iartă-mă, am ajuns să vorbim numai despre mine. Ai încercat să stai de vorbă cu Neil, să-i spui ceea ce simţi?

Dar vulnerabilitatea pe care o văzusem pe faţa Melissei s-a evaporat.

— A, nu-i nimic. O să-i treacă. Criza vârstei de mijloc, probabil, spune ea zâmbind. Nu-ţi face griji din pricina lui Justin. E absolut firesc; eu l-am dispreţuit pe tatăl meu vitreg pentru simplul motiv că nu era tatăl meu.

— Presupun că ai dreptate.

— Şi nu-ţi mai face griji nici pentru Katie, şi toată povestea cu tipul ăsta, Isaac. E cu capul pe umeri, fata ta. Şi frumoasă, şi deşteaptă.

— Deşteaptă, pe naiba. Atunci de ce nu-şi dă seama că ar avea mai mult sens să-şi ia un serviciu adevărat? Că doar nu-i spun să renunţe la visurile ei, aş vrea doar să aibă ceva sigur.

— Pentru că are doar nouăşpe ani, Zoe.

Îi accept punctul de vedere cu un zâmbet ironic.

— I-am sugerat lui Simon să-i găsească ceva de lucru la el la ziar, poate să scrie cronici de teatru, dar nici n-a vrut să audă de aşa ceva. Se pare că nu acceptă decât absolvenţi de facultate.

Asta duruse. Că diploma de bacalaureat obţinută de Katie cu greu nu era de-ajuns nici măcar ca să lucreze gratis.

— Nu poţi să tragi şi tu nişte sfori? l-am întrebat pe Simon, dar a rămas neclintit.

— E om în toată firea, Zoe, spune Melissa. Las-o să aleagă singură, va descoperi în curând care sunt alegerile corecte.

Îmi ţine uşa deschisă şi mergem împreună spre metrou.

— Poate că n-am crescut eu un adolescent, dar am angajat destui cât să ştiu că, dacă vrei să-i determini să facă ceva, trebuie să pară că a fost ideea lor. Din punctul ăsta de vedere, seamănă un pic cu bărbaţii.

Râd.

— Că veni vorba, cum se descurcă Justin?

— Cel mai bun manager pe care l-am avut vreodată.

Vede îndoiala de pe faţa mea şi mă ia de braţ.

— Nu spun doar aşa pentru că-mi eşti prietenă. Vine la timp, n-a băgat mâna în casierie, iar clienţii par să-l placă. E suficient pentru mine.

Mă îmbrăţişează înainte să se îndrepte spre linia Metropolitan, înapoi la cafenea, iar eu mă simt atât de încurajată de prânzul nostru împreună, încât mi se pare că după-amiaza trece într-o clipă, şi nici măcar aroganţa lui Graham Hallow nu-mi ştirbeşte sentimentul de optimism.

— Bună, din nou.

E şase fără douăzeci; metroul e înţesat de lume care ar prefera să se afle oriunde, numai aici nu. Simt miros de transpiraţie, usturoi, ploaie.

Şi ştiu vocea asta.

Recunosc tonul încrezător din ea; siguranţa cu care vorbeşte cineva obişnuit să fie în centrul atenţiei.

Luke Friedland.

Bărbatul care m-a salvat când era să cad pe şine.

Să cad.

Am căzut?

Am o amintire fugară, incompletă; senzaţia a ceva tare care mă împunge între umeri. Totul pare să fie în ceaţă, ca şi cum s-ar fi petrecut cu mult, mult mai mult timp în urmă, nu doar acum douăzeci şi patru de ore.

Luke Friedland.

Ieri aproape că l-am acuzat că mă urmăreşte; astăzi eu sunt cea care urcă într-un vagon în care se află deja el. *Vezi?* Îmi spun. *Nu avea cum să te urmărească.*

În ciuda stânjenelii, ceafa mă mănâncă atât de tare, că simt cum toată lumea poate să-mi vadă firele de păr sculate toate. Îmi trec o mână pe spatele gâtului.

— Zi grea? întreabă el, luând probabil, în mod eronat, gestul meu ca un răspuns la stres.

— Nu, de fapt a fost o zi bună.

— Asta-i grozav! Mă bucur că te simţi mai bine.

Are tonul foarte vesel al cuiva care lucrează cu copii sau

într-un spital, şi-mi amintesc de sugestia lui de ieri că aş putea sta de vorbă cu cei de la Samaritans. Crede că sunt sinucigaşă. Crede că m-am împiedicat intenţionat înaintea trenului; ca un strigăt de ajutor, poate, sau ca o încercare efectivă de a-mi lua viaţa.

— N-am sărit, spun.

Vorbesc încet – nu vreau să mă audă toată lumea din vagon – aşa că îşi face loc pe lângă femeia din faţa lui ca să stea chiar lângă mine. Inima îmi bate mai repede. Ridică mâna să se ţină de bara de deasupra noastră şi simt atingerea uşoară a firelor mici de păr, ca un curent electric între noi.

— Nu contează, spune el, iar îndoiala din vocea lui mă face să am eu însămi ezitări în legătură cu povestea mea.

Dar dacă totuşi chiar *am sărit?* Dacă subconştientul meu m-a împins spre şine, chiar în timp ce creierul meu trimitea mesaje opuse corpului? Mă înfior.

— Ei bine, eu cobor aici.

— Ah!

Suntem la staţia Crystal Palace.

— Şi eu la fel.

Astăzi nu mai are nicio urmă de tăietură de la bărbierit, iar cravata albastră cu dungi a fost înlocuită cu una roz-pal, ieşind în evidenţă în contrast cu cămaşa şi costumul gri.

— Nu mă urmăreşti cumva, nu? spune el şi apoi îşi cere scuze când vede expresia îngrozită de pe faţa mea. Am glumit.

Mergem împreună spre scările rulante. E greu să te îndepărtezi de cineva care merge în aceeaşi direcţie cu tine. La bariera de control al biletelor se dă la o parte şi mă lasă să-mi verific eu mai întâi cardul Oyster. Îi mulţumesc, apoi îmi iau rămas-bun, dar ieşim amândoi din staţie în acelaşi loc. Râde.

— E ca la supermarket, spune, când saluţi pe cineva în zona de legume şi apoi ajungi să te întâlneşti din nou şi din nou cu persoana respectivă în fiecare colţ din magazin.

— Să-nţeleg că locuieşti în zonă?

Nu l-am mai văzut niciodată, chiar dacă e ridicol să mă gândesc la aşa ceva; sunt zeci de oameni pe care nu i-am mai întâlnit până acum numai pe strada pe care stau. Arunc moneda de zece pence în cutia lui Megan şi-i trimit un zâmbet în loc de salut când trec pe lângă ea.

— Am venit la un prieten.

Se opreşte şi, în mod automat, fac la fel şi eu.

— Te-am făcut să nu te simţi în largul tău, nu-i aşa? Te rog, ia-o înainte.

— Nu, nu, chiar nu, spun eu, deşi simt că cineva mi-a pus o greutate pe piept.

— O să traversez şi în felul ăsta nu te vei mai simţi obligată să vorbeşti cu mine, spune el, zâmbind larg.

Are o faţă amabilă, blândă şi sinceră. Nu ştiu de ce mă simt atât de neconfortabil.

— Chiar nu e nevoie, sincer.

— Oricum trebuie să cumpăr ţigări.

Rămânem pe loc în timp ce oamenii îşi fac drum pe lângă noi.

— Ei bine, atunci la revedere.

— La revedere.

Deschide gura să mai zică ceva, apoi se opreşte. Mă întorc să-mi văd de drum.

— Hm, ar fi foarte îndrăzneţ din partea mea dacă te-aş invita la cină într-o seară?

Întrebarea e rostită în mod deliberat foarte rapid, de parcă i-ar fi jenă s-o pună, chiar dacă pe faţă are aceeaşi expresie încrezătoare. Îmi trece prin minte că s-a exprimat aşa în mod intenţionat, aproape exersat.

— Nu pot, îmi pare rău.

Nu ştiu de ce îmi cer scuze.

— Sau poate să bem ceva? Adică nu vreau să apelez la replica „ţi-am salvat viaţa”, dar…

Ridică mâinile ca şi cum s-ar preface că se predă, apoi le lasă în jos şi ia un aer mai serios.

— E un mod ciudat de a face cunoştinţă, dar chiar mi-ar plăcea să te întâlnesc din nou.

— Sunt cu cineva, spun eu de parcă aş avea şaisprezece

ani. Locuim împreună.

— Oh!

Are un aer confuz, dar îşi revine repede.

— Sigur că eşti cu cineva. Ce prostie din partea mea, ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Face un pas îndepărtându-se de mine.

— Îmi pare rău, spun din nou.

Ne luăm la revedere şi când arunc o privire în urmă îl văd traversând spre chioşcul de ziare. Să-şi cumpere ţigări, presupun.

Îl sun pe Simon pe mobil, pentru că nu vreau să merg singură pe Anerley Road, chiar dacă e un drum scurt. Sună, dar intră mesageria vocală. De dimineaţă mi-a amintit că în seara asta ia cina acasă la sora lui. Plănuisem să mă uit la un film, poate să-i conving şi pe Katie şi Justin să mi se alăture. Să fim doar noi trei, ca în vremurile de altădată. Dar întâlnirea cu Luke Friedland m-a neliniştit şi mă întreb dacă Simon şi-ar putea amâna vizita la sora lui, dacă nu ar putea, în loc de asta, să vină acasă.

Dacă sun acum, aş putea să-l prind înainte să plece de la serviciu. Aveam o linie directă cu el, dar, de câteva luni, ziarul îi distribuie la birourile din redacţie prin rotaţie şi nu ştie niciodată unde va sta în ziua următoare.

Caut pe Google numărul de la centrală.

— Îmi puteţi face legătura cu Simon Thornton, vă rog?

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Ascult muzică clasică până când se reia legătura. Mă uit la luminiţele de Crăciun de pe stâlpii de pe marginea străzii Anerley Road şi văd că sunt deja pline de praf. Muzica se opreşte. Mă aştept să aud vocea lui Simon, dar îmi vorbeşte tot centralista.

— Puteţi să-mi mai spuneţi numele încă o dată, vă rog?

— Simon Thornton. Este redactor. Scrie mai mult reportaje, dar uneori lucrează şi la biroul de ştiri.

Repet cuvintele pe care l-am auzit pe Simon rostindu-le, fără să ştiu dacă cele două roluri se îndeplinesc în acelaşi spaţiu sau dacă sunt la mare distanţă unul de altul. Fără să

ştiu măcar dacă sunt în aceeaşi clădire.

— Îmi pare rău. Nu este nimeni cu numele acesta aici. Este freelancer? Nu îl am în lista de contacte dacă lucrează de la distanţă.

— Nu, este angajat cu contract permanent. Lucrează acolo de patru ani. Puteţi să verificaţi din nou? Simon Thornton.

— Nu apare în sistem, repetă femeia. Nu lucrează niciun Simon Thornton aici.

16.

Kelly scoase guma din gură şi o aruncă la coş. Plecase devreme de-acasă, dar dacă o mai lungea mult, ar fi însemnat să întârzie, iar asta nu avea s-o facă prea apreciată de Nick Rampello. Trase aer în piept, ridică bărbia şi intră hotărâtă dincolo de uşile în faţa cărora stătuse vineri, umbrela nereuşind prea bine s-o protejeze de burniţa care părea să cadă orizontal.

Cum voia să facă o impresie bună din prima zi, Kelly îşi scosese mai întâi costumul, de dimineaţă, înainte să simtă fiorul rece al unei amintiri deloc bine-venite. Îl purtase la audierea în faţa comisiei de disciplină; încă mai simţea manşetele de lână zgâriindu-i încheieturile în timp ce stătea în faţa biroului comandantului, aşteptând să fie chemată înăuntru.

Amintirea îi făcu greaţă. Luase costumul de pe umeraş şi-l îndesase într-o pungă mare, cu gândul să-l dea la magazinul de caritate, şi-şi puse în schimb cămaşa în dungi şi o pereche de pantaloni gri, care acum păreau negri de la ploaie acolo unde atingeau pantofii. Chiar şi fără aerul sartorial al costumului, Kelly fu asaltată de amintiri, trezite la viaţă în ordine inversă, ca un film derulat înapoi. Întoarcerea ei la lucrul în ture; participarea la prima şedinţă, cu obrajii în flăcări, ecoul bârfelor trecând prin aer. Lunile în care lipsise de la serviciu; zile întregi petrecute în camera ei, aşteptând întrunirea comisiei de disciplină care i-ar fi putut încheia cariera. Sunetul alarmei, care indica o criză în zona de detenţie; nevoia urgentă de ajutor. Paşi alergând; venind nu ca s-o ajute, ci ca s-o îndepărteze de acolo.

În mintea ei nu erau şi imagini ale atacului. Nu fuseseră niciodată. Pe parcursul şedinţelor de gestionare a furiei, Kelly fusese încurajată să vorbească despre incident; să-i explice celui care o consilia ce se întâmplase, ce declanşase toată povestea.

— Nu-mi aduc aminte, spusese ea atunci.

Într-o clipă îl interoga pe deţinut; în următoarea… alarma din detenţie. Nu ştia ce anume o făcuse să-şi piardă controlul în asemenea hal, pur şi simplu nu-şi aducea aminte.

— Dar asta-i bine, totuşi, nu? o întrebase Lexi, când venise s-o vadă după o şedinţă foarte dificilă de gestionare a furiei. Va fi mai uşor să te distanţezi de chestia asta. Să uiţi pur şi simplu că s-a întâmplat.

Kelly îşi îngropase faţa în pernă. Nu era simplu să meargă mai departe. Era mai greu chiar. Pentru că, dacă nu ştia ce anume o făcuse să-şi piardă controlul, cum putea fi sigură cu nu avea să se întâmple din nou?

Sună la interfonul de la DIO şi aşteptă, adăpostită cât de cât de ploaie în intrândul uşii. O voce. Fără chip răsună pe stradă.

— Da?

— Sunt Kelly Swift. Am fost transferată aici pentru Operaţiunea FURNISS.

— Hai sus, Kelly!

Recunoscu vocea Lucindei şi emoţia ei se mai domoli puţin. Era un nou început, îşi spuse; şansa de a o lua de la capăt, de a-şi dovedi calităţile fără să mai fie judecată în funcţie de trecut. Luă liftul, intrând de data asta în birou fără să mai aibă ezitarea de la vizita precedentă. Un gest de salut, semn de recunoaştere din partea cuiva din echipă – Bob, îşi aminti ea, prea târziu ca să-l salute adresându-i-se pe nume – o însufleţi, iar când Lucinda se ridică de la biroul ei, Kelly căpătă şi mai mult curaj.

— Bine-ai venit la casa de nebuni.

— Mulţumesc… cred. Inspectorul este pe-aici?

— A ieşit să alerge puţin.

— Pe vremea asta?

— Ăsta-i inspectorul nostru. Oricum, te aştepta; Diggers ne-a trimis ieri un e-mail tuturor, ca să ne spună despre tine.

Kelly încercă să descifreze expresia de pe faţa Lucindei.

— Cum a fost primită vestea?

— De Nick?

Lucinda râse.

— Ei, doar îl ştii pe Nick. De fapt, nu prea-l ştii. Uite, e un tip grozav, dar nu se descurcă prea bine cu superiorii. Dacă ar fi fost ideea lui asta cu un om transferat de la Poliţia Transporturi, ar fi numai lapte şi miere. Dar aşa, el şi Diggers nu prea sunt pe aceeaşi lungime de undă, deci... Lucinda se opri. O să fie bine. Acum, hai să-ţi arăt unde-o să lucrezi.

Chiar atunci se deschise uşa şi intră inspectorul Rampello. Purta pantaloni scurţi şi un tricou Gore-Tex; o geacă subţire cu fermoarul parţial desfăcut. Îşi scoase căştile din urechi şi le făcu ghem, punându-le într-o pereche de mănuşi de lycra. De pe el picura apă pe jos.

— Cum e-afară? întrebă Lucinda relaxată.

— Superb, spuse Nick. Aproape ca la tropice.

Se îndreptă spre vestiare fără s-o observe pe Kelly, care o invidia deja pe Lucinda pentru relaţia ei relaxată cu inspectorul.

Îşi deschisese computerul şi căuta bucăţica de hârtie cu datele de logare temporare pe care i-o dăduse Lucinda, când Nick se întoarse, cu o cămaşă albă lipită de spatele lui încă ud şi o cravată rulată într-o mână. Îşi agăţă sacoul de spătarul scaunului de lângă cel al lui Kelly.

— Nu sunt sigur dacă să fiu scos din pepeni pentru că te-ai dus la inspectorul principal Digby după ce eu ţi-am spus deja nu pentru transfer, sau dacă să-ţi admir abilităţile de negociator. În interesul relaţiilor de serviciu, o să merg pe a doua variantă.

Zâmbi larg şi-i întinse mâna liberă.

— Bine ai venit în echipă!

— Mulţumesc, spuse Kelly, simţind cum se relaxează.

— Aşadar, aud că eşti o veche prietenă a şefului?

— Nu o prietenă, nu. A fost şeful meu la Divizia Infracţiuni de natură sexuală.

— Are o părere foarte bună despre tine. Înţeleg că ai fost premiată.

Nick Rampello îşi făcuse temele. Premiul din partea

Comandantului venise după câteva luni de muncă chinuitoare în urmărirea unui tip care-şi expunea părţile intime în faţa copiilor de şcoală. Kelly se ocupase de declaraţiile martorilor, lucrând îndeaproape cu echipa de analişti pentru a elimina infractorii de acest gen cunoscuţi şi alţi indezirabili aflaţi în atenţia poliţiei. În cele din urmă, Kelly propusese să folosească o momeală, cu succes – o echipă de ofiţeri aflaţi sub acoperire fusese dispersată în zonele de mare risc, pozând în potenţiale victime – şi în felul acesta îl prinseseră pe vinovat cu mâţa-n sac. Era bucuroasă că Diggers îşi amintea de povestea asta şi mişcată că o lăudase pentru a linişti apele cu Nick. Bucuria îi fu însă de scurtă durată.

— Digby vrea să lucrezi tot timpul cu cineva.

Nimic din felul în care o spusese nu trăda faptul că Nick ar fi ştiut motivul din spatele uneia dintre condiţiile lui Diggers pentru ca Kelly să fie transferată la ei, dar nu era atât de naivă, încât să nu-şi închipuie că cei doi bărbaţi discutaseră despre asta. Simţi cum îi ard obrajii şi speră ca acest lucru să nu fie evident pentru Nick şi pentru Lucinda, care asculta cu interes.

— Aşa că poţi lucra cu mine.

— Cu dumneavoastră?

Kelly presupusese că avea să fie cuplată cu un alt detectiv. Oare Diggers hotărâse că era mai bine ca Nick s-o supravegheze, sau fusese chiar ideea inspectorului? Era într-adevăr o atât de mare problemă cu ea?

— Păi dacă tot ai ocazia, măcar să înveţi de la cel mai bun, spuse Nick şi-i făcu cu ochiul.

— Ticălos înfumurat, spuse Lucinda.

Nick ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus *N-am ce să fac dacă sunt genial,* iar Kelly nu se putu abţine să nu zâmbească. Lucinda avea dreptate, era înfumurat, dar cel puţin putea să fie autoironie.

— M-ai sponsorizat, Luce? întrebă Nick, iar Kelly îşi dădu seama, nu fără un sentiment de uşurare, că discuţia lor luase sfârşit.

— Păi ţi-am dat bani cu săptămâni în urmă!

— Aia a fost pentru Crosul Great North. Acum e pentru Great South.

Se uită la Lucinda, care îşi ţinea braţele încrucişate pe piept.

— Gândeşte-te la copii, Lucinda. La bieţii copii orfani…

— Bine, fie! Trece-mă cu o hârtie de cinci.

— Pe kilometru? rânji Nick, iar Lucinda îi aruncă o privire severă.

— Mulţam. Acum, am nevoie să fiu adus la zi. La prima vedere nu este nimic care să le conecteze pe Tania Beckett şi pe Cathy Tanning, cu excepţia anunţurilor, dar vreau să ştiu dacă ne scapă ceva.

— Pune de ceai, desfă rezerva aia secretă de biscuiţi şi o să te informez la şedinţă.

— Ce rezervă secretă? începu Nick, dar Lucinda îi aruncă o privire mustrătoare.

— Sunt analist, domnule inspector, spuse ea ridicând o sprânceană în timp ce-i sublinia gradul, nu poţi ascunde nimic de mine.

Se întoarse la biroul ei, iar Kelly riscă un zâmbet.

— Dacă-mi spui unde este bucătăria, fac eu ceaiul.

Nick Rampello se uită la ea, evaluând-o.

— O să ajungi departe. Pe hol, a doua uşă la dreapta.

La sfârşitul primei zile, Kelly era deja prietenă intimă cu fierbătorul de apă. Între două drumuri pentru pregătirea ceaiului şi cafelei, reuşise să citească documentele din dosar, iar la ora cinci se îndreptă spre biroul de investigaţii împreună cu Nick, Lucinda şi o mulţime de alţi oameni cu care făcuse cunoştinţă şi ale căror nume i se şterseseră instantaneu din memorie. Câteva scaune libere erau împrăştiate prin încăpere, dar majoritatea oamenilor stăteau în picioare, iar nerăbdarea lor era un semn nu tocmai subtil că aveau treburi mult mai importante de care să se ocupe. Dar lui Nick Rampello nu părea să-i pese prea mult.

— Luaţi un loc şi faceţi-vă comozi, îi instrui el. N-o să vă reţin prea mult, dar avem de-a face cu o investigaţie

complexă şi vreau să mă asigur că suntem cu toţii pe aceeaşi lungime de undă.

Se uită prin încăpere, aşteptând până când toată lumea fu atentă la el, înainte să continue.

— Este marţi, 24 noiembrie, iar aceasta este o şedinţă pentru Operaţiunea FURNISS, o anchetă în cazul morţii Taniei Beckett şi în alte infracţiuni comise împotriva unor femei, şi anume furtul unor chei şi un posibil jaf comis asupra unei femei numite Cathy Tanning. Legătura dintre aceste infracţiuni ţine de anunţurile date în *London Gazette,* care cuprind fotografiile femeilor respective.

Nick se uită la Lucinda.

— Ai cuvântul.

Lucinda se mută în partea din faţă a camerei.

— Am fost însărcinată să cercetez crimele săvârşite în ultimele patru săptămâni, dar m-am uitat şi peste agresiunile de natură sexuală, hărţuirile şi tâlhăriile ale căror victime au fost femei singure. Pentru această cercetare, am scos din calcul conflictele domestice, dar, chiar şi-aşa, tot am avut de-a face cu ceva infracţiuni.

Pe măsură ce vorbea, Lucinda introduse un stick USB în laptopul din faţa camerei, conectat la proiectorul deja pregătit. Primul slide prezentă imaginile pe care Kelly le recunoscu ca fiind femeile din anunţurile apărute în *London Gazette.* Rezultatele luate din dosarul pe care Tamir Barron i le dăduse nu chiar binevoitor lui Kelly, atunci când îi făcuse o vizită la birourile lor. Lucinda trecu la următoarele patru pagini ale prezentării ei, un alt mozaic de imagini.

— Aceste femei au fost toate victime ale unor infracţiuni relevante săvârşite în ultimele luni. Veţi vedea că le-am grupat după trăsăturile fizice. Culoarea pielii, culoarea părului, apoi alte caracteristici secundare, în funcţie de vârsta lor aproximativă. Desigur, nu e o ştiinţă exactă, dar a făcut următorul pas un pic mai simplu.

— Să le împerechezi cu anunţurile?

Întrebarea venise de undeva din spatele lui Kelly.

— Exact. Am identificat patru potriviri, săpând mai

adânc în dosarele de caz pentru a compara imaginea din anunţ cu alte fotografii ale victimelor.

Lucinda continua cu prezentarea, sintetizând pe scurt fiecare pagină în parte.

— Charlotte Harris. Douăzeci şi şase de ani, din Luton, secretară într-un birou de avocatură din Moorgate. Încercare de agresiune sexuală din partea unui bărbat asiatic neidentificat.

În stânga paginii era o fotografie cu numele victimei, în dreapta anunţul corespunzător din *London Gazette.*

— Mai departe, spuse Nick abătut.

— Emma Davies. Treizeci şi patru de ani, molestată sexual în West Kensington.

Kelly lăsă să-i scape un oftat uşor.

— Laura Keen. Douăzeci şi unu de ani. Ucisă în Turnham Green săptămâna trecută.

— Ea este deja în atenţia noastră, spuse Nick. Divizia Investigaţii Omucideri din zona Vest a semnalat deja o posibilă legătură cu Tania Beckett, din cauza vârstei.

— Nu doar posibilă, spuse Lucinda, eu aş bifa-o drept sigură ca moartea, fie-mi iertată exprimarea. În regulă, ultima.

Trecu la următoarea pagină, care înfăţişa o femeie cu păr brunet, având în jur de patruzeci de ani. La fel ca în cazul celorlalte, şi fotografia ei era aşezată lângă o copie din anunţul din ziar.

— Asta e mai ciudată. Avem mai multe plângeri din partea unei doamne Alexandra Chatham de lângă Hampstead Heath că cineva îi intră în casă în timp ce doarme şi mută lucrurile de la locul lor. Deocamdată am luat legătura cu cei de la poliţia de proximitate, dar există nişte semne de întrebare de la bun început. Se pare că ofiţerul care s-a ocupat de caz nu a fost prea convins că ceva s-a petrecut cu adevărat, chiar dacă doamna Chatham insistă că cineva străin a fost în casa ei.

Lucinda se uită peste prezentarea ei.

— Şi apoi, desigur, le avem pe Cathy Tanning, o altă victimă a unui posibil prădător nocturn, şi pe Tania

Beckett, victima crimei noastre. Şase. Până acum. Încă mai lucrez la asta.

În sala de şedinţe se lăsă tăcerea, Nick permiţând celor spuse de Lucinda să se impregneze în conştiinţa oamenilor săi, apoi arătă spre ultima pagină din prezentarea ei, pe care cele şase cazuri confirmate erau prezentate alături de anunţurile corespunzătoare.

— În total, au apărut optzeci şi patru de anunţuri până acum, ceea ce înseamnă că mai avem de identificat încă şaptezeci şi opt de femei, care pot fi sau nu victime ale unor infracţiuni. Copii ale acestor anunţuri se află aici, indică el tabla albă, ca şi în dosarele voastre.

Se auzi un foşnet de hârtii, imediat ce toată lumea începu să caute prin documentul tipărit pe care îl primiseră înainte de şedinţă, în timp ce Lucinda continuă să vorbească.

— Încă lucrez la potrivirea anunţurilor cu infracţiuni săvârşite împotriva femeilor în zona noastră şi sunt, de asemenea, în legătură cu Surrey, Thames Valley, Herts, Essex şi Kent, în cazul în care ceva din altă regiune s-ar putea potrivi. Am găsit câteva variante posibile, dar aş vrea să aştept până ştiu ceva cu certitudine înainte să agit apele cu ele, dacă eşti de acord, şefu'?

— În regulă.

— Mi-ai cerut să cercetez şi similitudinile dintre victime şi dintre infracţiunile comise. Mă tem că n-am prea multe informaţii. La prima vedere, faptele sunt foarte diferite, dar când dai la o parte ceea ce este evident, adică infracţiunea însăşi şi modul de operare iniţial, firul comun este transportul public: toate aceste femei se deplasau spre sau de la serviciu.

Nick dădu din cap.

— Vreau ca toate traseele lor să fie marcate. Să vedem dacă se intersectează în vreun fel.

— Deja mă ocup de asta, şefu'.

— Ce ştim despre făptaş?

— Făptaşi, spuse Lucinda, subliniind pluralul. Charlotte Harris a descris un bărbat asiatic înalt cu un aftershave

anume. Nu i-a văzut faţa, dar era bine îmbrăcat, în costum elegant şi cu un palton gri. Emma Davis, cea care a fost molestată în West Ken, şi-a descris atacatorul ca fiind un bărbat alb, semnificativ supraponderal. Ştim foarte puţine despre cazul din Turnham Green, dar una din imaginile de pe camerele de supraveghere arată un bărbat alb înalt în vecinătatea imediată a locului în care a fost ucisă Laura Keen.

— Şi cheile lui Cathy Tanning au fost luate tot de un bărbat asiatic, spuse Kelly. Camera de supraveghere nu i-a prins faţa, dar i se văd foarte bine mâinile.

— Şase infracţiuni, spuse Nick, şi şase posibili făptaşi. Nu e nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că anunţurile au legătură cu ancheta noastră; obiectivul nostru va fi să aflăm cine dă aceste anunţuri.

Se mută în faţa camerei, iar Lucinda trecu la următoarea pagină din prezentare, care înfăţişa o imagine mărită a anunţului având-o drept protagonistă pe Zoe Walker.

— Reclamele au apărut la începutul lui octombrie. Apar în secţiunea de anunţuri, de pe a doua până pe ultima pagină, toate în colţul din dreapta jos. Niciuna dintre fotografii nu a fost făcută în mod profesionist.

— Zoe Walker m-a sunat ieri, spuse Kelly. Se pare că fotografia ei a fost luată de pe Facebook, mi-a trimis varianta nedecupată. E o fotografie cu ea şi fiica ei, Katie, făcută acum câţiva ani la o nuntă.

— O să verific din nou şi paginile de Facebook ale lui Tanning şi Beckett, spuse Lucinda, luându-i-o înainte lui Nick. Există asemănări între toate fotografiile, în sensul că niciuna dintre femei nu priveşte direct spre cameră.

Ca şi cum n-ar fi ştiut că sunt fotografiate, îşi spuse Kelly.

Nick continuă, arătând spre ecran, unde apărea scris www.gasesteperecheapotrivita.com:

— Fiecare anunţ are şi această adresă web.

— O agenţie pentru întâlniri?

Femeia de lângă Kelly luase conştiincioasă notiţe într-un caiet cu spirală. Îl privea pe Nick, cu pixul rămas în aer.

Un detectiv din partea cealaltă a încăperii se uita la telefonul său, căutând pe ecran să verifice adresa indicată.

— Posibil. Niciuna dintre victime nu recunoaşte numele. Cathy Tanning a fost înregistrată la Elite pentru o vreme, şi am luat legătura cu ei să vedem dacă sistemele lor au fost compromise în vreun fel. Deloc surprinzător, logodnicul Taniei Beckett insistă că nu a avut niciodată de-a face cu un site de întâlniri, iar Zoe Walker susţine acelaşi lucru. După cum unii dintre voi aţi aflat, fără îndoială, adresa de web duce la o pagină goală, complet neagră, cu excepţia unei căsuţe care cere o parolă. Divizia Infracţiuni Cibernetice a preluat această parte a investigaţiei şi o să vă ţin la curent cu ce descoperă. Bine, sunt conştient că e târziu, să trecem mai departe.

— Numărul de telefon, spuse Lucinda, întorcându-se către tabla albă din spatele ei pe care era subliniat un număr, scris cu cifre mari roşii: 0809 4 733 968. Nu apare nimic în sistemele noastre, este un număr invalid, ceea ce face includerea lui în anunţ, dacă nu cumva este o greşeală la mijloc, total fără rost.

Nimic nu era fără rost. Numărul acela apărea cu un motiv. Kelly se uită cu atenţie la anunţul mărit din ziarul *London Gazette* care era expus în spatele Lucindei. Sub fotografie apărea un rând de text.

Pentru mai multe informaţii, vizitaţi site-ul.

Disponibilitate limitată. Serviciu supus unor termene şi condiţii.

Site-ul, sigur, dar apoi ce? Care era parola?

Nick se mută din nou lângă Lucinda, împărţind sarcini şi subliniind importanţa faptului de a menţine toată echipa informată. Kelly se holbă la anunţuri, întrebându-se ce anume lipsea.

— În această etapă a anchetei, avem o mulţime de informaţii noi, fără să fie foarte clar cum sunt ele legate, spunea Nick. Oricine a dat anunţurile acelea în ziar fie îşi anunţă intenţia de a comite o crimă, fie facilitează

comiterea infracţiunilor de către alţi făptaşi.

Kelly nu mai era complet atentă, mintea ei răsucindu-se şi frământându-se întruna. Care ar fi fost rostul unui anunţ fără să determine o anumită acţiune? De ce să trimiţi potenţiali clienţi pe un site fără să le dai şi calea de acces către pagina respectivă de web?

0809 4 733 968

Se ridică, fulgerată de un gând spontan. Dar dacă numărul de telefon nu era de fapt un număr de telefon, ci o parolă?

Se asigură că telefonul ei era pe modul Silenţios, deschise un motor de căutare pe internet şi tastă numele pagini căutate.

www.gasesteperecheapotrivita.com

Cursorul clipi. Tastă apoi 0809 4 733 968 în caseta albă şi apăsa *enter.*

Parola nu a fost recunoscută.

Kelly se abţinu cu greu să ofteze. Fusese atât de sigură că numărul de telefon era cheia. Chiar când închise pagina de internet, un mesaj îi apăru pe ecran.

Abia aştept să T vd dseara. Suna-ma să-mi zc dc intârzii, xx

Cuvintele abreviate şi combinaţia de litere şi cifre i-ar fi spus că mesajul era de la Lexi, chiar şi fără să vadă numărul surorii ei. Kelly nu ştia pe nimeni altcineva care să fi scris mesaje de parcă mai erau încă în anii ’90. Şi-o imagină pe sora ei încruntându-se în faţa ecranului minuscul, apăsând cu răbdare fiecare buton de pe bătrânul ei telefon Nokia, căutând literele potrivite.

0809 4 733 968

Un gând prinse contur şi deschise tastatura telefonului. Se uită la cifra 4, la literele de sub el.

G H I

Întinzând o mână după caietul de notiţe, îl deschise la întâmplare, scoase capacul pixului şi scrise literele fără să-şi ia ochii de la telefon.

Sub cifra 7 erau patru litere: P, Q, R, S. Kelly le notă pe toate.

Apoi, de două ori cifra 3: literele D, E şi F.

Kelly scria frenetic, fără să mai fie atentă la şedinţă în timp ce-şi nota literele de sub ultima cifră. Ridică caietul şi se uită cu atenţie la numere, căutând un tipar, cu cuvânt.

E U

Spaţiu

T E

EU TE VAD[12].

Kelly trase aer în piept. Ridică privirea şi-l văzu pe inspectorul Rampello cu ochii pe ea şi braţele încrucişate.

— Ai ceva noutăţi în legătură cu ancheta pe care vrei să ni le spui şi nouă?

— Da, domnule, spuse Kelly. Cred că am.

[12] În engleză: I SEE YOU – literele corespunzătoare tastelor numerice *4 733 968* (N.red.).

Prima combinaţie la care am asistat nu prea era de competenţa poliţiei.

Era o fată pe linia Bakerloo. În fiecare vineri cobora la Piccadilly Circus şi cumpăra un bilet de loterie pentru EuroMillions.

— Astea sunt numerele câştigătoare, i-a spus ea bărbatului din spatele tejghelei, în timp ce-i întindea banii.

El a râs.

— Aşa ai zis şi săptămâna trecută.

— De data asta sunt sigură.

— Şi asta ai mai zis.

Apoi au râs amândoi, şi am ştiut că era o conversaţie pe care o purtau în fiecare vineri, exact la aceeaşi oră.

Vinerea următoare am urmărit-o coborând din tren la Piccadilly Circus şi croindu-şi drum către taraba cu ziare.

El o aştepta.

Stând cam la cinci metri de chioşc, strângând din pumni pe lângă corp, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un interviu de angajare. Costum scump, pantofi frumoşi. Un bărbat cu mai mulţi bani decât timp. S-a oprit când a văzut-o, şi-a şters palmele de cracul pantalonilor. Mă aşteptam să-i vorbească, dar în loc de asta a început să meargă pe lângă ea, spre chioşcul de ziare, unde a ajuns cu o fracţiune de secundă înaintea ei. Şi-a pierdut curajul, m-am gândit atunci.

— Un bilet norocos pentru tragerea EuroMillions din seara asta, a spus el.

A plătit şi a luat biletul.

— Astea sunt numerele câştigătoare, ştii.

Fata din spatele lui a zâmbit ca pentru sine.

Şi-a pus deoparte portofelul, într-un mod evident, aşteptând să poată interveni când fata a cerut la rândul ei un bilet norocos.

— Cred că m-am băgat la rând în faţa dumneavoastră.

Îmi pare rău.

— Nu-i nicio problemă, serios.

— Dar dacă biletul ăsta vă era menit?

I l-a întins.

— Luaţi-l, insist.

Ea s-a împotrivit, dar nu pentru mult timp. Şi-au zâmbit.

— Puteţi să-mi faceţi cinste cu o cină dacă veţi câştiga, a glumit el.

— Şi dacă nu câştig?

— Atunci o să fac eu cinste.

Nu poţi nega că întâlnirea ţi-a făcut plăcere. Poate că ai roşit atunci când te-a abordat; poate chiar ai găsit-o puţin cam îndrăzneaţă. Dar trebuie să fi fost măgulită; recunoscătoare pentru atenţia acordată de un bărbat care arăta bine. Cineva cu bani. Cineva pe care altfel nu ai fi avut cum să-l cunoşti.

Acum, că ştii cu ce mă ocup, eşti intrigată, nu-i aşa? Te întrebi ce informaţii am adunat despre tine; ce este trecut pe site-ul meu aflat mereu în creştere. Te întrebi dacă şi tu vei fi abordată, ca această fată, de un străin atrăgător. Te întrebi dacă te va invita la cină.

Poate c-o va face, poate nu. Poate că te-a găsit deja; poate deja te urmăreşte. Poate că e pe urmele tale de săptămâni întregi.

Viaţa este o loterie.

S-ar putea ca el să-ţi fi pregătit cu totul şi cu totul altceva.

17.

Dată înregistrare: vineri, 13 noiembrie
Femeie albă

În jur de patruzeci de ani.

Păr blond, îl poartă de obicei prins în coadă.

Ochelari (s-ar putea să poarte şi lentile de contact).

Pantofi fără toc, pantaloni negri şi bluză cambrată.
Haină impermeabilă până la genunchi, roşie.

Mărime 42-44

08:10: Intră în staţia de metrou Crystal Palace. Scurtă conversaţie cu o tânără care cântă la metrou şi aruncă o monedă în cutia chitarei. Ia trenul de suprafaţă pe linia nordică spre Whitechapel. Schimbă pe linia District (spre vest), se urcă în vagonul 5, pentru a ajunge la ieşirea din sens opus pe Cannon Street. La ieşirea din staţie face dreapta şi merge pe jos direct pe stradă ca să evite trotuarul aglomerat. Ţine telefonul în mâna dreaptă şi geanta petrecută peste piept. Lucrează pe Walbrook Street, la agenţia imobiliară Hallow & Reed.

Disponibilitate: de luni până vineri

Durata: 50 de minute

Nivel de dificultate: mediu.

— Trebuie să-i spunem.

Kelly se uită îngrozită la ecranul pe care era descris în detaliu ceea ce nu putea fi altceva decât traseul spre serviciu al lui Zoe Walker.

— Ea e, sigur? întrebă Lucinda.

Kelly şi Nick se aplecau peste biroul inspectorului, cu laptopul lui deschis în faţa lor. În restul spaţiului de birouri toate luminile erau stinse, iar fâşia galbenă de lumină de deasupra biroului lui Nick pâlpâia slab, de parcă becul urma să se stingă. Lucinda lucra la un birou din apropiere, comparând meticulos fiecare imagine de pe site cu anunţurile din *London Gazette.*

— Descrierea se potriveşte, data de înregistrare coincide, iar Hallow & Reed chiar este locul ei de muncă, spuse Kelly. Nu e niciun dubiu că ea e. Oare ar trebui să-i spunem la telefon sau mai bine mergem la ea?

— Stai.

Nick nu spusese prea multe când Kelly îi explicase cum reuşise să-şi dea seama care era parola. Se uitase la telefonul ei; ecranul mic arătând acum o schimbare a textului de deasupra casetei albe.

Înregistraţi-vă sau creaţi un cont nou.

Trimisese acasă restul echipei, cu instrucţiuni clare ca toată lumea să fie înapoi a doua zi la opt dimineaţa pentru o nouă şedinţă.

— Mâine vom avea o zi lungă, spusese el, sumbru.

Le luase doar câteva secunde să deschidă calculatorul lui Nick şi să acceseze site-ul. Dar dură mult mai mult decât până să aibă acces la cei de la Departamentul Financiar; un proces care, dat fiind faptul că erau în afara orelor de program, era atât de frustrant, că Nick în cele din urmă trânti telefonul şi-şi scoase cardul de credit personal din portofel.

— Nu putem lăsa să scape ceva în presă, spuse el acum, ar fi dezastru. Asta înseamnă că nu putem să-i spunem nici lui Zoe Walker deocamdată.

Kelly avu nevoie de câteva clipe ca să-şi compună în minte un răspuns mai potrivit decât cel care ameninţa să-i ţâşnească de pe buze.

— Domnule, e în pericol. Sigur că avem datoria s-o prevenim, nu?

— Deocamdată, situaţia este sub control. Persoana sau persoanele responsabile pentru acest site nu ştiu că poliţia este pe urmele lor, ceea ce înseamnă că avem o şansă să-i identificăm. Dacă-i arătăm chestia asta lui Zoe Walker, ea va spune familiei, prietenilor.

— Păi o rugăm să nu facă asta.

— E în natura umană, Kelly. Va vrea să se asigure că alte femei pe care le cunoaşte sunt în siguranţă. Înainte să ne dăm seama, vor afla şi ziarele şi se va răspândi panica. Agresorul nostru se va da la fund şi n-o să-l mai găsim niciodată.

Kelly se abţinu să mai zică ceva. Zoe Walker nu era carne de tun.

— O să ne vedem mâine cu ea şi o să-i sugerăm să-şi schimbe traseul pe care merge la serviciu, spuse Nick. Putem să-i dăm sfaturile standard pe care le dăm oricărei persoane preocupate de siguranţa personală; mai schimbă lucrurile, nu mai fi aşa de previzibilă. Nu trebuie să ştie mai mult de-atât.

Închise laptopul, ca un mesaj fără echivoc pentru Kelly că discuţia se încheiase.

— Voi puteţi pleca acum, dacă vreţi. Ne vedem mâine la prima oră.

Chiar când termină de vorbit, se auzi soneria. Kelly merse să deschidă.

— Trebuie să fie tipul de la Divizia Infracţiuni Cibernetice, spuse Nick. Deschide-i.

Andrew Robinson avea ochelari cu rame negre şi un cioc tuns aproape de tot. Purta un tricou gri şi jeanşi pe sub o haină kaki pe care o dezbrăcă şi o lăsă pe jos, lângă scaun.

— Mulţumesc c-ai venit, îi spuse Nick.

— Nu-i bai. Deocamdată suntem înzăpeziţi şi oricum n-

aveam de gând să mă duc acasă prea curând. M-am uitat un pic la site-ul vostru. Cel care deţine domeniul a plătit ca să nu apară în baza de date WHOIS (asta e ca o carte de telefoane pentru site-uri de internet), aşa că am depus o cerere de derogare de la protecţia datelor pentru a obţine numele şi adresa. Între timp, încerc să-l identific pe administratorul de site prin adresa IP, deşi cred că foloseşte un proxy, aşa că n-o să fie prea uşor.

Deşi nu înţelegea prea mult din ceea ce spunea Andrew, lui Kelly i-ar fi plăcut să rămână să asculte, dar Lucinda îşi punea deja haina pe ea. Fără prea multă tragere de inimă, Kelly făcu la fel. Se întrebă cât de târziu avea să stea Nick să lucreze la caz şi dacă îl aştepta cineva acasă.

O luară pe scări până la parter. Părul Lucindei era la fel de neted şi lucios ca dis-de-dimineaţă, iar Kelly deveni dintr-odată conştientă de şuviţele ciufulite care ieşeau în evidenţă de fiecare dată când îşi trecea mâna prin păr. Poate că ar fi fost bine să înceapă să mai folosească şi ea ceva produse de make-up. Lucinda nu părea machiată prea mult, dar o urmă de luciu de buze şi sprâncenele bine definite îi dădeau un aer îngrijit, profesionist, care lui Kelly îi lipsea.

— Încotro o iei? o întrebă Lucinda, în drum spre metrou.

Era considerabil mai înaltă decât Kelly şi avea un pas mai larg, care o forţa pe Kelly să meargă mai repede decât de obicei.

— Elephant & Castle. Stau într-un apartament împreună cu alţi doi colegi de la Poliţia Transporturi şi o asistentă de la Urgenţe. Tu?

— Kilburn.

— Foarte frumos.

— Casa alor mei. Groaznic, la douăzeci şi opt de ani, ştiu, dar e singurul mod în care pot pune deoparte destui bani de avans pentru un apartament. Nick face un mişto înfiorător de mine pe tema asta.

Se strecură în spatele lui Kelly, când o femeie în colanţi într-o culoare ţipătoare veni alergând spre ele, cu o căciulă cu moţ trasă bine peste urechi, şi vorbi un pic mai tare ca

să-şi continue conversaţia.

— Cum ţi s-a părut prima zi?

— Îmi vâjâie capul. Dar mi-a plăcut. A trecut ceva timp de când n-am mai fost într-un birou de investigaţii; uitasem ce energie are.

— Dar care-i faza cu asta? Ai fost la Divizia Infracţiuni de natură sexuală, nu-i aşa?

Chiar dacă se aşteptase la asta, întrebarea tot o făcu pe Kelly să rămână fără aer. Oare pe Lucinda o interesa cu adevărat ce se întâmplase sau ştia deja foarte bine toată povestea? Căuta ceva bârfe noi? Kelly se uită la ea cu coada ochiului, dar faţa Lucindei nu trăda nimic.

— Am fost suspendată, spuse.

Adevărul o luă şi pe ea prin surprindere. *Am plecat,* spunea de obicei, ca preambul la o poveste inventată despre cum îşi dorise să capete mai multă experienţă directă. Sau *Am fost bolnavă,* ceea ce nu era prea departe de adevăr. Rămase cu privirea aţintită pe trotuarul din faţa ei.

— Am atacat pe cineva.

— Un coleg? întrebă Lucinda mai degrabă din curiozitate decât inchizitorial.

Kelly trase adânc aer în piept.

— Un deţinut.

Spune-i pe nume, îi amintise psihologul nu o singură dată. *E important să-l vezi ca pe o persoană, Kelly, o fiinţă umană la fel ca mine şi ca tine.* Kelly făcuse întocmai, dar silabele acelea îi lăsau un gust amar de fiecare dată.

— A violat o elevă de şcoală.

— Ce porcărie!

— Ceea ce nu scuză totuşi ce-am făcut, spuse Kelly repede.

Nu avusese nevoie de consiliere psihologică pentru a înţelege asta.

— Nu, spuse Lucinda, apoi făcu o pauză, cântărind bine cuvintele. Dar poate c-o explică.

O vreme au mers în tăcere şi Kelly se întrebă dacă Lucinda se gândea la ceea ce tocmai îi povestise ea; dacă o

judeca. Se îmbărbătă cu gândul la alte întrebări, dar nu mai veni niciuna.

— Te-ai descurcat de minune cu parola aia, spuse Lucinda, când fură aproape de staţia de metrou. Nick a fost foarte impresionat.

— Chiar? N-a prea arătat-o.

Kelly încercase să ignore reacţia cu mult sub aşteptări pe care o avusese inspectorul faţă de descoperirea ei. Nu se aşteptase la aplauze, dar ar fi apreciat ceva mai mult de un *ai făcut treabă bună* mormăit.

— O să te obişnuieşti cu el. Mie, una, îmi place felul lui de a pune problema. Nu aruncă cu laude în stânga şi-n dreapta, aşa că atunci când o face, poţi fi sigur că te-ai descurcat de minune.

Ceva îi spunea lui Kelly că avea să aştepte mult şi bine un astfel de moment.

La intrarea de la staţia de metrou un bărbat cu barbă cânta la chitară, cu o pălărie aşezată în faţa lui, în care se zăreau doar câteva monede. Câinele lui moţăia pe un sac de dormit împăturit cu grijă, în faţa unei grămăjoare de lucruri personale. Kelly se gândi la Zoe Walker şi la prietena ei care cânta de la staţia de metrou Crystal Palace.

— Dacă ai fi Zoe Walker, îi spuse ea Lucindei, n-ai vrea să ştii?

Trecură pe lângă bărbatul care cânta şi intrară la metrou, căutându-şi amândouă automat cardurile Oyster.

— Ba da.

— Si-atunci…

— Sunt o grămadă de lucruri pe care aş vrea să le ştiu, spuse Lucinda hotărât. Secrete de stat, PIN-ul cardului lui Bill Gates, numărul de telefon al lui George Clooney… ceea ce nu înseamnă că şi trebuie să le aflu.

— Chiar dacă de asta poate să depindă a rămâne în viaţă sau a fi ucisă? Sau violată?

Cel care o atacase pe Lexi fusese pe urmele ei săptămâni întregi, asta fusese concluzia poliţiei. Aproape sigur el era responsabil pentru florile lăsate la uşa camerei

ei şi pentru bileţelele îndesate în cutia ei de scrisori. Prietenii ei o luaseră în râs, amuzându-se pe seama faptului că avea un admirator secret. Când poliţia o întrebase dacă observase că ar fi fost urmărită, le spusese de acele seri de joi, când se întorcea acasă de la cursuri pe la ora patru. Şi acelaşi băiat rezemat de peretele bibliotecii, ascultând muzică; senzaţia că era privită în timp ce se îndepărta; zgomotul făcut de o crenguţă ruptă când a ales o scurtătură prin pădure. Poliţia recunoscuse că nu era singura care avusese acest sentiment. Avuseseră mai multe plângeri în legătură cu astfel de circumstanţe suspecte. Însă nimic concret, spuseseră ei.

Lucinda se opri şi se uită la Kelly.

— Ai auzit ce-a spus Nick; să ţinem secretă informaţia este cea mai bună şansă de a descoperi cine a pus la cale site-ul ăla. Odată ce l-am prins, restul va fi simplu.

Kelly era dezamăgită. Spera ca Lucinda să fie de partea ei; că avea să-şi folosească influenţa evidentă asupra lui Nick pentru a-l convinge să se răzgândească. Lucinda văzu privirea de pe faţa ei.

— Poate că nu eşti de acord cu decizia asta, dar el e şeful. Dacă vrei să rămâneţi în relaţii bune, vei juca după regulile lui.

Se urcară împreună în metroul de pe linia Northern şi conversaţia lor se mută pe un teritoriu mai sigur, dar la momentul la care se despărţiră la Euston, Kelly era deja hotărâtă ce să facă.

Regulile erau făcute să fie încălcate.

18.

Sunt încă pe drumul de întoarcere de la metrou când Simon mă sună de la sora lui. Trebuie să fi fost în metrou când l-am sunat pe mobil, îmi spune. Tocmai şi-a ascultat mesajele înregistrate.

— Nu o să întârzii mult. Ange trebuie să se trezească devreme mâine, aşa că imediat după cină plec spre casă.

— Ai avut o zi bună la serviciu?

Sunt aceleaşi cuvinte pe care le folosesc în fiecare seară, dar e o urmă de agresivitate în vocea mea care-l face să se oprească înainte de a mai spune altceva şi mă întreb dacă e de-ajuns ca să scoată la iveală oricare ar fi adevărul acela pe care mi-l ascunde.

Dar nu-i aşa.

— Bunicică.

Îl ascult pe Simon minţindu-mă; până-ntr-acolo că-mi povesteşte în detaliu despre tipul de lângă biroul lui, care mestecă mâncarea cu gura deschisă şi-şi petrece jumate de zi la telefon cu iubita lui. Aş vrea să-l confrunt, dar nu-mi găsesc cuvintele; mai mult de-atât, tot nu pot să cred că-i adevărat.

Sigur că Simon lucrează la *Telegraph.* I-am văzut biroul. Cel puţin, am văzut fotografii cu el. La scurt timp după ce am început să ieşim împreună, mi-a trimis un mesaj.

> Mi-e dor de tine. Ce faci în momentul ăsta? Vreau să mi te imaginez.

Sunt la Sainsbury's, am răspuns eu. I-am trimis o poză de la raionul de produse congelate, râzând cu gura până la urechi în supermarket.

A devenit un joc, abreviat *CFIMA* (Ce faci în momentul ăsta?) şi la care trebuia să răspundem trimiţând o fotografie a orice era în faţa noastră în clipa aceea. Un vagon de metrou plin de lume, un sendviş la prânz, interiorul umbrelei mele în timp ce mergeam la serviciu şi

ploua. Era o fereastră în vieţile noastre; în zilele şi nopţile dintre serile pe care le petreceam împreună.

I-am văzut biroul, îmi repet. Am văzut spaţiul mare şi deschis cu ecranul computerului său şi fluxul omniprezent de ştiri Sky News. Am văzut teancurile de ziare.

Ai văzut un birou, spune o voce din capul meu, *ar fi putut fi al oricui.*

Alung vocea din mintea mea. Ce vreau să spun, că Simon mi-a trimis fotografii dintr-un loc în care nici măcar nu lucra? Că a luat nişte imagini de pe internet cu biroul unei redacţii de ştiri? E ridicol. Trebuie să existe o explicaţie complet nevinovată. O înregistrare greşită din baza de date; o recepţionistă incompetentă; o farsă. Simon nu m-ar minţi.

Oare?

Traversez ca să mă pot opri la cafeneaua Melissei. Ştiu că tura lui Justin se termină devreme şi-l văd stând la o masă adâncit în nişte hârtii, iar de cealaltă parte Melissa stă aplecată şi ea, cu capul aproape atingându-l pe al lui. Se îndepărtează unul de celălalt în clipa în care intru pe uşă, iar Melissa sare de pe scaun să mă sărute.

— Exact omul pe care voiam să-l văd! Tocmai ne contraziceam pe tema meniului de Crăciun. Baghetă cu carne de curcan şi sos de merişoare sau cu salvie şi ceapă? Lasă meniurile alea, Justin, o să terminăm mâine.

— Sos de merişoare *şi* salvie, şi ceapă. Bună, iubitule.

Justin strânge hârtiile şi le face teanc.

— Şi eu am zis la fel.

— Asta pentru că nu tu cheltui tot profitul, spune Melissa. Salvie şi ceapă sau sos de merişoare. Nu amândouă.

— Mă gândeam că poate mergem împreună spre casă, îi spun lui Justin, dar văd că eşti ocupat.

— Duceţi-vă, spune Melissa. Închid eu.

Îmi privesc fiul care-şi scoate şorţul şi îl atârnă în spatele tejghelei, pregătit pentru a doua zi.

Îl iau pe Justin de braţ în drum spre casă. Simt un gol în

stomac când îmi amintesc siguranţa cu care centralista de la *Telegraph* mi-a spus ce mi-a spus.

Nu lucrează niciun Simon Thornton aici.

— Simon ţi-a povestit vreodată despre serviciul lui?

Încerc să vorbesc ca de obicei, dar Justin mă priveşte de parcă aş sugera că ar fi vorbit cu Biscuit. Problema e că el şi Simon nu se înţeleg; un fapt ignorat în speranţa că într-o bună zi vor ajunge la un punct comun.

— Doar ca să sublinieze faptul că eu n-aş putea obţine niciodată o slujbă ca asta fără nicio pregătire. Drăguţ din partea lui.

— Sunt sigură că nu voia decât să te motiveze.

— Ei bine, poate să-şi îndese motivaţia undeva.

— Justin!

— N-are niciun drept să-mi ţină mie predici. Nu e tatăl meu.

— Nici nu încearcă să fie, spun eu în timp ce bag cheile în broască. Nu puteţi măcar să încercaţi să vă înţelegeţi? De dragul meu?

Se uită la mine, figura lui exprimând un strop de remuşcare în spatele amărăciunii.

— Nu. Crezi că-l cunoşti, mamă, dar nu-i aşa. Nu-i deloc aşa.

Curăţ cartofi când îmi sună telefonul. Mă gândesc să nu răspund când zăresc numele de pe ecran. Agent de poliţie Kelly Swift. Mă şterg pe mâini cu un prosop de bucătărie şi iau repede telefonul, înainte să intre mesageria vocală.

— Alo?

— Ai un minut? mă întreabă cu o ezitare în voce Kelly Swift. Trebuie să-ţi spun ceva. Neoficial.

Mult după ce terminăm de vorbit, rămân încă în mijlocul bucătăriei, ţinând telefonul în mână. Katie intră în bucătărie, deschide frigiderul şi apoi îl închide, în tot răstimpul ăsta uitându-se la telefonul ei, cu degetul mare de la mâna dreaptă derulând încontinuu ecranul. Dintotdeauna a fost dependentă de telefonul mobil, dar de

când l-a cunoscut pe Isaac nu-l mai lasă din mână; i se luminează privirea de fiecare dată când primeşte un mesaj.

Aud scârţâitul treptelor când Justin coboară şi atunci mă hotărăsc. E ceva ce trebuie să văd cu ochii mei, fără ca membrii familiei să mi se uite peste umăr. Fără ca fiica mea să intre-n panică şi Justin să ameninţe că-l pocneşte pe cel responsabil.

— Nu mai avem lapte, spun dintr-odată, şi-mi iau geanta şi haina. Mă duc să cumpăr.

— Mai este un pic în frigider, strigă Katie, dar trântesc deja uşa de la intrare după mine.

Merg repede, strângându-mi haina în dreptul pieptului. În josul străzii este o cafenea, nu a Melissei, un loc micuţ şi cam prăfuit în care nu mi-a venit să intru până acum. Dar ştiu că este deschis până târziu şi trebuie să fiu într-un loc în care nu mă cunoaşte nimeni. Un loc în care să fiu o anonimă.

Comand o cafea. E amară şi mai adaug un cub de zahăr, pe care-l las să se dizolve în linguriţă până când dispare cu totul. Pun iPadul pe masa din faţa mea şi respir adânc, făcându-mi curaj pentru... pentru ce?

Parola – TE VĂD – mă face să mă înfior. Ascunsă la vedere, la fel ca anunţurile însele. Expuse îndrăzneţ printre anunţurile de angajare şi obiecte de vânzare. Pare că durează o eternitate până se încarcă pagina, iar când se întâmplă, nu se schimbă mare lucru. Fundalul este tot negru, dar caseta albă care cere codul de acces a fost înlocuită.

Înregistraţi-vă sau creaţi un cont.

— Să nu creezi un cont, mi-a spus Kelly Swift, după ce mi-a zis ce au descoperit. Îţi spun asta doar pentru că eu cred că e dreptul tău să afli. Apoi a făcut o pauză. Pentru că, dacă asta mi s-ar întâmpla mie, sau altcuiva din familia mea, aş vrea să ştiu. Te rog, ai încredere în noi.

Apăs pe „creaţi un cont” şi îmi tastez numele înainte să-mi vină mintea la cap şi să şterg pe rând literele până când

numele dispare cu totul. Arunc o privire şi-l zăresc pe proprietarul cafenelei, cu o burtă mare abia ascunsă în spatele unui şorţ alb murdar, care are brodat pe partea dreaptă a pieptului numele *Lenny.*

Tastez Lenny Smith. Creez o parolă.

Selectaţi un pachet.

Pachetul Bronze, £250: Acces vizionare profiluri.
Descărcare profiluri de la £100.

Pachetul Silver, £500: Acces vizionare profiluri. O
descărcare gratuită pe lună.

Pachetul Gold, £1000: Acces vizionare profiluri.
Descărcări nelimitate gratuite.

Simt cum mi se urcă fiere-n gât. Iau o gură de cafea călduţă şi înghit amăreala. Atâta valorez eu? Atâta a valorat Tania Beckett? Laura Keen? Cathy Tanning? Mă holbez la ecran. Am cheltuit aproape totul de pe cardul de credit şi fiind atât de aproape de finalul de lună nu am de cheltuială nici măcar suma pentru pachetul Bronze. Cu câteva zile în urmă, i-aş fi cerut ajutorul lui Simon, dar acum este ultima persoană din lume în care m-aş încrede. Şi cum altfel, câtă vreme m-a minţit în legătură cu locul unde lucrează?

Există o singură persoană la care aş putea apela. Iau telefonul.

— Poţi să-mi împrumuţi nişte bani? spun eu imediat ce Matt răspunde.

— Băiatul de la oraş te-a lăsat lefteră până la urmă, aşa-i? Ziarele nu prea mai plătesc în ziua de azi?

Dac-ar şti. Închid ochii.

— Matt, te rog, nu te-aş ruga dacă n-ar fi ceva important.

— Cât?

— O mie.

Fluieră uşor.

— Zo, n-am genul ăsta de sumă cash la îndemână. Pentru ce-ţi trebuie?

— Pot să împrumut de pe cardul tău de credit? Ţi-i dau înapoi, Matt, fiecare bănuţ. Cu dobândă cu tot.

— Ai vreun necaz?

— Te rog, Matt.

— Îţi trimit datele prin sms.

— Mulţumesc.

Sunt atât de uşurată, că aproape suspin.

— N-ai pentru ce, spune el şi apoi face o pauză. Ştii că aş face orice pentru tine, Zo.

Mă pregătesc să-i mulţumesc din nou când îmi dau seama că a închis. Mesajul lui ajunge după un minut. Introduc datele cardului său de credit împreună cu profilul fals de membru pe care l-am creat pentru Lenny Smith.

Şi asta-i tot. Matt are o mie de lire mai puţin pe card, iar eu sunt acum membru al comunităţii gasesteperecheapotrivita.com, *site-ul de întâlniri diferit de restul celorlalte.*

Chiar dacă Kelly Swift m-a pregătit pentru asta, e greu să accept ceea ce văd. Şiruri întregi de fotografii; toate sunt ale unor femei, fiecare cu câte un cuvânt sau două trecute dedesubt.

Central line

Piccadilly

Jubilee/Bakerloo

Simt fiori reci pe ceafă.

Mă uit peste fotografii, căutând-o pe a mea. Apăs pe „Mai multe fotografii” ca să încarc a doua pagină, apoi o a treia. Şi iată-mă şi pe mine. Aceeaşi fotografie din ziar, cea de pe pagina mea de Facebook, de la nunta verişoarei mele.

Clic pentru descărcare.

Nu ezit.

Dată înregistrare: vineri, 13 noiembrie

Femeie albă

În jur de patruzeci de ani.

Păr blond, îl poartă de obicei prins în coadă.

Citesc de două ori: descrierea exactă a fiecărui tren cu care circul; haina pe care o port chiar acum; descrierea relaxată a felului în care arăt. Îmi dau seama de cât de absurd e faptul că mă deranjează că am fost trecută ca purtând mărimea 42-44 când de fapt doar la jeanşi port 44.

În jurul meu, Lenny şterge mesele şi strânge zgomotos scaunele, dându-mi de înţeles că am depăşit cu mult ora până la care am fost bine-venită. Încerc să mă ridic, dar picioarele nu mă ajută. Faptul că am dat peste Luke Friedland azi-dimineaţă n-a fost o simplă întâmplare, îmi dau acum seama, la fel cum n-a fost o pură coincidenţă nici faptul că stătea chiar lângă mine atunci când m-am împiedicat şi era să cad pe şine.

Luke Friedland a descărcat traseul meu ca să mă poată urmări.

Oare cine o mai fi făcut la fel?

Simon ajunge acasă chiar când mă bag în pat. E atât de bucuros să mă vadă, încât pentru câteva clipe mă simt confuză. Cum poate un bărbat care mă iubeşte atât de mult să mă mintă?

— Ce face Ange? întreb când dintr-odată îmi trece prin cap că poate nici măcar n-a fost s-o vadă pe soră-sa.

Dacă m-a minţit în legătură cu serviciul, cu ce altceva n-a mai fost sincer? Cuvintele lui Justin îmi răsună în urechi şi mă uit la Simon cu alţi ochi.

— Foarte bine. Îţi transmite salutări.

— Cum a fost la serviciu? întreb.

Îşi scoate pantalonii şi-i lasă grămadă pe jos împreună cu cămaşa, înainte să se strecoare în pat. *Spune-mi,* mă gândesc. *Spune-mi acum şi o să fie totul bine. Spune-mi că n-ai lucrat niciodată la* Telegraph; *că eşti reporter junior la vreo fiţuică amărâtă sau că nu eşti ziarist deloc. Că ai inventat totul ca să mă impresionezi şi că de fapt lucrezi la fripteuza de la McDonald's. Doar spune-mi adevărul.*

Dar nu o face. Mă mângâie pe burtă. Face rotocoale cu degetele mari pe oasele şoldurilor mele.

— Destul de bine. Povestea aia cu cheltuielile parlamentarilor a apărut la prima oră, aşa că a fost o zi destul de plină.

Mă simt prinsă pe picior greşit. Am văzut ştirea la prânz, când am ieşit să-i iau un sendviş lui Graham. Simt că-mi bubuie capul. Trebuie să aflu adevărul.

— Am sunat la *Telegraph.*

Simon se albeşte la faţă.

— Nu răspundeai pe mobil. S-a întâmplat ceva când mă întorceam acasă de la serviciu; eram necăjită, voiam să vorbesc cu tine.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Nu-i bag în seamă îngrijorarea.

— Centralista n-a auzit niciodată de tine.

Îi dau la o parte mâinile de pe talia mea. Urmează o clipă de linişte şi aud cum se opreşte centrala termică.

— Aveam de gând să-ţi spun.

— Ce anume? Că m-ai minţit? Că ai inventat o slujbă care credeai că o să mă impresioneze?

— Nu! N-am inventat asta. Doamne, Zoe, ce crezi despre mine?

— Chiar vrei să-ţi răspund?

Nu-i de mirare că a respins cu atâta înverşunare ideea de a-i găsi un post lui Katie ca să câştige un pic de experienţă, mă gândesc; că a reacţionat cum a făcut-o când l-am rugat să propună ca subiect povestea anunţurilor.

— Am lucrat la *Telegraph.* Apoi… se opreşte depărtându-se de mine, cu ochii pironiţi în tavan. M-au dat afară.

Nu mă pot hotărî dacă ruşinea din vocea lui e din cauza faptului că a fost concediat sau pentru că m-a minţit.

— Dar de ce? Ai lucrat acolo mai bine de, cât? Mai bine de douăzeci de ani.

Simon râde amar.

— Exact. La gunoi cu boşorogii, să intre noua generaţie. O mână de muncă proaspătă. Mai ieftină. Puşti care habar n-au de conjugarea verbelor, dar care scriu pe blog şi pe Twitter şi care pot încărca conţinut pe pagina de web cât ai clipi.

Are o durere în voce, dar şi o resemnare ca şi cum ar şti că bătălia e de mult pierdută.

— Când s-a întâmplat?

— La începutul lui august.

Pentru o clipă mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Ai fost concediat cu luni în urmă şi nu ai zis nimic? Ce naiba ai făcut în tot timpul ăsta?

Mă ridic din pat şi mă îndrept spre uşă, apoi mă opresc şi mă întorc, fără să-mi doresc să mai rămân acolo, dar vrând să aflu mai multe.

— M-am plimbat de colo, colo, am stat prin cafenele, am scris, am citit.

Amărăciunea i se strecoară din nou în glas.

— Am căutat de lucru; am fost la interviuri, mi s-a spus că sunt prea bătrân, mi-am făcut griji cum să-ţi spun.

Nu vrea să se uite la mine, rămâne cu ochii fixaţi în tavan. Riduri adânci îi apar pe frunte. E terminat.

Stau în picioare şi-l privesc şi treptat furia mea începe să se stingă.

— Şi banii?

Când, în cele din urmă, se uită la mine, sunt şocată să descopăr că ochii îi scânteiază de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Zoe, n-am avut niciodată de gând să te mint. Speram să pot rezolva asta cu timpul şi să te pot surprinde cu un serviciu nou; să continui să am grijă de tine aşa cum meriţi.

Mă duc să mă aşez lângă el.

— Şşşşttt, nu-i nimic, spun, ca şi cum ar fi unul dintre copiii mei. O să fie bine.

Simon mă pune să promit că nu le voi zice nimic copiilor.

— Justin deja crede că nu-mi plătesc partea. Nu are nevoie de un motiv în plus ca să mă urască.

— Am mai avut discuţia asta, spun. Pe mine e supărat, nu pe tine. Mă consideră vinovată pentru divorţ, pentru că a trebuit să se mute din Peckham, să-şi părăsească prietenii.

— Atunci spune-i adevărul. De ce trebuie să iei asupra ta vina pentru ceva ce n-ai făcut tu? Au trecut zece ani, Zoe, de ce încă-l mai protejezi pe Matt?

— Nu-l protejez pe Matt, îmi protejez copiii. Îşi iubesc tatăl, nu trebuie să ştie că Matt m-a înşelat.

— Nu e cinstit faţă de tine.

— Aşa am convenit.

Era o înţelegere care ne făcuse mincinoşi pe amândoi. Eu am fost de acord să nu le spun niciodată copiilor că Matt mă înşelase, iar el a fost de acord să se prefacă că nu mă mai iubea, că decizia de a ne despărţi fusese una luată de comun acord. Uneori mă întreb căruia dintre noi i s-a părut mai dificil să-şi ţină partea de înţelegere.

Simon nu mai insistă. E o luptă pe care ştie că nu are cum s-o câştige.

— Vreau să fiu din nou pe picioarele mele înainte să le spui. Te rog.

Cădem de acord să le spunem lui Justin şi lui Katie că Simon a aranjat să lucreze exclusiv de acasă, ca să nu mai fie nevoit să plece în fiecare zi, să stea în oraş până după ora cinci, bând cafele pe care nu şi le doreşte, în cafenele pe care nici nu şi le mai poate permite. Când îmi spune că a trăit de pe urma cardurilor de credit, mi se face rău.

— Dar de ce ai continuat să-mi cumperi cadouri? Să mă scoţi la cină? Nu te-aş fi lăsat să faci asta niciodată dacă aş fi ştiut că nu-ţi permiţi, de fapt.

— Dacă n-aş mai fi făcut toate astea, te-ai fi întrebat ce

s-a întâmplat, ţi-ai fi dat seama. Ţi-ai fi făcut o părere proastă despre mine.

— Mi-aş fi plătit partea, dacă am mai fi ieşit, oricum.

— Cum crezi că m-ar fi făcut să mă simt aşa ceva? Ce fel de bărbat permite unei femei să-şi plătească singură cina?

— O, nu fi ridicol! Nu mai suntem în anii ’50.

Râd şi apoi îmi dau seama cât de serios este el.

— O să fie bine, îţi promit.

Sper să am dreptate.

19.

— Eşti sigură că ai procedat cum trebuie? întrebă Lexi.

Îl scoase pe Fergus din cadă şi-l înfăşură într-un prosop înainte să i-l dea lui Kelly („ai grijă să-l ştergi bine între degetele de la picioare”) şi apoi făcu la fel cu Alfie.

— Da, spuse Kelly hotărâtă, Zoe Walker are dreptul să ştie.

Îşi puse nepotul pe genunchi şi-i frecă zdravăn părul cu prosopul, făcându-l să râdă.

— Şi n-o să ai probleme din cauza asta?

Kelly nu răspunse nimic. Se gândise la asta chiar din clipa în care pusese mâna pe telefon s-o sune pe Zoe Walker. Pentru că nu fusese în stare să-şi ia gândul de la asta, venise la sora ei în căutarea unui motiv de distracţie şi sfârşise prin a-i povesti toată tărăşenia.

— Gata, curat şi uscat.

Îşi aplecă capul mai aproape de al lui Fergus şi inhală mirosul dulceag de piele călduţă şi pudră de talc. Zoe îi fusese recunoscătoare lui Kelly că o pusese la curent cu ce se întâmpla, iar Kelly îşi spusese că şi numai lucrul ăsta justifica ceea ce făcuse.

— Vrei să rămâi la noi în seara asta? Pot să-ţi întind canapeaua.

Lui Kelly îi plăcea mult locuinţa surorii sale. Era o casă din cărămidă roşie, cu nimic ieşită din comun, lipită pe jumătate de o proprietate plină de maşini şi tomberoane de gunoi, dar înăuntru era călduroasă şi intimă; un contrast evident cu dormitorul ei din Elephant & Castle. Kelly fu foarte tentată să accepte.

— Nu pot. Trebuie să mă întâlnesc cu Zoe Walker mâine dimineaţă la opt, la Covent Garden. Va trebui să prind ultimul tren.

Sperase că Nick îi va permite să se întâlnească singură cu Zoe, eliminând în felul acesta riscul ca el să afle de telefonul pe care i-l dăduse femeii, dar el insistase s-o însoţească. Kelly conta pe Zoe să fie discretă.

— Dar asta nu înseamnă… nu ştiu… că încalci un ordin, sau ceva de genul ăsta? spuse Lexi, refuzând să renunţe la subiect.

— Presupun că tehnic asta înseamnă.

— Tehnic? Kelly!

Alfie întoarse capul spre ele, surprins de tonul ascuţit al mamei lui, iar Lexi îi dădu un pupic să-l liniştească. Coborând vocea, se uită la Kelly:

— Ai cumva vreo dorinţă sinucigaşă? Oricine ar crede că faci tot posibilul să fii dată afară.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Ba nu, ai făcut ce ai *crezut* tu că este potrivit. Nu e întotdeauna acelaşi lucru, Kelly.

Zoe stabilise să se întâlnească cu Nick şi Kelly într-o cafenea care se numea Melissa's Too, de pe o stradă laterală din Covent Garden. În ciuda faptului că era încă foarte devreme, cafeneaua era deja plină, mirosul de bacon prăjit făcând stomacul lui Kelly să scoată zgomote ciudate. O fată tânără din spatele tejghelei pregătea cafele de luat la pachet cu o eficienţă impresionantă, iar Zoe se afla la o masă de lângă fereastră. Avea un aer obosit; părul nespălat era prins într-o coadă neîngrijită care contrasta puternic cu împletitura franţuzească atent făcută a femeii care stătea lângă ea.

— Sunt sigură că o să apară ceva, spunea femeia când ajunseră Kelly şi Nick.

Se ridică să elibereze locul.

— Încearcă să nu te mai gândeşti la asta.

— Vorbeam despre partenerul meu, spuse Zoe, deşi nici Kelly şi nici Nick nu o întrebaseră nimic. A fost concediat.

— Îmi pare rău, spuse Kelly.

Poate că asta explica aerul obosit al femeii.

— Ea e prietena mea, Melissa. Este cafeneaua ei.

Kelly întinse mâna.

— Agent de poliţie Kelly Swift.

— Inspector de poliţie Nick Rampello.

Pe faţa Melissei apăru un semn de întrebare, ca şi cum

numele inspectorului i-ar fi spus ceva.

— Rampello? Unde am văzut de curând numele ăsta?

Nick zâmbi politicos.

— Nu sunt sigur. Părinţii mei au restaurantul italienesc din Clerkenwell, poate acolo.

— Acolo este cafeneaua cea nouă, nu-i aşa? spuse Zoe.

— Asta trebuie să fie. Acum, ce pot să vă aduc de băut?

Melissa scoase un carneţel din buzunarul de la piept al sacoului ei bleumarin şi notă comanda, insistând să-i servească personal, în ciuda cozii care se formase de la tejghea până la uşă.

— S-a întâmplat ceva, spuse Zoe, când Melissa le aduse cafeaua.

— Ce vreţi să spuneţi?

Nick luă o gură din espresso, strâmbându-se când se fripse la limbă.

— Am fost urmărită. Luni dimineaţa, în drum spre serviciu. Am crezut că sunt eu nebună, dar l-am văzut din nou în aceeaşi seară: m-am împiedicat şi s-a grăbit să mă prindă înainte să cad în faţa trenului.

Kelly şi Nick schimbară o privire.

— Am pus-o pe seama coincidenţei, dar a doua zi a apărut din nou.

— A vorbit cu dumneavoastră? întrebă Kelly.

Zoe dădu din cap.

— M-a invitat să bem ceva. L-am refuzat, desigur. Am crezut în continuare că poate e totuşi o coincidenţă, dar nu era, nu-i aşa? Ştia exact încotro mă îndrept; mă aştepta. Probabil că mi-a luat datele de pe site.

Se uită la Kelly şi se înroşi, iar Kelly o imploră din ochi să nu mai spună nimic. Aruncă o privire pe furiş către Nick, dar nimic din înfăţişarea lui nu părea să sugereze că ar suspecta ceva.

— Şi bărbatul ăsta v-a spus cum îl cheamă? întrebă Kelly.

— Luke Friedland. Vi l-aş putea descrie, dacă asta ajută la ceva.

Kelly îşi luă geanta şi scoase hârtiile de care avea

nevoie.

— Aş vrea să-mi daţi o declaraţie, dacă se poate. Vreau tot ce vă puteţi aminti despre bărbatul acesta, inclusiv ruta pe care călătoreaţi şi orele de care puteţi fi sigură.

— O să vă pregătesc o alarmă personală cu buton de panică, spuse Nick. Va trebui s-o aveţi la dumneavoastră tot timpul şi, dacă se întâmplă ceva, apăsaţi pe buton. Va fi monitorizată non-stop de către dispeceratul nostru şi ei vor fi capabili să stabilească unde vă aflaţi.

— Credeţi că sunt în pericol?

Kelly se uită la Nick, care nu ezită să răspundă:

— Cred că aţi putea fi.

— I-ai spus.

Nu era o întrebare.

Se îndreptau spre Old Gloucester Road, la adresa care le fusese dată de către cei de la *London Gazette;* adresa persoanei responsabile pentru anunţurile publicate în ziar. Nick conducea, manevrând volanul ca să schimbe benzile cu o dexteritate ce nu putea veni decât din ani de exerciţiu. Kelly şi-l putea imagina în uniformă, gonind pe Oxford Road cu girofar şi sirenele pornite.

— Da.

Tresări când Nick lovi cu palma claxonul în clipa în care un biciclist îi apăru în faţă, trecând pe culoarea roşie a semaforului.

— Am spus în mod clar că nu trebuie s-o informezi pe Zoe Walker de noutăţile apărute în acest caz. Care parte a fost atât de complicat de priceput?

— Nu m-am simţit confortabil cu decizia aceea.

— La naiba cu ce te face pe tine să te simţi *confortabil,* Kelly, nu era decizia ta.

Făcură dreapta pe Shaftesbury Avenue, iar o ambulanţă cu sirenele în funcţiune trecu pe lângă ei în direcţia opusă.

— Avem de-a face cu o investigaţie completă şi extinsă, cu mai mulţi atacatori, mai multe victime şi Dumnezeu ştie câţi martori. Sunt lucruri mult mai importante decât cum se simte Zoe Walker.

— Nu şi pentru ea, spuse Kelly încet.

Conduseră restul drumului în linişte. Treptat, Nick încetă să mai ţină volanul de parcă ar fi fost pe punctul să decoleze, iar vena pe care Kelly o vedea zvâcnind pe tâmpla lui începu să se atenueze. Se întrebă dacă argumentul ei fusese atât de bun, încât Nick reconsidera acum în minte hotărârea de a nu-i spune nimic lui Zoe, sau dacă pur şi simplu rumega care era cea mai bună modalitate s-o scoată din anchetă şi s-o trimită înapoi la Poliţia Transporturi.

Dar el schimbă subiectul.

— Cum de te-ai înrolat în Poliţia Transporturi şi nu în cea Metropolitană? întrebă el când ajunseră pe A40.

— Nu se făceau recrutări la vremea aceea la Met şi am vrut să rămân în Londra. Am familia aici.

— O soră, nu?

— Da, sora mea geamănă.

— Sunteţi două? Doamne-ajută!

Nick se uită la ea, iar Kelly zâmbi larg, mai puţin din cauza glumei în sine, mai mult pentru creanga de măslin pe care o reprezenta.

— Şi tu? Eşti londonez?

— Născut şi crescut. Deşi sunt a doua generaţie de italieni. Părinţii mei sunt sicilieni. Au venit încoace când mama era însărcinată cu fratele meu mai mare şi au deschis un restaurant în Clerkenwell.

— Rampello’s, spuse Kelly, amintindu-şi conversaţia lui cu Melissa.

— *Di preciso.*

— Vorbeşti italiană?

— Nu mai mult decât un turist obişnuit, spre eterna dizgraţie a mamei mele.

Ţinut pe loc la semaforul care se făcuse verde de către şoferul din faţă, care nu se hotăra în ce parte s-o ia, Nick claxonă scurt de două ori.

— Fraţii mei şi cu mine am fost nevoiţi să lucrăm la restaurant în weekenduri şi după şcoală şi mama striga la noi ce aveam de făcut în italiană. Am refuzat constant să-i

răspund.

— De ce?

— Încăpăţânare, cred. În plus, ştiam încă de pe-atunci că unul dintre noi va trebui să preia restaurantul când părinţii noştri se vor retrage şi nu am vrut să-i încurajez. Toată viaţa mi-am dorit să fiu poliţist.

— Şi părinţilor tăi nu le-a plăcut ideea asta prea mult?

— Au plâns când am avut parada de absolvire. Şi nu de fericire.

O luară apoi pe Old Gloucester Road, iar Kelly deschise aplicaţia Google Maps de pe telefonul ei ca să vadă în care capăt al străzii era numărul 27.

— Nu prea sunt multe locuinţe pe-aici, trebuie să fie un spaţiu transformat în apartamente.

— Sau umblăm după potcoave de cai morţi, spuse Nick pesimist, trăgând pe dreapta pe linia haşurată de lângă un restaurant chinezesc.

Numărul 27 era înghesuit între o spălătorie şi o sală de pariuri închisă, cu uşile şi ferestrele bătute în cuie.

— Cred că şansele să-l găsim aici pe domnul James Stanford sunt infime.

Uşa de la numărul 27 era murdară de fum de la ţevile de eşapament. Se deschidea spre un hol gol, cu gresia spartă şi murdară. Nu exista nicio recepţie şi nici vreo uşă interioară sau lift, doar şiruri întregi de cutii poştale care acopereau trei dintre pereţi.

— Eşti sigur că suntem în locul care trebuie? întrebă Kelly.

— E sigur locul care trebuie, spuse Nick sumbru. Doar că n-o să-l găsim aici pe James Stanford.

Arătă spre un afiş pe uşă, cu marginile dezlipite de pe văruiala făcută de mântuială.

Sătul să-ţi ridici poşta? Alege un serviciu superior şi noi ţi-o vom trimite direct la uşă.

— E un centru pentru corespondenţă. O căsuţă poştală mai acătării, atâta tot.

Îşi scoase telefonul şi făcu o fotografie afişului, apoi se uită la rândurile de cutii poştale, care nu păreau să fie în vreo ordine anume.

— Uite-aici!

Kelly începuse căutarea din cealaltă parte a holului.

— James Stanford.

Trase de mâner cu speranţă.

— E încuiată.

— Cardul de credit cu care au fost plătite anunţurile este înregistrat tot la această adresă, spuse Nick. Obţine o derogare de la protecţia datelor imediat ce ne întoarcem şi află cine a cerut să-i fie trimisă corespondenţa. Ne învârtim în jurul cozii şi nu-mi place chestia asta.

Compania din spatele adresei poştale de pe Old Gloucester Road fu surprinzător de amabilă. Dornici să evite orie acuzaţie de încălcare a legii şi – după cum suspecta Kelly – pe deplin convinşi că fuseseră mai mult decât relaxaţi în privinţa cecurilor, predaseră toate datele pe care le aveau despre James Stanford fără să mai aştepte derogarea de la protecţia datelor personale.

Stanford prezentase copii ale extraselor cardului de credit şi un contract de utilităţi, precum şi carnetul său de şofer, care indica faptul că era un bărbat alb născut în 1959. Toate cele trei documente indicau o adresă din Amersham, un orăşel din Buckinghamshire, la capătul liniei Metropolitan.

— Pun pariu că preţurile caselor sunt uriaşe pe-aici, comentă Nick în timp ce treceau pe lângă o serie de locuinţe impresionante, la distanţă una de cealaltă, fiecare aflată în spatele unei porţi metalice impozante.

— Vrei să-i anunţ pe cei de la Divizia Investigaţii Criminale locală? întrebase Kelly, ridicând receptorul să afle numărul.

Nick dădu din cap.

— Ne facem treaba înainte să afle ei. Hai să vedem ce-i cu adresa asta şi să punem câteva întrebări discrete vecinilor dacă nu-i nimeni acasă.

Casa Tudor de pe Candlin Street nu era deloc în stilul respectiv, în ciuda grinzilor vopsite în negru care străbăteau în zigzag partea exterioară. O construcţie mare şi modernă, casa era amplasată într-o grădină estimată de Kelly la aproape cinci mii de metri pătraţi. Nick opri maşina în faţa porţilor şi căută soneria, dar porţile se deschiseră automat.

— Atunci care mai este rostul lor? se miră Kelly.

— Ca să impresioneze, nu? răspunse Nick. Mai mulţi bani decât minte.

Aleea pietruită pentru maşini scârţâia sub roţi, iar Nick se uită spre casă în căutarea unor semne că cineva se afla pe proprietate. Parcară paralel cu un Range Rover de culoare gri-strălucitor, iar Nick fluieră.

— Foarte drăguţ.

Soneria avea un mecanism de modă veche, în contrast cu vârsta casei, dar probabil că avea menirea să se asorteze cu aspectul vechi pe care Kelly presupunea că intenţiona să-l creeze falsa faţadă stil Tudor. Să ţinem pasul cu familia Jones[13], îşi spuse în sinea ei. Cu mult înainte ca sunetul clopoţelului să se stingă, auziră paşi în spatele uşii mari de la intrare. Nick şi Kelly făcură amândoi un pas în spate, lăsând ceva distanţă între ei şi oricine era persoana pe care aveau s-o întâlnească. Nu era bine să faci niciodată presupuneri în legătură cu felul în care aveau să se comporte oamenii, nici măcar cei care locuiau într-o casă precum aceasta.

Uşa se deschise şi o femeie atractivă în jur de cincizeci de ani le zâmbi, aşteptând să afle ce doreau. Purta un trening negru de catifea şi o pereche de papuci de casă. Kelly întinse legitimaţia şi zâmbetul dispăru de pe faţa femeii.

— A păţit cineva ceva?

Mâinile femeii zburară parcă instantaneu spre gâtul ei, o reacţie instinctivă pe care Kelly o văzuse de nenumărate

---

[13] Expresie referitoare la teama unora de a părea mai prejos decât vecinii, până într-acolo încât să îşi cumpere aceleaşi lucruri scumpe ca şi ei (N.red.).

ori. Erau oameni pentru care simplul fapt de a vedea uniforma genera teamă sau nelinişte. Nu era cazul acestei femei. Pentru ea, poliţia însemna un accident sau poate şi mai rău.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, spuse Kelly. Suntem aici doar pentru câteva întrebări. Îl căutăm pe domnul James Stanford.

— E soţul meu. Este la serviciu. S-a întâmplat ceva?

— Am putea intra? spuse Kelly.

Femeia ezită, apoi se dădu la o parte ca să le facă loc să intre într-un hol luminos şi spaţios. Un teanc îngrijit de corespondenţă era aşezat pe o măsuţă îngustă în hol, iar Kelly aruncă o privire la plicul de deasupra când doamna Stanford îi conduse în bucătărie.

Dl. J. T. Stanford.

Expresia de pe faţa lui Nick nu trăda nimic din ceea ce Kelly era convinsă că se putea citi pe faţa ei. Oare Stanford gestiona site-ul din această casă?

— James este consultant manager la Kettering Kline, spuse doamna Stanford. E la Londra azi, la o întâlnire cu un client nou. Mă tem că nu se va întoarce decât foarte târziu. Pot să vă fiu de folos cu ceva? Despre ce este vorba?

— Investigăm o serie de infracţiuni, spuse Nick.

Kelly urmări cu atenţie expresia femeii. Dacă James Stanford era omul pe care-l căutau, oare soţia lui ştia ceva despre asta? Avea vreo idee despre anunţuri sau despre site? Lui Kelly îi atraseră atenţia fotografiile expuse pe o comodă, toate înfăţişând acelaşi bărbat tânăr, la vârste diferite.

— Fiul nostru, spuse doamna Stanford, surprinzând privirea lui Kelly. Ce fel de infracţiuni? Doar nu credeţi că James ar putea fi implicat?

— Trebuie să-l eliminăm din investigaţia noastră. Ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-aţi putea răspunde la câteva întrebări.

Doamna Stanford făcu o pauză, nesigură cum să procedeze. În cele din urmă, bunele maniere câştigară.

— Vă rog să luaţi loc. Vreţi un ceai?

— Nu, mulţumim, n-o să dureze mult.

Se aşezară la masa mare din lemn de stejar.

— Doamnă Stanford, începu Nick, aţi spus că soţul dumneavoastră este consultant în management. Se mai ocupă şi de vreun alt business?

— Este directorul unor fundaţii caritabile, dar nu are nicio altă afacere, nu.

— A fost implicat în conducerea unei agenţii de întâlniri?

Doamna Stanford păru nedumerită.

— La ce vă referiţi?

— La servicii premium, explică Kelly. Genul acesta de lucruri.

Împinse către doamna Stanford o bucată de hârtie, arătându-i unul dintre anunţurile din *London Gazette.*

Femeia îşi duse din nou mâna la gât.

— Nu! Vreau să zic... Dumnezeule, nu. De ce ar face una ca asta? Adică, ce vă face să credeţi că el...

Se uită uimită când la Nick, când la Kelly. Ori era o actriţă desăvârşită, ori chiar nu ştia nimic despre ce făcea bărbatul ei. Oare din acest motiv folosise Stanford o căsuţă poştală? Nu ca să se ascundă de poliţie, ci de nevastă-sa?

Kelly îi întinse doamnei Stanford restul dosarului pe care-l ţinea.

— Aceste documente au fost folosite pentru a deschide o căsuţă poştală pe Old Gloucester Road cu trei luni în urmă şi plata a fost făcută cu cardul soţului dumneavoastră. Aceleaşi documente şi acelaşi card de credit au plătit pentru apariţia unui număr de anunţuri într-un ziar londonez.

— Reclame, spuse Nick, care se uită intenţionat la doamna Stanford, despre care credem că sunt în mijlocul unor agresiuni săvârşite împotriva femeilor.

Doamna Stanford se uită la documente, cu neliniştea întipărită pe faţa ei; cu mâinile trăgând de lănţişorul de la gât. Nick o urmări cum îşi plimbă privirea de la stânga la dreapta, confuzia făcând loc încet-încet uşurării.

— Dar asta n-are nicio legătură cu soţul meu, spuse ea,

descătuşarea de tensiune făcând-o să izbucnească în râs.

— Dar James Stanford este totuşi soţul dumneavoastră, nu? spuse Kelly.

— O, da, răspunse doamna Stanford. Doar că această fotografie – arătă spre copia permisului de conducere – nu este a soţului meu.

20.

După ce pleacă poliţiştii, Melissa îmi mai aduce un ceai. Ia bancnota de zece lire pe care inspectorul Rampello a lăsat-o pe masă.

— Te simţi bine?

— Da. Nu.

Îmi trec degetele prin păr, desfăcându-l din elasticul care dintr-odată îmi pare prea strâns.

— Ei cred că sunt în pericol.

Ceea ce n-ar trebui să fie chiar o noutate pentru mine. Am simţit pericolul când am descărcat detaliile traseului meu ieri; l-am simţit când Luke Friedland m-a prins de braţ ca să mă împiedice să cad; l-am simţit de când mi-am văzut fotografia în ziar – o fotografie despre care i-am lăsat pe cei din familia mea să mă convingă că nu-mi aparţinea. Dar când l-am întrebat pe inspectorul Rampello dacă eram expusă vreunui risc speram să primesc un alt răspuns. Aş fi vrut să mi se spună că exagerez, că sunt nebună, că-mi închipui lucruri. Am vrut promisiuni false şi să văd jumătatea plină a paharului. Cu câteva zile în urmă îmi făceam griji că cei de la poliţie nu mă iau în serios; acum sunt îngrijorată că o fac.

Melissa se aşază pe scaunul ocupat anterior de inspectorul Rampello, ignorând ceştile murdare de pe masa alăturată şi coada care nu se micşorează deloc de lângă tejghea.

— Şi ce au de gând să facă?

— O să-mi dea o alarmă personală cu buton de panică. Va fi legată direct la dispeceratul lor, în caz că sunt atacată.

— Mare scofală o să rezolve asta.

Vede că sunt panicată şi se strâmbă, aplecându-se să mă îmbrăţişeze.

— Îmi pare rău. Dar când a fost dată o spargere aici a durat un sfert de oră până când şi-au făcut apariţia copoii; hoţii o tăiaseră de mult. Nu-s buni de nimic.

— Ş-atunci ce să fac?

E o notă isterică în vocea mea şi trag adânc aer în piept. Mai încerc o dată.

— Ce să fac, Melissa?

— Au zis ce au de gând să facă ca să-i prindă pe cei care sunt în spatele poveştii ăsteia? Asta o să te facă să fii în siguranţă, nu un rahat de alarmă.

— Au spus doar că lucrează la asta.

— „Lucrează” la asta? Isuse! Şi tu ar trebui să stai liniştită, nu? O femeie a fost ucisă…

— Două femei. Cel puţin.

— …şi tu ar trebui pur şi simplu să stai şi să-i laşi să lucreze la asta? Trebuie să afli exact ce fac. Cu cine vorbesc, cum încearcă să dea de urma celor care se ocupă de site.

— Nu o să-mi spună, Melissa. Nici măcar n-ar fi trebuit să aflu cum să intru pe site. Kelly Swift mi-a dat de înţeles că va intra în belele dacă s-ar afla că mi-a spus.

— Dar ai dreptul să ştii cât de aproape sunt de rezolvarea problemei ăsteia. Nu uita că tu le plăteşti salariile.

— Presupun că ai dreptate.

Îmi imaginez cum intru hotărâtă în secţia de poliţie şi cer să văd toate hârtiile care ţin de anchetarea cazului.

— Pot să vin cu tine să vorbim cu ei, dacă vrei.

Pun coatele pe masă şi-mi apăs faţa în palmele făcute căuş pentru câteva clipe.

— Sunt până peste cap în povestea asta, spun, când ridic capul.

Simt cum în mine creste neliniştea, făcându-mi inima să bată mai repede.

— Nu ştiu ce să fac, Melissa.

— Cere să afli ce face poliţia. Fiecare fir pe care-l au. Fiecare indiciu.

Nu ştiu dacă aş găsi toate astea liniştitoare sau mai degrabă terifiante.

— Mă simt de parcă nu mai am niciun control. Anunţurile, Katie, chiar şi resursele noastre financiare.

Eram aşa călare pe situaţie, şi acum…

— Cât datorează Simon?

— Nu vrea să-mi spună. Dar din august foloseşte numai cardul de credit. De fiecare dacă când a mers la cumpărături sau când a plătit vreo factură de utilităţi. Mese în oraş, cadouri… probabil că s-au adunat mii, Melissa. Spune că el ne-a băgat în încurcătura asta şi că tot el o să ne scoată.

— Ei bine, dacă nu vrea să-l ajuţi, atunci nu ai altceva de făcut decât să ai încredere în el.

Ia ceaşca goală în care a fost cafeaua inspectorului Rampello. Nu-i spun că în clipa asta mi-e greu să mă încred în oricine.

S-a făcut deja ora 9 când plec de la cafenea, dar hotărăsc să merg de-a lungul apei spre serviciu. Gândul că ar trebui să iau metroul – chiar şi pe o rută care nu are nicio legătură cu traseul meu de pe site – îmi face inima s-o ia la goană atât de tare că simt că mă ia ameţeala. Traversez Strand-ul şi mă îndrept spre Savory Place, apoi cobor să merg pe malul apei. Sunt cu ochii-n patru. La bărbatul care vine spre mine cu mâinile în buzunare: oare ştie despre site? O fi membru? Sau omul de afaceri care vorbeşte la telefon, cu un fular înfăşurat în jurul gâtului să-l protejeze de frig: oare urmăreşte femei? Le violează? Le ucide?

Respir iute şi nesatisfăcător şi mă opresc pentru un moment să mă uit la râu, încercând să mă liniştesc. Vreo doisprezece oameni cu costume de neopren iau cursuri de vâslit în picioare de la o blondă suplă care poartă o salopetă de un roz-aprins. În ciuda frigului, râd. În spatele lor, în mijlocul apei, un vaporaş de croazieră lasă o dâră de spumă prin apele cenuşii ale Tamisei. O mână de turişti matinali tremură pe punte.

Cineva mă atinge pe braţ.

— Vă simţiţi bine?

Tresar de parc-aş fi fost arsă cu fierul roşu. Bărbatul e tânăr; cam de-o vârstă cu Justin, dar îmbrăcat în costum cu

cravată şi arborând o încredere de sine care vine fie dintr-o educaţie aleasă, fie dintr-o slujbă bine plătită. Sau din ambele.

— Părea că aveţi de gând să vă aruncaţi.

Inima îmi bate atât de tare, că pare că o să-mi spargă coşul pieptului şi nu găsesc cuvintele să-i spun că mă simt bine. Să nu mă atingă. În loc de asta, mă depărtez de el. Dau din cap. Ridică ambele mâini şi exagerează cu spaţiul larg pe care-l lasă între mine şi el înainte să plece.

— Nebuna naibii.

Când e la o distanţă de zece paşi sau mai bine, se întoarce şi îşi loveşte capul de două ori cu degetul arătător. *Nebună,* mimează, iar eu mă simt exact aşa.

Se face aproape zece când ajung la birou. Mersul pe jos mi-a făcut bine şi, chiar dacă mă dor picioarele, mă simt mai puternică; revigorată. Graham vorbeşte cu o femeie care poartă pantofi roşii cu toc şi un costum negru cu pantaloni. Ţine nişte hârtii cu detalii ale unei proprietăţi, iar Graham îi povesteşte despre biroul de pe Eastern Avenue, cel cu toaletă pentru clienţi şi zona de bucătărie recent renovată, perfectă pentru pauzele angajaţilor. Recit bolboroseala mea obişnuită în vreme ce mă strecor la biroul meu, dându-mi seama din felul în care se zburleşte Graham că e supărat pe mine.

Se porneşte în clipa în care femeia pleacă, reţinerea ei în a stabili o vizionare imediată adăugându-se la motivele furiei sale.

— Drăguţ din partea ta c-ai trecut pe la noi, Zoe.

— Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

— Dar se întâmplă, totuşi, nu-i aşa? În ultima vreme ai întârziat în fiecare dimineaţă.

— A trebuit să-mi schimb traseul spre serviciu – şi greu să-mi dau seama cât îmi ia până ajung.

Graham nu mă întreabă motivul. Nu-l interesează.

— Atunci pleacă mai devreme de-acasă. Nu poţi să vii aici ca la plimbare la ora zece şi nici măcar să nu-ţi ceri scuze...

Mi-am cerut scuze, dar n-am de gând să mă repet.

— Am avut o întâlnire cu nişte poliţişti.

Aproape că mă aştept ca Graham să continue ca şi cum nu aş fi spus nimic, dar se opreşte brusc.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Ezit, fără să fiu prea sigură cât din toată povestea vreau să ştie acest bărbat. Mă gândesc la site, cu meniul acela de femei, şi-mi trece prin cap că Graham Hallow este exact genul de bărbat care ar fi atras de ideea unei participări exclusiviste la un astfel de site. N-am niciun dubiu că, dacă-i povestesc despre asta, nu va rezista să nu se uite, iar eu mă simt responsabilă de protejarea acestor femei. Nu vreau ca alţii să se uite la fotografiile lor; să cumpere detaliile traseelor lor de parcă n-ar fi nimic mai mult decât nişte obiecte. Şi apoi... ce? Mi-e greu să mă împac cu gândul că ştiu ce se întâmplă, că femeile sunt atacate – ucise – pentru că traseele lor au fost vândute. E grotesc; pare ceva de domeniul SF.

— Sunt urmărită, spun.

Nu e prea departe de adevăr. Cred că văd îngrijorare pe faţa şefului meu, dar este ceva atât de puţin familiar, că nu sunt sigură.

— Poliţia o să-mi dea o alarmă cu buton de panică.

— Dar ştiu cine face asta?

Întrebarea este acuzatoare, lătrată parcă, în maniera cuiva care nu ştie să fie altfel.

— Nu.

Şi apoi, pentru că m-am abţinut atâtea zile, încep să plâng. Dintre toţi oamenii în faţa cărora aş fi putut să plâng, îmi spun, în timp ce Graham stă acolo, de parcă ar fi prins rădăcini. Caut un şerveţel în buzunar şi găsesc în cele din urmă unul îndesat în mânecă, îmi suflu nasul, dar nu-mi pot opri lacrimile să curgă. Uşurarea îmi face pieptul să tresalte şi trag aer în piept ca înecaţii, expirând zgomotos.

— Îmi... îmi pare rău, reuşesc să spun, după câteva încercări nereuşite, dar e un pic copleşitor.

Graham stă în continuare lângă biroul meu, uitându-se

la mine fix. Dintr-odată se îndreaptă spre uşă şi pentru o clipă îmi trece prin minte că are de gând să iasă şi să mă lase acolo suspinând. Dar el încuie uşa şi întoarce semnul pe care scrie *Închis,* apoi se duce spre locul unde ţinem toate cele necesare pentru ceai şi porneşte fierbătorul de apă. Sunt atât de surprinsă de manifestarea aceasta de compasiune, că mă opresc din plâns, suspinele mele transformându-se în sughiţuri ocazionale. Îmi suflu nasul încă o dată.

— Îmi pare foarte rău.

— E clar că eşti foarte stresată. De când durează povestea asta?

Îi spun cât de mult pot fără să menţionez povestea site-ului sau felul în care funcţionează. Îi spun că sunt urmărită de ceva vreme şi că acum poliţia leagă cazul meu de uciderea a două femei şi atacul asupra altor două.

— Şi ce face poliţia în legătură cu asta?

— Îmi pregătesc alarma cu butonul de panică. A trebuit să dau o declaraţie în dimineaţa asta; de aia am întârziat.

Graham dă din cap, făcând ca pliurile de carne moale de sub bărbia lui să se clatine.

— Nu-i nimic, nu-ţi mai bate capul cu asta. Dar ştiu cine e în spatele atacurilor?

Sunt mişcată – şi surprinsă – de cât de interesat se dovedeşte a fi Graham de toate astea.

— Nu cred. Nu au arestat pe nimeni încă pentru uciderea Taniei Beckett şi se pare că site-ul este aparent greu de urmărit.

Graham se gândeşte.

— Sunt la întâlniri toată ziua. Plănuiam să merg direct acasă de la întâlnirea de la ora cinci, dar dacă nu te deranjează să stai un pic mai târziu decât de obicei, trec pe-aici şi te duc eu acasă cu maşina.

Graham vine la birou din Essex în fiecare zi. De cele mai multe ori ia trenul, dar din când în când vine cu maşina, pe care o lasă într-o parcare ridicol de scumpă aflată chiar la colţ de biroul nostru.

— Dar e la mare distanţă de drumul tău. Serios, mă

descurc. O să merg acasă pe un traseu diferit şi pot să-l rog pe Justin să mă ia de la Crystal Palace.

— Te duc acasă, spune Graham hotărât. Pot să mă duc la Sevenoaks să mă văd cu fratele meu şi cu soţia lui. Ca să fiu sincer, mă mir că tipul ăsta al tău nu vine el să te conducă acasă.

— Nu vreau să-l îngrijorez.

Graham se uită la mine cu un aer mirat.

— Nu i-ai spus?

— Ştie despre site, dar nu… nu i-am spus că sunt în pericol. În momentul de faţă, lucrurile sunt un pic mai complicate.

Văd expresia lui Graham şi-i explic situaţia înainte să tragă concluzia greşită.

— Simon a rămas fără serviciu. Reduceri de personal. Aşa că nu e o perioadă prea grozavă. Nu vreau să-i mai dau încă un motiv în plus de îngrijorare.

— Bine, oricum te duc acasă în seara asta şi cu asta basta.

Graham are un aer mulţumit. Dacă ar fi un om preistoric, s-ar bate cu pumnii în piept.

— Bine, îi spun, mulţumesc.

O jumătate de oră mai târziu, Graham pleacă la întâlnirile lui.

— Ţine uşa încuiată, îmi spune, până când vezi cine a venit.

Uşa biroului e din sticlă, la fel ca toată faţada, dar nu-mi dau seama cum aş putea să mă prind dacă un bărbat care e afară se află acolo ca să mă violeze şi să mă omoare sau ca să afle informaţii despre magazinul de telefonie mobilă de pe Lombard Street care se închide.

— Oricum, avem camere de supraveghere peste tot, mai spune Graham.

Sunt atât de surprinsă de această ştire, încât nici măcar nu îi atrag atenţia că, dacă aş fi moartă, nu mi-ar folosi la nimic faptul că atacul asupra mea ar putea fi înregistrat.

— De când avem noi camere de supraveghere?

Mă uit de jur împrejur prin birou.

Graham pare uşor încurcat. Se uită la ceas.

— De vreo doi ani. Sunt în stropitorile automate. E o chestie impusă de asigurare. Oricum, ideea e că nu trebuie să-ţi faci griji câtă vreme eşti aici. Ne vedem înainte de ora şase.

Clopoţelul de deasupra uşii sună o dată când deschide uşa şi apoi încă o dată când o închide. Încui, dar las semnul Deschis la vedere, apoi mă aşez la biroul meu. Habar n-aveam că Graham a instalat camere de supraveghere. Oare nu au angajatorii un fel de obligaţie să-şi informeze angajaţii – şi clienţii, dacă tot veni vorba – că sunt supravegheaţi? Mă uit în sus la tavan.

De vreo doi ani.

Timp în care am crezut că sunt singură la birou când uşa lui Graham era încuiată. Mâncând un sendviş, dând un telefon, aranjându-mi breteaua care nu stătea bine la sutien. Oare mă urmăreşte? Gândul acesta mă neliniştește, iar când telefonul sună, tresar.

La cinci jumate, întorc semnul de pe uşă pe partea *Închis.* Nu a fost aglomerat azi; un chiriaş nou, care a venit să semneze contractul, şi câţiva clienţi care întrebau despre o nouă clădire de birouri. Nimeni suspect, niciun prădător, şi chiar începusem să cred că am exagerat. Dar acum, că s-a lăsat întunericul şi în birou am aprins luminile, expunându-mă privirilor tuturor celor care trec, încep să mă simt din nou neliniştită.

Sunt recunoscătoare când se întoarce Graham, fluturând cheile de la maşină şi cerându-mi codul poştal, ca să poată programa sistemul de navigaţie al maşinii. Mă simt uşurată că nu trebuie să merg cu metroul în seara asta; nu trebuie să-mi fac griji pentru cine se află în spatele meu sau să risc să sfârşesc moartă într-un parc, cum a păţit biata Tania Beckett.

Cel puţin în seara asta sunt în siguranţă.

Îi voi fi întotdeauna recunoscătoare acelei prime fete moarte.

Ea a schimbat totul.

M-a ajutat să-mi dau seama că gasesteperecheapotrivita.com putea fi cu mult mai mult decât un nou tip de site de întâlniri; mi-a deschis o lume întreagă de posibilităţi.

Sigur, vor exista întotdeauna clienţii care nu vor să joace murdar, care vor vrea să folosească site-ul aşa cum a fost el gândit la început; să intre în vorbă cu tine ca să te invite la cină.

Dar Tania Beckett mi-a arătat că există şi alt tip de bărbaţi; cei dispuşi să plătească ca să se joace de-a şoarecele şi pisica pe la metrou, gata să apară prin parcuri exact când treci tu pe-acolo, cu ceva mai mult în minte decât o simplă cină.

Atât de mult potenţial.

Preţuri mai mari. O piaţă mai specializată.

Aş putea fi mai mult decât o peţitoare. Aş putea facilita îndeplinirea dorinţelor ascunse atât de adânc în interiorul lor că abia dacă le recunosc şi ei. Cine dintre noi poate spune cu adevărat că nu şi-a imaginat cum trebuie să fie să facă rău cuiva? Să treci dincolo de ceea ce societatea consideră acceptabil; să trăieşti intensitatea emoţiei de a forţa pe cineva?

Cine dintre noi n-ar profita de o astfel de ocazie, dacă i s-ar oferi?

Ocazia de a omorî pe cineva.

21.

— Şefu', avem o problemă.

Nick ridică privirea şi o văzu pe Kelly apropiindu-se de biroul lui. Şedinţa de dimineaţă tocmai se terminase, dar Nick îşi slăbise deja nodul de la cravată şi-şi descheiase nasturele de sus al cămăşii. Kelly ştia că până la prânz cravata avea să dispară cu totul, îndesată în buzunarul de la piept al sacoului, în caz că apărea vreun superior pe-acolo.

— Contul pe care l-ai deschis pe site tocmai a fost revocat. Am vrut doar să intru să văd ce profiluri noi au mai fost adăugate şi am fost respinsă.

Kelly nu se putea abţine să nu se înregistreze pe site la fiecare oră sau cam aşa ceva, făcând asta de pe telefonul ei încă de la primele ore ale dimineţii, când se trezea. O făcea cu un sentiment de teamă care se cuibărea în stomacul ei, ştiind că anunţul *Noi profiluri adăugate!* care clipocea pe ecran însemna că şi mai multe femei erau în pericol, mai multe victime potenţiale. Pagina de web se mişca mai repede decât puteau investigatorii să ţină pasul cu ea, iar vânătoarea de potcoave de cai morţi din ziua precedentă de la Amersham nu fusese nici ea de folos. Cardul de credit al lui James Stanford fusese clonat cu un an în urmă; îşi pierduse portofelul – sau îi fusese furat – şi fusese victima mai multor furturi de identitate din această cauză. Centrul de corespondenţă de pe Old Gloucester Road era doar ultima verigă dintr-un şir de infracţiuni care implicau vinderea repetată şi indubitabilă a unor carduri de credit, iar Divizia Investigaţii Omucideri nu înaintase cu niciun pas înspre descoperirea persoanei responsabile pentru dezvăluirea traseului navetistelor londoneze.

Pereţii biroului de investigaţii erau acoperiţi cu şiruri de fotografii ale acestora – o parte dintre ele identificate, altele fără nume – şi multe fuseseră adăugate pe site de când reuşiseră să obţină acces. În dimineaţa aceea, după şedinţă, Kelly intrase pe site în mod automat, degetele ei

căutând parola propriului ei cont.

Utilizator neidentificat.

Kelly clipise nedumerită în faţa ecranului. Încercase din nou, presupunând că era la mijloc vreo eroare de operare.

Utilizator neidentificat.

Verificase şi răsverificase detaliile contului pe care îl crease Nick, folosind o adresă de Gmail şi propriul card de credit, dar nu greşise cu nimic. Pur şi simplu contul dispăruse.

— Crezi c-am fost deconspiraţi?

Nick bătu din nou cu pixul în laptop.

— Poate. Câte profiluri am descărcat?

— Pe toate. Poate că asta a bătut la ochi.

— Sau toată povestea e doar o şmecherie ca să ne ia banii. Cine ar suna să facă plângere la poliţie că li s-au promis oportunităţi nelimitate de urmărire a altor persoane?

— Departamentul Financiar a pregătit un card de credit preplătit, spuse Kelly.

Văzuse e-mailul când încercase să se înregistreze pe contul lui Nick.

— Grozav. Deschide un cont nou şi hai să vedem cât durează până îl închid şi pe ăsta. Vreau să cauţi orice profil care apare în zona Kent.

— Până acum au fost în toată Londra, şefu'.

— Ieri a avut loc o răpire în Maidstone. Un martor a declarat că a văzut un bărbat care a băgat cu forţa o femeie într-un Lexus negru şi apoi a demarat în trombă. O oră mai târziu, poliţia din Kent a primit un telefon de la o femeie speriată, care fusese răpită şi violată, înainte să fie aruncată din maşină într-o zonă industrială de la marginea oraşului.

Îi întinse lui Kelly mai multe hârtii; în partea de sus a declaraţiei, poliţista văzu datele femeii.

Kathryn Whitworth, 36.

— Navetistă?
— Călătoreşte în fiecare zi de la Pimlico către o firmă de recrutare din Maidstone.
— Ne-a spus numerele de pe plăcuţele de înmatriculare ale vehiculului?
— Nu, dar maşina a fost înregistrată de o cameră radar la câţiva kilometri depărtare de incident. Poliţiştii locali îl arestează chiar acum pe şofer.
Nu-i luă prea mult lui Kelly până să deschidă un cont nou şi s-o găsească pe Kathryn Whitworth, promovată ca fiind o *intrare nouă* pe prima pagină a site-ului. Compară detaliile din declaraţia victimei cu profilul de pe ecranul din faţa ei.

> Femeie albă.
>
> Blondă.
>
> În jur de treizeci şi cinci de ani.
>
> Pantofi fără toc, se îmbracă în costume făcute pe comandă. Fular de lână în carouri. Umbrelă neagră cu mâner de baga. Geantă de laptop Mulberry gri.
>
> Măsură 36-38.
>
> 07:15: intră la staţia de metrou Pimlico. Foloseşte scara rulantă şi face stânga spre peronul de pe linia nordică. Stă lângă panoul publicitar mare din stânga hărţii metroului. Face o oprire la staţia Victoria. Iese pe peron, face dreapta şi urcă cu scara rulantă. Face dreapta spre peroanele 1-8. Merge la cafeneaua Starbucks de lângă peronul 2, unde băiatul de la bar îi pregăteşte o cafea cu

lapte semidegresat, mare, decofeinizată, fără să aibă nevoie de instrucţiuni. Ia trenul Ashford International de la peronul 3. Deschide laptopul şi lucrează pe durata călătoriei. Coboară la Maidstone East. Merge pe jos pe Week Street, apoi o ia la dreapta pe Union Street. Lucrează la Maidstone Recruitment.

Disponibilitate: de luni până vineri

Durată: 80 de minute

Nivel de dificultate: mediu.

Nu era niciun dubiu că era vorba despre aceeaşi femeie. Imediat, Kelly căută date despre Maidstone Recruitment. O fotografie cu aer profesional însoţea scurta biografie de sub numele şi funcţia lui Kathryn. *Senior Recruitment Consultant.* În fotografia de pe site, Kathryn avea părul dat după urechi; părea, dacă nu chiar stresată, cel puţin cu mintea în altă parte. În fotografia de serviciu era surprinsă din profil, din partea stângă, pe un fundal alb, cu părul ei blond strălucitor aşezat într-un bob îngrijit până la umeri. Se uita la cameră cu un zâmbet strălucitor; cu un aer profesionist, demn de încredere, transmiţând siguranţă de sine.

Oare cum o fi arătat Kathryn Whitworth acum, se întrebă Kelly? Cum arătase în timp ce dăduse declaraţia de zece pagini unui detectiv din Maidstone; când stătuse în costumul pe care îl purta când fusese violată, cu un halat împrumutat, aşteptând ca medicul legist s-o violeze practic din nou?

Imaginile îi apărură imediat în minte poliţistei.

Luă profilul de la imprimantă şi se aplecă peste biroul ei să i-l întindă Lucindei.

— Se potriveşte.

Îi sună telefonul, pe ecran apărând număr necunoscut. Răspunse.

— Bună ziua, sunteţi detectivul Thompson?

Kelly tocmai se pregătea să răspundă că era o greşeală, când dintr-odată îşi aminti.

— Da, eu sunt.

Se uită la Lucinda, dar aceasta se întorsese deja la computerul ei.

— Sunt detectiv Angus Green, de la Divizia Investigaţii Criminale Durham. Am găsit dosarul de viol pe care-l căutaţi.

— O secundă, vă rog, trebuie să ies puţin ca să putem vorbi.

Kelly spera că nu era evident pentru nimeni din birou în ce hal îi bătea inima. Se chinui să meargă normal de la birou, ca şi cum ar fi fost un apel obişnuit, fără prea mare importanţă.

— Mulţumesc că m-aţi sunat, spuse ea când ajunse pe hol.

Rămase în capul scărilor, de unde putea să vadă cine urca, cu un ochi la uşa biroului, în acelaşi timp.

— Pentru puţin. Aţi arestat pe cineva?

— Nu, facem doar nişte cercetări pentru acte similare de prin ţară şi a apărut şi acest caz. Am sunat să văd dacă au apărut ceva noutăţi în ultimii ani.

Acum, inima lui Kelly bătea atât de tare, că o durea sternul. Îşi apăsă cu palma deschisă coşul pieptului. Dacă cineva afla despre chestia asta, ar fi fost dată afară, cu siguranţă; de data asta n-ar mai fi primit o a doua şansă.

— Din păcate, nimic nou. Avem proba ADN la dosar, aşa ca dacă este vreodată arestat pentru altceva, va exista o potrivire, deşi şansele să-l trimitem în judecată sunt mici, chiar şi aşa.

— De ce?

Kelly spera să aibă loc o arestare, încă de când se angajase şi îşi dăduse seama câte dintre crimele nerezolvate se încheiau nu datorită unor investigaţii complicate, ci pur şi simplu dintr-o întâmplare norocoasă. Teste eliminatorii făcute după vreun jaf la serviciu, o probă luată după vreun test pozitiv cu fiola. Acea gură de aer

proaspăt care apare când o simplă infracţiune măruntă devine mult mai mult, şi o crimă săvârşită cu douăzeci de ani în urmă e rezolvată, în cele din urmă. I se întâmplase şi lui Kelly de câteva ori şi asta era tot ce-şi dorea, mai mult decât orice. Kelly nu-l văzuse niciodată pe bărbatul care o violase pe Lexi, dar aproape că putea să vizualizeze aroganţa de pe figura lui transformându-se în frică; o acuzaţie relativ inofensivă a cărei lipsă de semnificaţie ar fi pălit pe lângă confirmarea pozitivă a analizei ADN care ar fi dovedit irevocabil că el era cel care o hărţuise pe sora ei; care o urmărise; care o atacase.

— La dosar există o scrisoare a victimei, spunea detectivul Green, în timpul ăsta. O domnişoară Alexis Swift. Scrisoarea spune că, deşi mărturia dată de ea în declaraţie este încă valabilă, ea nu susţine anchetarea cazului şi nu vrea să fie informată despre noutăţile care vor apărea în rezolvarea lui.

— Dar e imposibil! spuse Kelly înainte să se poată abţine, iar vocea ei răsună pe întreg coridorul.

Simţea confuzia detectivului Green în liniştea care urmă.

— Vreau să zic, de ce şi-ar retrage o victimă suportul din anchetă? Nu are nicio logică.

— Nu există nicio explicaţie, doar declaraţia semnată. Poate că lucrurile n-au stat tocmai cum le-a prezentat ea în declaraţia iniţială? Poate că până la urmă era vorba de cineva cunoscut; poate că iniţial a consimţit, apoi s-a răzgândit.

Kelly făcu eforturi să se stăpânească. Imaginea lui Lexi îi apăru în minte; zgribulită într-un fotoliu, în hainele date pentru controlul medical de după viol, prea dărâmată ca măcar să se ridice când ajunsese Kelly, după ce gonise ignorând orice limită de viteză între Brighton şi Durham. Lexi era îmbrăcată în haine de împrumut, care nu-i veneau, ale ei aflându-se deja în pungi de hârtie, etichetate cu atenţie şi sigilate pentru analizele criminalistice. Lexi pe patul medicului legist, cu lacrimi care-i curgeau de sub pleoapele strânse; mâna ei strângând-o pe a lui Kelly atât de tare, că-i lăsase un semn. Nu era nimic consensual în

ceea ce i se întâmplase lui Lexi.

— Da, poate, spuse Kelly detaşat. Ei bine, mulţumesc pentru telefon. Nu cred că are legătură cu seria noastră de crime, dar nu se ştie niciodată.

Încheie convorbirea şi se întoarse, apăsându-şi fruntea pe tencuiala rece a peretelui.

— Kelly, dacă vrei să meditezi, poate ar fi mai bine s-o faci în timpul liber.

Se răsuci şi-l văzu pe Nick în echipamentul de alergare, cu încălţămintea sport care nu făcuse niciun zgomot pe treptele din spatele ei. Petice întunecate de transpiraţie îi încercuiau subsuorile şi pătaseră partea din faţă a tricoului lui.

— Scuze, şefu', luasem o scurtă pauză.

Gândurile lui Kelly goneau întruna. Ce făcuse Lexi? Şi de ce?

— Păi tocmai s-a încheiat. Mă duc să fac un duş. Ne vedem în sala de şedinţe în zece minute.

Kelly se strădui să se concentreze la cazul de care se ocupau acum.

— Ai avut dreptate în legătură cu violul din Maidstone; i-am dat toate datele Lucindei.

— OK. Spune-le celor de la Poliţia din Kent că nu se mai ocupă ei de caz. Îl preluăm noi. Dar mai întâi de toate, le-am cerut celor de la Infracţiuni Cibernetice să vină să ne lumineze ce mama naibii fac de două zile. Nu poţi să faci nicio mişcare fără să laşi o amprentă digitală în zilele noastre; cât de greu poate să fie să identifice persoana din spatele site-ului ăstuia?

— Foarte greu, spuse Andrew Robinson. Şi-a acoperit urmele prea bine. Detaliile site-ului sunt înregistrate în Insulele Cayman.

— În Insulele Cayman? De acolo îşi gestionează site-ul acum? întrebă Kelly.

Nick se uită la ea.

— Nu te bucura prea tare, nu pleci în nicio aventură exotică.

— Asta nu înseamnă că cel care face toate astea se află acolo, spuse Andrew, ci doar că datele de contact sunt de acolo. Nu o să vă surprindă să aflaţi că nu e prea mare dragoste între Poliţia Britanică şi cea din Insulele Cayman, deci şansele să obţinem de la ei informaţiile de care avem nevoie sunt zero. Totuşi, ce am aflat este adresa de IP de unde răspunde site-ul.

Andrew văzu feţele lui Nick şi Kelly, care păreau să nu priceapă nimic din ce spunea, şi o luă de la început.

— Pe scurt, când caut un anumit domeniu, trimitem un semnal către site-ul respectiv. Dacă site-ul nu există, nu avem niciun răspuns, dar dacă există (cum se întâmplă în majoritatea cazurilor) răspunsul ne spune nu doar locul în care sunt ţinute detaliile domeniului, dar şi ce instrument este folosit pentru a se alătura reţelei respective. Aşadar, de exemplu – arătă spre telefonul lui Nick, care era pe masa din faţa lor – dacă ai vrea să te înregistrezi, să zicem, la internet banking acum, site-ul acela ar înregistra adresa IP de pe telefonul tău, permiţându-ne să te urmărim.

— Am înţeles, spuse Nick. Şi de unde se înregistrează administratorul?

Andrew îşi pocni încheieturile degetelor întrepătrunse; mai întâi una, apoi cealaltă.

— Din păcate, nu-i atât de simplu.

Îşi deschise laptopul şi le arătă lui Nick şi lui Kelly un număr: 5.43.159.255.

— Asta este adresa IP. Este ca un cod poştal pentru computere. Este un IP static, dar este găzduit pe un sever rusesc, şi, din păcate, ruşii…

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Nick. Ruşii nu cooperează cu Poliţia Britanică. Dumnezeule!

Andrew ridică ambele mâini.

— Nu împuşcaţi mesagerul.

— Şi nu există niciun alt mod prin care să dăm de urma site-ului? întrebă Kelly.

— Sincer? Nu. Cel puţin nu în intervalul de timp în care aveţi voi nevoie de asta. Este un site aproape nedetectabil.

— Asta înseamnă că suntem în căutarea cuiva extrem de

inteligent? întrebă Kelly. Poate cineva cu pregătire în IT?

— Nu neapărat. Toate chestiile astea sunt disponibile online pentru cine vrea să le găsească. Chiar şi inspectorul ar putea s-o facă.

Kelly îşi ascunse un zâmbet. Nick se prefăcu că nu aude remarca.

— Şi ce propui?

— Păi ştii vechea zicală: ia urma banilor.

— Ce vrei să spui? întrebă din nou Kelly.

— N-aţi văzut niciodată *Toţi oamenii preşedintelui?* zise Andrew. Ce-aţi pierdut! Infractorul ia bani de la oameni care se înregistrează pe un site de întâlniri, corect? Ăştia sunt banii cărora trebuie să le luăm urma. Fiecare tranzacţie poate fi urmărită de pe cardul de credit sau de debit al clientului până la contul PayPal asociat site-ului, şi, în cele din urmă, până la contul bancar al infractorului. Când ai aflat cum au fost scoşi banii şi de către cine, atunci ai aflat ceva important.

Kelly simţi o rază de speranţă.

— De ce date ai nevoie?

— Tu ţi-ai folosit cardul personal de credit, nu-i aşa?

Nick confirmă cu o mişcare a capului.

— Data tranzacţiei, suma, şi cardul de credit cu care ai făcut plata. Dă-mi astea şi eu îţi găsesc omul pe care-l cauţi.

22.

Suntem blocaţi în traficul de pe Norwood Road, care abia se mişcă de jumătate de oră, înaintând cu viteza melcului în maşina lui Graham. E un şofer care nu are răbdare, strecurând maşina în fiecare spaţiu cât de mic pe care-l vede şi claxonează prelung dacă maşina din faţă îndrăzneşte să aştepte mai mult de o fracţiune de secundă înainte să plece de la semafor. E a doua zi când Graham mă duce acasă cu maşina şi am rămas fără subiecte de conversaţie, epuizând discuţiile obişnuite – dacă vechiul magazin de închirieri video se va ocupa la preţul cerut şi cum nu sunt niciodată suficient de multe clădiri de birouri pe mai multe etaje care să satisfacă cererea –, aşa că stăm în maşină fără să zicem nimic.

Din când în când, îmi cer iarăşi scuze că l-am făcut pe Graham să ocolească atât de mult, iar el îmi spune că nu-i nimic.

— Nu te puteam lăsa să umbli singură prin Londra cu un pervers care e pe urmele tale, spune.

În treacăt mă gândesc că nu i-am dat niciodată prea multe detalii despre natura atacurilor săvârşite asupra celorlalte femei în Londra, apoi îmi dau seama că e o presupunere firească pe care o face că ar fi vorba de femei hărţuite.

Ştiu că l-aş putea ruga pe Matt să vină să mă ia de la serviciu şi că el ar insista să mă conducă până acasă oricât aş avea nevoie. Dar nu fac asta pentru că lui Simon i-ar displăcea profund, iar lui Matt i-ar face prea mare plăcere.

Faptul că Matt mă iubeşte încă este adevărul nerostit care pluteşte între noi. Între mine şi Matt, atunci când ne întâlnim ca să vorbim despre copii şi se uită la mine un pic mai mult decât ar trebui. Între mine şi Simon, atunci când pomenesc numele lui Matt şi văd sclipirea puternică de gelozie din ochii lui.

Simon nu mă poate lua de la serviciu. Acum câteva săptămâni şi-a vândut maşina. La vremea respectivă am

crezut că e nebun; poate că n-o folosea prea mult în timpul săptămânii, dar în weekend ne duceam des la supermarket sau la IKEA, sau plecam din oraş ca să ne vedem cu prietenii sau cu familia.

— Putem merge cu trenul, mi-a spus când i-am sugerat c-o să ne lipsească maşina. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că nu-şi putea permite una.

Mi-aş dori să fi avut şi eu carnet de şofer. N-a părut niciodată să fie nevoie de aşa ceva, dar acum mi-aş fi dorit să pot conduce până la serviciu. De când am aflat de anunţuri, am fost în alertă; cu fiecare nerv întins la maximum, gata mereu să fug. Sau să lupt. Sunt cu ochii-n patru; mă uit la toată lumea.

Aici, în maşina lui Graham, mă simt în siguranţă, ştiu că nimeni nu mă urmăreşte şi pot să mă las în scaunul de piele moale şi să închid ochii fără să-mi fac griji că cineva mă priveşte de la distanţă.

Îndată ce traversăm râul, traficul începe să se mişte fluid. E pornită căldura şi, pentru prima dată după multe zile, simt că mă relaxez. Graham deschide radioul şi ascult interviul pe care Greg Burns, de la Capital FM, i-l ia lui Art Garfunkel. Acordurile din *Mrs. Robinson* se aud peste cuvintele de final şi mă gândesc ce haios e că-mi amintesc toate versurile, dar înainte să prindă contur în mintea mea, adorm.

Mă tot trezesc şi aţipesc din nou pe măsură ce ne continuăm drumul. Zgomotul traficului se schimbă încontinuu şi mă trezesc doar ca să adorm la loc câteva momente mai târziu. Aud începutul unei noi melodii la radio; închid ochii pentru ceea ce pare doar o fracţiune de secundă, apoi mă trezesc la refrenul de final al unei cu totul şi cu totul alte melodii.

Subconştientul meu încurcă sunetele care-şi croiesc drum prin somn; autobuzele, muzica, reclamele de la radio. Motorul maşinii devine huruitul de fundal al unui vagon de metrou; vocea crainicului, cea a persoanei care îmi atrage atenţia *să fiu atentă la spaţiul dintre peron şi vagon.* Stau în picioare în metrou, înconjurată de o

mulţime de călători; miroase a aftershave şi a transpiraţie. Parfumul mi-e familiar şi încerc să-mi dau seama de unde-l ştiu, dar îmi scapă.

Dată înregistrare: vineri, 13 noiembrie

Femeie albă

Aproape patruzeci de ani.

Ochi peste tot; privindu-mă. Urmărindu-mă. Ştiind fiecare pas al traseului meu. Trenul se opreşte şi încerc să cobor, dar cineva se împinge în mine, izbindu-mă de peretele vagonului.

Nivel de dificultate: mediu.

Este Luke Friedland. Mă apasă puternic pe piept. *Te-am salvat,* spune, iar eu încerc să dau din cap; încerc să mă mişc. Mirosul de aftershave este copleşitor; îmi umple nările şi mă sufocă.

Am ochii închişi.

De ce am ochii închişi?

Îi deschid, dar bărbatul care se împinge în mine nu este Luke Friedland.

Nu sunt în tren, înconjurată de navetişti.

Sunt în maşina lui Graham Hallow.

El e cel care are faţa lângă a mea, cu braţele în jurul meu, împingându-mă în scaun. Pe el îl miros; aroma aceea lemnoasă, cu tentă de scorţişoară amestecată cu mirosul trupului său şi izul stătut al sacoului lui de tweed.

— Unde suntem? Dă-te de pe mine!

Presiunea de pe pieptul meu dispare, dar încă mă mai chinui să respir; panica mă sugrumă, de parcă în jurul gâtului s-ar afla două mâini care strâng. Maşina e învăluită de întunericul care se infiltrează prin geamuri, iar eu caut panicată mânerul de la portieră.

Lumina mă face să clipesc.

— Îţi desfăceam centura de siguranţă, spune Graham.

Pare nervos, defensiv.

Pentru că-l acuz?

Sau pentru că l-am oprit din ce făcea?

— Ai adormit.

Mă uit în jos şi văd că centura mea de siguranţă fusese desfăcută, cureaua atârnând în jurul braţului meu stâng. Îmi dau seama că suntem parcaţi la mine pe stradă; pot să văd uşa de la intrarea în casă.

Simt cum mă înroşesc.

— Îmi… îmi pare rău.

Somnul m-a făcut să fiu confuză.

— Am crezut… – încerc să găsesc cuvintele – am crezut că erai…

Nu pot să continui, dar nici nu-i nevoie.

Graham întoarce cheia în contact, zgomotul motorului punând punct conversaţiei noastre. Cobor din maşină şi mă cutremur; temperatura e cu cincisprezece grade mai scăzută decât înăuntru.

— Mulţumesc că m-ai condus. Îmi pare rău că am crezut…

Demarează, lăsându-mă stând pe trotuar.

Cu gasesteperecheapotrivita.com nu-ţi mai baţi capul cu emoţiile unei întâlniri pe nevăzute, nici cu o conversaţie chinuită la o cină. Aş zice chiar că e mai cinstit decât alte site-uri de întâlniri, cu fotografiile lor trucate şi profilurile lor pline de minciuni. Nivelul salariului, hobby-uri, mâncăruri preferate... toate irelevante. Cine-şi construieşte o relaţie pe baza gustului comun pentru gustările spaniole? O combinaţie poate părea perfectă pe hârtie, dar să-i lipsească scânteia de care este nevoie că să se aprindă totul.

gasesteperecheapotrivita.com rezolvă toate prostiile astea; prefăcătoria că îi pasă cuiva că-ţi place ţie opera sau plimbările prin parc. Înseamnă că bărbaţii pot să nu se mai grăbească. Te pot urmări o vreme, pot intra în vorbă cu tine; pot vedea dacă eşti suficient de interesantă cât să te scoată la cină, în loc să-şi piardă timpul cu vreo toantă guralivă. Înseamnă că bărbaţii pot să-ţi invadeze intimitatea. Pot să-ţi miroasă parfumul, respiraţia, pielea. Pot simţi scânteia şi pot acţiona ca atare.

Te întrebi cine sunt clienţii mei? Cine ar folosi un astfel de site? Crezi că nu are cum să existe o piaţă suficient de mare pentru aşa ceva?

Pot să te asigur că există.

Clienţii mei provin din toate palierele vieţii. Sunt bărbaţi care n-au timp să construiască o relaţie. Bărbaţi care nu au găsit acea „persoană specială”; bărbaţi care se excită când deţin controlul. Fiecare are motivele sale pentru a se alătura comunităţii gasesteperecheapotrivita.com; nu e treaba mea să-mi pese care sunt acestea.

Aşadar, cine sunt aceşti bărbaţi?

Sunt prietenii tăi. Tatăl tău, fratele, prietenul cel mai bun, vecinul, şeful. Sunt oamenii pe care-i vezi în fiecare zi; oamenii cu care călătoreşti în drum spre şi de la serviciu.

Eşti surprinsă. Crezi că-i ştii mai bine de-atât.
Te înşeli.

23.

— E maşina dumneavoastră?

Kelly împinse peste masă fotografia unui Lexus negru. Gordon Tillman dădu din cap.

— Pentru înregistrare, menţionez că suspectul confirmă dând din cap.

Kelly se uită la Tillman, care afişa mai puţină siguranţă de sine acum, că elegantul lui costum fusese înlocuit cu salopeta gri specifică deţinuţilor aflaţi în custodie, dar încă destul de arogant cât să-şi privească direct în ochi anchetatorii. Data naşterii indica că avea patruzeci şi şapte de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă; pielea era pătată şi zbârcită de anii de excese. Droguri? Sau alcool? Băutură şi femei. Nopţi pierdute fluturând teancuri de bani ca să atragă fetele care nu i-ar fi aruncat altfel nicio privire. Kelly încercă să nu lase dezgustul să i se citească pe faţă.

— Eraţi la volanul ei ieri dimineaţă în jur de ora nouă?

— Ştii bine că da.

Tillman era relaxat, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului pe măsură ce răspundea întrebărilor poliţistei. Nu ceruse să fie prezent niciun avocat şi Kelly încă nu-şi dădea seama cum mergea interogatoriul. Recunoaştere completă? Aşa părea, şi totuşi… era ceva în privirea lui Tillman care sugera că n-o să fie chiar atât de simplu. Îi veni dintr-odată în minte imaginea unei alte camere de interogatorii – un alt suspect, dar aceeaşi infracţiune – şi-şi încleştă puternic pumnii pe sub masă. Fusese un caz singular. Reuşise s-o scoată din sărite, dar pe atunci era mai tânără, avea mai puţină experienţă. Nu avea să se mai întâmple din nou.

Cu toate astea, simţea cum i se prelingeau dâre de sudoare pe şira spinării şi fu nevoită să se străduiască să rămână atentă. Nu-i reveniseră în minte niciodată; cuvintele şoptite în urechea ei. Cuvintele care o duseseră dincolo de limită şi care o făcuseră să vadă roşu înaintea

ochilor, pierzându-şi astfel controlul.

— Îmi puteţi spune, în cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat ieri între opt jumate şi zece?

— Mă întorceam de la o conferinţă la care participasem cu o seară înainte. A fost urmată de un dineu şi mi-am petrecut noaptea în Maidstone şi mă pregăteam să plec spre Oxfordshire. Aveam de gând să lucrez de-acasă pentru restul zilei.

— Unde lucraţi?

Tillman se uită la ea, coborând privirea pentru o fracţiune de secundă, dar în mod deliberat, pe pieptul ei, înainte să răspundă. Kelly simţi, mai degrabă decât să vadă, cum Nick se aplecă uşor în scaunul lui. Speră ca el să nu zică nimic. Nu voia să-i dea lui Tillman satisfacţia de a fi ştiut că ea observase unde se oprise el cu privirea.

— În centrul de afaceri. Sunt consultant pentru managementul averii la NCJ Investors.

Kelly nu fusese surprinsă când inspectorul îi spusese că se va alătura interogatoriului. Îl implorase s-o lase pe ea să-l intervieveze pe Tillman, amintindu-i cât de mult lucrase la acest caz şi cât de mult îşi dorea să fie acolo la final. Lui Nick îi luase parcă o eternitate să răspundă.

— OK, dar o să particip şi eu.

Kelly dăduse din cap.

— Ai prea puţină experienţă ca să conduci interogatoriul singură şi oricum o să strâmbe lumea din nas prin birou din cauza asta.

Celălalt motiv rămăsese nespus. Nu avea încredere că ea era în stare să nu se piardă cu firea. Şi cum ar fi putut să-l condamne pentru asta? Nici măcar ea nu avea încredere în ea însăşi.

Fusese suspendată imediat, ameninţarea unui proces penal atârnând deasupra ei deopotrivă cu ancheta disciplinară internă.

— Ce naiba a fost în capul tău? o întrebase Diggers, când Kelly fusese eliberată din custodie, cu cămaşa ruptă şi o vânătaie care se formase pe faţa ei, acolo unde

suspectul o lovise, ripostând. Tremura puternic, adrenalina retrăgându-se din corpul ei tot la fel de repede pe cât îl invadase.

— Nimic. Nu m-am gândit la nimic.

Nu era adevărat. Se gândise la Lexi. Era inevitabil, ştiuse asta din clipa în care primise cazul. O fată violată de un străin, pe când se întorcea acasă de la şcoală.

— Preiau eu, îi spusese ea sergentului imediat.

Tratase victima cu aceeaşi compasiune pe care şi-ar fi dorit s-o primească sora ei, simţind că asta avea să conteze.

Câteva zile mai târziu, arestaseră agresorul; proba ADN se potrivise cu profilul unui infractor sexual cunoscut. Acesta negă scurt; stătu rânjind în sala de interogatorii, îmbrăcat într-un costum din hârtie, de unică folosinţă. *Nu am nimic de comentat. Nu am nimic de comentat. Nu am nimic de comentat.* Apoi căscă, de parcă toată povestea îl plictisea, iar Kelly simţise furia crescând în interiorul ei, ca un fierbător de apă care stă să dea în clocot.

— Aşadar, conduceaţi spre casă... interveni Nick, când Kelly nu mai spuse nimic.

Se chinui să-şi concentreze din nou atenţia asupra lui Tillman.

— Treceam pe lângă gară şi mi-am dat seama că probabil eram încă sub interdicţia de a circula, din cauza a ceea ce consumasem cu o seară înainte.

În colţul gurii lui Tillman apăru un zâmbet, iar Kelly ştiu că mărturisirea lui nu putea fi urmată de nicio investigaţie. Ar fi putut să-şi pună pensia la bătaie că Gordon Tillman era un client regulat al băutului la volan; era exact genul acela de arogant nenorocit care pretindea că şofa mai bine după câteva halbe.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să mă opresc să beau o cafea, aşa că am tras pe dreapta şi am întrebat o femeie dacă era vreo cafenea prin apropiere.

— O puteţi descrie pe femeia respectivă?

— În jur de treizeci şi cinci de ani, blondă. Îngrijită.

Tillman zâmbi din nou.

— Mi-a recomandat o cafenea relativ aproape şi am întrebat-o dacă vrea să mă însoţească.

— Aţi invitat la cafea o persoană complet necunoscută? întrebă Kelly, fără să se mai chinuie să-şi ascundă neîncrederea.

— Ştii cum se zice, spuse Tillman, cu rânjetul încă întins pe faţă, un străin e doar un prieten pe care nu l-ai întâlnit încă. Îmi trimitea tot felul de semnale, imediat ce am oprit maşina.

— Obişnuiţi să invitaţi la o cafea femei pe care nu le cunoaşteţi? insistă Kelly.

Tillman nu se grăbi să răspundă; măsurând-o din priviri pe Kelly şi dând foarte uşor din cap înainte să răspundă.

— Nu-ţi face griji, drăguţo, le invit numai pe alea frumoase.

— Dacă aţi putea continua, îl întrerupse Nick, cu versiunea dumneavoastră a evenimentelor.

Tillman remarcă sublinierea inspectorului, dar continuă.

— A urcat şi ne-am îndreptat spre cafenea, dar apoi mi-a făcut o ofertă de nerefuzat.

Rânjetul de pe faţa lui Tillman îi provocă greaţă lui Kelly.

— A zis că n-a mai făcut niciodată aşa ceva în viaţa ei, dar că a avut dintotdeauna fantezia asta să facă sex cu un străin şi m-a întrebat ce părere aveam eu despre asta. Ei bine, spuse el râzând, voi ce părere aţi fi avut? Mi-a spus că n-o să-mi zică cum o cheamă şi că nici nu voia să afle numele meu şi apoi m-a ghidat spre zona industrială de la periferia Maidstoneului.

— Şi acolo ce s-a întâmplat?

— Vrei toate detaliile?

Tillman se apleca în faţă, uitându-se la Kelly provocator.

— Există o denumire pentru oameni ca tine, ştii?

Kelly rămase neclintită.

— Şi la fel una pentru cei ca tine.

Simţi în stomac un ghem de furie şi se concentră, încercând să-l păstreze acolo.

Urmă o pauză. Tillman rânji.

— Mi-a făcut sex oral, apoi i-am tras-o. M-am oferit s-o conduc înapoi, dar mi-a spus că vrea s-o las acolo. Parte din fantezie, mă gândesc.

Se uită în ochii lui Kelly, de parcă ar fi putut să simtă că în sufletul ei se dădea o bătălie; că toată această situaţie dezgropa ceva ce ea se chinuise cu succes să ascundă.

— Îi plăcea sexul mai brutal, dar sunt o grămadă de femei cărora le place aşa, nu?

Tillman rânji din nou.

— Dac-ar fi să mă iau după sunetele pe care le scotea tipa asta, cred că i-a plăcut la nebunie.

I-a plăcut la nebunie.

Cât durase interogatoriul, suspectul nu-şi luase ochii de la Kelly. Era împreună cu un coleg bărbat, iar infractorul nu spusese nimic provocator; nu făcuse nicio mişcare de intimidare a lui Kelly. Abia când îi fuseseră scoase cătuşele, iar Kelly îl conducea singură spre celula lui, se aplecase spre ea. Îi simţise căldura răsuflării pe gât şi trăsese în piept mirosul stătut de transpiraţie şi ţigări.

— I-a plăcut la nebunie, şoptise el.

Fusese ca o experienţă extrasenzorială, ca atunci când sufletul părăseşte trupul, se gândise Kelly după aceea. De parcă ar fi fost o cu totul altă persoană cea care se răsucise cu pumnul ridicat; care îl pocnise drept în nas, repezindu-i-se în faţă. De parcă altcineva îşi pierduse controlul. Colegii o trăseseră pe Kelly deoparte, dar era prea târziu.

Kelly se întreba când scrisese oare sora ei scrisoarea către poliţia din Durham; dacă la momentul acela lui Lexi îi păsa mai puţin de rezultatul anchetei decât lui Kelly; dacă ea aproape că-şi pierduse slujba degeaba.

— Asta e tot? spuse Kelly, dând fotografia la o parte. Asta e povestea dumneavoastră?

— Asta e ceea ce s-a întâmplat.

Tillman îşi încrucişă din nou braţele şi se rezemă de scaun, făcând plasticul să trosnească.

— Dar lasă-mă să ghicesc; a năpădit-o vinovăţia, sau a aflat iubitul ei şi acum strigă c-a fost violată. Corect?

Kelly învăţase multe în ultimii ani. Erau metode mai bune prin care să te descurci cu un infractor decât să te enervezi. Se lăsă şi ea pe spate, copiind mişcarea lui Tillman; cu palmele ambelor mâini ridicate de parcă ar fi acceptat înfrângerea. Aşteptând zâmbetul lui înfumurat, care ştia că avea să apară. Şi apoi, spuse:

— Spuneţi-mi despre gasesteperecheapotrivita.com.

Schimbarea fu imediată.

Panica cuprinse ochii lui Tillman şi întreg corpul i se tensionă.

— Ce vrei să spui?

— De când sunteţi membru?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Acum era rândul lui Kelly să zâmbească.

— Chiar aşa? Aşadar, când o să vă percheziţionăm casa (ceea ce vom face cât o să vă aflaţi în arest) şi o să ne uităm în computerul dumneavoastră, n-o să găsim nicio urmă a vizitelor pe care le-aţi făcut pe site?

Pe fruntea lui Tillman apărură broboanele de sudoare.

— Nu vom afla detaliile traseului victimei? Pentru care s-a plătit? Care a fost descărcat?

Tillman îşi trecu o mână peste faţă, apoi o frecă de materialul pantalonilor salopetei, lăsând o urmă închisă de transpiraţie pe coapsa dreaptă.

— Ce pachet aţi accesat? Platinum, nu-i aşa? Un bărbat ca dumneavoastră nu s-ar mulţumi decât cu ce-i mai bun.

— Opriţi interogatoriul, spuse Tillman. M-am răzgândit. Vreau un avocat.

Nu fu nicio surpriză pentru Kelly că Gordon Tillman ceru să-i fie convocat avocatul personal, în loc de cel din oficiu, şi nici nu-i păsă că fu nevoit să aştepte trei ore pentru acest privilegiu. Între timp, poliţia din Oxfordshire îi confiscă laptopul, împreună cu chiloţii pe care-i purtase la momentul presupusului atac şi care atârnau jumate înăuntru, jumate afară în coşul de rufe din baia lui. Ofiţeri

de la Poliţia Metropolitană ajunseră la biroul lui Tillman ca să confişte şi computerul de la serviciu şi conţinutul sertarelor de la biroul lui, iar Kelly se mulţumi la gândul că, indiferent dacă instanţa avea să-l găsească vinovat sau nu pe Tillman, cel puţin cariera lui era încheiată.

— Cât de repede poţi să verifici laptopul? îl întrebă Nick pe Andrew.

El şi Kelly se întorseseră la birou, în vreme ce Tillman se sfătuia cu avocatul lui.

— Trei până la cinci zile dacă e urgent. Douăzeci şi patru de ore dacă ai buget.

— O să am. Vreau istoricul căutărilor lui pe net din ultimele şase luni, cu fiecare vizită de pe site înregistrată. Vreau să ştiu ce profiluri a văzut, ce a descărcat şi dacă a căutat locaţiile pe Google Earth. Şi mătură hard drive-ul după filme porno, trebuie să aibă câteva şi dacă măcar unul dintre ele este pe-aproape de limita ilegalităţii, îl arestăm pentru asta. Nenorocit arogant.

— Aşadar, nu prea ţi-a plăcut de Tillman? spuse Kelly după ce Andrew dispăru în colţul său. Dar a fost atât de fermecător, adăugă cu o grimasă. Cât crezi că ştie?

— E greu de zis. Destul cât să dea înapoi când a auzit că ştim de site, în mod cert, dar dacă ştie cine e în spatele poveştii sau nu, de asta nu-s prea convins. Dacă avocatul lui are ceva minte, îl va sfătui să nu mai facă niciun comentariu, aşa că totul se va reduce la munca criminaliştilor. Avem raportul de la medicul legist?

— Am vorbit cu echipa specializată în agresiuni sexuale din Kent înainte să începem interogatoriul şi ne-au trimis prin fax raportul complet. Avem dovada clară a unui raport sexual, dar sigur că nu asta este dilema.

Îi întinse lui Nick faxul, iar inspectorul se uită repede peste conţinut.

— Nu sunt urme de răni de apărare şi nici semne evidente că a fost forţată?

— Asta nu înseamnă nimic.

Nici Lexi nu fusese rănită. Pur şi simplu paralizase, asta i-a povestit mai apoi lui Kelly; pentru asta se învinovăţea

mai mult decât pentru orice altceva. Pentru că nu opusese rezistenţă.

— Nu, dar asta face al naibii de dificil pentru noi să dovedim lipsa consimţământului. E esenţial să arătăm legătura dintre Gordon Tillman şi profilul de pe site al victimei. Dacă putem face asta, povestea lui despre cum a cunoscut-o întâmplător nu mai stă în picioare.

— Şi dacă nu putem? întrebă Kelly.

— O să reuşim. Unde-i Lucinda?

— Într-o şedinţă, împarte sarcini noi.

— Vreau să identifice femeile de pe site pe care încă nu le ştim. Nu le cunoaştem numele, dar avem fotografiile lor şi ştim exact unde se vor afla în drumul dintre casă şi serviciu. Vreau să fie identificate, aduse aici şi avertizate.

— S-a făcut.

Nick făcu o pauză.

— A fost un interviu dificil. Ai făcut treabă bună. Sunt impresionat.

— Mulţumesc.

— Hai să-l aducem înapoi. Nu-mi închipui c-o să mai dureze prea mult.

Predicţiile inspectorului fură corecte. La sfatul avocatului său, un bărbat agitat şi slab, cu ochelari cu rame groase, Gordon Tillman răspunse că nu comentează la niciuna dintre întrebările care-i fură adresate.

— Sper că-mi veţi elibera clientul pe cauţiune, spuse avocatul, când Tillman fu trimis din nou în celula lui.

— Mă tem că nu avem de gând aşa ceva, răspunse Kelly. Este o anchetă serioasă şi avem de făcut cercetări criminalistice extinse. Clientul dumneavoastră va trebui să se obişnuiască să mai stea aici o vreme.

Aprecierile lui Nick îi dăduseră încredere şi în a doua parte a interviului se simţi mai mult ca ea cea veche. Detectivul care fusese, înainte s-o dea în bară.

Îl puteau reţine pe Tillman douăzeci şi patru de ore, dar Nick luase deja legătura cu ofiţerul superior, solicitând o prelungire a acestei perioade. Dată fiind fereastra de timp

oferită de Andrew, chiar şi cele douăsprezece ore suplimentare cu care superiorul său fusese de acord tot nu păreau să fie de-ajuns; era posibil să aibă nevoie de autorizare din partea unui magistrat ca să-l ţină pe Tillman după gratii pentru o perioadă mai lungă de-atât.

Kelly răsfoi filele dosarului cât aşteptă noutăţi de la sergent. Declaraţia victimei nu era o lectură prea plăcută. Lexus-ul negru oprise chiar în dreptul ei; bărbatul de la volan ceruse nişte indicaţii, deschizând uşa pasagerului, pentru că „geamul este blocat”.

„Mi s-a părut ceva ciudat”, spunea ea în declaraţie, „dat fiind faptul că maşina părea nouă, dar nu mi-a dat prin cap că ar trebui să fiu suspicioasă.”

Kathryn se aplecase spre maşină să ofere indicaţiile cerute – şoferul îi spusese că încerca să găsească autostrada M20 – şi descrisese un bărbat care părea zâmbitor şi deloc ameninţător.

„Şi-a cerut scuze că-mi răpeşte din timp”, spusese femeia, „şi mi-a mulţumit că l-am ajutat.”

Kathryn repeta indicaţiile a doua oară („spusese că are o memorie foarte proastă”) când intenţiile lui Gordon Tillman îi deveniră la un moment dat limpezi.

„Dintr-odată s-a întins şi m-a înhăţat. M-a prins cu putere de fularul gri cu care eram înfăşurată, înşfăcându-l de undeva de sub umărul meu drept şi m-a împins în maşină. S-a petrecut totul atât de repede, că nici măcar n-am avut când să ţip. A demarat în trombă, cu picioarele mele încă atârnând afară din maşină şi cu faţa mea împinsă în poala lui. Simţeam volanul în ceafă şi şi-a folosit mâna liberă ca să-mi împingă capul în şliţul pantalonilor.”

La un moment dat, maşina s-a oprit doar atât cât Tillman să se întindă spre victimă şi s-o tragă cu totul înăuntru, trântind portiera în urma ei, dar i-a ţinut mai departe capul apăsat în poala lui; cu maşina într-o viteză redusă, fără s-o schimbe deloc.

„Am încercat să-mi mişc capul, dar nu mi-a dat voie”, i-a spus femeia detectivului din Kent care i-a luat declaraţia. „Faţa mea era împinsă pe penisul lui şi am simţit cum are

o erecţie din ce în ce mai puternică. Atunci mi-am dat seama că are să mă violeze.”

O notiţă scrisă de ofiţerul care se ocupase de caz o informa pe Kelly că victima avea doi copii, dintre care cel mai mic avea doar un an jumate. Lucra cu program întreg, era consultant în Resurse Umane şi era căsătorită de unsprezece ani.

Susţin în totalitate demersurile poliţiei şi sunt dispusă să depun mărturie în faţa instanţei dacă este nevoie.

Bineînţeles că aşa stăteau lucrurile. Cine n-ar fi făcut la fel?

De ce n-o făcuse şi Lexi?

— Trebuie să iau puţin aer, îi spuse Kelly lui Nick, care abia dacă-şi ridică privirea de la biroul lui.

Kelly părăsi biroul alergând pe scări şi ieşind în curtea împrejmuită pe uşa din spatele secţiei. Îşi dădu seama că avea pumnii încleştaţi ca două mingi bine umflate, şi se forţă să-şi desfacă degetele, trăgând cu nesaţ aer în piept.

Lexi răspunse chiar când Kelly crezu că avea să intre mesageria vocală.

— De ce le-ai spus celor de la poliţia din Durham că nu te vei prezenta la tribunal?

Kelly auzi cum sora ei inspiră adânc.

— Stai puţin.

Se auzi o conversaţie şoptită; voci pe care Kelly le recunoscu ca fiind ale soţului lui Lexi şi ale unuia dintre copii. Fergus, îşi spuse. Se auzi o uşă închizându-se. Când vorbi din nou, Lexi fu liniştită, dar fermă.

— De unde ştii asta?

— De ce le-ai spus că nu susţii o anchetă, Lexi?

— Pentru că nu o voi face.

— Nu înţeleg. Cum poţi să renunţi într-o chestiune care e probabil cea mai importantă care ţi s-a întâmplat vreodată?

— Pentru că nu e cea mai importantă chestie care mi s-a întâmplat, de aia! Soţul meu e cea mai importantă chestie care mi s-a întâmplat vreodată. Fergus şi Alfie sunt chestii importante. Tu, mama, tata… toate astea sunt cu mult mai

importante decât ce s-a întâmplat la Durham cu atât de mult timp în urmă.

— Şi cum rămâne cu restul? Cum te-ai simţi dacă tipul ăla violează pe altcineva pentru că nu a fost găsit vinovat de a te fi atacat pe tine?

Lexi oftă.

— Mă simt vinovată pentru asta, chiar mă simt. Dar e vorba de instinctul de conservare, Kelly. Altfel m-aş fi făcut bucăţi, Kelly, şi cine ştie unde aş fi ajuns? Cu ce le-aş mai fi fost de folos atunci băieţilor mei?

— Nu înţeleg de ce vezi lucrurile aşa, în alb şi negru. Poate să dureze ani până va fi prins (dacă va fi prins), s-ar putea să ai cu totul altă părere atunci.

— Dar nu înţelegi că exact de asta sunt lucrurile atât de complicate?

Kelly auzi cum se frânge vocea surorii ei şi simţi şi ea un nod în gât.

— N-aş fi ştiut niciodată când o să se întâmple. N-aş fi ştiut dacă n-o să primesc la un moment dat un telefon prin care să fiu anunţată că au prins pe cineva, sau că a apărut un martor care să aibă mai multe informaţii. Dacă ar fi fost ziua de dinainte de un interviu pentru o slujbă? Sau dacă era ziua unuia dintre copii? Sunt fericită, Kelly. Am o viaţă frumoasă, cu familia pe care o iubesc, iar ceea ce s-a întâmplat la Durham a fost acum un milion de ani. Nu vreau să scot din nou totul la suprafaţă.

Kelly nu mai spuse nimic.

— Trebuie să înţelegi asta. Trebuie să-ţi dai seama de ce am procedat aşa.

— Nu, nu înţeleg deloc. Şi nu înţeleg de ce nu mi-ai spus niciodată ce-ai făcut.

— Exact din cauza asta, Kelly! Pentru că nu m-ai lăsat niciodată să depăşesc momentul, chiar şi când am vrut să fac asta. Eşti ofiţer de poliţie, tu îţi petreci viaţa dezgropând trecutul, căutând răspunsuri. Dar câteodată pur şi simplu nu sunt răspunsuri. Uneori, lucrurile rele se întâmplă şi trebuie să te descurci cu asta cât de bine poţi.

— Negarea nu e cel mai bun mod de a…

— Tu vezi-ţi de viaţa ta, Kelly. Şi lasă-mă pe mine să mi-o trăiesc pe-a mea.

Convorbirea se întrerupse, iar Kelly rămase în curtea îngheţată, pe jumătate ascunsă în întuneric.

24.

— Ai emoţii, iubito?

— Un pic.

E ora unu, sâmbătă, şi suntem în bucătărie, curăţând ce a rămas după ce am gătit o supă. Am vrut ca fiica mea să mănânce ceva fierbinte înainte de repetiţie, dar a mâncat o chiflă şi abia s-a atins de supă.

— Şi eu, îi spun.

Zâmbesc, încercând să demonstrez solidaritate, dar ei îi cade faţa.

— Nu crezi c-o să mă descurc?

— O, nu, draga mea, nu la asta m-am referit.

Îmi vine să-mi trag una pentru că am zis din nou ce nu trebuia.

— Nu am emoţii din cauza ta; sunt entuziasmată. Fluturi în stomac, ştii.

O îmbrăţişez, dar sună la uşă şi se retrage din braţele mele.

— Trebuie să fie Isaac.

O urmez pe hol, în timp ce-mi şterg mâinile cu un prosop de bucătărie. Au mai întâi o repetiţie tehnică, apoi ne vom alătura şi noi la cea cu costume. Îmi doresc atât de mult să-mi placă. De dragul lui Katie. Încerc să zâmbesc, când Katie se desprinde de Isaac şi el mă salută.

— Mulţumesc c-ai venit s-o iei.

Chiar vorbesc serios. Isaac Gunn nu e chiar bărbatul pe care l-aş fi ales pentru fiica mea – e prea alunecos, prea matur pentru ea –, dar nu pot să neg că are grijă de ea. Nu s-a întors nici măcar o singură dată singură acasă cu metroul de la repetiţii şi o conduce chiar şi după turele de la restaurant.

Kelly Swift mi-a promis c-o să mă anunţe în clipa în care dau de urma lui Luke Friedland, iar absenţa vreunui semn de la ea mă face să fiu cu nervii întinşi la maximum. Azi m-am conectat de două ori pe site şi m-am uitat la celelalte femei de pe listă; am descărcat profilurile celor

„disponibile în weekend” şi m-am întrebat dacă nu cumva sunt urmărite chiar în clipa asta.

Justin coboară şi el. Îl salută pe Isaac cu o mişcare a capului.

— Totul în regulă, amice? Mamă, eu plec. S-ar putea să rămân în oraş în seara asta.

— Ba nu. Mergem să vedem piesa în care joacă Katie.

— Eu nu vin.

Se întoarce spre Katie şi Isaac.

— Fără supărare, dragilor, dar chiar nu e genul meu.

Katie râde.

— Nu contează.

— Ba da, spun eu hotărâtă. Mergem cu toţii, ca o familie, s-o vedem pe Katie jucând în prima ei piesă. Şi cu asta basta.

— Uitaţi, chiar nu e cazul să stârnim o discuţie, spune Isaac. Dacă Justin nu vrea să vină, noi nu ne supărăm, nu-i aşa, Kate?

Îşi trece o mână pe după talia ei în timp ce vorbeşte, iar ea se uită la el şi dă din cap.

Kate?

Stau la câţiva paşi de fiica mea şi totuşi pare că între noi e ditamai prăpastia. Cu câteva săptămâni în urmă am fi fost noi două şi restul lumii; acum sunt Katie şi Isaac.

Kate şi Isaac.

— E doar o repetiţie cu costume, spune ea.

— Un motiv în plus să te încurajăm, ca să fii pregătită pentru seara premierei.

Chiar şi Justin ştie când nu mă răzgândesc.

— Bine.

Isaac tuşeşte.

— Ar trebui să...

— Ne vedem acolo, mamă. Ştii unde trebuie să ajungeţi?

— Da, da. Succes!

Mă dor obrajii de la cât am zâmbit. Rămân în pragul uşii şi mă uit la ei cum pleacă, făcând cu mâna când Katie se întoarce spre mine. Închid apoi uşa, căci pe hol s-a făcut deja rece din cauza frigului de-afară.

— Oricum, ei nu-i pasă dacă sunt şi eu acolo sau nu.

— Dar îmi pasă mie.

Justin se apleacă peste balustradă. Se uită la mine gânditor.

— Chiar? Sau pur şi simplu vrei să creadă Katie că iei în serios povestea asta cu actoria?

Roşesc.

— Dar o iau în serios.

Justin pune un picior pe ultima treaptă, plictisit deja de conversaţia asta.

— Şi noi, ceilalţi, trebuie să îndurăm o porcărie de Shakespeare doar pentru ca tu să dovedeşti chestia asta. Pa, mamă.

Am stabilit cu Matt să vină să ne ia la ora trei. Sună la uşă, dar când deschid e deja alături, sunând la uşa Melissei.

— Vă aştept în maşină, spune.

Până când îi bat la cap pe Justin şi Simon şi reuşesc să mă îmbrac şi eu, Melissa şi Neil sunt deja în taxi. Neil stă în faţă, iar Melissa pe bancheta din spate. Mă strecor lângă ea, făcând loc şi pentru Justin. Simon stă pe locul suplimentar din spatele lui Matt.

— Nu-i drăguţ? spune Melissa. Nici nu mai ştiu când am fost ultima oară la teatru.

— E minunat.

Îi zâmbesc cu recunoştinţă. Simon se uită pe geam. Îmi mişc piciorul în aşa fel încât să-l atingă pe al lui, dar nu mă bagă în seamă, trăgându-şi picioarele departe de mine.

Nu a fost de acord să vină Matt să ne ia.

— Putem să mergem cu metroul, mi-a zis când i-am spus că Matt se oferise.

— Nu fi absurd. E chiar amabil din partea lui. Trebuie să treci peste povestea asta, Simon.

— Cum ţi s-ar părea dacă situaţia ar sta invers? Fosta mea, conducându-ne prin oraş cu maşina…

— M-ar durea fix în cot.

— Atunci poţi să te duci tu cu taxiul. Şi ne vedem acolo.

— Ca să vadă toată lumea ce ridicol eşti? Şi că ne-am certat?

Dacă e ceva ce detestă Simon e să dea oamenilor ocazia să vorbească despre el.

Matt se întoarce şi mă întreabă:

— Rupert Street, nu-i aşa?

— Da. Cică e pe lângă un pub.

Simon se foieşte pe locul lui, iar ecranul telefonului său mobil se luminează.

— Pe podul Waterloo, pe lângă Somerset House şi apoi la stânga pe Drury Lane, spune.

Matt râde.

— Sâmbăta? Nicio şansă, amice. Podul Vauxhall, Millbank până la Whitehall şi ne mai hotărâm la partea finală când ajungem la Charing Cross.

— GPS-ul spune că drumul pe podul Waterloo e cu zece minute mai scurt.

— Nu am nevoie de GPS, amice. Am totul notat aici.

Matt bate cu degetul într-o parte a capului. Umerii lui Simon se tensionează. Când Matt făcea şcoala de şoferi profesionişti, obişnuia să meargă prin tot oraşul cu bicicleta, învăţând fiecare străduţă secundară, fiecare drum cu sens unic. Nu există niciun GPS pe piaţă care să te poată duce la destinaţie mai bine ca fostul meu soţ.

Dar nu asta-i problema acum. Îi arunc o privire lui Simon, care se uită din nou pe geam; singurul semn al enervării sale sunt degetele care bat darabana pe coapsele lui.

— Şi eu cred că am ajunge mai repede pe podul Waterloo, Matt, spun.

Se uită la mine în oglinda retrovizoare şi menţin contactul vizual, rugându-l din priviri să facă asta pentru mine; ştiind că oricât de mult i-ar plăcea să câştige puncte în meciul cu Simon, nu ar face niciodată ceva ca să mă supere.

— Atunci mergem pe Waterloo. Drury Lane, ziceai?

Simon se uită din nou la telefon.

— Da. Spune-mi dacă ai nevoie de indicaţii.

Nu regăsesc pe faţa lui nici urmă de triumf, sau uşurare, dar nu mai bate cu degetele şi-l văd relaxându-se în scaun.

Matt se uită din nou la mine şi mişc buzele aproape imperceptibil, într-un mulţumesc mut. Dă din cap şi nu ştiu dacă îmi dă de înţeles că nu era nevoie să-i mulţumesc sau dacă se arată dezamăgit că am simţit nevoia s-o fac. Simon se întoarce spre locurile din spate şi simt ceva pe picior; e el, care s-a lipit de mine.

Nimeni nu zice nimic când, un sfert de oră mai târziu, suntem pe podul Waterloo într-un trafic infernal. Încerc să mă gândesc la ceva ce aş putea spune, dar Melissa o face înaintea mea.

— Au mai zis ceva cei de la poliţie?

— Nimic nou.

Vorbesc încet, sperând să treacă neobservat, dar Simon se apleacă spre mine.

— Ce să-ţi spună? Te referi la fotografiile din ziar?

Mă uit la Melissa, iar ea ridică din umeri încurcată.

— Credeam că i-ai spus.

Interiorul geamurilor s-a aburit. Îmi trag mâneca peste mână şi folosesc manşeta ca să şterg geamul. Afară, maşinile sunt bară la bară, luminile lor contopindu-se în şiruri roşii şi albe în ploaie.

— Să-mi spună ce?

Matt înaintează puţin câte puţin. Se uită la mine în oglinda retrovizoare. Chiar şi Neil s-a întors spre mine şi aşteaptă să zic ceva.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e nimic!

— Nu-i aşa, Zoe, spune Melissa.

Oftez.

— Bine, e ceva. Anunţurile din ziar duc către un site numit gasesteperecheapotrivita.com. E un fel de site de întâlniri.

— Şi eşti înscrisă acolo? spune Matt cu un râs oripilat.

Vorbesc mai departe, atât pentru mine, cât şi pentru ceilalţi. De fiecare dată când vorbesc despre ce se petrece, mă simt mai puternică. Secretul e ceea ce face povestea

asta periculoasă. Dacă toată lumea ar şti că este supravegheată – dacă toată lumea ar şti că este urmărită – cu siguranţă nimeni nu ar mai fi rănit.

— Site-ul vinde detalii ale traseelor unor femei spre serviciu; pe ce linie de metrou merg, în ce vagon stau, genul ăsta de lucruri. Poliţia a făcut legătura dintre site şi cel puţin două crime şi un număr de alte agresiuni împotriva femeilor.

Nu le spun despre Luke Friedland; nu vreau ca Simon să-şi facă mai multe griji decât îşi face deja.

— De ce nu mi-ai spus?

— Dumnezeule, Zoe!

— Mamă, eşti bine?

— Poliţia ştie cine e în spatele site-ului ăluia?

Ridic mâinile în faţa mea, ferindu-mă de toate întrebările lor.

— Sunt bine. Nu, nu ştie.

Mă uit la Simon.

— Nu ţi-am spus pentru că am crezut că ai destule pe cap.

Nu pomenesc de faptul că a fost dat afară – nu în faţa celorlalţi – dar dă din cap, în semn că a înţeles la ce mă refer.

— Ar fi trebuit să-mi zici, spune el încet.

— Şi ce face poliţia? întreabă din nou Melissa.

— Se pare că site-ul nu poate fi urmărit. Ceva în legătură cu un proxy sau ceva de genul ăsta…

— Un server proxy, spune Neil. Are sens. Se înregistrează prin intermediul altui server ca să nu fie detectat. M-ar mira să descopere ceva poliţia în direcţia asta. Îmi pare rău, probabil că nu ăsta este răspunsul pe care-l aşteptai.

Aşa e, dar e răspunsul cu care am început să mă obişnuiesc. Mă uit pe geam în timp ce traversăm podul Waterloo şi-i las pe ceilalţi să vorbească despre site de parcă nici nu m-aş afla acolo. Pun aceleaşi întrebări pe care le-am adresat şi eu poliţiştilor; se învârt în jurul aceloraşi dileme pe care le-am avut şi eu. Temerile mele

sunt scoase la iveală şi examinate; analizate de parcă am fi într-un episod din *EastEnders*[14].

— Dar cum crezi că obţin datele traseelor?

— Bănuiesc că le urmăresc.

— Totuşi, nu pot urmări pe toată lumea, nu?

— Putem să vorbim despre altceva? spun şi toţi din maşină tac.

Simon se uită la mine, asigurându-se că sunt bine şi dau uşor din cap spre el. Justin priveşte drept înainte, dar are pumnii strânşi pe genunchi şi-mi vine să-mi trag una pentru că am vorbit despre site într-o manieră aşa de frivolă. Ar fi trebuit să iau copiii deoparte şi să le explic ce se petrece; să le dau o şansă să-mi spună cum se simt în legătură cu asta. Întind o mână spre Justin, dar se încordează şi se depărtează de mine. Va trebui să stau de vorbă între patru ochi cu el în seara asta, după piesă. Afară sunt oameni care merg pe trotuar, în perechi sau singuri, ţinând umbrele sau strângându-şi mai bine gluga peste părul bătut de vânt. Nimeni nu se uită în urmă; nimeni nu verifică să vadă dacă nu cumva e urmărit, aşa că o fac eu pentru ei.

Câţi dintre voi sunteţi urmăriţi?

Oare v-aţi da seama?

De afară, teatrul de pe Rupert Street nu pare să fie unul adevărat. Cârciuma de alături este gălăgioasă şi plină de oameni tineri, iar teatrul nu are ferestre care să dea spre stradă. Zidăria este vopsită în negru şi un singur afiş de pe uşă anunţă data spectacolului *A douăsprezecea noapte.*

— Katherine Walker! chicoteşte Melissa, arătând spre literele mărunte tipărite în partea de jos a afişului.

— Katie a noastră, o actriţă adevărată, spune Matt şi zâmbeşte larg.

Pentru o clipă, am impresia c-o să mă cuprindă cu braţul şi fac un pas în lateral. În loc de asta, îmi dă un pumn caraghios în umăr, de parcă s-ar saluta cu alt coleg

---

[14] Serial TV britanic difuzat din 1985 încoace, care prezintă viaţa de zi cu zi a unor oameni obişnuiţi din cartierul londonez *East End* (N.t.).

taximetrist.

— S-a descurcat bine, nu-i aşa? spun.

Pentru că, deşi nu este plătită şi deşi teatrul de pe Rupert Street nu e decât un vechi depozit cu o scenă improvizată şi scaune de plastic, Katie face exact ce şi-a dorit întotdeauna să facă. O invidiez. Nu pentru tinereţea şi frumuseţea ei, ci pentru pasiune. Încerc să mă gândesc ce mi-ar fi plăcut mie să fac; ce mare pasiune mi-aş fi urmat.

— Când eram de vârsta ei, eram pasionată de ceva? îl întreb pe Matt, suficient de încet cât să nu ne audă ceilalţi.

— Ce?

Coborâm cu toţii scările, dar trebuie să aflu. Simt cum îmi pierd identitatea, redusă la un traseu de pe un site pe care oricine îl poate cumpăra. Îl trag pe Matt de braţ, făcându-l să rămână în urma celorlalţi şi stăm în umbra din colţul scării în timp ce încerc să-i explic.

— Ceva de genul poveştii lui Katie cu actoria. E atât de însufleţită când vorbeşte despre asta, atât de hotărâtă. Am avut şi eu ceva de genul ăsta?

Matt ridică din umeri, fără să fie prea sigur la ce mă refer; de ce e aşa de important dintr-odată.

— Îţi plăcea să mergi la cinema. Ai văzut atât de multe filme cât ai fost însărcinată cu Justin!

— Nu mă refer la asta. Nici nu poate fi numit un hobby lucrul ăsta.

Sunt sigură că pur şi simplu am uitat; că undeva, îngropată în adâncul meu, este o pasiune care mă defineşte.

— Mai ştii cum erai înnebunit după motocros? Ţi-ai fi petrecut toate weekendurile pe pistă sau reparând motociclete. Îţi plăcea la nebunie. Eu n-am avut ceva de genul ăsta, ceva care să-mi fi plăcut mai mult decât orice pe lume?

Matt se apropie, iar mirosul de tutun şi bomboane mentolate mi se pare liniştitor de familiar.

— Pe mine, spune el încet. Eu îţi plăceam la nebunie.

— Veniţi şi voi odată?

Melissa urcă scările în fugă, apoi se opreşte, cu o mână pe balustradă. Se uită curioasă la noi.

— Scuze, spune Matt. Ne aduceam aminte de ceva. N-o să te surprindă să afli că fata noastră a iubit întotdeauna lumina reflectoarelor.

Coboară amândoi pe scări, iar Matt povesteşte cum, atunci când avea cinci ani, Katie a urcat o dată pe scenă într-o vacanţă şi a cântat *Somewhere over the rainbow.* Îi urmez, iar inima care-mi bătuse ca nebuna se linişteşte treptat.

Jos, Isaac ne conduce foarte ceremonios la locurile noastre. Suntem înconjuraţi de puşti de şaptesprezece ani, care ţin în mâini copii ale piesei, cu bileţele colorate iţindu-se dintre pagini.

— Trimitem întotdeauna invitaţii şcolilor din zonă când avem nevoie de public pentru repetiţia cu costume, spune Isaac văzându-mă cum mă uit în jur. Îi ajută pe actori să aibă un public adevărat, iar *A douăsprezecea noapte* este oricum în programa şcolară.

— De ce ai rămas în urmă? mă întreabă Simon când mă aşez pe locul de lângă el.

— Căutam toaleta.

Simon arată spre uşa dintr-o parte a sălii, pe care scrie în mod vizibil *Toaletă.*

— Mă duc mai târziu. Urmează să înceapă.

Sunt conştientă de faptul că Matt stă chiar lângă mine, radiind o căldură pe care o pot simţi chiar şi fără să-l ating. Mă aplec spre Simon, cu mâna în a lui.

— Dacă nu înţeleg nimic? îl întreb. N-am făcut Shakespeare la şcoală… toate chestiile alea despre care vorbeaţi tu şi Katie, n-am nici cea mai vagă idee la ce se referă.

Mă strânge de mână.

— Bucură-te pur şi simplu de spectacol. Katie n-o să ne ia la întrebări după aceea. Vrea doar să ştie că ţi s-a părut grozavă.

Asta e uşor. Ştiu că aşa va fi. Sunt pe punctul de a-i spune asta şi lui Simon, când luminile se sting şi publicul

face linişte. Se deschide cortina.

Dacă e adevărat că muzica
E hrana dragostei, cântare daţi-mi…[15]

E un singur bărbat pe scenă. Mi-am imaginat faldurile şi volanele elisabetane, dar poartă jeanşi strâmţi şi un tricou gri, iar în picioare are converşi alb cu roşu. Las cuvintele lui să curgă pe lângă mine ca o muzică; nu înţeleg fiecare replică, dar îmi place cum se-aude. Când Katie intră pe scenă, aproape că scot o exclamaţie de bucurie. Arată senzaţional, cu părul prins într-o împletitură elaborată care-i atârnă într-o parte şi cu o bluză argintie. Fusta ei este sfâşiată, consecinţa naufragiului care ne-a fost sugerat mai devreme printr-o serie de lumini strălucitoare şi sunete ca de furtună.

Când fratele mi-e dus în Elizeu?
O fi avut noroc să scape, credeţi?[16]

Trebuie să-mi aduc aminte mie însemi că e chiar Katie femeia de pe scenă. Nu ratează nicio replică, prezenţa ei dominând sala chiar şi atunci când nu vorbeşte. Aş vrea *s*ă mă uit numai la ea, dar sunt absorbită de poveste, de ceilalţi actori care-şi aruncă replicile unul altuia de parcă s-ar duela – câştigător fiind cel care are ultimul cuvânt. Mă surprind râzând, apoi emoţionată până la lacrimi.

Mi-aş fi făcut la poarta casei tale
Colibă de răchită, aşteptând?[17]

Vocea ei răsună în toată sala pătrunsă de linişte şi-mi dau seama că-mi ţin respiraţia. Am mai văzut-o pe Katie în piesele de teatru de la şcoală, sau exersând pentru audiţii, cântând în tabere la concursurile de talente. Dar de data asta e diferit. Mi s-a tăiat respiraţia.

Şi tot ce mişcă pe pământ şi-n aer
Nu ţi-ar fi dat răgaz ca să mă uiţi.[18]

Îl strâng pe Simon de mână şi mă uit în stânga mea,

---

[15] *A douăsprezecea noapte* – Shakespeare, *Opere complete,* vol. V, traducere Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, 1986, p. 225. (N.t.).
[16] Ibidem, p. 226.
[17] Ibidem, p. 239.
[18] Ibidem, p. 239.

unde Matt e gata să explodeze de mândrie. Mă întreb dacă şi el o vede cu aceiași ochi ca mine. *E aproape un adult,* spun adesea când le vorbesc oamenilor despre Katie, dar acum îmi dau seama că nu e *aproape.* E femeie în toată firea. Chiar dacă face alegeri bune sau greşite în viaţă, sunt deciziile ei.

Aplaudăm frenetic când Isaac apare pe scenă şi spune: *Aici o să fie pauză,* râdem atunci când e cazul şi păstrăm liniştea înţelegători când băiatul de la lumini încurcă butoanele şi-i lasă pe Olivia şi Sebastian în întuneric total. Când piesa se apropie de final, abia aştept să mă ridic de pe scaun şi să merg s-o găsesc pe Katie. Mă întreb dacă Isaac ne va duce în culise, dar Katie apare pe scenă şi sare în public să ni se alăture. Facem cerc în jurul ei şi chiar şi Justin îi spune că s-a descurcat „binişor”.

— Ai fost uimitoare... – îmi dau seama că am lacrimi în ochi şi clipesc ca să le înlătur, râzând şi plângând în acelaşi timp.

O ţin de amândouă mâinile.

— Ai fost uimitoare! îi spun din nou.

Mă îmbrăţişează şi simt mirosul de farduri şi de pudră.

— Nu mă mai baţi la cap cu acel curs de secretariat? spune ea.

Mă necăjeşte, dar îi dau drumul la mâini şi-mi fac palmele căuş în jurul feţei ei. Ochii îi strălucesc şi nu a fost niciodată mai frumoasă. Şterg cu degetul mare o dâră de machiaj care s-a întins.

— Nu, dacă nu este ceea ce-ţi doreşti şi tu să faci.

Văd că e surprinsă, dar acum nu este momentul cel mai potrivit să vorbim despre asta. Mă dau la o parte şi le fac loc şi celorlalţi să-i spună ce grozavă a fost, scăldaţi în succesul reflectat de ea. Cu colţul ochiului îl văd pe Isaac uitându-se la ea. Îmi surprinde privirea şi se apropie.

— Nu-i aşa c-a fost grozavă? îl întreb.

Isaac dă uşor din cap şi, de parcă ar fi simţit privirea lui, Katie se uită la noi şi zâmbeşte.

— Vedeta spectacolului, spune el.

25.

Centrul de monitorizare CCTV al metroului londonez mirosea încă a mochete noi şi a vopsea proaspătă. Douăzeci de monitoare fixate pe perete dădeau spre rândurile de birouri, în spatele cărora trei operatori mişcau cu uşurinţă camerele, folosind joystick-uri şi tastaturi de computer. Într-un colţ, o uşă dădea înspre camera de montaj, unde înregistrările erau editate, pentru a li se îmbunătăţi calitatea imaginii, şi apoi trimise către birourile investigatorilor. Kelly semnă în registru şi se îndreptă spre locul în care stătea Craig, pe partea opusă a încăperii, cu un ochi la o zonă din staţia Kings’ Cross, monitorizată de către unul dintre ceilalţi operatori.

— Trece pe lângă Boots acum… aruncă ceva în coşul de gunoi de sub ceas. Hanorac verde cu glugă, pantaloni de trening Adidas, tenişi albi.

Un ofiţer în uniformă apăru în cadru, apropiindu-se de bărbatul în trening, care era acum în dreptul magazinului de accesorii Claire’s. Peste tot în jurul lor erau oameni cu valize, serviete, sacoşe de cumpărături. Se uitau la ecranul uriaş de deasupra capetelor lor, aşteptând date despre peroane, orarul trenurilor, întârzieri. Fără să aibă vreo idee despre infracţiunile care aveau loc în jurul lor în fiecare zi.

— Bună, Kelly, cum se poartă cei de la Metropolitană cu tine?

Kelly îl plăcea pe Craig. Avea puţin peste douăzeci de ani şi îşi dorise la nebunie să se alăture poliţiei. Înregistra ca un burete tot ce spuneau ceilalţi ofiţeri şi avea instincte mai bune decât jumătate dintre poliţiştii cu care lucrase Kelly, dar proba sportivă se dovedise un pic prea dificilă pentru el.

— E grozav, îmi place foarte mult. Cum merge antrenamentul?

Craig luă un aer mândru. Se bătu pe burta deloc de neglijat.

— Două kilograme săptămâna asta. Slimming World[19].
— Bravo ţie! Mă poţi ajuta să găsesc pe cineva?

A fost uşor să-l localizeze pe Luke Friedland pe camerele de supraveghere; datele pe care le primise de la Zoe Walker se potriviră perfect. Peronul de la Whitechapel era prea aglomerat pentru ca poliţista s-o identifice pe Zoe, dar după sosirea trenului, care luă cu el mulţimea de oameni, camera de supraveghere o arătă stând lângă un bărbat înalt.

Luke Friedland.

Presupunând că acela era numele lui real.

Dacă nu ar fi ştiut contextul, Kelly ar fi putut să-i ia drept un cuplu. Părea că se simt bine unul în compania celuilalt, Friedland atingând-o uşor pe Zoe pe braţ când îşi luă la revedere.

— Mai pune o dată înregistrarea, te rog, îi spuse lui Craig.

O îmbulzeală în mulţime, ca un val pe un stadion de fotbal, indică un fel de eveniment care se petrecu cam când se apropia trenul în staţie, dar fu repede înlocuit de valul de navetişti care se urcau în vagoane. Camera era prea departe ca să se vadă cu certitudine ce-o făcuse pe Zoe să se împiedice.

Telefonul lui Kelly vibră pe birou. Se uită şi văzu un mesaj de la Lexi; întoarse telefonul cu faţa-n jos, ca să-l poată ignora. Lexi n-avea decât să-i lase un alt mesaj în căsuţa vocală – Kelly nu voia să vorbească cu ea.

Nu înţelegi, fusese ultimul mesaj de la sora ei.

Aşa era, nu înţelegea. Ce rost mai avea meseria pe care o făceau ea şi colegii ei? Sau ce rost mai aveau cei de la parchete, sistemul judiciar, penitenciarele? Ce rost mai avea să te lupţi pentru dreptate dacă victimele – oameni ca Lexi – nu puteau fi deranjate să treacă prin procedurile necesare?

---

[19] Cea mai cunoscută organizaţie pentru pierderea în greutate din Marea Britanie, care oferă programe de gestionare a greutaţii bazat pe stilul de viaţă.

Îi spuse lui Craig a doua dată şi orele. Marţi, 24 noiembrie, pe la 18:30. Cea de-a doua întâlnire a lui Zoe cu Friedland; când o însoţise de la metroul ajuns în staţia Crystal Palace până la ieşire şi apoi o invitase să bea ceva. Oare mai descărcase şi alte profiluri de pe site? Încercase aceeaşi abordare şi cu ele? Andrew Robinson părea încrezător că echipa de Investigaţii Infracţiuni Cibernetice avea să identifice bărbatul din spatele site-ului, dar când urma să se întâmple asta? Între timp, Kelly trata cazul în acelaşi fel în care ar fi făcut cu o reţea de traficanţi de droguri; de jos în sus. Gordon Tillman refuzase să răspundă la întrebări, dar poate că Luke Friedland avea să fie mai vorbăreţ.

— Ăsta e?

Craig apăsă butonul de pauză şi Kelly dădu din cap.

Mergeau spre barierele de control al biletelor; Kelly recunoscu geaca impermeabilă roşie a lui Zoe şi paltonul elegant pe care îl purta Friedland şi în imaginile anterioare. Exact aşa cum spusese Zoe în declaraţia ei, când se apropiară de barieră, Friedland aşteptă, lăsând-o pe Zoe să treacă prima.

Kelly zâmbi când bărbatul îşi trecu cardul Oyster prin scanner.

— Te-am prins, murmură ea, notându-şi ora exactă de pe ecran.

Ridică telefonul şi formă un număr din memorie.

— Salut, Brian, ce mai faci?

— La fel, nimic nou, ştii cum e, spuse Brian vesel. Cum merge transferul?

— Îmi place la nebunie.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Marţi, 24 noiembrie, Crystal Palace, a doua barieră de la stânga, 18:37. Dacă te ajută, în sistem ar trebui să apară o Zoe Walker care trece chiar înainte.

— Stai o secundă.

Kelly auzi ţăcănitul tastelor lui Brian. Cânta în barbă, iar Kelly recunoscu acelaşi refren pe care Brian îl intona de când îl ştia ea. Brian îşi făcuse cei treizeci de ani de

serviciu, se pensionase, apoi se întorsese a doua zi la o slujbă nouă la metroul londonez.

— M-aş plictisi acasă, îi spusese el lui Kelly când îl întrebase de ce nu se bucura de anii de pensie.

După treizeci de ani în care lucrase în Londra, nu era nimic ce Brian să nu ştie despre oraş; când se va pensiona, în cele din urmă, avea să fie greu de înlocuit.

— Ai vreo idee pe cine cauţi, Kelly?

— În mod cert un bărbat, spuse ea, posibil un Luke Friedland.

Urmă o altă pauză, apoi Brian îşi drese glasul; un sunet gutural, flegmatic, alimentat de cafea şi de ţigările Benson & Hedges.

— Nu are prea multă imaginaţie, tipul ăsta al tău. Cardul lui Oyster e înregistrat pe numele Luke Harris. Vrei să ghiceşti pe ce stradă stă?

— Pe strada Friedland?

— Te-ai prins.

Îl aşteptau deja când ajunse acasă de la serviciu, şi coborâră din maşină când el se opri să introducă codul de acces de la intrare.

— Putem sta puţin de vorbă? întrebă Kelly, arătându-i legitimaţia şi uitându-se la el cu atenţie.

Îşi imagina oare, sau se putea citi o umbră de panică în privirea lui?

— Despre ce?

— Putem urca?

— Nu e cel mai bun moment; am multă treabă în seara asta. Poate îmi lăsaţi un număr de telefon…

— Putem să mergem la secţie dacă preferaţi, spuse Nick, mutându-se din spatele lui Kelly lângă ea.

Harris se uită de la unul la celălalt.

— Mai bine intraţi.

Luke Harris locuia într-un penthouse din districtul W1, cel mai înalt dintre cele şase etaje ale clădirii care în rest găzduia apartamente mai modeste. Coborâră din lift direct

într-un spaţiu deschis, cu suprafeţele albe ale unei bucătării rar folosite zărindu-se în stânga lor.

— Foarte frumos, spuse Nick, traversând camera de zi şi uitându-se pe geam spre oraş.

În dreapta, turnul BT domina vecinătatea, iar în depărtare Kelly văzu turnul Shard & Heron. În centrul încăperii, două canapele cu perne moi erau aşezate faţă în faţă, separate de o măsuţă de cafea din sticlă de dimensiuni considerabile; pe ea se găseau o mulţime de cărţi de călătorie, cu coperte lucioase.

— Aţi citit toate astea?

Harris era agitat, pipăindu-şi cravata şi uitându-se mai întâi la Kelly, apoi la Nick.

— Despre ce este vorba?

— Numele Zoe Walker vă spune ceva?

— Mă tem că nu.

— Aţi invitat-o să beţi ceva săptămâna trecută în faţa staţiei de metrou Crystal Palace.

— Ah, da, desigur, Zoe. M-a refuzat.

Kelly sesiză în vocea lui o urmă de indignare, care nu se potrivea cu ridicarea nepăsătoare din umeri pe care o avuse Friedland.

— E ceva neobişnuit ca o femeie să reziste farmecelor dumneavoastră? spuse Kelly pe un ton sarcastic.

Harris avu curtoazia să roşească uşor.

— Deloc. Doar că lucrurile păreau să meargă destul de bine, cel puţin aşa am crezut, în scurtul timp pe care l-am petrecut împreună. Şi, chiar dacă era o femeie atrăgătoare, trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani, aşa că… se justifică el sub privirea dispreţuitoare a lui Kelly.

— Şi aţi crezut că ar fi trebuit să fie un pic mai recunoscătoare?

Harris nu răspunse.

— Cum aţi cunoscut-o pe Zoe Walker?

Nick se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre mijlocul încăperii. Harris nu o invitase pe Kelly să ia loc, iar el rămăsese în picioare, aşa că femeia făcuse la fel. Dar

inspectorul nu avea astfel de rezerve. Se lăsă greoi pe canapea, iar perna se umflă de-o parte şi de cealaltă a lui. Kelly îl urmă. Ezitant, de parcă până atunci sperase că poliţiştii nu vor sta prea mult, Harris se aşeză în faţa lor.

— Am intrat în vorbă la metrou, luni. Apoi ne-am întâlnit din nou şi a părut că se leagă lucrurile.

Ridică din nou din umeri, dar era ceva forţat în atitudinea lui.

— Nu e o crimă să inviţi pe cineva în oraş, nu?

— V-aţi întâlnit la metrou? întrebă Kelly.

— Da.

— Absolut întâmplător?

Harris făcu o pauză.

— Da. Uitaţi, chestia asta e complet absurdă. Am de lucru, aşa că, dacă nu vă supăraţi…

Dădu să se ridice.

— Şi nu aţi cumpărat datele traseului ei de pe un site numit gasesteperecheapotrivita.com?

Kelly vorbi pe un ton relaxat, amuzându-se de expresia de pe faţa lui Harris, care oscila între şoc şi groază. Bărbatul se aşeză din nou, iar Kelly aşteptă ca el să spună ceva.

Pauza păru să ţină o veşnicie.

— Mă arestaţi?

— Ar trebui?

Kelly lăsă tăcerea să răspundă pentru ea. Comisese bărbatul vreo infracţiune? Nu era nimic ilegal în faptul c-o invitase pe Zoe Walker să bea ceva împreună, dar dacă o urmărise…

Gordon Tillman fusese acuzat de viol, închis şi adus în faţa unei curţi cu magistraţi sâmbătă dimineaţă. La sfatul avocatului său, Tillman alesese să nu comenteze la nicio întrebare care îi fusese adresată, în ciuda faptului că poliţista îi dăduse de înţeles că asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

— Cine e în spatele site-ului, Gordon? îl întrebase Kelly din nou. Curtea va fi mai îngăduitoare dacă ne ajuţi.

Tillman se uitase la avocatul lui, care se grăbi să

răspundă în numele clientului său.

— Asta e o promisiune îndrăzneaţă, agent Swift, şi una pe care nu aveţi libertatea s-o faceţi. L-am sfătuit pe clientul meu să nu mai declare nimic.

La proces, avocatul încercase vag să obţină o eliberare pe cauţiune, pe baza faptului că Gordon nu avea cazier şi ocupa un rol important în comunitate, invocând impactul pe care absenţa lui urma să-l aibă asupra carierei sale; dar viteza cu care magistratul respinsese cererea sugera că se hotărâse în privinţa asta cu ceva timp înainte.

Nu reuşiseră să obţină nicio informaţie de la Tillman, dar poate că aveau mai mult succes cu Luke Harris. Mizele erau mai mici; nu exista nicio acuzaţie de viol, nici uniforma de deţinut, nici timpul petrecut după gratii. Erau nevoiţi să acţioneze cu prudenţă.

— Pagina de web, reveni Kelly.

Luke se aplecă cu coatele pe genunchi şi-şi prinse capul în palmele cu degetele răsfirate.

— M-am înregistrat acum câteva săptămâni, mormăi el cu ochii în covorul gros de sub măsuţa de cafea. Cineva de la serviciu mi-a spus despre asta. Profilul lui Zoe este primul pe care l-am descărcat.

Puţin probabil, îşi spuse Kelly, dar hotărî să nu zică nimic.

— Şi de ce nu ne-aţi spus de la bun început când v-am întrebat?

Harris ridică privirea.

— E secret, din câte am înţeles. Membrii sunt încurajaţi să păstreze discreţia.

— De către cine? întrebă Nick. Cine se ocupă de site, Luke?

— Nu ştiu, răspunse bărbatul şi-l privi. Chiar nu ştiu. E ca şi cum m-aţi întreba cine deţine Wikipedia sau Google Earth. E doar un site pe care-l folosesc, habar n-am cine l-a creat.

— Cum ai aflat despre el?

— V-am zis, mi-a spus cineva de la serviciu.

— Cine?

— Nu-mi aduc aminte.

Luke devenea din ce în ce mai agitat, cu fiecare întrebare pe care Nick i-o adresa.

— Încearcă.

Îşi frecă fruntea.

— Eram mai mulţi care stăteam de vorbă după program, la pub. Câţiva dintre băieţi fuseseră la un club de striptease în weekend şi se tot glumea pe seama asta. Ştiţi cum stau lucrurile când se adună mai mulţi bărbaţi la un loc.

Remarca fusese îndreptată către Nick, care nu avu însă nicio reacţie.

— Cineva a pomenit de site. Am înţeles că am nevoie de o parolă ca să deschid un cont şi că era ascunsă în numărul de telefon din anunţul de pe ultima pagină a ziarului *London Gazette.* Un fel de cod secret, doar pentru cunoscători. N-am vrut să mă uit, dar eram curios şi… ezită, uitându-se pe rând la cei doi poliţişti. Nu făceam nimic greşit.

— Cred că mai bine ne laşi pe noi să hotărâm asta, spuse Nick. Aşadar, ai descărcat profilul lui Zoe Walker, apoi ai urmărit-o.

— Nu am urmărit-o! Nu sunt un hărţuitor. Am făcut doar în aşa fel încât să mă întâlnesc cu ea, nimic mai mult. Uitaţi, toate astea – arătă cu braţul în jurul lui, cuprinzând apartamentul – sunt grozave, dar am muncit din greu pentru ele. Sunt la birou şapte zile din şapte, în fiecare seară am conferinţe telefonice cu cei din State… nu am prea mult timp la dispoziţie ca să cunosc femei. Site-ul îmi dă o mână de ajutor, atâta tot.

O mână de ajutor, îşi spuse Kelly, uitându-se la Nick.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat pe peronul de la Whitechapel, prima oară când aţi vorbit cu Zoe Walker.

Din nou privirea aceea încurcată a lui Harris; cu ochii îndreptaţi spre stânga.

— La ce vă referiţi?

— Avem o declaraţie dată de Zoe, spuse Kelly, riscând un pic. Ne-a povestit totul.

Harris închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise din nou, le evită privirile, holbându-se în schimb la un ghid ilustrat al Italiei care era în faţa lui pe măsuţa de cafea.

— Încercasem să intru-n vorbă cu ea în dimineaţa aia. Am găsit-o aşteptând trenul de suprafaţă, exact acolo unde profilul ei spunea că ar fi trebuit să fie. Am încercat să vorbesc cu ea, dar nu m-a băgat în seamă. M-am gândit că, dacă o ajutam cu ceva, asta ar fi spart gheaţa; m-am gândit să-i ofer locul în vagon, sau s-o ajut cu sacoşa de cumpărături, sau ceva de genul ăsta. Dar nu s-a ivit nicio ocazie. Apoi, m-am trezit în spatele ei în staţia Whitechapel şi stătea foarte aproape de marginea peronului şi...

Se opri, cu ochii fixaţi pe cartea din faţa lui.

— Continuaţi.

— Am împins-o.

Fără să vrea, Kelly trase zgomotos aer în piept. Lângă ea, îl simţi pe Nick ridicându-se. Obţinuseră atât de mult cu o abordare atât de delicată.

— Am tras-o imediat înapoi. Nu a fost niciodată cu adevărat în pericol. Femeilor le place să fie salvate, nu-i aşa?

Kelly îşi înghiţi răspunsul instinctiv. Se uită la Nick, care dădu din cap. Kelly se ridică.

— Luke Harris, sunteţi arestat pentru suspiciunea de tentativă de omor asupra lui Zoe Walker. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic, dar s-ar putea să dăuneze apărării dumneavoastră ulterioare dacă omiteţi să menţionaţi, atunci când veţi fi interogat, ceva ce veţi dori să invocaţi mai târziu în faţa instanţei.

26.

Kelly Swift mă sună luni dimineaţă.

— L-am arestat pe bărbatul cu care ai stat la vorbă la Whitechapel.

— Luke Friedland?

— De fapt, îl cheamă Luke Harris.

Face o pauză suficient de lungă cât să mă întreb de ce m-a minţit în legătură cu numele lui. Răspunsul vine imediat.

— A recunoscut că te-a împins; l-am arestat pentru tentativă de omor.

Mă bucur că stau jos deja, pentru că simt cum mă ia ameţeala. Mă întind după telecomandă şi opresc sonorul televizorului. Justin se întoarce să se uite la mine, gata să-mi reproşeze gestul, dar când vede ce figură am făcut, cuvintele îi îngheaţă pe buze. Se uită la Simon şi face un semn cu capul spre mine.

— Tentativă de omor? reuşesc eu să bâigui.

Justin face ochii mari. Simon întinde o mână şi atinge singura parte a corpului meu la care ajunge: picioarele mele, pe care le ţin strânse între noi pe canapea. La televizor, un băieţel de nouă ani cu femurul fracturat este dus în mare viteză pe coridorul de la urgenţe în documentarul *24 Hours in A&E.*

— Nu cred c-o să ţină, spune Kelly Swift. Ca să-l putem pune sub acuzare va trebui să dovedim intenţia de a ucide – simt cum mi se taie respiraţia, iar ea se grăbeşte să încheie ce are de zis –, iar el pretinde că nu asta a făcut.

— Şi îl crezi?

Tentativă de omor. *Tentativă de omor.* Termenul îmi răsună în minte. Dacă aş fi acceptat să bem ceva împreună, m-ar fi omorât?

— Da, Zoe, îl cred. Nu e prima oară când a folosit tehnica asta ca să abordeze o femeie. El… ei bine… el s-a gândit că ai fi fost mai uşor de convins să ieşi cu el dacă ai fi crezut că ţi-a salvat viaţa.

Nu-mi găsesc cuvintele să exprim cât de revoltată sunt că cineva poate gândi în felul acesta. Îmi trag picioarele de sub mine, îndepărtând mâna lui Simon de pe glezna mea. Nu vreau să mă atingă nimeni în clipa asta.

— Şi ce-o să se întâmple cu el?

Kelly Swift oftă.

— Îmi pare rău să spun, dar probabil că mai nimic. O să trimitem dosarul la Parchet să se uite peste el şi va fi eliberat pe cauţiune cu condiţia să nu ia legătura cu tine, dar părerea mea este că nu va fi pus sub acuzare.

Face o pauză.

— N-ar trebui să-ţi spun asta, dar l-am arestat ca să-l scuturăm puţin. Să vedem dacă putem afla ceva informaţii de la el care să ne poată ajuta să identificăm creierul din spatele poveştii.

— Şi aţi reuşit?

Ştiu răspunsul dinainte să-l primesc.

— Nu. Îmi pare rău.

Ţin telefonul la ureche chiar şi după ce se încheie convorbirea, încercând să amân momentul în care va trebui să le explic partenerului şi fiului meu că în nordul Londrei este un bărbat arestat pentru că a încercat să mă împingă în faţa trenului.

Când le spun asta, Justin reacţionează imediat, în timp ce Simon pare stupefiat, incapabil să înţeleagă ce i-am zis.

— A crezut că o să ieşi cu el dacă te împingea în faţa trenului?

— Sindromul cavalerului pe-un cal alb, aşa l-a numit Kelly Swift, murmur eu.

Mă simt complet confuză, de parcă toate astea i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Şi-adică se iau de puştii de pe stradă că pierd vremea aiurea, dar nu pot pune sub acuzare pe cineva care chiar a recunoscut că a încercat să omoare o altă persoană? Nişte porci.

— Justin, te rog! Sunt legaţi de mâini şi de picioare.

— Aşa şi trebuie. Şi ar mai trebui după aia să fie aruncaţi direct pe fundul Tamisei.

Pleacă din cameră şi aud cum păşeşte apăsat pe scară. Simon pare în continuare pierdut.

— Dar nu ai ieşit cu el, nu?

— Nu!

Îl iau de mână.

— E evident că tipul e nebun.

— Dar dacă încearcă din nou?

— Nu va face asta. Poliţia n-o să-i permită.

Spun asta mai hotărât decât cred în sinea mea, de fapt. Pentru că nu ştiu cum ar putea să-l împiedice. Şi chiar dacă-l opresc pe Luke Friedland – Harris, îmi amintesc – oare câţi alţi bărbaţi au mai descărcat detaliile traseului meu? Câţi mă mai aşteaptă pe peronul dintr-o staţie de metrou?

— Mâine vin cu tine la serviciu.

— Trebuie să fii la Olympia la nouă jumate.

Simon are un interviu de angajare la o revistă de afaceri. E în mod evident super calificat pentru ceea ce până şi eu înţeleg că nu poate fi mai mult de un post de jurnalist junior, dar la urma urmei e un serviciu.

— O să anulez interviul.

— Nu poţi să-l anulezi. O să mă descurc. O să te sun la Whitechapel înainte să iau metroul şi încă o dată, imediat ce ies. Te rog, nu anula interviul.

Nu pare prea convins şi, chiar dacă mă detest că fac asta, răsucesc un pic cuţitul în rană.

— Ai nevoie de slujba asta. Avem nevoie de bani.

A doua zi dimineaţă ne îndreptăm împreună spre staţia de metrou. Arunc o monedă în cutia chitarei lui Megan, apoi îl iau pe Simon de mână. Insistă să mă vadă urcată în tren înainte să pornească spre Clapham şi-l văd cum se uită de jur împrejurul nostru pe peron.

— Ce cauţi?

— Pe ei, spune el sumbru. Bărbaţii.

Peste tot în jurul nostru sunt bărbaţi în costume închise la culoare, ca nişte piese împrăştiate de domino. Niciunul dintre ei nu se uită la mine şi mă întreb dacă asta se

întâmplă pentru că este şi Simon cu mine. Desigur, de îndată ce ne despărţim şi sunt din nou singură în metrou, îmi atrage atenţia unul dintre bărbaţii în costum care stă vizavi de mine. Mă priveşte. Îl surprind şi se uită în altă parte, dar câteva secunde mai târziu îmi dau seama că e din nou cu ochii pe mine.

— Pot să vă ajut cu ceva? spun eu cu voce tare.

Femeia de lângă mine se foieşte pe scaunul ei, strângându-şi fusta în aşa fel încât să nu mă mai atingă. Bărbatul se înroşeşte puternic şi se uită în jos, la picioare. Două fete de la capătul vagonului chicotesc între ele. M-am transformat într-una din femeile acelea nebune din metrou; genul pe care te străduieşti din răsputeri să-l eviţi. Bărbatul coboară la următoarea staţie şi nu se mai uită deloc la mine.

La serviciu mi-e din ce în ce mai greu să mă concentrez. Încep să aduc la zi site-ul Hallow & Reed, dar îmi dau seama că am înregistrat aceeaşi proprietate de trei ori. La cinci, Graham iese din biroul lui. Se aşază pe scaunul de vizavi de biroul meu, unde stau de obicei clienţii când aşteaptă detalii despre diverse proprietăţi. Fără să spună nimic, îmi întinde o copie a unui document pe care l-am pregătit azi-dimineaţă.

> Aceste spaţii pentru birouri, de categorie superioară, sunt dotate cu săli de conferinţe, internet de mare viteză şi o recepţie cu personal specializat.

Mă uit la hârtie, dar nu văd care-i problema.

— La 900 de lire pe luna calendaristică?

— La naiba, am ratat un zero. Îmi pare rău.

Dau să mă înregistrez pe site, să-mi corectez greşeala, dar Graham mă opreşte.

— Nu e singura greşeală pe care ai făcut-o astăzi, Zoe. Şi ieri a fost la fel de rău.

— A fost o lună grea, eu…

— Cât despre seara trecută, cu faza din maşină – sunt sigur că nu trebuie să-ţi mai spun că am considerat reacţia ta extrem de iraţională, ca să nu mai spun cât de jignitoare.

Mă înroşesc.

— Am interpretat greşit lucrurile, atâta tot. M-am trezit şi era întuneric şi…

— Să nu mai discutăm despre asta.

Graham pare aproape la fel de jenat pe cât mă simt eu.

— Uite, îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să vii aici dacă mintea ta e cu totul în altă parte, nu la serviciu.

Mă uit la el complet uimită. Nu mă poate concedia.

Nu acum, când nici Simon nu are un serviciu.

Graham nu mă priveşte în ochi.

— Cred că ar trebui să-ţi iei câteva zile libere.

— Dar sunt bine, serios, doar…

— O să pun totul pe seama stresului, spune el.

Mă întreb dacă am înţeles greşit.

— Nu mă dai afară?

— Ar trebui? întreabă el în timp ce se ridică.

— Nu, doar că… mulţumesc. Chiar apreciez asta.

Se înroşeşte uşor, dar nu mai dă vreun alt semn legat de recunoştinţa mea. Văd o latură a lui Graham Hallow pe care nu am mai întrezărit-o până acum şi am impresia că şi pentru el e la fel de ciudat lucrul ăsta ca şi pentru mine. Desigur, câteva clipe mai târziu, problemele de serviciu iau locul simpatiei şi aduce un teanc de bonuri şi chitanţe din biroul lui, pe care le îndeasă într-un dosar.

— Poţi să lucrezi astea de-acasă. TVA-ul trebuie înregistrat separat; sună-mă dacă nu înţelegi ceva.

Îi mulţumesc din nou şi-mi iau lucrurile, îmi pun haina şi-mi trec bareta genţii de-a curmezişul pieptului înainte să pornesc pe jos spre staţia de metrou. Mă simt mai uşoară, ştiind că am măcar un lucru mai puţin pentru care să-mi fac griji.

Fac stânga de pe Walbrook Street pe Cannon Street, când am dintr-odată sentimentul acela.

Furnicături pe şira spinării; sentimentul că sunt urmărită.

Mă întorc, dar trotuarul este aglomerat; sunt oameni peste tot în jurul meu. Nimeni nu iese în evidenţă. Aştept la trecerea de pietoni şi rezist tentaţiei de a mă uita în urmă, chiar dacă simt cum ceafa îmi arde sub privirea unor ochi imaginari. Traversăm cu toţii, ca o turmă de oi, strânşi unii într-alţii, şi când ajungem pe partea cealaltă nu mă pot abţine să caut lupul dintre noi.

Nimeni nu mă bagă în seamă.

Cred că doar îmi imaginez lucruri, la fel cum am făcut şi dimineaţă cu bărbatul din tren. Tot aşa cum am presupus şi că băiatul cu pantofii sport alerga după mine, când adevărul era, de fapt, că probabil nici măcar nu mă observase. Povestea asta cu site-ul mă împinge la limită.

Trebuie să-mi revin.

Merg hotărâtă spre primul şir de trepte, cu mâna atingând uşor balustrada de metal, în pas cu ceilalţi oameni în costume. În jurul meu, oamenii îşi încheie convorbirile telefonice.

Tocmai am intrat la metrou.

S-ar putea să nu te mai aud în câteva clipe.

Te sun când mai am zece minute.

Îmi scot telefonul şi-i trimit un mesaj lui Simon. *Sunt în drum spre casă. Sunt bine.* Am ajuns la al doilea şir de trepte şi aproape de inima metroului. Aici, sunetul paşilor e diferit, mai puternic pe suprafeţele de ciment. Mi se ascut toate simţurile; pot să aud fiecare zgomot făcut de fiecare pereche de pantofi care păşeşte în spatele meu. Nişte tocuri, din ce în ce mai zgomotoase pe măsură ce încearcă să mă depăşească. Sunetul înfundat al balerinilor. Sunetul de modă veche al flecurilor metalice pe suprafaţa betonată; un set de protecţii metalice montate pe talpa de piele a unor pantofi bărbăteşti. Trebuie să fie mai în vârstă ca mine, îmi spun, încercând să-mi imaginez cum arată, ca să-mi mut gândurile în altă parte. Un costum făcut pe comandă; la fel şi pantofii. Păr grizonant. Butoni scumpi. Nu mă urmăreşte, pur şi simplu se îndreaptă spre casă, la

soţia şi câinele său şi la căsuţa lor din Cotswolds.

Mâncărimea de pe ceafă persistă. Îmi scot cardul Oyster, dar în dreptul barierelor de control al biletelor mă dau la o parte, rămânând lângă un zid cu harta metroului. Barierele impun mulţimilor de navetişti să meargă mai încet, aliniindu-se şi bătând practic pasul pe loc, incapabili parcă să se oprească. Din când în când, cursul firesc este întrerupt de câte cineva care nu ştie regulile, care nu are biletul în mână şi scotoceşte prin buzunare sau încearcă se dea de el în geantă. Se aud sunete nemulţumite din partea celor care aşteaptă până când biletul îşi face în cele din urmă apariţia şi întreg şirul o ia din nou din loc. Nimeni nu mă bagă în seamă. *E totul în mintea ta,* îmi spun, repetând cuvintele în speranţa că şi trupul meu va crede ce îi spune capul.

— Scuze, aş putea să…?

Mă dau deoparte şi fac loc unei femei cu un cărucior pentru copii să se uite la harta metroului din spatele meu. Trebuie să mă duc acasă. Îmi scanez cardul Oyster şi trec printre bariere mergând apoi parcă pe pilot automat spre peronul de pe linia District. O iau spre capătul peronului, acolo unde ştiu că se vor deschide uşile primului vagon, apoi îmi aduc aminte de sfatul pe care mi l-a dat Kelly Swift: *Schimbă-ţi locul. Nu face ceea ce faci de obicei.* Mă răsucesc pe călcâie dintr-odată şi mă întorc de unde am plecat. Când fac asta, observ ceva rapid cu coada ochiului. Nu ceva, pe cineva. Cineva care se ascunde? Care nu vrea să fie văzut? Mă uit la feţele celor din jurul meu. Nu recunosc pe nimeni, dar ceva ce am văzut îmi pare familiar. Se poate să fie Luke Friedland? *Luke Harris,* îmi spun din nou. Eliberat pe cauţiune, dar ignorând interdicţia de a se apropia de mine.

Simt cum mi se accelerează respiraţia şi încerc să expir cu buzele întredeschise şi rotunjite ca să mă calmez. Chiar dacă ar fi Luke Harris, ce ar putea să facă pe un peron aglomerat? Cu toate astea, fac un pas în spate îndepărtându-mă de marginea peronului când se apropie trenul.

În vagonul cu numărul 5 este un loc liber, dar refuz invitaţia de a-l ocupa. Mă trag mai în spate, de unde pot vedea întreg vagonul. Mai sunt câteva locuri libere ici-colo, dar vreo doisprezece oameni sau chiar mai bine aleg să stea în picioare, la fel ca mine. Observ un bărbat de vizavi. Poartă palton şi pălărie, dar vederea îmi este obstrucţionată şi nu pot să-l văd prea bine. Simt din nou cum mă cuprinde sentimentul acela neliniştitor; senzaţia a ceva familiar, dar care nu mă face să mă simt tocmai în largul meu. Îmi scot din geantă cheile de la casă. Portcheiul este un Z de lemn pe care l-a făcut Justin la şcoală. Îl strâng bine în pumn şi caut cheia de la yală până când o simt între degete; am un fel de armă albă în pumnul strâns pe care îl bag în buzunar.

La Whitechapel nu mai zăbovesc deloc. Aştept lângă uşă oprirea trenului şi apăs nerăbdătoare butonul care deschide uşa cu mult înainte să se aprindă semnalul luminos. Alerg de parcă aş fi pe punctul de a pierde legătura, strecurându-mă printre oameni cărora nu le pasă, câtă vreme nu-i fac şi pe ei să întârzie. Ascult sunetul paşilor care aleargă, dar îi aud doar pe-ai mei, sincronizaţi cu fiecare gură de aer întretăiată de efort.

Ajung pe peron chiar când soseşte trenul meu şi sar imediat în vagon. Respir mai calm. Sunt doar câţiva oameni în vagonul acesta şi nimic din înfăţişarea lor nu mă nelinişteşte. Două fete cu multe plase de cumpărături; un bărbat care cară un televizor într-o sacoşă veche de la IKEA; o femeie în jur de douăzeci de ani, adâncită în iPhone-ul ei. Când ajungem la Crystal Palace, dau drumul cheilor pe care le-am ţinut în pumnul strâns în buzunar, iar tensiunea din pieptul meu se disipează uşor.

Reapare însă în clipa în care păşesc pe peron, şi de data asta nu mă înşel. Cineva mă urmăreşte. Vine după mine. Pe măsură ce mă îndrept spre ieşire ştiu – pur şi simplu *ştiu* – că cineva a coborât din vagonul următor şi merge acum în spatele meu. Nu mă întorc. Nu pot. Găsesc cheile în buzunar şi le răsucesc între degete. Merg mai repede şi apoi renunţ să mă mai prefac şi fug ca şi cum viaţa mea ar

depinde de asta. Pentru că în clipa asta cred că aşa stau lucrurile. Respir cu greu, fiecare gură de aer însemnând o durere ascuţită în pieptul meu. Aud paşi în urma mea; aleargă şi ei. Talpă din piele pe ciment. Apăsat şi repede.

Mă lovesc de un cuplu care-şi spune la revedere şi aud în urma mea strigăte revoltate. Acum pot să văd deja ieşirea; un cer întunecat încadrat de forma pătrată a staţiei de metrou. Alerg mai repede şi mă întreb cum de nu ţipă nimeni – cum de nimeni nu face nimic – şi-mi dau seama că nici măcar eu nu ştiu dacă e ceva în neregulă.

O văd pe Megan în faţa mea. Se uită la mine, iar zâmbetul îi îngheaţă pe faţă. Alerg mai departe, cu capul aplecat şi braţele pe lângă corp. Megan nu mai cântă, îmi spune ceva, dar nu o aud. Nu mă opresc. Pur şi simplu alerg mai departe şi, în timp ce fac asta, îmi deschid geanta şi scotocesc în căutarea alarmei cu buton de panică pe care mi-au dat-o cei de la poliţie. Mă enervez pe mine că n-am ţinut-o în buzunar sau prinsă de hainele mele, aşa cum mi-a sugerat Kelly Swift. O găsesc şi apăs cele două butoane de pe laterale. Dacă funcţionează, alarma deja s-a conectat la telefonul meu, care sună acum la 999.

În spatele meu se aud strigăte. O lovitură şi un ţipăt şi agitaţia pe care o detectez mă face să mă întorc, pornită să alerg în continuare dacă va fi nevoie. Mai sigură pe mine, acum că ştiu – că sper – că cineva de la poliţie mă ascultă; că GPS-ul de pe alarma declanşată înseamnă că o maşină de poliţie este deja pe drum spre mine.

Însă ce văd mă face să mă opresc.

Megan stă lângă un bărbat cu palton şi pălărie. Cutia chitarei ei, de obicei lângă ea în capul scării, este acum sub bărbat, iar monedele s-au împrăştiat toate pe jos.

— Mi-ai pus piedică intenţionat! spune bărbatul şi eu încep să merg înapoi spre staţia de metrou.

— Eşti bine? îmi strigă Megan, dar eu nu-mi pot dezlipi ochii de la bărbatul de pe jos, care acum se ridică şi-şi scutură praful de pe genunchi.

— Tu! spun. Ce Dumnezeu cauţi tu aici?

Se pare că există cerere şi pentru femei mai mature. Au tot atâtea vizualizări cât şi cele tinere; profilurile lor sunt descărcate la fel de mult. Ca în orice afacere, e important să poţi satisface toate tendinţele; să te asiguri că oferi clienţilor tăi produsul potrivit.

Am devenit destul de repede obsedat de statistici. Uitându-mă ore în şir la cifrele de pe ecran ca să pot înţelege câţi oameni au intrat pe site, câţi clienţi au dat clic pe un anumit link, câţi au descărcat profiluri. Măsor popularitatea fiecărei femei de pe site şi nu am nicio ezitare când vine vorba să elimin vreuna care pare să nu trezească niciun interes. Până la urmă, fiecare dintre ele înseamnă nişte costuri; e nevoie de timp ca să le aduci profilurile la zi, să te asiguri că descrierile lor sunt corecte, că traseele lor nu s-au schimbat. Timpul înseamnă bani, se spune, iar fetele mele trebuie să-şi câştige locul în online.

Şi cele mai multe o fac. Gusturile nu se discută şi, până la urmă, iei ceea ce ţi se oferă. Clienţii mei nu vor mai găsi genul acesta de serviciu nicăieri, ceea ce înseamnă că nu-şi pot permite să fie prea pretenţioşi.

Veşti bune pentru tine, însă, nu crezi? Nu trebuie să te simţi lăsată pe dinafară. Tânără sau bătrână; grasă sau slabă; blondă sau brunetă… există cineva care să te vrea şi pe tine.

Cine ştie? Poate că e cineva care-ţi descarcă profilul chiar acum.

27.

— În regulă, toată lumea, atenţie la mine! începem şedinţa pentru Operaţiunea FURNISS; e marţi, 1 decembrie.

Parcă erau în filmul *Ziua cârtiţei,* îşi spuse Kelly. În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, acelaşi grup de oameni se aduna în aceeaşi încăpere. Mulţi din echipă aveau un aer obosit, dar energia lui Nick părea să nu se epuizeze niciodată. Trecuseră exact două săptămâni de când fusese descoperit cadavrul Taniei Beckett şi în tot acest timp el fusese mereu primul la birou în fiecare dimineaţă şi ultimul care pleca seara. Două săptămâni în care Operaţiunea FURNISS adunase deja trei crime, şase agresiuni de natură sexuală şi mai bine de douăsprezece plângeri de hărţuire, tentative de agresiuni şi incidente suspecte, toate legate de site-ul gasesteperecheapotrivita.com.

— Aceia dintre voi care au lucrat la cazul violului din Maidstone, aţi făcut o treabă bună! Tillman e un nenorocit şi graţie eforturilor voastre nu mai e în libertate.

Nick se uită după Kelly.

— Ce se mai aude cu ce am găsit pe computerul lui?

— Cei de la Infracţiuni Cibernetice spun că nu a făcut nicio încercare de a-şi ascunde urmele, spuse Kelly, uitându-se peste însemnările pe care le făcuse în conversaţia de mai devreme cu Andrew Robinson. A descărcat detaliile victimei şi şi le-a trimis prin e-mail; probabil ca să le aibă pe telefon, acolo unde le-am şi găsit.

— A mai cumpărat şi alte profiluri?

— Nu. Dar s-a uitat peste mai multe. Fişierele găsite ne indică faptul că s-a uitat la profilurile a cincisprezece femei, dar nu a mai cumpărat niciunul înainte de cel al lui Kathryn Whitworth.

— Prea scump?

— Nu cred că asta era o problemă pentru el. S-a înregistrat în septembrie ca membru Silver şi a plătit, fiţi

atenţi aici, cu un card al companiei.

— Drăguţ.

— Printre documentele şterse am găsit şi mesajul de întâmpinare, la fel cu cel pe care l-am primit şi noi când am înregistrat contul nostru fals, dar cu o parolă diferită. Se pare că setările de siguranţă pentru site sunt schimbate periodic; aşa cum ne-a spus Harris, numărul de telefon din reclama din ziar este codul pentru cea mai nouă parolă.

— Pe care ai fost destul de isteaţă s-o descifrezi, spuse Nick.

— Tillman e un tip comod, spuse Kelly, gândind cu voce tare. Merge cu maşina la serviciu, deci ar fi trebuit să facă un efort ca să găsească majoritatea femeilor de pe site. Cred că pur şi simplu a dat târcoale pe pagina de web, poate chiar excitându-se la vederea profilurilor femeilor. Când a văzut că profilul lui Kathryn Whitworth are ca punct de plecare zona Maidstone şi ştia că va merge acolo la o conferinţă, a profitat de ocazie.

— Pune-i numărul de înmatriculare în sistemul de căutare automată. Verifică dacă maşina lui a fost prin apropiere de Maidstone în zilele anterioare violului.

Kelly îşi notă şi sublinie ceea ce-i ceruse Nick, în timp ce inspectorul continuă şedinţa.

— În timpul analizei pe care cei de la Infracţiuni Cibernetice au făcut-o asupra computerului lui Tillman, au mai găsit şi o secţiune criptată pe hard drive-ul său, care conţine o sută şaizeci şi şapte de imagini indecente, din care marea majoritate intră sub incidenţa secţiunii 63 din documentul care reglementează posesia de imagini pornografice extreme. Tipul nu va scăpa prea curând.

Kelly şi-ar fi dorit s-o sune ea însăşi pe Kathryn Whithworth să-i spună că-l puseseră sub acuzare pe Tillman pentru viol şi că urma să fie acuzat şi de deţinerea de material pornografic nepermis, dar Lucinda o oprise.

— Lasă asta în seama celor din echipa de Investigaţii ale infracţiunilor de natură sexuală din Kent; ei sunt cei care ţin legătura cu ea.

— Dar ei nu ştiu nimic despre caz, o contrazisese Kelly,

în felul ăsta, îi pot răspunde la întrebări. O pot linişti.

Lucinda rămăsese fermă pe poziţii.

— Kelly, încetează să mai încerci să faci tu treaba tuturor. Cei din Kent o vor pune la curent pe victimă. Tu ai alte lucruri de făcut aici.

Chiar dacă detectivii de la Omucideri făceau adesea glume pe seama personalului civil, abilităţile şi experienţa Lucindei o făceau unul dintre cei mai respectaţi membri ai echipei. Kelly o aprecia şi ea foarte mult. Fu nevoită să se încreadă în faptul că, oricare ar fi fost persoana care o va pune pe Kathryn la curent cu noutăţile, avea să facă asta cu răbdare şi compasiune; avea în faţa ei un proces în instanţă de lungă durată şi nu va fi o experienţă prea plăcută.

Nick îi informa încă pe ceilalţi despre caz.

— Probabil că aţi aflat deja că ieri Kelly şi cu mine l-am arestat pe Luke Harris, un alt utilizator al site-ului. Iniţial, Harris a susţinut că profilul lui Zoe Walker a fost singurul pe care l-a descărcat, dar odată aflat în arest şi-a modificat declaraţia.

Îngrozit să fie reţinut pentru tentativă de omor, Luke Harris îşi schimbase complet atitudinea; a dezvăluit imediat parola tuturor conturilor sale şi a recunoscut că mai descărcase încă patru profiluri ale unor femei de pe site-ul gasesteperecheapotrivita.com. În fiecare dintre cazuri aplicase aceeaşi metodă a „cavalerului pe un cal alb” ca să spargă gheaţa, izolând fiecare femeie de siguranţa mulţimilor şi apoi intervenind ca să se asigure că nu păţise nimic. Tehnica nu-i adusese cine ştie ce succes; o ieşire la cafea în semn de recunoştinţă şi apoi o cină cu una dintre femei trecuseră aproape neobservate.

— Harris insistă că nu a făcut nimic greşit, le spuse Nick celor din echipă. Pretinde că nu a avut niciodată de gând să le facă rău femeilor pe care le-a urmărit şi că scopul lui a fost pur şi simplu să înceapă o relaţie.

— Şi de ce nu a folosit un site de întâlniri clasic, ca noi, ceilalţi? a strigat cineva.

Nick a aşteptat să se stingă râsetele celor din încăpere.

— Pentru că, se pare, genul acesta de site-uri „duhnesc a disperare”, spuse Nick, repetând cuvintele pe care le rostise Harris. Luke Harris preferă ceea ce el numeşte „fiorul căutării”. Am impresia că de-acum încolo o să se înfioare mai puţin în varianta asta.

Lui Kelly îi sună telefonul. Se uită la ecran, aşteptându-se să vadă numele surorii sale, dar cea care o suna era Cathy Tanning.

— Un martor, îi spuse ea lui Nick, ridicând telefonul în semn de explicaţie. Scuze!

Răspunse, ieşind din sala de şedinţe şi îndreptându-se spre biroul ei.

— Buna, Cathy, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Te-am sunat să-ţi spun că nu mai stau în Epping.

— Te-ai mutat? Aşa, dintr-odată?

— Nu chiar. De ceva vreme mă tot bătea gândul să plec din Londra. Apoi a apărut postul ăsta, şi e în Romford, deci nu chiar la un milion de kilometri depărtare. Nu mă puteam linişti deloc când eram în casă, chiar şi după ce am schimbat încuietorile.

— Când te muţi?

— Deja am plecat. Ar fi trebuit să dau un preaviz de o lună, dar proprietarul vrea să renoveze şi să scoată casa la vânzare, aşa că m-a lăsat să plec mai devreme. Până la urmă, a fost bine pentru toată lumea.

— Mă bucur.

— De fapt, ăsta nu e singurul motiv pentru care te sun, spuse Cathy, apoi ezită. Vreau să-mi retrag declaraţia.

— Ţi-a făcut cineva probleme? Ai avut necazuri din cauza articolului din *Metro?* Pentru că, dacă te-a ameninţat cineva…

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că vreau să uit toată povestea, spuse Cathy şi oftă. Mă simt rău din cauza asta, ştiu că te-ai chinuit atât de mult să afli cine mi-a furat cheile, şi te-ai purtat grozav când ţi-am povestit că am impresia că cineva mi-a intrat în casă.

— Suntem pe punctul de a descoperi cine se află în

spatele site-ului, o întrerupse Kelly. Când o să-l punem sub acuzare vom avea nevoie şi de dovezile provenind de la tine.

— Dar mai aveţi şi alţi martori, nu-i aşa? Alte infracţiuni? Bietele femei care au fost ucise… acelea sunt faptele care contează cu adevărat, nu ce mi s-a întâmplat mie.

— Toate faptele sunt importante, Cathy. Nu le-am fi investigat dacă nu am fi crezut asta.

— Îţi mulţumesc. Şi dacă aş considera că mărturia mea ar face vreo diferenţă, aş da-o, te asigur. Dar nu-i aşa, am dreptate?

Kelly nu-i răspunse.

— Am o prietenă care a depus mărturie într-un caz anul trecut, spuse Cathy. A fost hărţuită după aceea luni de zile de familia făptaşului. Nu am nevoie de genul ăsta de probleme. Am şansa s-o iau de la început. A fost înspăimântător ce mi s-a întâmplat, dar nu am păţit nimic grav, vreau doar să uit totul.

— Pot măcar să te informez când o să prindem pe cineva? În caz că te răzgândeşti?

Urmă o pauză lungă.

— Cred că da. Dar n-o să mă răzgândesc, Kelly. Ştiu că e foarte important să băgaţi pe cineva la închisoare, dar cred că şi felul în care mă simt eu trebuie să conteze vreun pic, nu?

Întotdeauna victimele sunt cele care contează, îşi spuse Kelly, deranjată puţin de insinuarea că lucrurile nu ar fi stat tocmai aşa. O considerase mereu pe Cathy ca pe unul dintre cei mai solizi martori din acest caz şi era dezamăgită să descopere că nu avusese dreptate. Încercă să-i spună lui Cathy că faptul că refuza să depună mărturie o putea transforma într-un martor ostil, acuzată de sfidarea Curţii pentru că nu voia să coopereze.

Apoi se răzgândi. Oare asigurarea cursului justiţiei justifica vreodată tratarea victimelor ca şi cum ele ar fi fost în boxa acuzaţilor? Fără să vrea, se gândi la Lexi. Trase aer în piept înainte să vorbească.

— Felul în care se simt victimele este singurul lucru care contează. Mulţumesc că m-ai anunţat, Cathy.

Kelly închise telefonul, rezemându-se de perete cu ochii închişi. Când fu destul de sigură că-şi stăpânea emoţiile, se îndreptă din nou spre sala de şedinţe. Întâlnirea echipei se încheiase şi toată lumea îşi reluase activitatea. Se îndreptă spre locul în care stăteau Andrew Robinson şi Nick şi trase un scaun de la un birou din apropiere ca să li se alăture.

— Eşti tot pe urma banilor? întrebă Kelly, amintindu-şi fraza pe care o folosise detectivul de la Divizia Infracţiuni Cibernetice la ultima lor întâlnire.

— Cu siguranţă. Am dat de plăţile făcute cu cardul de credit de către inspector, de Gordon Tillman şi de Luke Harris, toate achitate într-un cont PayPal. Ca acesta – Andrew luă o foaie albă din imprimantă şi scrise trei nume: RAMPELLO, TILLMAN, HARRIS. Banii pleacă de la aceste trei surse – desenă săgeţi din dreptul fiecărui nume – către locul acesta – Andrew schiţă o casetă în jurul cuvântului „PayPal” – apoi continuă spre locul acesta.

O altă săgeată şi o altă casetă, de data asta în jurul cuvintelor „cont bancar”.

— Iar contul ăsta bancar este al omului pe care-l căutăm, nu? spuse Nick.

— Exact.

— Şi putem obţine datele?

— Le am deja.

Andrew observă expresia plină de speranţă de pe faţa lui Kelly.

— Este un cont de student deschis pe numele Mai Suo Li. Am copii ale documentelor de identitate folosite pentru deschiderea lui şi toate sunt în regulă; controlul paşapoartelor confirmă faptul că Mai Suo Li a plecat din Marea Britanie spre China pe 10 iulie anul acesta şi nu s-a mai întors.

— Poate să opereze un site din China?

— Posibil, dar pot să vă spun de pe-acum că n-o să ajungem nicăieri nici cu autorităţile chineze.

Kelly simţea c-o ia durerea de cap.

— Între timp, pot însă să vă spun că făptaşul nostru foloseşte un echipament Samsung ca să transfere fondurile din contul PayPal în contul bancar. Nu pot să ştiu exact dacă este vorba de un telefon, o tabletă sau un laptop, dar mai mult ca sigur este ceva portabil.

— De unde ştii? întrebă Kelly.

— De fiecare dată când ai telefonul deschis, el emite semnale pentru că în permanenţă caută să se conecteze la WiFi sau Bluetooth. Dacă ar fi un computer de acasă, ar fi o locaţie fixă, dar rezultatele sugerează că au avut grijă să se facă mai greu de detectat.

Andrew îi întinse lui Nick o foaie de hârtie, iar inspectorul îşi mută puţin scaunul, aşa încât şi Kelly să vadă ce scria pe ea.

— Dacă WiFi-ul ar fi pornit tot timpul, m-aş aştepta la mult mai multe locaţii, dar după cum puteţi vedea, sunt puţine şi apar la ceva distanţă unele de altele. Acest fapt sugerează că echipamentul respectiv este pornit numai cu un scop precis; aproape sigur ca să transfere bani din PayPal în cont. Aş pune pariu că e un telefon secret, nu cel pe care-l foloseşte în mod obişnuit.

Pe foaia de hârtie erau tipărite un număr de locaţii. Cea de deasupra era subliniată.

Espress Oh!

— Ce-i asta?

— O cafenea de lângă Leicester Square şi locaţia preferată a clientului nostru pentru activităţile pe care le face de pe telefonul secret. De trei ori doar luna asta a folosit WiFi-ul lor ca să transfere bani din PayPal în contul bancar. Mai jos o să găsiţi datele şi orele exacte.

— Ai făcut o treabă bună, spuse Nick.

— Acum mă tem că va trebui să aplicaţi metodele clasice de muncă poliţienească.

Andrew avea un aer mulţumit şi pe bună dreptate. Acum Kelly şi inspectorul Rampello erau pe un teren mai sigur. O cafenea dintr-o zonă aglomerată de lângă Leicester Square trebuie să fi avut camere de supraveghere, poate chiar şi un personal atent care să fi observat vreun client mai ieşit

din comun într-o anumită zi. Dacă puteau obţine nişte instantanee decente de pe înregistrări, ar fi avut parte şi de o căutare la nivel naţional pentru un caz de o asemenea amploare.

— Domnule! se auzi din partea cealaltă a încăperii. Avem o echipă de intervenţie care se îndreaptă spre Crystal Palace. Alarma lui Zoe Walker a fost activată.

Nick îşi luase deja haina. Se uită la Kelly.

— Să mergem!

28.

— Mi-ai pus piedică intenţionat! spune Isaac, uitându-se în sus la Megan. Pune o mână pe trotuar ca să se poată sprijini să se ridice. Grupul micuţ de oameni care s-au adunat să vadă ce s-a întâmplat a început să se disperseze.

— Aşa e, spune Megan.

Se apleacă şi începe să adune monedele împrăştiate pe stradă. O ajut, încercând în felul ăsta să nu mă mai uit la Isaac, care pare deopotrivă uşor deranjat, dar şi amuzat de ce s-a întâmplat.

— O urmăreai, mai spune Megan, ridicând din umeri în semn că era singurul lucru pe care l-ar fi putut face pentru mine.

— Încercam s-o prind din urmă, spune Isaac când se ridică. E o mare diferenţă.

— Megan, Katie şi tânărul acesta sunt... mă opresc, neştiind ce să spun mai departe. Ne cunoaştem, zic până la urmă.

— Aha.

Megan nu pare jenată de ce-a făcut. Poate că în lumea ei faptul că eu şi Isaac ne cunoaştem nu înseamnă mare lucru. Chiar şi-aşa, tot e posibil ca el să mă fi urmărit.

Chiar şi-aşa, tot e posibil ca el să mă fi urmărit.

Alung gândul ca fiind unul ridicol înainte să pună stăpânire pe mine. Sigur că nu mă urmărea.

Mă întorc spre el.

— Ce cauţi aici?

— Ultima oară când am verificat, îmi spune el, asta era o ţară liberă.

Zâmbeşte când rosteşte cuvintele şi cu toate astea atitudinea lui mă irită. Presupun că mi se citeşte asta pe faţă, pentru că hotărăşte dintr-odată să devină serios.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Katie.

— De ce alergai?

Prezenţa lui Megan îmi dă curaj; chiar dacă a luat ceva distanţă de noi, urmăreşte cu interes interogatoriul meu,

ţinându-şi relaxat chitara într-o parte.

— Pentru că şi tu alergai, răspunde Isaac.

E atât de logic că nici nu mai ştiu cum ar trebui să mă simt. În depărtare, aud sirenele maşinii de poliţie.

— Ştiam că eşti foarte speriată din cauza anunţurilor din *Gazette,* iar apoi Katie mi-a povestit şi despre site. Când te-am văzut alergând am crezut că te-a speriat cineva.

— Da, tu!

Inima încă îmi bate cu putere şi simt valul de adrenalină care îşi face efectul. Sunetul sirenelor este din ce în ce mai puternic. Isaac ridică mâinile spre cer, într-un gest care pare să spună *Nu pot să câştig,* ceea ce mă enervează şi mai mult. Cine e tipul ăsta? Sirenele sunt asurzitoare; mă uit pe Anerley Road şi văd o maşină de poliţie venind spre noi, cu girofarul în funcţiune. Maşina opreşte la zece metri în faţa noastră; sirena este oprită chiar în mijlocul unui vaiet prelung.

Oare Isaac o să încerce să fugă? Mă gândesc la asta şi-mi dau seama că sper s-o facă. Aş vrea ca asta să fie totul; sfârşitul poveştii cu anunţurile din ziar, site-ul, teama. Dar el îşi bagă mâinile în buzunare şi se uită la mine, dând din cap de parcă aş fi făcut ceva complet de neînţeles. Se îndreaptă spre poliţişti.

— Doamna s-a speriat puţin, le explică el şi simt că sunt atât de furioasă, că abia mai pot vorbi.

Cum îşi permite să se poarte de parcă ar fi stăpân pe situaţie? Descriind ce se întâmplă cu „s-a speriat puţin”?

— Numele dumneavoastră, domnule?

Poliţistul scoate un carneţel în timp ce colega lui se îndreaptă spre mine.

— Mă urmărea, îi spun şi simplul fapt că rostesc cuvintele acestea mă face să cred că aşa s-a întâmplat, încep să-i spun despre anunţuri, dar se pare că ştie deja.

— M-a urmărit de la Cannon Street şi când am ajuns la Crystal Palace a început să alerge după mine.

Oare el a început să alerge primul, sau eu? Mai contează? Poliţista notează ceva, dar nu pare să fie interesată de acest amănunt.

O maşină opreşte în spatele celei de poliţie şi îl recunosc pe inspectorul Rampello, care se află la volan. Kelly Swift e şi ea cu el şi simt o uşurare ştiind că pe ea nu va trebui s-o conving de ceea ce s-a întâmplat. Inspectorul Rampello vorbeşte cu poliţista, care pune deoparte carneţelul şi se alătură colegului ei.

— Eşti bine? mă întreabă Kelly.

— Da. Cu excepţia faptului că Isaac m-a speriat de moarte.

— Îl cunoşti?

— Îl cheamă Isaac Gunn, e iubitul fiicei mele. Katie joacă într-o piesă de teatru, iar el este regizorul. Probabil că mi-a descărcat traseul de pe site.

Văd un schimb de priviri între ei şi ştiu exact ce urmează să spună.

— Site-ul le oferă utilizatorilor date pentru a urmări persoane necunoscute, spune Kelly Swift. De ce ar vrea să-l folosească cineva care te cunoaşte deja?

Inspectorul Rampello se uită la ceas.

— Nu e nici măcar ora prânzului. Traseul de pe site spune că plecaţi de la serviciu abia la ora cinci jumate.

— Şeful meu m-a trimis acasă. Nu e nimic greşit în asta, nu?

Inspectorul se arată mai răbdător decât ar merita tonul meu.

— Sigur că nu. Dar dacă Isaac Gunn v-ar fi descărcat traseul de pe site şi l-ar fi folosit ca să vă urmărească, atunci azi n-ar fi avut prea mult succes, nu-i aşa? Nu aţi respectat scenariul.

Nu mai zic nimic. Mă gândesc la paşii pe care i-am auzit pe Cannon Street; la haina pe care am zărit-o cu coada ochiului pe linia District. Să fi fost Isaac cel pe care l-am văzut atunci? Sau altcineva? E posibil să-mi fi imaginat că sunt urmărită?

— Ar trebui cel puţin să-l interogaţi. Să aflaţi de ce mă urmărea. De ce nu a încercat să-mi atragă atenţia când m-a văzut prima oară.

— Uitaţi, spune inspectorul Rampello cu blândeţe, o să-l

luăm pe Gunn la secţie unde o să ne dea o declaraţie de bunăvoie. O să vedem dacă are vreo legătură cu site-ul.

— Şi o să mă anunţaţi şi pe mine?

— Imediat ce putem.

— Vrei să te conducem acasă? mă întreabă Kelly Swift.

— O să merg pe jos, mulţumesc.

Megan răsare din nou lângă mine după ce pleacă poliţiştii şi abia atunci îmi dau seama că se evaporase în secunda în care îşi făcuseră ei apariţia.

— Deci, eşti bine?

— Da. Mulţumesc că m-ai ajutat astăzi.

— Mulţumesc că mă ajuţi în fiecare zi, îmi răspunde ea zâmbind.

Arunc o monedă în cutia chitarei ei în timp ce începe să fredoneze versurile unui cântec de Bob Marley.

Seara se lasă rece şi îngheţată. De câteva zile, la meteo se tot anunţă ninsori şi am impresia că în seara asta o să şi vină. Nori albi şi denşi atârnă deasupra mea, iar şoseaua străluceşte din cauza brumei timpurii. Revăd în minte călătoria de la serviciu spre casă, încercând să reperez momentul exact în care am simţit că mă urmăreşte cineva. Momentul în care am început să fug. Asta mă ajută să nu mă gândesc la ceea ce nu-mi dă pace, de fapt: ce naiba o să-i spun lui Katie? Că iubitul ei mă urmărea? Cu cât mă apropii de casă, cu atât îndoielile mele sporesc.

Când deschid uşa, aud radioul cântând în bucătărie, cu vocea lui Simon acompaniind cântecul, mai tare sau mai încet, în funcţie de cât de bine cunoaşte versurile. Nu l-am mai auzit cântând de ceva vreme.

Uşa de la intrare se trânteşte în spatele meu; nu se mai aude fredonatul.

— Sunt aici! strigă Simon, fără să fie nevoie.

Când intru în bucătărie văd că a pus masa pentru prânz.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva fierbinte, spune el.

Pe aragaz sfârâie ceva într-o tigaie; risotto cu creveţi, sparanghel şi lămâie. Miroase grozav.

— De unde ai ştiut c-o să vin acasă mai devreme?

— Am sunat la tine la birou şi şeful tău mi-a spus că te-a trimis acasă.

Mă gândesc la cât de mult mi-ar plăcea să trăiesc fără ca altcineva să-mi monitorizeze fiecare mişcare şi apoi mă simt nerecunoscătoare. Poliţiştii, Graham, Simon: toţi încearcă să mă facă să fiu în siguranţă, atâta tot.

— Am crezut c-o să mă dea afară.

— Doar să încerce. O să-l dăm în judecată pentru concediere abuzivă cât ai zice peşte, spune Simon, zâmbind la propria glumă.

— Eşti în toane bune, văd. Să presupun că interviul a mers bine?

— M-au sunat când abia apucasem să ajung la staţia de metrou. M-au invitat din nou mâine pentru un al doilea interviu.

— E grozav! Ţi-a plăcut de ei? Slujba pare în regulă?

Mă aşez, iar Simon pune două castroane aburinde cu risotto pe masă. Simt foamea care urmează unei descărcări puternice de adrenalină, dar chiar şi prima înghiţitură îmi cade greu la stomac. Trebuie să-i spun lui Katie. Probabil că aşteaptă, întrebându-se pe unde o fi Isaac. Îngrijorându-se chiar.

— Toţi sunt nişte puştani, zici că n-au mai mult de doişpe ani, spune Simon, salariul e de doar opt mii şi aş putea să-mi fac treaba şi legat la ochi.

Dau să-l întreb unde-i Katie, dar el interpretează greşit intenţia mea şi mă întrerupe înainte să apuc să zic ceva.

— Dar, aşa cum ai zis şi tu ieri, e un serviciu, iar programul e mai convenabil decât cel de la *Telegraph.* Nu mai lucrez în weekend, nu mai stau până la ore târzii ca să mă ocup de fluxul de ştiri. Am ocazia să lucrez la cartea mea.

— Sunt veşti minunate. Ştiam eu c-o să apară ceva.

Pentru o vreme mâncăm în tăcere.

— Unde-i Katie? întreb de parcă tocmai m-am gândit la asta.

— În camera ei, cred.

Se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva?

Şi în clipa aceea mă hotărăsc că n-o să-i spun.

Mai bine să se concentreze pe interviul de mâine în loc să-şi facă griji că ar trebui să stea acasă să mă vegheze pe mine. Fără să se gândească la faptul că fiica mea e posibil să fie într-o relaţie cu un potenţial prădător. Ignor vocea insistentă din capul meu; cea care-mi spune că nu vreau să-i spun nimic pentru că, de fapt, nici măcar nu sunt sigură că am dreptate.

Aud paşi pe scări şi zgomotul inimitabil al pantofilor lui Katie îndreptându-se spre bucătărie. Intră, uitându-se la telefon.

— Bună, mamă. Ai venit acasă mai devreme.

Mă uit când la ea, când la Simon; ca un iepure în calea unei maşini ce se apropie în viteză şi care nu ştie în ce parte a drumului s-o ia. Katie porneşte fierbătorul de apă; se încruntă în timp ce se uită la telefon.

— E totul în regulă, draga mea?

Simon se uită la mine cu un aer nedumerit, dar nu spune nimic. Dacă detectează nota de nelinişte din vocea mea, sunt sigură c-o pune pe seama a tot ceea ce se petrece. *Stresul* de care mi-a pomenit Graham când m-a trimis acasă de la serviciu.

— Isaac ar fi trebuit să vină încoace, dar mi-a trimis un mesaj în care-mi spune că a intervenit ceva, spune Katie.

Pare mai degrabă surprinsă decât supărată şi ştiu că e aşa din cauză că nu e obişnuită să i se tragă clapa. Mă detest pentru faptul că eu sunt cea care a provocat asta.

Am presupus că cei de la poliţie îi vor confisca imediat telefonul lui Isaac. Îmi imaginez conversaţia care a avut loc în maşina de poliţie sau la secţie.

Trebuie să-i trimit un mesaj iubitei mele.

Unul singur. Apoi predai telefonul.

Poate că nu s-a întâmplat deloc aşa. Poate că s-au înţeles de minune, iar Isaac a fermecat-o pe poliţistă. S-a împrietenit cu colegul acesteia.

Chiar trebuie să-i spun iubitei mele ce s-a întâmplat,

probabil că-şi face griji. Aţi văzut-o pe mama ei, nu e prea întreagă la minte...

— Ţi-a zis ce a intervenit? o întreb pe Katie.

— Nu. Probabil ceva în legătură cu spectacolul. Tot timpul munceşte, presupun că aşa stau lucrurile când lucrezi pe cont propriu. Sper ca totul să fie în regulă, totuşi... În şapte ore se ridică cortina!

Îşi ia în camera ei o cutie cu tăieţei instant şi eu îmi pun furculiţa pe marginea castronului. În seara asta au premiera. Cum am putut să uit? Dacă Isaac e încă la poliţie?

— Nu ţi-e foame? mă întreabă Simon.

— Îmi pare rău.

M-am băgat într-o încurcătură din care nu ştiu cum să mai ies şi tot restul zilei mă foiesc de colo, colo prin casă, oferindu-i lui Katie căni de ceai pe care nu le vrea, pregătindu-mă pentru momentul în care îmi va spune că ştie că eu sunt cea din cauza căreia l-a săltat poliţia pe Isaac.

O declaraţie dată de bunăvoie, îmi amintesc. Nu a fost arestat. Dar ştiu că diferenţa nu va însemna mare lucru pentru Isaac. Sau pentru Katie. La cinci, vine Matt s-o conducă la teatru.

— Îşi ia acum lucrurile, îi spun.

Matt stă pe treapta scării din faţa intrării şi simt aerul rece care se strecoară prin uşa deschisă.

— Te-aş invita înăuntru, dar e... ştii şi tu, e ciudat.

— O să aştept în maşină.

Katie coboară în fugă pe scări, trăgându-şi haina. Mă sărută.

— Baftă, iubito! Sau cum se zice?

— Mulţumesc, mamă!

După ce maşina lui Matt se pune în mişcare, îmi sună telefonul. Pe ecran apare numărul lui Kelly Swift. Îmi iau telefonul sus, trecând pe lângă Justin pe scară în viteză, cu un *Scuză-mă* rapid. Urc în biroul lui Simon şi închid uşa după mine.

Kelly Swift nu se mai încurcă cu politeţuri.

— I-am dat drumul.

— Ce-a zis?

— Ce ţi-a spus şi ţie. Că te-a văzut la metrou şi că i s-a părut că erai agitată. A spus că te tot uitai în jurul tău; că păreai cu nervii întinşi la maximum.

— A recunoscut că m-a urmărit?

— A spus că venea să se întâlnească cu fiica ta, aşa că era evident că mergea în aceeaşi direcţie cu tine. Când ai rupt-o la fugă s-a îngrijorat, aşa că a fugit după tine să te prindă din urmă.

— Dar de ce n-a venit să stea de vorbă cu mine? întreb. Când m-a văzut la metrou. Ar fi putut să mă abordeze atunci.

Kelly Swift ezită.

— Are impresia că nu prea îl ai la suflet.

De computerul lui Simon e lipit un bileţel care stă să cadă şi apăs colţurile cu degetul mare ca să-l prind la loc.

— Avem şi telefonul, şi laptopul lui, Zoe, a fost chiar bucuros să ni le predea şi, la prima vedere, nu pare să existe nimic care să-l lege de site. Cei de la Infracţiuni Cibernetice vor face investigaţii mai amănunţite în următoarele câteva ore şi desigur că te vom anunţa dacă apare ceva.

Kelly se opreşte din nou, apoi, când vorbeşte iar, o face pe un ton mai blând.

— Zoe, nu cred că are vreo legătură cu site-ul.

— O, Dumnezeule, ce-am făcut?

Închid ochii de parcă asta m-ar ajuta să ţin departe toată porcăria asta pe care-am provocat-o.

— Fiica mea n-o să mi-o ierte niciodată.

— Isaac a fost foarte înţelegător în privinţa confuziei create, spune Kelly Swift. Ştie că ai fost supusă unui stres puternic. Chiar am avut impresia că ar vrea să păstreze ce s-a întâmplat doar între voi doi.

— N-o să-i spună lui Katie? De ce-ar face asta?

Kelly Swift expiră zgomotos şi simt o urmă de exasperare în vocea ei.

— Poate că e pur şi simplu unul dintre băieţii buni, Zoe.

A doua zi, când mă trezesc, în casă e linişte. E ciudat de multă lumină în dormitorul nostru şi, când trag draperiile, văd că zăpada mult promisă s-a aşternut. Străzile au fost curăţate deja – materialul antiderapant şi traficul topind deja ceea ce s-a depus azi-noapte – dar pe trotuare şi în grădini, pe acoperişuri şi pe maşinile parcate se vede încă un strat de câţiva centimetri de zăpadă. Fulgi noi de nea alunecă pe lângă fereastră, acoperind urmele de paşi de pe aleea de afară.

Îl sărut pe Simon pe buze.

— Ninge! îi şoptesc, ca un copil nerăbdător să iasă afară la joacă. Zâmbeşte fără să deschidă ochii şi mă trage înapoi în pat.

Când mă ridic din nou din pat, nu mai ninge. Justin lucrează din nou târziu la cafenea, iar Katie doarme târziu după seara premierei. Mi-a lăsat un bilet rezemat de fierbătorul de apă.

> A fost sala plină! Cel mai bun public posibil, după cum spune Isaac! X

Nu i-a spus. Las să-mi scape un oftat uşor.

Va trebui să stau de vorbă cu el. Să-mi cer scuze. Dar nu astăzi.

— La ce oră ai interviul? îl întreb pe Simon.

— Nu mai devreme de ora două, dar m-am gândit să mă duc acolo în dimineaţa asta şi să mă uit peste câteva numere mai vechi ale revistei ca să mă pregătesc puţin la prânz. Nu te superi, nu-i aşa? Te descurci aici?

— Da. Katie e şi ea acasă. Cred c-o să fac puţină curăţenie.

Toată casa e întoarsă pe dos; masa în jurul căreia am stat în urmă cu doar două săptămâni s-a umplut din nou de tot felul de lucruri. Seara trecută am dat peste bonurile şi chitanţele pe care mi le-a dat Graham, dar nu mă pot apuca de treabă până când nu fac puţină ordine.

Simon mă sărută de rămas-bun şi eu îi urez noroc. Îl aud fluierând când descuie uşa de la intrare şi zâmbesc în sinea mea.

Pe la unsprezece apare şi Katie. În ciuda pungilor de sub ochi şi a creionului dermatograf pe care nu şi l-a şters de tot, străluceşte.

— A fost nemaipomenit, mamă.

Ia ceaiul pe care i-l întind şi vine după mine în sufragerie, unde-şi trage un scaun şi se aşază, cu genunchii strânşi la piept. În picioare are nişte papuci de casă ca nişte cizmuliţe pufoase.

— Nu am avut nevoie să mi se sufle nici măcar o dată, iar la final cineva chiar s-a ridicat în picioare! Cred că era un cunoscut de-al lui Isaac, dar chiar şi-aşa…

— Aşadar, acum o să primeşti şi ceva bănuţi?

— Cred că da. Trebuie să plătim mai întâi chiria sălii şi cota din bilete şi cheltuielile de genul ăsta.

Nu spun nimic. Mă întreb dacă Isaac şi-a luat deja partea. Katie se uită la mine dintr-odată.

— Dar tu de ce nu eşti la serviciu?

— Sunt în concediu medical.

— Mamă, de ce n-ai spus? N-ar trebui să faci asta. Hai, lasă-mă pe mine!

Se ridică şi-mi ia teancul de dosare din braţe, apoi se uită de jur împrejur şi, în cele din urmă, le pune la loc pe masă, de unde le ridicasem iniţial. O chitanţă zboară de pe masă şi cade pe jos.

— Nu sunt bolnavă. Nu în felul obişnuit. Graham mi-a dat concediu câteva zile. Până când se lămureşte poliţia în legătură cu povestea asta cu site-ul.

Îmi face bine să spun toate astea, de parcă ar fi un lucru lipsit de importanţă. Îmi dă puteri, după cum ar spune Melissa. Mă aplec să ridic chitanţa care a zburat de pe masă.

Diet Coke £2,95

Nu ştiu dacă a căzut dintr-un teanc de acte sau e unul dintre bonurile pe care le aruncăm cu toţii mototolite pe

masă.

Chitanţa e de la un loc numit Espress Oh!. Un nume groaznic pentru o cafenea, îmi spun. E prea forţat, la fel ca numele neinspirat al vreunui salon de înfrumuseţare sau al cine ştie cărui fel de salată, unde jocurile de cuvinte chinuite sunt mai degrabă neplăcute. Întorc chitanţa pe dos şi văd numărul 0364 notat de mână, dar nu recunosc cui îi aparţine scrisul. Poate un cod PIN?

Pun chitanţa deoparte.

— Lasă astea, draga mea, îi spun lui Katie care mută în continuare hârtii de colo, colo cu mai mult entuziasm decât eficienţă. E mai simplu dacă mă laşi pe mine să mă ocup. În felul ăsta nu se încurcă nimic.

O las să-mi povestească despre seara premierei, despre cronica din *Time Out* care le-a acordat patru steluţe şi despre emoţia pe care a trăit-o când au ieşit a doua oară pe scenă la aplauze, în timp ce eu fac ordine şi sortez, şi rearanjez hârtiile de pe masă. Tot procesul ăsta mă face să fiu mai liniştită, de parcă prin simplul fapt de a-mi face ordine în casă aş redobândi un pic de control asupra vieţii mele.

Nu am fost nevoită niciodată să-i cer câteva zile libere lui Graham şi-i sunt recunoscătoare că m-a obligat să mi le iau acum. Măcar în felul ăsta pot să stau acasă până când face poliţia orice or face ei acolo ca să rezolve cazul. Mi-a ajuns s-o fac pe detectivul. N-au decât să-şi asume ei riscurile; eu stau aici, unde sunt în siguranţă.

29.

Espress Oh! avea un exterior deloc plăcut, ceea ce făcea total nepotrivit anunţul din vitrină care pretindea că acolo îţi era oferită „cea mai bună cafea din Londra”. Uşa înţepenită uşor cedase în cele din urmă, făcând-o pe Kelly să intre cu o aşa viteză că aproape căzu.

— Camere de supraveghere, îi spuse ea lui Nick triumfătoare, arătând semnul lipit pe un perete care spunea *Zâmbeşte, eşti înregistrat!*

Înăuntru, cafeneaua era cu mult mai mare decât părea iniţial. Câteva semne indicau clienţilor că mai erau locuri şi la etaj şi o scară în spirală ducea către ceea ce Kelly presupunea a fi toaletele, judecând după numărul mare de persoane care se tot foiau într-acolo. Era zgomot, conversaţiile făcând concurenţă sunetelor ascuţite scoase de o maşină mare de făcut cafea, aflată în spatele tejghelei.

— Am vrea să vorbim cu cel care se ocupă de local.

— Puţin probabil?

Fata din spatele barului era australiancă, accentul ei făcând să pară că tot ce spunea avea şi un semn de întrebare la final.

— Dacă vreţi să faceţi o reclamaţie, avem un formular special pentru aşa ceva, da?

— Cine este şef de tură azi? întrebă Kelly, desfăcându-şi legitimaţia ca să i se vadă insigna.

Pe fată nu păru s-o impresioneze prea mult. Se uită în mod deliberat foarte lent prin cafenea. Mai erau doi angajaţi, unul ştergea mesele, iar celălalt punea ceştile la spălat într-o maşină industrială de vase, cu o aşa viteză şi determinare, încât Kelly se minună că nu erau toate cioburi pe jos.

— Cred că eu sunt. Dana mă numesc.

Îşi şterse mâinile de şorţ.

— Jase, îmi ţii locul puţin? Putem merge la etaj.

Primul nivel al cafenelei era plin cu canapele din piele

care păreau să fie foarte confortabile, dar erau de fapt prea dure şi lucioase ca să te facă să vrei să zăboveşti mai mult. Dana se uită când la Kelly, când la Nick, aşteptând ca unul dintre ei să spună ceva.

— Cu ce vă putem ajuta?

— Aveţi WiFi aici? întrebă Nick.

— Sigur. Aveţi nevoie de parolă?

— Nu chiar acum, mulţumesc. Este gratuit pentru clienţi?

Dana confirmă dând din cap.

— Ar trebui să schimbăm parola din când în când, dar de când sunt eu aici a rămas aceeaşi, iar clienţilor fideli le place chestia asta. E o bătaie de cap pentru ei să ne tot ceară parola şi e la fel de complicat şi pentru personal, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Trebuie să dăm de urma cuiva care s-a conectat la internet folosind de câteva ori reţeaua voastră, spuse Kelly. Persoanele respective sunt căutate pentru posibile legături cu nişte infracţiuni foarte grave.

Dana făcu ochii mari.

— Ar trebui să ne facem griji?

— Nu cred că sunteţi în pericol aici, dar e extrem de important să dăm de ei cât de repede posibil. Am văzut când am intrat că aveţi sistem de supraveghere video, ne-am putea uita pe înregistrări?

— Sigur. Sistemul e în biroul managerului, poftiţi pe-aici.

O urmară pe o uşă din partea opusă a încăperii, unde fata introduse rapid un cod pe tastatura prinsă în toc. Îi pofti într-o încăpere ceva mai mare decât o magazie pentru obiecte de curăţenie, în care se afla un birou cu un computer, o imprimantă plină de praf şi o tăviţă cu facturi şi bonuri de comandă. Pe un raft deasupra computerului era un ecran alb-negru pe care se vedea imaginea tremurată de pe camerele de supraveghere. Kelly recunoscu tejgheaua de la parter şi maşina strălucitoare de făcut cafea.

— Câte camere de supraveghere aveţi? întrebă ea. Ne

putem uita şi la alte unghiuri?

— Doar pe asta, spuse Dana

Pe cameră îl puteau vedea pe Jase, băiatul pe care Dana îl pusese să-i ţină locul, punând o cafea aburindă cu spumă de lapte pe o tavă neagră. Abia dacă reuşeau să vadă din lateral clientul, înainte ca acesta să se întoarcă cu spatele.

— Singura cameră este îndreptată spre casa de marcat? vru Kelly să afle mai clar.

Dana păru încurcată.

— Patronul crede că suntem toţi puşi pe furat. E la fel peste tot. Anul trecut am avut o problemă cu nişte personaje care au făcut ceva scandal şi am mutat camera să bată spre uşa de la intrare. Şeful a luat-o razna când a văzut. Aşa că acum nu ne mai atingem de ea. Lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Nick şi Kelly schimbară priviri sumbre.

— Va trebui să confisc toate înregistrările pe care le aveţi de luna trecută, spuse Kelly, apoi se întoarse spre inspector. Supraveghere?

— Anchetăm un caz foarte grav, îi spuse Nick australiencei, şi e posibil să fim nevoiţi să montăm nişte camere suplimentare timp de câteva săptămâni. Dacă o să facem asta, este foarte important ca clienţii să nu afle, ceea ce înseamnă că e bine ca nici angajaţii să nu ştie, pe cât posibil, mai spuse inspectorul şi o privi cu un aer foarte serios pe Dana.

Tânăra păru îngrozită de-a dreptul.

— N-o să spun nimănui.

— Mulţumim, ne-ai fost de un real folos, spuse Kelly, chiar dacă era destul de dezamăgită.

De fiecare dată când crezuse că aveau un indiciu solid care să-i ducă mai aproape de cel care se afla în spatele site-ului, totul se dovedea în zadar până la urmă. Sigur că se puteau uita la înregistrările de pe camerele de supraveghere din datele în care făptaşul folosise conexiunea WiFi ca să transfere banii clienţilor săi, dar cum aproape 90% din imagini erau cu personalul şi casa de marcat, era puţin probabil să identifice pe cineva.

Când plecară de la cafenea, Kelly primi un mesaj pe telefonul mobil.

— E de la Zoe Walker, spuse ea, în timp ce citea mesajul. Deocamdată lucrează de-acasă; vrea doar să mă informeze că nu poate fi găsită la numărul de telefon de la birou.

Nick îi aruncă o privire cu rol de avertisment.

— Dacă întreabă, nu avem, noi date semnificative, ne-am înţeles?

Kelly trase cu putere aer în piept şi încercă să răspundă pe un ton calm.

— I-am spus lui Zoe cum se poate accesa site-ul pentru că m-am gândit că avea dreptul să vadă că şi traseul ei fusese pus acolo.

Nick se îndreptă spre maşină şi aruncă peste umăr o replică de final:

— Gândeşti prea mult, agent Swift.

Când se întoarseră în Balfour Street, Kelly luă CD-ul cu înregistrările de la Espress Oh! şi le duse la analiză. Tony Broadstairs lucra de mai bine de douăzeci şi cinci de ani ca detectiv la Investigaţii Criminale şi la Omucideri şi adora să-i dea lui Kelly sfaturi pe care ea nu şi le dorea şi de care nici nu avea nevoie. În ziua aceea, îşi propusese să-i explice importanţa înregistrării probelor.

— Aşadar, trebuie să semnezi declaraţia prin care spui că-mi înmânezi mie probele, spuse el, încercuind cu pixul în aer deasupra secţiunii relevante din formularul de înregistrare, iar eu semnez ca să confirm că le-am primit.

— Am înţeles, spuse Kelly dând din cap, mai ales că predase probe şi semnase formulare similare timp de nouă ani.

— Pentru că, dacă lipseşte una dintre aceste semnături, poţi să-ţi iei la revedere de la cazul tău în instanţă. Poţi să ai pe mână cel mai mare vinovat, dar de îndată ce apărarea miroase vreo încurcătură procedurală, cazul tău se va prăbuşi mai repede decât un sufleu scos prea devreme din cuptor.

— Kelly!

Când se întoarse, Kelly îl văzu pe inspectorul principal Digby venind spre ei, încă îmbrăcat cu paltonul.

— N-am ştiut că sunteţi la birou, domnule, spuse Tony. Credeam că profitaţi încă de toate zilele acelea de concediu pe care le-aţi adunat. Nu aţi avut chef de golf astăzi?

— Crede-mă, Tony, nu sunt aici pentru că aşa vreau eu.

Se uită la Kelly, fără să zâmbească.

— În biroul meu, imediat.

Îl strigă apoi pe inspector.

— Nick, şi tu la fel.

Uşurarea pe care o resimţise Kelly că nu mai era nevoită să asculte lecţia despre înregistrarea probelor pe care i-o ţinea Tony fu rapid alungată de privirea severă de pe faţa inspectorului principal. Se ţinu după el prin spaţiul deschis până la biroul lui, unde el deschise larg uşa şi-i spuse să ia loc. Kelly făcu întocmai, cu un sentiment de teamă strecurându-se încet în sufletul ei. Încercă să se gândească la un alt motiv pentru care inspectorul s-o fi convocat aşa de brutal în biroul lui – mai ales că venise să facă asta în ziua lui liberă – dar nu-i venea în cap decât unul singur.

Durham.

De data asta chiar o făcuse lată.

— M-am dat peste cap pentru tine, Kelly.

Diggers rămăsese în picioare şi acum traversa încăperea micuţă dintr-o parte în alta, în timp ce Kelly nu se putea hotărî cum ar fi fost mai bine să procedeze – să se uite la el sau să-şi menţină privirea fix înainte, ca un deţinut în boxa acuzaţilor.

— Am fost de acord cu transferul ăsta pentru că am avut încredere în tine şi pentru că m-ai convins că mă pot baza pe tine. La naiba, Kelly, ţi-am luat apărarea!

Lui Kelly i se strânse stomacul de teamă şi de ruşine. Cum putuse fi aşa de proastă? Ultima oară, slujba ei atârnase de un fir de aţă; suspectul pe care îl atacase hotărâse în cele din urmă să nu depună plângere penală împotriva ei, după ce Diggers îi făcuse o vizită ca să-l

convingă că nu-şi dorea să fie în centrul atenţiei mai mult decât era nevoie. Chiar şi comisia de disciplină îi fusese favorabilă, graţie lui Diggers care avusese o altă discuţie particulară cu comandantul. *Circumstanţe atenuante datorate istoricului de familie* fusese concluzia raportului, dar era sigură că acea carte n-o mai putea juca şi a doua oară.

— Aseară am primit un telefon, spuse Digby care se aşeză, în cele din urmă, şi se aplecă spre biroul lui din lemn de stejar închis la culoare. De la un oarecare detectiv de la Poliţia din Durham, alertat de faptul că anchetăm nişte cazuri de viol mai vechi. Să mă întrebe dacă ne mai pot fi de folos cu ceva.

Kelly nu se simţea în stare să-l privească în ochi. În stânga ei, putea să-şi dea seama că Nick se uita la ea.

— Desigur că pentru mine asta a fost o surpriză. Poate că ies eu la pensie, Kelly, dar vreau să cred că încă mai ştiu de care cazuri ne ocupăm aici. Şi niciunul dintre ele, spuse el vorbind mai rar, cu pauze între cuvinte ca să sublinieze gravitatea vorbelor sale, nu are legătură cu Universitatea din Durham. Ai vrea să-mi explici şi mie ce naiba făceai?

Kelly ridică încet privirea spre el. Furia oarbă care părea să-l fi animat pe Diggers până acum se mai stinsese şi părea mai puţin înspăimântător ca la început. Chiar şi aşa, lui Kelly îi tremura vocea şi înghiţi cu greu încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Am vrut să aflu dacă au mai apărut ceva noutăţi în cazul surorii mele.

Diggers clătină din cap.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun că ceea ce-ai făcut reprezintă o abatere disciplinară gravă. Dincolo de faptul că e o încălcare a dreptului la protecţia datelor personale, faptul că te-ai folosit de poziţia ta ca ofiţer de poliţie în scop personal reprezintă o abatere care se pedepseşte cu demiterea din serviciu.

— Ştiu asta, domnule.

— Şi atunci de ce naiba...?

Diggers desfăcu larg ambele mâini, cu o expresie care indica faptul că nu înţelegea nimic. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai blând.

— Au apărut ceva date noi în cazul surorii tale?

— Într-un fel. Doar că nu de genul celor la care mă aşteptam eu, domnule.

Kelly înghiţi din nou cu greu, dorindu-şi ca nodul din gât să dispară.

— Sora mea… şi-a retras suportul pentru anchetarea în continuare a cazului. A lăsat instrucţiuni explicite că nu-şi doreşte să fie informată de nicio direcţie nouă în care evoluează lucrurile şi nu vrea să afle vreodată dacă agresorul ei a fost arestat.

— Să-nţeleg că nu ştiai de chestia asta?

Kelly confirmă dând din cap.

Urmă o pauză lungă până când Diggers vorbi din nou.

— Cred că ştiu deja răspunsul la întrebarea asta, dar trebuie totuşi s-o pun: există vreun motiv profesional pentru care să fi solicitat o astfel de informaţie unor colegi din altă jurisdicţie?

— Eu i-am cerut să facă asta, spuse Nick.

Kelly se întoarse spre el, încercând să ascundă cât era de surprinsă.

— Tu i-ai cerut lui Kelly să ia legătura cu cei de la Durham în ce priveşte un caz mai vechi referitor la violul surorii ei?

— Da.

Diggers se holbă la Nick. Kelly avu impresia că zăreşte în ochii lui o urmă de amuzament, dar gura bărbatului rămase neclintită şi îşi spuse că doar i se păruse.

— Ai vrea să-mi explici de ce?

— Operaţiunea FURNISS s-a dovedit mai extinsă decât ne-am aşteptat iniţial, domnule. Cazul de viol de la Maidstone ne-a indicat faptul că infracţiunile nu sunt limitate doar la graniţele autostrăzii M25 şi chiar dacă anunţurile au început să apară abia în septembrie, nu ştim încă în totalitate cât de mult în urmă merg infracţiunile. Până acum ne-am chinuit să urmărim indicii legate de

făptaşul principal şi m-am gândit că ar fi o idee bună să extindem puţin aria de cercetare analizând şi cazuri de viol mai vechi, similare în ceea ce priveşte hărţuirea şi urmărirea victimelor. M-am gândit că e posibil ca acelaşi mod de operare să fi apărut şi în alte oraşe.

— Cu mai bine de zece ani în urmă?

— Da, domnule.

Diggers îşi scoase ochelarii. Se uită gânditor la Nick, apoi la Kelly.

— De ce nu mi-ai zis asta de la bun început?

— Nu… nu sunt sigură, domnule.

— Înţeleg că nu ai găsit nicio conexiune între Operaţiunea FURNISS şi Durham?

Întrebarea îi fusese adresată lui Kelly, dar Nick fu cel care răspunse.

— Am eliminat acea variantă, spuse el, fără pic din ezitarea lui Kelly.

— Mă gândeam eu.

Diggers se uită de la Kelly la Nick şi înapoi. Kelly îşi ţinu respiraţia.

— Aş putea sugera să considerăm încheiate cercetările cazurilor mai vechi de acelaşi gen?

— Da, domnule.

— Atunci treceţi amândoi înapoi la treabă.

Ajunseră în pragul uşii, când Diggers o strigă înapoi pe Kelly.

— Încă ceva…

— Da, domnule.

— Agresori, poliţişti, martori, victime… există un element comun pentru toate aceste categorii, Kelly, şi anume faptul că nu există doi oameni la fel. Fiecare victimă are felul ei diferit de a se raporta la ceea ce i s-a întâmplat; unii sunt foarte hotărâţi să facă ceva şi să se răzbune, alţii vor să li se facă dreptate, alţii vor ca povestea să se încheie, iar alţii – o privi direct în ochi – alţii pur şi simplu vor să depăşească momentul şi să-şi vadă de viaţa lor.

Kelly se gândi la Lexi şi apoi la dorinţa lui Cathy Tanning

de a o lua de la capăt, într-o casă de la care doar ea avea cheile.

— Da, domnule.

— Nu te supăra pe victimele care-şi doresc un final diferit de cel pe care-l urmărim noi. Nu înseamnă că greşesc cu ceva. Mai bine îţi concentrezi toată determinarea asta a ta şi talentul, deloc de neglijat, pe caz, văzut ca un întreg. Undeva acolo e un infractor în serie responsabil pentru violurile, crimele şi hărţuirea a zeci de femei. Găseşte-l.

Oamenii sunt prinşi atunci când devin neglijenţi.

Nu-mi vei descoperi numele în căutarea ta pe urmele site-ului gasesteperecheapotrivita.com – nu am folosit decât numele altor persoane, împrumutate din portofele şi din buzunarele hainelor.

James Stanford, care habar n-avea că deţine o căsuţă poştală pe Old Gloucester Road sau un card de credit cu care a plătit în avans anunţurile din London Gazette. *Mai Suo Li, studentul chinez care a fost mai mult decât fericit să-mi dea datele contului său bancar britanic în schimbul sumei cash care să-l ajute să zboare înapoi spre casă.*

Numele altor oameni. Niciodată al meu.

Chitanţa, totuşi. Asta a fost o neglijenţă.

Un cod de intrare de la o uşă, mâzgălit neatent pe cea mai la îndemână bucăţică de hârtie, fără să-mi treacă vreo secundă prin cap că asta ar putea însemna sfârşitul întregii afaceri. Când mă gândesc acum la asta – când mă gândesc la neglijenţă – mă înfurii îngrozitor. Am fost atât de prost. Fără chitanţa aia, totul era perfect. Nu lăsasem nicio urmă.

Şi totuşi, încă nu s-a terminat. Când eşti încoltit, îţi rămâne un singur lucru de făcut.

Să cazi luptând.

30.

Până la prânz, masa este din nou curată şi casa are iarăşi un oarecare aspect ordonat. Stau la masă şi lucrez la documentele contabile ale firmei lui Graham, procesul metodic prin care înregistrez bonurile de taxi şi chitanţele de la masa de prânz părându-mi, în mod ciudat, relaxant. Primesc un mesaj de la Kelly Swift, ca răspuns la cel pe care i l-am trimis eu mai devreme.

> Îmi pare rău că nu ne-am mai auzit în ultima vreme. Noutăţile pe scurt – o să încerc să sun eu mai târziu. Credem că făptaşul s-a ocupat de administrarea site-ului de la o cafenea numită Espress Oh, de lângă Leicester Square – ancheta e în desfăşurare. Luke Harris e încă eliberat pe cauţiune – o să te anunţ cu ce spune Parchetul. Cred că e o idee bună să lucrezi de-acasă. Ai grijă de tine.

Citesc mesajul de două ori. Apoi iau dosarul cu hârtii diverse de pe masă şi găsesc chitanţa de la Espress Oh! Mă uit la numărul mâzgălit pe spate, apoi mă uit la dată. Cerneala din partea de jos este întinsă şi nu-mi pot da seama care este data înscrisă pe bon. De când o fi fost aici? În casă nu e frig, şi totuşi eu tremur, iar hârtia îmi flutură în mână. Mă duc la bucătărie.

— Katie?

— Mmmm?

Întinde unt pe o felie de pâine, direct pe blatul de lucru, fără să-şi fi luat o farfurie. Şterge firmiturile cu mâna şi le scutură în chiuvetă.

— Îmi pare rău, spune şi apoi vede ce faţă am făcut. Sunt doar câteva firimituri, mamă.

Îi întind chitanţa.

— Ai fost vreodată în locul ăsta?

Mă simt ameţită, de parcă aş fi tras aer în piept prea

repede. Simt cum mi se accelerează pulsul şi număr fiecare bătaie încercând să mă liniştesc.

Kelly strâmbă din nas.

— Nu cred. Unde e?

— Lângă Leicester Square.

Când eşti în pericol, se presupune că trupul tău intră în două moduri: luptă sau fugi. Dar corpul meu nu face niciunul din cele două. Parcă am îngheţat, aş vrea să fug, dar nu sunt în stare să mă mişc.

— A, da, îl ştiu. Cel puţin, aşa cred. N-am fost acolo, dar am trecut pe lângă el. De ce vrei să ştii?

Nu vreau s-o sperii pe Katie. Îi spun de mesajul de la Kelly Swift, dar calm, ca şi cum nu ar fi ceva foarte important. Ţiuitul din urechile mele devine din ce în ce mai puternic. Nu e o simplă coincidenţă. Sunt sigură de asta.

— E doar o chitanţă. Nu înseamnă că-i aparţine celui care se află în spatele site-ului, nu?

Ochii lui Katie mă măsoară, încercând să citească expresia de pe faţa mea, încercând să-şi dea seama cât de îngrijorată sunt de fapt.

Ba da.

— Nu, sigur că nu.

— Putea să ajungă aici de oriunde; din buzunarul vreunei haine, dintr-o sacoşă veche, de oriunde.

Ne prefacem amândouă că e ceva inofensiv. Ca o şosetă desperecheată. O pisică vagaboandă. Orice în afară de o chitanţă care leagă cumva un maniac de casa noastră.

— Eu las tot timpul chitanţele în sacoşe.

Mi-aş dori să aibă dreptate. Mă gândesc la toate acele dăţi când am scos la întâmplare o pungă din zecile îndesate în dulapul de sub chiuvetă şi am găsit înăuntru chitanţe vechi de la sesiuni anterioare de cumpărături.

Mi-aş dori să aibă dreptate, dar ştiu după fiorii de spaimă pe care-i simt pe ceafă că nu are. Că singurul motiv pentru care chitanţa aia se află la noi în casă e că cineva a dus-o aici.

— Oricum, ciudată coincidenţă, nu? spun eu şi încerc să zâmbesc, dar zâmbetul meu se transformă în altceva, total

opus.

Spaimă.

Aud o voce în capul meu pe care nu vreau s-o ascult; un sentiment care se strecoară înfricoşător şi care-mi spune că am răspunsul chiar în faţa ochilor.

— Trebuie să analizăm lucrurile raţional, spune Katie. Cine a fost de curând la noi acasă?

— Tu, eu, Justin şi Simon, spun, desigur. Şi Melissa, şi Neil. Teancul de hârtii pe care l-am pus aseară pe masă e al lui Graham Hallow.

— Ar putea fi chitanţa lui?

— Poate.

Mă gândesc la vraful de ziare *London Gazette* de pe biroul lui Graham şi la explicaţia perfect plauzibilă pe care mi-a dat-o pentru prezenţa lor acolo.

— Dar a fost extrem de amabil în ultima vreme, mi-a dat zilele astea libere de la serviciu. Nu mi-l pot imagina făcând aşa ceva.

Un alt gând îmi trece prin cap. Poliţia nu a găsit nicio dovadă împotriva lui Isaac, dar asta nu înseamnă că ele nu există.

— Am făcut curat pe masă înainte de prânzul de duminică de luna trecută. Isaac a fost aici.

Katie rămâne cu gura căscată.

— Ce vrei să spui?

Ridic din umeri, dar într-un mod neconvingător chiar şi pentru mine.

— Nu vreau să spun nimic. Pur şi simplu trec în revistă oamenii care au fost de curând la noi în casă.

— Doar nu-ţi închipui că Isaac ar putea avea ceva de-a face cu toate astea? Mamă, nici măcar nu-l cunoscusem când a început toată povestea. Ai spus chiar tu că anunţurile au apărut prima dată în septembrie.

— Ţi-a făcut o fotografie şi ţie, Katie. Fără să ştii. Nu crezi că e un pic sinistru?

— A făcut-o ca s-o trimită altui coleg din distribuţie. Nu ca s-o folosească pe un site.

Ţipă la mine, defensivă şi nervoasă.

— De unde ştii? strig şi eu la ea.

Între noi se lasă tăcerea şi ne venim în fire amândouă.

— Ar putea fi chitanţa oricui, spune Katie încăpăţânată.

— Atunci să căutăm prin casă, zic.

Dă din cap.

— Mai întâi camera lui Justin.

— Justin? Doar nu crezi… bine, spun eu când văd ce faţă a făcut.

Chiar şi când era mic, lui Justin i-au plăcut mai mult computerele decât cărţile. Îmi făceam mustrări de conştiinţă că totul ar fi putut fi din cauza a ceva ce făcusem eu greşit – îl lăsasem să stea prea mult la televizor –, dar când a apărut şi Katie şi a devenit o cititoare pasionată, mi-am dat seama că pur şi simplu am doi copii foarte diferiţi. Nici măcar nu aveam un computer acasă când erau ei mici, dar ora de informatică era cam singura la care Justin se ducea la şcoală cu plăcere. Ne-a implorat pe mine şi pe Matt să-i luăm un computer numai pentru el şi, pentru că noi nu ne-am permis să facem asta, a economisit fiecare bănuţ de buzunar şi şi-a cumpărat componentele, fiecare dintre ele ajungând acasă într-un plic cu bule, pe care le-a adăpostit sub patul lui împreună cu jocurile Meccano şi Lego. Şi-a construit singur primul lui computer, folosindu-se de instrucţiunile pe care le-a scos la imprimantă la bibliotecă, iar cu timpul i-a adăugat mai multă memorie, un hard-disk mai mare, o placă video mai bună. Când avea doisprezece ani, Justin ştia mai multe lucruri despre computere şi internet decât ştiam eu la treizeci.

Îmi aduc aminte că l-am pus odată să stea jos după ore să mă asculte ţinându-i o prelegere despre cât de periculos e să petreci atât de mult timp online, în timp ce el abia aştepta să fugă în camera lui şi să joace cine ştie ce joc în reţea; i-am spus că poate adolescenţii aceia cu care îşi petrecea el atât de mult timp conversând online nici măcar nu erau adolescenţi, ci perverşi de cincizeci de ani salivând pe tastaturile lor.

— Sunt prea deştept pentru pedofili, mi-a spus el atunci

râzând. N-ar putea să mă prindă niciodată.

Cred că la momentul acela am fost impresionată. Mândră că fiul meu era aşa de priceput, că ştia atât de multe lucruri legate de informatică, mai multe decât mine.

În toţi anii aceia în care mi-am făcut griji că Justin ar putea deveni victima unui agresor online, nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi unul el însuşi. Nu poate fi, îmi spun, în secunda următoare. Mi-aş fi dat seama.

În camera lui Justin miroase a fum stătut şi a şosete murdare. Pe pat e un teanc de haine curate pe care l-am pus ieri acolo, răsturnat acum într-o parte, după cum fiul meu s-a culcat fără să-şi mai bată capul să îl dea deoparte sau să pună hainele la locul lor. Deschid draperiile să las să intre puţină lumină şi găsesc vreo şase căni, din care vreo trei au servit pe post de scrumieră. Un joint rulat cu grijă stă lângă o brichetă.

— Uită-te în sertare, îi spun lui Katie, care stă în pragul uşii.

Nu se mişcă.

— Acum! Nu ştiu cât timp avem la dispoziţie.

Mă aşez pe pat şi deschid laptopul lui Justin.

— Mamă, chestia asta nu e deloc în regulă.

— Şi să ai un site care vinde traseele unor femei spre serviciu bărbaţilor care vor să le violeze sau să le omoare este?

— N-ar face una ca asta!

— Nici eu nu cred asta. Dar trebuie să fim sigure. Caută-i prin cameră.

— Nici măcar nu ştiu ce să caut, spune Katie, dar deschide dulapul şi începe să-i scotocească prin haine.

— Alte chitanţe de la Espress Oh! spun eu, încercând să mă gândesc la ce l-ar putea incrimina. Fotografii cu femei, informaţii despre traseele lor…

Laptopul lui Justin este protejat de o parolă. Mă uit la ecran, iar numele lui de utilizator, Game8oy_94, se uită înapoi la mine de lângă fotografia minusculă cu palma lui Justin întinsă spre camera de fotografiat.

— Bani? întreabă Katie.

— Absolut. Orice lucru ieşit din comun. Care ar putea fi parola lui Justin?

Încerc cu data lui de naştere şi-mi apare pe ecran mesajul:

ACCES NEPERMIS: MAI AVEŢI DOUĂ ÎNCERCĂRI.

— Bani, spune Katie din nou şi-mi dau seama că de data asta nu e o întrebare.

Mă uit la ea. Ţine un plic în mână, la fel cu cel pe care mi l-a dat Justin cu banii de chirie. E atât de burduşit cu hârtii de zece şi de douăzeci de lire că abia se închide.

— Salariul de la cafenea, crezi?

Katie nu ştie de felul în care Melissa fentează taxele Încasând bani la negru şi chiar dacă mă îndoiesc că i-ar păsa, nu am de gând să-i spun. Cu cât ştiu mai mulţi oameni, cu atât cresc şansele să afle şi cei de la Fisc, iar asta e o belea de care nici eu, nici Melissa nu avem nevoie.

— Cred că da, spun eu vag. Pune-i la loc.

Mai fac o încercare cu parola lui Justin, de data asta o combinaţie a adresei noastre cu numele primului său animal de companie; un hamster pe nume Gerald care a evadat şi a trăit sub duşumelele din baia noastră câteva luni bune.

ACCES NEPERMIS: MAI AVEŢI O ÎNCERCARE.

Nu îndrăznesc să mai risc o dată.

— Ai găsit şi altceva în dulap?

— Nu, nimic la vedere.

Katie se mută lângă comoda cu sertare, pe care le deschide pe rând, verificând în mod expert şi fundul fiecăruia, să vadă dacă e ceva lipit acolo. Îi verifică hainele, iar eu pun laptopul deoparte şi-l las pe pat în ceea ce sper că e aceeaşi poziţie în care l-am găsit.

— Cum rămâne cu laptopul?

— Nu pot să intru.

— Mamă… spune Katie fără să se uite la mine în timp ce vorbeşte. Ştii că ar putea fi chitanţa lui Simon.

Răspund imediat.

— Nu e a lui.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ba ştiu.

N-am fost niciodată în viaţa mea mai sigură de ceva.

— Simon mă iubeşte. Nu mi-ar face rău niciodată.

Katie trânteşte un sertar, făcându-mă să tresar.

— Adică îl poţi arăta cu degetul pe Isaac, dar nici măcar nu vrei să te gândeşti că Simon ar putea fi implicat în povestea asta?

— Pe Isaac îl ştii de cinci minute.

— Dar e corect, mamă, dacă tot îi cotrobăi prin lucruri lui Justin şi îl acuzi pe Isaac, să-l iei în considerare şi pe Simon. Trebuie să-i verificăm şi lui camera.

— Nu caut în camera lui Simon, Katie! Cum aş putea să sper că va mai avea vreodată încredere în mine după aşa ceva?

— Uite, nu spun că are ceva de-a face cu asta şi nici măcar că bonul ăla de la Espress Oh! e al lui. Dar ar putea fi.

Dau din cap respingând ideea, iar ea gesticulează.

— Mamă, ar putea fi! Măcar gândeşte-te şi la asta.

— Aşteptăm până ajunge acasă şi după aia putem să mergem cu toţii sus împreună.

Dar Katie e hotărâtă.

— Nu, mamă, acum.

Scara care duce la mansardă e îngustă, iar uşa de la primul etaj lasă impresia că dincolo de ea nu e decât un dulap, poate o toaletă sau un dormitor micuţ. Înainte să se mute Simon cu noi, foloseam spaţiul acela ca pe un fel de loc de evadare; nu era mobilat efectiv, dar am dus acolo un vraf de perne, închideam uşa şi stăteam acolo întinsă pe jos, furând puţin timp doar pentru mine de la îndatoririle de părinte singur. Îmi plăcea cât de izolat era. Acum mi se pare periculos, fiecare pas ducându-mă tot mai departe de spaţiul deschis din restul casei, departe de siguranţă.

— Şi dacă se întoarce Simon acasă? întreb.

Nu avem nimic de ascuns unul faţă de celălalt, dar suntem totuşi amândoi adulţi. Am fost mereu de părere că este bine să aibă fiecare spaţiul lui separat. Viaţa lui. Nici

nu-mi pot imagina ce ar spune dacă ne-ar vedea acum pe mine şi pe Katie, dând târcoale biroului său.

— Nu facem nimic greşit. Nu ştie că am găsit chitanţa. Trebuie să ne păstrăm calmul.

Calm e ultimul lucru pe care-l simt acum.

— Îi spunem că ne-am dus să luăm decoraţiunile de Crăciun, zic eu dintr-odată.

— Ce?

— Dacă vine acasă şi ne întreabă ce facem. Suntem aici sus să luăm decoraţiunile.

— Bine, fie.

Pe Katie n-o interesează, dar eu mă simt mai bine, ştiind că am o scuză pregătită.

Uşa de la capătul scărilor se închide cu un zgomot care mă face să tresar. E singura care face aşa; singura cu închidere automată anti-incendiu. Simon a vrut s-o scoată de tot. A spus că ar prefera să fie uşa deschisă, ca să audă agitaţia din casă, de sub el. Eu am insistat să rămână, îngrijorată din cauza unui posibil incendiu, din cauza oricărui lucru care mi-ar putea pune familia în pericol.

Şi în tot timpul ăsta e posibil oare ca adevărata ameninţare să fi fost tot timpul printre noi?

Trăind în casa noastră?

Simt că mă cuprinde greaţa şi înghit valul de fiere, încercând să mă molipsesc măcar cu un strop din puterea de care fiica mea de nouăsprezece ani dă acum dovadă. Katie stă în mijlocul încăperii şi se uită încet şi cu atenţie în jur. Nu e nimic pe pereţii înclinaţi într-un unghi ce lasă doar o fâşie îngustă de spaţiu gol deasupra capului în centrul camerei. Singura fereastră Velux lasă să intre razele anemice ale soarelui de iarnă, iar eu aprind lumina principală.

— Uite.

Katie arată către dulăpiorul pe care stă tableta Samsung a lui Simon. Mi-o dă mie. E hotărâtă, aproape agresivă. Mi-aş dori să ştiu la ce se gândeşte acum.

— Katie, spun, chiar crezi că Simon e în stare…

Nu termin fraza.

— Nu ştiu, mamă. Uită-te în istoricul de căutări.

Deschid carcasa şi introduc parola lui Simon, apoi deschid motorul de căutare.

— Cum văd la ce s-a uitat?

Katie se uită peste umărul meu.

— Apasă aici, îmi arată ea. Ar trebui să apară lista cu site-urile vizitate, precum şi lista cu ce a căutat.

Răsuflu uşurată. Nu apare nimic evident. Site-uri de ştiri, agenţii de voiaj. O ofertă pentru weekendul de Ziua Îndrăgostiţilor. Mă întreb cum de lui Simon îi trece măcar prin cap să se gândească la vacanţă când are deja atât de multe datorii. Doar se uită, presupun, gândindu-mă la serile pe care şi eu mi le petrec uitându-mă pe site-uri de imobiliare la proprietăţi de milioane de lire pe care nu pot să sper că mi le voi permite vreodată.

Katie se uită din nou în sertarul de la dulăpior. Scoate o foaie de hârtie.

— Mamă, spune ea încet, nu ţi-a spus adevărul.

Simt din nou cum mi se face greaţă.

— Dragă domnule Thornton, citeşte Katie, în urma întâlnirii pe care aţi avut-o cu Departamentul de Resurse Umane vă rugăm să acceptaţi această scrisoare ca o notificare formală a faptului că v-am desfăcut contractul de muncă. E datată cu 1 august, spune Katie uitându-se la mine.

Uşurarea se instalează instantaneu.

— Ştiu despre concedierea lui. Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Şi eu am aflat abia acum vreo două săptămâni.

— Ştiai? De aia a început să lucreze de-acasă?

Confirm dând din cap.

— Şi înainte de asta? Adică din august. A plecat de-acasă în fiecare zi, îmbrăcat la costum şi tot restul…

Îi sunt prea loială lui Simon ca să recunosc că şi-a petrecut toate acele zile prefăcându-se că se duce la serviciu, minţindu-ne, dar nici nu-i nevoie s-o fac; citesc pe faţa lui Katie că şi-a dat şi singură seama.

— Dar nu ştii sigur, nu-i aşa? spune. Nu ştii ce făcea, adică nu ce făcea cu adevărat. Ştii numai ce ţi-a spus el. E

foarte posibil să fi urmărit femei la metrou în tot timpul ăsta. Să le fi fotografiat. Să le fi pus detaliile pe internet.

— Am încredere în Simon.

Cuvintele mele par goale, chiar şi pentru mine.

Katie începe să caute prin sertare, aruncând dosarele pe jos. Sertarul de sus este plin cu hârtii de-ale lui Simon; contracte de muncă, asigurarea de viaţă... nu ştiu ce e acolo. În sertarul din mijloc îmi ţin eu actele legate de casă, asigurările de bunuri, declaraţiile legate de ipotecă, autorizaţiile de construcţie pentru modificările făcute mansardei în care ne aflăm acum. În alt dosar sunt certificatele de naştere ale copiilor şi actul de divorţ, împreună cu paşapoartele noastre. Într-un al treilea dosar sunt extrase bancare mai vechi păstrate pentru simplul motiv că nu ştiu ce altceva să fac cu ele.

— Uită-te pe birou, spune Katie, la fel cum i-am cerut şi eu în camera lui Justin.

Enervată de cât de mult timp îi ia să se uite la fiecare document în parte, trage sertarul şi-i răstoarnă conţinutul pe jos, răscolind printre foi cu o mână până când totul este la vedere.

— Trebuie să fie ceva, sunt sigură.

Fiica mea este puternică. Neînfricată.

— Seamănă cu tine, obişnuia să spună Matt când Katie refuza cu încăpăţânare lingura prea plină pe care i-o fluturam prin faţă sau când insista să meargă pe jos la cumpărături, deşi era prea mică ca să se ţină bine pe picioare.

Amintirile astea dor şi încerc să mi le scutur din minte. Eu sunt adultul. Eu sunt cea puternică. E vina mea. Eu am căzut pradă farmecelor lui Simon, flatată de atenţia pe care mi-o acorda, de generozitatea lui. Am nevoie de răspunsuri. Acum.

Deschid primul sertar şi scot tot ce conţine, aruncând dosarele pe jos şi scuturându-le în caz că se ascunde ceva între paginile lor altfel plictisitoare. Mă uit la Katie şi mă aprobă sumbru.

— Sertarul ăsta e încuiat, spun eu în timp ce trag de

mâner. Nu ştiu unde-i cheia.

— Nu poţi să-l forţezi?

— Încerc.

Ţin cu o mână de partea de deasupra a biroului şi cu cealaltă trag tare de mânerul sertarului, dar nu se clinteşte. Mă uit pe biroul dezordonat să văd unde ar putea Simon să ţină cheia, răsturnând un suport de pixuri, în care nu găsesc însă decât agrafe de prins hârtiile şi resturile de la ascuţitul creioanelor. Îmi amintesc cum a căutat Katie sub fundul sertarelor lui Justin şi-mi trec mâinile pe sub birou, în caz că cheiţa a fost lipită acolo, şi mă uit şi sub toate sertarele deschise.

Nimic.

— Va trebui să spargem încuietoarea.

Spun asta mai încrezătoare decât mă simt, pentru că n-am mai făcut aşa ceva în viaţa mea. Iau o foarfecă ascuţită de pe jos, unde a căzut dintr-un sertar, şi strecor vârful în încuietoare. Fără să ştiu prea bine ce fac, răsucesc lamele foarfecei într-o parte şi-n alta, apoi de sus în jos, trăgând în acelaşi timp de mâner. Se aude un mic sunet ca o crăpătură şi, spre surprinderea mea sertarul se deschide.

Las foarfeca să cadă.

Mi-am dorit ca sertarul să fi fost gol. Mi-am dorit să nu fi conţinut mai mult de un dosar cu clapetă prăfuit şi un creion rupt. Aş fi vrut să-i dovedesc lui Katie – şi mie – că Simon nu are nicio legătură cu site-ul.

Dar sertarul nu e gol.

Bucăţi de hârtie, rupte dintr-un caiet cu spirală, stau nevinovate pe o laterală a sertarului. *Grace Sontheard,* scrie pe prima foaie, deasupra unor rânduri notate cu liniuţă.

36
căsătorită?
London Bridge

Ridic teancul de hârtii şi mă uit la următoarea.

Alex Grant
52
Păr grizonant, tunsoare bob. Arată bine în jeanşi.

Simt că mi se face rău. Îmi amintesc cât de bine reuşise Simon să mă liniştească în legătură cu anunţurile în seara aceea în care am ieşit la cină.

E doar an furt de identitate, atâta tot.

— Ce-ai găsit acolo, mamă?

Katie vine spre mine. Întorc hârtiile invers, dar e prea târziu, le-a văzut deja.

— Dumnezeule!

Nu mai e nimic altceva în sertar. Doar caietul Moleskine pe care i l-am dăruit lui Simon cu ocazia primului nostru Crăciun împreună. Îl ridic; simt pielea moale sub degete.

Primele pagini nu par să aibă nicio noimă. Propoziţii scrise pe jumătate; cuvinte subliniate; săgeţi trasate de la un nume la altul. Frunzăresc prin caiet şi se deschide la un tabel. În centru, cuvântul „cum?”, înconjurat de un nor desenat de mână. În jurul lui, alte cuvinte, fiecare în câte un norişor.

Înjunghiere
Viol
Asfixiere

Scap caietul din mâini şi acesta aterizează cu un zgomot înfundat în sertarul deschis. Aud ţipătul strangulat al lui Katie şi mă întorc spre ea s-o iau în braţe şi s-o liniştesc, dar înainte să apuc să spun ceva aud un zgomot pe care-l recunosc imediat. Înţepenesc şi mă uit la Katie şi-mi dau seama de pe figura ei că şi ea a recunoscut zgomotul respectiv.

E zgomotul uşii de la capătul scării, care tocmai s-a închis.

31.

— Cafea.

— Nu, mulţumesc.

Kelly nu mâncase nimic toată ziua, dar nici nu credea că ar fi în stare să înghită ceva. Diggers rămăsese la birou vreo jumătate de oră după ce o expediase, înainte să dispară să facă orice ar fi fost chestia pe care o făceau detectivii în prag de pensionare cu atât de mult timp liber la dispoziţie. Nu mai vorbise cu Kelly după aceea; se oprise doar la biroul lui Nick în drum spre ieşire, pentru o discuţie pe un ton scăzut, al cărei subiect Kelly bănuia că trebuie să fi fost chiar ea.

— N-a fost o sugestie, răspunse Nick. Ia-ţi haina, mergem peste drum.

Starbucks-ul de pe Balfour Road era mai mult pentru luat cafele la pachet decât o cafenea propriu-zisă, dar avea două taburete înalte la geam, pe care Kelly le ocupă cât Nick se duse să ia băuturile. Kelly comandă ciocolată caldă, simţind dintr-odată nevoia acestei băuturi dulci şi reconfortante. O primi ornată cu frişcă, peste care fuseseră presăraţi fulgi de ciocolată, arătând jenant de nepotrivită pe lângă cafeaua cu spumă de lapte a lui Nick.

— Mulţumesc, spuse Kelly, când deveni evident faptul că Nick nu avea de gând să înceapă el conversaţia.

— Poţi să le iei tu pe următoarele, spuse el.

— Pentru că m-ai scos din încurcătură, vreau să zic.

— Ştiu ce-ai vrut să zici, răspunse bărbatul şi o privi direct, fără urmă de amuzament pe chip. Dar ca să fie clar pe viitor, dacă o mai dai în bară, sau dacă mai faci vreo tâmpenie, sau mai ştiu eu pentru ce alt motiv vei mai putea avea nevoie să-ţi salveze cineva pielea, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi. Nu aştepta până ajungem în biroul şefului.

— Chiar îmi pare rău.

— Sunt convins.

— Şi-ţi sunt recunoscătoare. Nu mă aşteptam să faci

asta.

Nick sorbi din cafea şi zâmbi larg.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu mă aşteptam la aşa ceva din partea mea. Dar nu puteam să stau deoparte şi să văd cum unul dintre cei mai buni detectivi cu care am lucrat – Kelly îşi coborî privirea la cana cu ciocolată, ca să nu se vadă cât de încântată era – şi-o ia pentru că a făcut ceva atât de monumental de stupid cum ar fi să se folosească de poziţia ei pentru un fel de campanie personală. De fapt, ce aveai de gând?

Emoţia plăcută pe care complimentul lui Nick i-o produsese lui Kelly se evaporă rapid.

— Cred că-mi datorezi măcar o explicaţie.

Kelly luă cu linguriţa din spuma călduţă de frişcă şi simţi cum i se topeşte pe limbă. Repetă cuvintele în gând înainte să le pronunţe.

— Sora mea a fost violată când era în primul an de facultate la Universitatea Durham.

— De atâta lucru mi-am dat seama şi eu. Şi cel care a comis fapta nu a fost prins niciodată?

— Nu. Au existat câteva incidente suspecte înainte de viol; Lexi a găsit bileţele în cutia poştală în care i se cerea să poarte anumite haine, pe care le avea în dulapul ei, şi o dată a lăsat cineva un sticlete mort la uşa ei.

— Şi a depus plângere?

Kelly a dat din cap.

— Poliţia nu s-a arătat interesată. Chiar şi atunci când le-a spus că fusese urmărită, au spus că au notat şi atât. Într-o seară de joi, a avut un curs destul de târziu şi nimeni nu a mai mers în aceeaşi direcţie cu ea, aşa că a rămas de una singură. În seara în care s-a întâmplat, vorbea cu mine la telefon. M-a sunat pentru că era agitată: spunea că auzise din nou paşi în urma ei.

— Şi ce-ai făcut?

Kelly simţi cum ochii îi ardeau, gata să lăcrimeze. Înghiţi cu greu.

— I-am spus că i se părea.

Putea să-i audă vocea lui Lexi chiar şi acum; cu

răsuflarea întretăiată în timp ce se îndrepta spre cămine.

— E cineva în spatele meu, Kelly, jur. La fel ca săptămâna trecută.

— Lex, sunt şapteşpe mii de studenţi la Durham, tot timpul e cineva în spatele tău.

— De data asta e diferit. Încearcă să treacă neobservat.

Lexi şoptea nervos, Kelly chinuindu-se să înţeleagă fiecare cuvinţel.

— Când m-am întors acum să mă uit, nu era nimeni, dar cineva e acolo, ştiu asta.

— Îţi bagi singură în cap tot felul de idei. Sună-mă când ajungi acasă, da?

Kelly îşi aminti că se pregătea să iasă în oraş. Dăduse muzica mai tare cât îşi aranja părul; aruncase încă o rochie care o nemulţumea în grămada de la capătul patului. Nu-şi dădu seama că sora ei nu mai sunase până când se auzi din nou telefonul, afişând un număr pe care nu-l recunoştea.

— Kelly Swift? Sunt agent de poliţie Barrow-Grint de la Poliţia din Durham. Sora dumneavoastră se află la noi.

— N-a fost vina ta, spuse Nick cu blândeţe.

Kelly dădu din cap.

— N-ar fi atacat-o dacă aş fi rămas cu ea la telefon.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Dacă ar fi făcut-o, aş fi auzit – aş fi putut să sun imediat la poliţie. A durat două ore până au găsit-o pe Lexi. Fusese bătută atât de tare, că abia mai vedea, iar la momentul acela, atacatorul dispăruse de mult.

Nick nu o contrazise. Răsuci ceaşca de cafea în farfurioară, până când mânerul fu chiar în dreptul lui şi îşi făcu mâinile căuş în jurul ei.

— Lexi te acuză pentru ceea ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, probabil.

— N-ai întrebat-o?

— Nu vrea să vorbească despre asta. Îi displace profund şi când o fac eu. Am crezut că va fi afectată luni întregi, poate chiar pentru totdeauna, dar e ca şi cum ar fi tras o linie peste toată povestea. Când l-a cunoscut pe soţul ei, a avut o discuţie cu el şi i-a spus: „Trebuie să-ţi povestesc

ceva”, i-a mărturisit toată întâmplarea şi apoi l-a făcut să-i promită că nu vor mai pomeni vreodată despre asta.

— E o femeie puternică.

— Crezi? Eu nu ştiu dacă e o abordare sănătoasă. Să te prefaci că ceva nu s-a întâmplat nu e cea mai bună cale de a trata un eveniment traumatic.

— Vrei să spui nu e cea mai bună cale în care tu tratezi un eveniment traumatic, spuse Nick.

Kelly îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Aici nu-i vorba despre mine.

Nick luă şi ultima gură de cafea şi puse cu atenţie ceaşca înapoi pe farfurioară înainte s-o privească pe Kelly direct în ochi.

— Exact.

Când se întoarseră la birou, lui Kelly îi sună telefonul mobil. Se întoarse în capul scărilor, evitând zgomotul biroului aglomerat. Era Craig, de la centrul de monitorizare CCTV.

— Kelly, ai văzut nota informativă de azi de la Poliţia Transporturi?

Nu o văzuse. Era destul de greu să ţină pasul cu volumul de e-mailuri care aveau legătură cu acel caz, darămite să mai citească şi anunţurile venite din partea departamentului ei.

— Centrul de monitorizare de aici a fost ţinta unui atac. Având în vedere ce mi-ai povestit zilele trecute despre cazul de care te ocupi la Poliţia Metropolitană, m-am gândit să te sun.

— O spargere?

— Mai rău. Un atac informatic asupra reţelei.

— Credeam că aşa ceva e imposibil.

— Nimic nu e imposibil, Kelly, ar trebui să ştii asta. Sistemul dă rateuri de câteva săptămâni; am chemat un specialist şi, când s-a uitat la el, a identificat ceva defecţiuni de soft. Avem un firewall instalat, care face aproape imposibil ca sistemul să fie atacat prin internet, dar nu poate totodată să oprească pe cineva să introducă

la propriu viruşi în sistem.

— O treabă din interior, crezi?

— Comisarul a interogat în dimineaţa asta tot personalul, iar una dintre femeile de serviciu a cedat. A mărturisit că a fost mituită să aducă un stick USB şi să-l bage în computerul principal. Desigur, susţine că habar n-avea de ceea ce făcea.

— Şi de cine a fost mituită?

— Nu ştie cum îl cheamă şi, în mod convenabil, nici nu-şi aminteşte cum arată. Spune că a fost abordată într-o zi când era în drum spre serviciu şi că i-a fost oferită o sumă care depăşeşte salariul ei pe o lună, pentru o treabă de doar câteva minute.

— Care-i dauna produsă?

— Virusul introduce un program care este legat de computerul hackerului şi care replică întregul nostru sistem. Nu pot controla direcţia în care bat camerele, dar pe scurt problema e că tot ceea ce se vede în centrul de monitorizare poate să vadă şi hackerul.

— Dumnezeule!

— Se potriveşte cu chestia de care te ocupi tu?

— În mod cert, e foarte posibil.

În ciuda relaţiei bune de serviciu pe care o avea cu Craig, Kelly era cu băgare de seamă în legătură cu ce ar fi avut de spus Diggers dacă ea ar fi dezvăluit prea multe din anchetă. Ultimul lucru de care avea nevoie era un alt perdaf, chiar dacă în sinea ei nu avea nicio îndoială că cele două cazuri aveau legătură unul cu celălalt.

— Agresorul nostru a folosit chiar camerele de supraveghere de la metroul londonez pentru a urmări femei, anunţă Kelly, în timp ce intră în birou şi întrerupse o conversaţie pe care Nick o avea cu Lucinda.

Îi puse la curent cu ceea ce aflase de la Craig.

— Divizia Infracţiuni Cibernetice din cadrul Poliţiei Transporturi e acum acolo, dar deşi au identificat virusul, e un pic mai complicat să-l elimine.

— N-ar putea să închidă sistemul cu totul? întrebă

Lucinda.

— Ar putea, dar atunci tot oraşul ar prezenta un potenţial risc, în loc de…

— În loc de un număr redus de femei care sunt în mod cert expuse unui risc, încheie Nick fraza. Suntem între ciocan şi nicovală.

Se ridică, cu tot trupul cuprins de energie, iar Kelly îşi dădu seama cât de mult tânjise după adrenalina unei anchete aflate în plină desfăşurare.

— Bun, avem nevoie de o declaraţie din partea omului tău de legătură de la centrul de monitorizare şi vreau ca femeia de serviciu să fie arestată pentru accesarea neautorizată a unui sistem informatic cu scopul de a comite o infracţiune.

Privi în jur, căutând pe cel care documenta ancheta, care introducea deja în laptopul din faţa lui acţiunile respective.

— Şi aduceţi-l aici pe Andrew Robinson. Vreau să ştiu unde se copiază feed-ul de la CCTV şi vreau să ştiu asta acum.

32.

Nu e timp pentru nimic decât să stau să-l aştept pe Simon să urce.

Îi caut mâna lui Katie, doar ca să descopăr că alunecă deja într-a mea. O strâng puternic şi ea mă strânge în semn de răspuns. E o chestie pe care o făceam când era mică şi mergeam împreună la şcoală. E o strângeam o dată, ea făcea la fel; apoi ea mă strângea de două ori şi eu îi răspundeam tot aşa. Codul Morse pentru mamă şi copil.

— De trei ori înseamnă „Te iubesc”, mi-a spus ea odată.

O fac acum, fără să ştiu dacă-şi mai aminteşte, ascultând zgomotul paşilor care urcă pe treptele de lemn. Katie îmi răspunde imediat la mesaj, şi eu simt cum lacrimi fierbinţi mi se formează în ochi.

De la etaj sunt treisprezece paşi.

Îi număr, pe măsură ce se apropie. Unsprezece, zece, nouă.

Mâna mi-e umedă şi lipicioasă în a lui Katie, iar inima a luat-o aşa de tare la goană că nici nu mai pot distinge între bătăi. Mă strânge atât de tare de degete că mă doare, dar nu-mi pasă – şi eu le strâng cu putere pe-ale ei.

Cinci, patru, trei…

— Am folosit cheia mea, sper că nu te superi.

— Melissa!

— O, Dumnezeule, aproape că ne-ai provocat un infarct.

Uşurarea ne face pe mine şi pe Katie să râdem isteric.

Melissa se uită la noi nedumerită.

— Ce aveţi de gând voi două? Te-am sunat la serviciu şi şeful tău mi-a spus că eşti bolnavă. Am trecut doar să văd cum te simţi şi apoi m-am îngrijorat când am văzut că nu răspunzi la uşă.

— N-am auzit. Eram…

Katie se opreşte şi se uită la mine, nesigură despre cât de mult să dezvăluie.

— Căutam dovezi, îi spun Melissei.

Dintr-odată mi se limpezeşte mintea şi mă aşez pe

scaunul de la biroul lui Simon.

— Pare o nebunie, dar se pare că Simon este cel care a pus online toate traseele femeilor acelora, inclusiv pe al meu.

— Simon?

Văd pe faţa Melissei aceeaşi neîncredere şi uimire care ştiu că se regăsesc şi pe chipul meu.

— Eşti sigură?

Îi povestesc despre chitanţa de la Espress Oh!; despre e-mailul de la Kelly Swift.

— Simon a fost dat afară în august, chiar înainte să înceapă să apară anunţurile. M-a minţit în legătură cu asta.

— Şi ce naiba mai cauţi aici? Unde-i Simon acum?

— Are un interviu de angajare la Olympia. Nu ştiu exact la ce oră, cred că a spus ceva de după-amiază devreme.

Melissa se uită la ceas.

— Poate să ajungă în orice clipă. Haideţi la mine; putem să sunăm la poliţie de-acolo. Te-ai fi gândit la aşa ceva? Adică... Dumnezeule, Simon!

Simt cum inima începe să-mi bată din nou ca nebuna, în timp ce pieptul îmi zvâcneşte şi pulsul îmi ţiuie în urechi. Dintr-odată sunt sigură că n-o să reuşim. Că Simon va veni acasă şi ne va găsi pe toate trei la mansardă. Ce va face, când îşi va da seama că a fost descoperit? Mă gândesc la Tania Beckett şi la Laura Keen, victime nefericite ale oribilului său imperiu online. Ce-ar mai însemna încă trei în plus pentru el? Mă ridic şi o iau pe Katie de braţ.

— Melissa are dreptate, trebuie să plecăm de-aici.

— Unde-i Justin?

Mă cuprinde teama şi vreau ca toată familia mea să fie împreună, trebuie să mă asigur că amândoi copiii mei sunt în siguranţă. De îndată ce Simon va descoperi că ştim ce-a făcut, nu putem şti cum va reacţiona.

— Stai liniştită, e la cafenea, spune Melissa. Tocmai vin de acolo.

Uşurarea mea e doar de moment.

— Nu poate să rămână acolo, Simon va şti unde să-l

găsească. Va trebui să se ocupe altcineva de cafenea.

Melissa a redevenit femeia de afaceri. Îmi aminteşte de un asistent medical la locul unui dezastru, acordând primul ajutor şi spunând cuvinte de alint.

— O să-l sun şi-i spun să închidă cafeneaua.

Îmi prinde faţa în palmele ei. Îşi apropie chipul de al meu, forţându-mă să fiu atentă la ce spune.

— Zoe, trebuie să plecăm de-aici, înţelegi? Nu ştim cât timp mai avem la dispoziţie.

Ne repezim toate trei pe scări, pe etajul mochetat de la primul nivel, apoi mai jos, la parter, fără să ne oprim, în hol, eu şi Katie ne luăm gecile din cuier. Mă uit în jur după geanta mea, dar Melissa mă opreşte.

— Nu avem timp. Mă întorc eu după ea de îndată ce tu şi Katie sunteţi în siguranţă la mine.

Trântim uşa de la intrare şi fugim pe alee fără să ne mai batem capul să încuiem, intrând rapid prin portiţa de la grădina Melissei. Descuie uşa şi ne face semn să intrăm repede în bucătărie.

— Ar trebui să ne încuiem înăuntru, spune Katie, uitându-se când la mine, când la Melissa, cu spaima întipărită pe faţă şi cu buza de jos tremurându-i.

— Simon nu va încerca să intre aici, iubito, nici măcar nu ştie unde suntem.

— De îndată ce va vedea că nu suntem acasă sigur va încerca aici. Te rog, încuie uşa! spune ea, gata să izbucnească în plâns.

— Cred că are dreptate, spune Melissa.

Încuie de două ori uşa din faţă şi, în ciuda a ceea ce tocmai i-am spus lui Katie, mă linişteşte sunetul încuietorii care se blochează.

— Şi uşa din spate? întreabă Katie.

Tremură, iar asta mă umple de mânie. Cum a îndrăznit Simon să-i facă una ca asta fiicei mele?

— E încuiată tot timpul. Neil e paranoic când vine vorba de hoţi, nici măcar nu ţine cheia într-un loc care ar putea fi văzut din grădină.

Melissa o cuprinde pe Katie cu un braţ.

— Iubito, îţi promit că acum eşti în siguranţă. Neil e în delegaţie săptămâna asta, aşa că puteţi sta aici cât vreţi. De ce nu pui mai bine apă la fiert, iar eu o sun pe Kelly Swift şi-i spun despre chitanţa pe care aţi găsit-o? Aveţi numărul ei?

Îmi scot telefonul din buzunar şi-l deblochez, căutând până găsesc numărul lui Kelly Swift. Îi întind telefonul Melissei. Se uită la el.

— O să am semnal mai bun sus. Daţi-mi două secunde. Te rog, fă-mi şi mie o cafea, da? Capsulele sunt chiar lângă espressor.

Pornesc espressorul; o maşinărie modernă, cromată, care face spumă de lapte şi cappuccino şi Dumnezeu mai ştie ce. Katie traversează bucătăria. Se uită în grădină prin uşile pliante şi încearcă clanţa.

— E încuiată?

— Da. Mama, mi-e frică!

Încerc să vorbesc pe un ton calm, înghiţindu-mi furtuna pe care o simt pe dinăuntru.

— Nu are cum să ne facă rău câtă vreme suntem aici, draga mea. Kelly Swift va veni şi va sta de vorbă cu noi şi vor trimite poliţişti care să-l aresteze pe Simon. Nu poate să ne facă niciun rău.

Stau în faţa maşinii de cafea şi îmi întind mâinile pe blatul de bucătărie; granitul e rece şi neted sub palmele mele. Acum, că suntem în siguranţă în afara casei, teama mi se transformă în furie şi mă chinui să nu i-o arăt lui Katie, care e deja cu nervii întinşi la maximum. Mă gândesc la toate minciunile pe care Simon mi le-a spus de-a lungul lunilor în care am crezut că se ducea la serviciu; insistenţa cu care a încercat să mă convingă că nu eram eu persoana din fotografie, când am adus acasă ziarul *Gazette,* în urmă cu câteva săptămâni. Cum am putut să fiu atât de proastă?

Mă gândesc la datoria pe care Simon pretinde că ar fi acumulat-o. Site-ul îi aduce probabil mult mai mult decât a câştigat el vreodată la *Telegraph.* Nu-i de mirare că nu şi-a

luat un alt serviciu – de ce s-ar fi deranjat? Postul pentru care a fost chemat azi la interviu – mă îndoiesc că există, de fapt. Mi-l imaginez pe Simon stând într-o cafenea, dar nu pregătindu-se pentru interviu, ci căutând printre fotografiile cu femei de pe telefon, copiind detaliile traseelor lor din agenda lui pentru a le încărca pe site.

Katie nu are stare, dând ture între fereastră şi masa lungă, albă a Melissei, ridicând obiecte aranjate cu gust de pe rafturile suspendate.

— Ai grijă cu aia, îi spun, costă probabil o avere.

De sus aud frânturi ale conversaţiei pe care Melissa o are cu Kelly Swift. O aud întrebând „Sunt în pericol?” şi tuşesc zgomotos, pentru că nu vreau ca fiica mea să intre-n panică mai mult decât a făcut-o deja. Pune la loc vaza şi ia în schimb un prespapier din sticlă, trecându-şi degetul mare peste suprafaţa fină.

— Te rog, draga mea, mă faci să fiu şi mai agitată.

Pune obiectul la loc şi se duce în partea cealaltă a bucătăriei, acolo unde se află biroul Melissei.

Luminiţa verde a espressorului clipeşte, semn că apa este fierbinte. Apăs butonul de start, urmărind cum lichidul închis la culoare ţâşneşte în ceaşca de dedesubt. Mirosul e puternic, aproape copleşitor. Nu beau cafea de obicei, dar cred că azi mi-ar prinde bine şi mie una. Mai scot o capsulă.

— Vrei şi tu o cafea? o întreb pe Katie.

Nu-mi răspunde. Mă întorc şi văd că se uită la ceva de pe birou.

— Iubito, te rog, nu-ţi mai băga nasul printre lucrurile Melissei.

Mă întreb cât le va lua poliţiştilor să ajungă şi dacă vor pleca să-l caute pe Simon sau vor aştepta să se întoarcă el acasă.

— Mamă, trebuie să vezi chestia asta.

— Ce e?

Auz scârţâitul paşilor Melissei la etaj şi aşez cafeaua ei pe blatul din faţa mea. Amestec în ceaşca mea, în care am pus un cub de zahăr şi iau o gură, arzându-mi limba.

— Mamă! insistă Katie.

Mă duc şi eu la birou ca să văd ce-a pus-o aşa pe jar. E o hartă a metroului londonez – cea pe care am văzut-o când am luat actele de la Melissa. Katie a desfăcut-o şi acum se întinde pe tot biroul. Culorile şi rutele familiare ale metroului au fost adnotate cu o reţea ca o pânză de păianjen de săgeţi, linii şi notiţe mâzgălite.

Mă holbez la hartă. Katie plânge, dar nu fac nimic s-o liniştesc. Mă uit după un traseu pe care-l cunosc pe de rost; traseul spre serviciu al Taniei Beckett.

Linia Northern spre Highgate, apoi autobuzul 43 către Cranley Gardens.

Ruta a fost subliniată cu un marker galben, iar la capătul ei este o însemnare scrisă de mână.

Nu mai este activă.

Auzi tot felul de chestii prin cafenele.

Îmi închipui că a lucra într-o cafenea seamănă destul de mult cu a lucra ca barman sau frizer. Vedem momentele grozave şi pe cele mai puţin bune ale vieţii pe feţele clienţilor noştri; auzim şirul nesfârşit de conversaţii dintre prieteni. Ne bucurăm de pe urma primelor voastre – un prânz plătit cu o bancnotă de douăzeci de lire nou-nouţă; o monedă de o liră aruncată neglijent pe masă – şi suferim consecinţele unei luni mai proaste, când vă căutaţi de mărunţiş pentru o cafea mai mică decât de obicei şi vă prefaceţi că nu vedeţi borcanul pentru bacşiş de pe tejghea.

O cafenea pune la dispoziţie detergentul financiar perfect atunci când trebuie să pui în circulaţie cantităţi mari de lichidităţi. Cui îi pasă de numărul total de clienţi? Şi clienţii invizibili pot să plătească. Intră bani murdari, ies bani curaţi.

În timp, clienţii fideli îşi dau drumul la gură. Vă ştim secretele, ambiţiile, detaliile conturilor bancare. Clienţii obişnuiţi ne fac confidenţe; tejgheaua preia rolul canapelei de la psiholog. Voi vorbiţi; noi ascultăm.

E mediul perfect ca să descoperim feţe noi şi – doar ocazional – clienţi noi. O carte de vizită, strecurată în buzunarul de la sacou al unui bărbat care se potriveşte profilului. Un bărbat care şi-a dovedit deja soiul prin comentariul obscen făcut la adresa fetei de la casă. Al cărui costum din stofă dungată şi bretele îl scot în evidenţă ca fiind un tip cu bani. Un bărbat care, mai târziu, se va uita la invitaţia din buzunarul său şi va fi destul de flatat cât să arunce o privire.

Un club privat exclusivist. Cele mai frumoase fete.

Accesul la un serviciu de care nu va mai beneficia nicăieri altundeva în oraş.

Accesul la tine.

33.

Melissa stă în pragul uşii dintre bucătărie şi hol. Vede figura îngrozită a lui Katie; harta desfăcută din mâna mea şi încet-încet zâmbetul îi dispare. Îmi dau seama că sper că va nega totul, că va avea o explicaţie plauzibilă pentru dovada pe care o ţin în mână.

Nici măcar nu încearcă. În schimb, oftează adânc, de parcă acţiunile noastre ar fi cel mult plictisitoare.

— E foarte urât să cotrobăi prin lucrurile altei persoane, spune ea, iar eu trebuie să mă forţez să-mi înghit scuzele care îmi vin aproape automat.

Traversează bucătăria, tocurile ei răsunând pe gresie, şi-mi ia harta din mână. Îmi dau seama că-mi ţin respiraţia, dar când încerc să expir, nu iese nimic. Mă strânge pieptul, de parcă cineva m-ar apăsa pe el. O văd cum împătureşte harta la loc, scoţând sunete dezaprobatoare când o cută nu se îndoaie corect, dar fără să se grăbească, fără să trădeze nicio urmă de panică. Stăpânirea ei de sine mă debusolează şi trebuie să-mi aduc aminte din nou că dovezile sunt incontestabile. În spatele poveştii cu site-ul stă Melissa, şi tot ea e în spatele anunţurilor din *London Gazette.* Melissa e cea care a urmărit femei prin Londra, vânzând informaţii despre traseele lor pentru ca bărbaţii să le poată vâna deopotrivă.

— De ce? o întreb, dar nu-mi răspunde.

— Mai bine v-aţi aşeza, spune ea în schimb, arătând către masa lungă şi albă.

— Ba nu.

Melissa scoate un oftat exasperat.

— Zoe, nu face chestia asta mai complicată decât e cazul. Stai jos.

— Nu ne poţi ţine aici.

Atunci, râde. Un lătrat lipsit de haz, care spune că poate să facă orice are ea chef. Face câţiva paşi spre blatul de bucătărie; o întindere de granit negru pe care nu se găseşte altceva decât espressorul şi suportul masiv din

lemn pentru cuţite. Mâna ei zăboveşte pe suport câteva clipe, degetul arătător jucând un joc silenţios de-a *Din Oceanul Pacific,* înainte să tragă din suport un cuţit de vreo cincisprezece centimetri, cu mâner negru.

— Nu pot? întreabă.

Mă las încet pe scaunul cel mai apropiat de mine. O trag pe Katie de braţ şi imediat se aşază şi ea.

— N-o să scapi basma curată, Melissa, îi spun. Poliţia trebuie să ajungă în orice clipă de-acum.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta. Judecând după toate informaţiile cu care m-ai ţinut la curent în ultimele săptămâni, poliţia şi-a demonstrat pe deplin incompetenţa.

— Dar i-ai spus lui Kelly Swift unde suntem. O să...

Mă opresc chiar înainte să văd privirea plină de milă a Melissei.

Ce proastă sunt! Bineînţeles că Melissa nu a sunat-o cu adevărat pe Kelly Swift. Înţelegerea acestui fapt îmi pare ca un pumn în stomac şi mă aplec în faţă, epuizată dintr-odată. Nu vine niciun poliţist. Alarma cu butonul de panică este în geanta mea de-acasă. Nimeni nu ştie că suntem aici.

— Eşti bolnavă, spune Katie, sau nebună. Sau ambele.

În vocea ei se simte mai mult decât furie. Mă gândesc la toate dăţile petrecute de Katie în bucătăria aceasta de-a lungul anilor, făcând prăjituri sau lecţiile, vorbind cu Melissa într-un fel care uneori nu este posibil între o mamă şi fiica ei, indiferent cât de apropiate sunt. Încerc să-mi dau seama cum trebuie să se simtă, apoi îmi dau seama că şi eu sunt în aceeaşi situaţie. Minţită. Păcălită. Trădată.

— Niciuna din două. Am văzut o oportunitate de afaceri şi am profitat de ea.

Melissa vine spre noi, cu cuţitul ţinut relaxat în mână, de parcă tocmai a fost întreruptă în timp ce pregătea cina.

— Asta nu-i o afacere! spun eu, atât de mânioasă, că mă încurc în cuvinte.

— Ba în mod sigur asta e, şi chiar o afacere de succes. În două săptămâni de când am dat drumul site-ului am avut cincizeci de clienţi, iar alţii noi se alătură în fiecare zi.

Pare că face reclamă pentru o franciză, de parcă s-ar lăuda că a mai adăugat o cafenea lanţului său.

Stă vizavi de noi.

— Sunt atât de proaste. Femeile care fac naveta. Le vezi în fiecare zi, atât de absente la lumea din jur. Conectate la iPod-urile lor, cu ochii-n telefoane, citindu-şi ziarele. Mergând pe acelaşi traseu în fiecare zi, stând pe acelaşi scaun, aşteptând în acelaşi loc de pe peron.

— Nu fac altceva decât să meargă la serviciu, spun eu.

— Le vezi pe aceleaşi în fiecare zi. Urmăream odată o femeie care se machia pe linia Central. O văzusem de câteva ori şi avea de fiecare dată aceeaşi rutină. Aştepta până la Holland Park, apoi îşi scotea gentuţa de farduri şi începea să-şi tencuiască faţa. Mai întâi pudra, apoi fard de pleoape, rimel, ruj. Când trenul încetinea la Marble Arch, îşi punea gentuţa la locul ei. Am privit-o atunci şi, când m-am uitat în altă parte, am văzut că tot la fel o urmărea şi un bărbat, cu o privire în ochi care trăda faptul că se gândea la ceva mai mult decât faţa ei. Atunci mi-a venit ideea pentru prima dată.

— De ce eu? spun şi, când rostesc cuvintele, nu-mi vine să cred că abia acum mi-a trecut prin cap să întreb. De ce m-ai pus pe site?

— Aveam nevoie şi de câteva femei mai mature, spune ea ridicând din umeri. Nu se discută gusturile oamenilor.

— Dar sunt prietena ta!

Chiar în timp ce spun asta mă dispreţuiesc pentru cât de patetic sună, de parcă am fi două fete în curtea şcolii certându-se cine se joacă cu cine.

Melissa strânge din buze. Se ridică dintr-odată, îndreptându-se spre uşile pliante şi privind în grădină. Trec câteva clipe până când răspunde.

— N-am cunoscut pe nimeni care să se plângă mai mult de viaţa sa decât tine.

Mă aşteptam la altceva; la vreo indiscreţie pe care s-o fi comis cu ani în urmă, dar nu la asta.

— *Am avut copiii când eram prea tânără,* mă imită ea, schimonosindu-se.

— N-am spus niciodată asta, zic şi mă uit la Katie. N-am regretat niciodată că v-am avut, pe niciunul dintre voi.

— Ţi-ai părăsit bărbatul, un tip ca la carte care muncea, aducea bani, haios, priceput cu copiii şi l-ai înlocuit cu alt bărbat ca la carte.

— Habar n-ai cum a fost căsătoria mea cu Matt. Şi, dacă tot veni vorba, nu ştii nimic nici despre relaţia mea cu Simon.

Când mă gândesc la Simon, mă copleşeşte vinovăţia. Cum am putut să cred că el era responsabil pentru site? Mă gândesc la nume şi la ameninţările scrise pe care le-am găsit în sertarul de la biroul lui şi, preţ de o clipă, am îndoieli, apoi îmi dau seama ce erau: note pentru cercetarea lui. A folosit agenda Moleskine exact pentru ceea ce i-am dat-o eu, ca să-şi planifice cartea. Zâmbesc uşurată, iar Melissa se uită la mine cu venin în privire.

— E atât de uşor totul pentru tine, nu-i aşa, Zoe? Şi totuşi, nu încetezi niciodată să te plângi.

— Uşor?

Aş râde dacă n-ar fi cuţitul acela din mâna ei care reflectă razele ce pătrund prin luminator şi împrăştie curcubee prin toată încăperea.

— …iar din clipa în care te-ai mutat alături a început şi rutina cu vai, săraca de mine. Mamă singură, chinuindu-se să plătească facturile, izbucnind în lacrimi la fiecare cinci minute.

— A fost o perioadă grea, spun eu, în apărarea mea, adresându-mă mai degrabă lui Katie decât Melissei.

Katie îmi caută mâna, dându-mi tot sprijinul tăcut de care am nevoie.

— Tot ce mi-ai cerut, ţi-am dat. Bani, un serviciu, ajutor cu copiii.

Se întoarce spre noi. Îi aud tocurile zgâriind gresia când se apleacă spre mine, cu părul atingându-l pe al meu, şi-mi şuieră în ureche:

— Tu ce mi-ai dat mie vreodată?

— Eu…

Mintea mi se goleşte. Cu siguranţă trebuie să fi făcut şi

eu ceva, nu? Dar nu-mi vine nimic în cap. Melissa şi Neil nu au copii, nici animale de care să am grijă, nici flori care să fie udate când sunt ei în vacanţă. Dar o prietenie înseamnă mai mult de-atât, nu? Oare trebuie talerele balanţei unei amiciţii să fie atât de bine echilibrate?

— Eşti invidioasă, spun, iar cuvântul pare atât de nesemnificativ ca să justifice ceva de o asemenea proporţie, ceva atât de oribil.

Melissa se uită la mine de parcă tocmai ar fi călcat într-un rahat.

— Invidioasă? Pe tine?

Dar văd cum ideea încolţeşte în mintea ei. Cum creşte în ceva concret.

— Crezi că ai fi fost o mamă mai bună ca mine.

— Aş fi fost una mai recunoscătoare, cu siguranţă, riposteazǎ ea.

— Îmi iubesc copiii.

Nu pot să cred că a pus vreodată la îndoială asta.

— Abia dacă i-ai văzut! Au fost o piedică, făcuţi pachet şi trimişi la mine ori de câte ori te săturai de ei. Cine a învăţat-o pe Katie să gătească? Cine l-a ţinut pe Justin departe de copiii de la şcoală care furau? Ar fi sfârşit în închisoare dacă n-aş fi fost eu!

— Dar spuneai că te bucuri să-i ai prin preajmă.

— Pentru că aveau nevoie de mine. Ce altceva mai aveau? O mamă care muncea tot timpul, care se tânguia tot timpul, care plângea tot timpul.

— Nu e cinstit, Melissa.

— Ăsta-i adevărul, că-ţi place sau nu.

Lângă mine, Katie nu spune nimic. Mă uit la ea şi văd că tremură, complet palidă. Melissa se îndreaptă de spate. Se duce şi se aşază pe scaunul rotativ de la biroul ei şi deschide computerul.

— Lasă-ne să plecăm, Melissa.

Râde.

— Hai, Zoe, să fim serioşi, nu poţi fi atât de proastă. Acum ai aflat despre site, ştii ce-am făcut. Nu pot să te las să pleci, pur şi simplu.

— Atunci lasă-ne pe noi aici! strig, dându-mi seama dintr-odată că mai există o variantă. Acum poţi să pleci. Ne încui aici. N-o să ştim unde te-ai dus şi n-o să spunem poliţiei nimic din ce ne-ai povestit. Ai putea să-ţi ştergi totul de pe computer.

Îmi dau seama că par isterică. Mă ridic în picioare, fără să fiu prea sigură ce am de gând chiar în timp ce fac asta.

— Stai jos.

Nu pot să-mi simt picioarele, şi totuşi se mişcă spre Melissa pe pilot automat.

— Stai jos!

— Mamă!

Totul se petrece atât de repede, că nu am timp să reacţionez. Melissa se ridică de pe scaunul ei şi se izbeşte de mine, dărâmându-ne pe amândouă la pământ şi aterizând deasupra mea, ţintuindu-mă la podea. Cu pumnul stâng mă strânge de păr, ridicându-mi bărbia, iar cu mâna dreaptă mi-a pus cuţitul la gât.

— M-am cam săturat de chestia asta, Zoe.

— Dă-te de pe ea! strigă Katie, trăgând-o pe Melissa de haină şi dându-i un pumn fix în stomac.

Abia dacă are vreun efect şi simt lama cuţitului apăsându-mi pielea.

— Katie, spun aproape în şoaptă, opreşte-te!

Ezită, apoi face un pas în spate, tremurând atât de tare, că pot auzi cum îi clănţăne dinţii-n gură. Simt cum mă usturǎ gâtul.

— Mamă, sângerezi!

Simt cum ceva ud se prelinge pe o parte a gâtului meu.

— Ai de gând să faci cum ţi s-a spus?

Dau din cap, mişcarea abia schiţată făcând să curgă altă dâră de sânge din tăietura de pe gâtul meu.

— Excelent.

Melissa se ridică, se scutură pe genunchi, apoi scoate un şerveţel din buzunar şi şterge cu atenţie lama cuţitului.

— Acum, stai jos!

Fac ce mi se spune. Melissa se întoarce la biroul ei. Apasă tastatura şi văd fundalul familiar al site-ului

gasesteperecheapotrivita. Melissa introduce un nume de utilizator şi o parolă, dar pagina de web arată diferit; îmi dau seama apoi că s-a conectat ca administrator al paginii. Micşorează fereastra şi apoi deschide o alta, apăsând pe taste cu mişcări sigure. Văd imaginea unui peron de la metrou. Nu e aglomerat; sunt vreo doisprezece oameni stând în picioare şi o femeie cu un troler de cumpărături stă pe o bancă. La început am impresia că ne uităm la o fotografie, apoi femeia cu trolerul se ridică şi începe să meargă de-a lungul peronului.

— Alea sunt camerele de supraveghere?

— Da. Nu-mi pot asuma creditul pentru ele, doar pentru redirecţionarea imaginilor. M-am gândit să instalez camerele mele, dar ar fi însemnat să mă restrâng la doar câteva linii de metrou. În felul ăsta, putem vedea toată reţeaua. Asta este linia Jubilee.

Mai apasă câteva combinaţii de taste şi imaginea se schimbă, arătând un alt peron, pe care o mână de oameni aşteaptă trenul.

— Nu am acces la tot sistemul şi din păcate nu există posibilitatea de a controla şi direcţia în care să bată camerele, pot să văd doar ce văd şi operatorii. Dar a uşurat toată procedura, ca să nu mai zic că e cu mult mai interesantă.

— Ce vrei să spui? întreabă Katie.

— Înainte să am acces la reţea, n-am ştiut ce li s-a întâmplat femeilor. A trebuit să le scot de pe site odată ce profilurile lor au fost vândute, sau să verific dacă nu şi-au schimbat locul de muncă ori traseele spre el. Uneori treceau zile întregi până să-mi dau seama că o femeie purta o haină nouă. Asta nu era prea bine pentru afacere. Accesul la camerele de supraveghere înseamnă că pot să le urmăresc oricând vreau. Înseamnă că pot să văd ce li se întâmplă.

Continuă să apese pe butoanele tastaturii, înainte să apese comanda enter cu un avânt exagerat. Un zâmbet la început timid i se întinde apoi pe toată faţa, când se întoarce spre noi.

— Şi-acum ce-aţi zice să jucăm un joculeţ?

34.

Kelly se uită la telefonul de pe biroul ei şi-şi adună curajul să formeze numărul. Mai încercase de câteva ori, anulând apelul de fiecare dată înainte să înceapă să sune, apoi închizând chiar în clipa în care cineva răspunsese. Înainte să se răzgândească din nou, luă telefonul şi formă numărul. Prinzând receptorul între umăr şi ureche, ascultă cum suna; o parte din ea îşi dorea să intre mesageria vocală, cealaltă îşi dorea să încheie cu asta o dată pentru totdeauna. Nick convocase pe toată lumea în sala de şedinţe peste zece minute şi era puţin probabil că avea să mai aibă altă şansă se dea un telefon personal pentru o bună bucată de vreme.

— Alo.

La auzul vocii lui Lexi, Kelly amuţi dintr-odată. În jurul ei, toată lumea se pregătea pentru şedinţă; oamenii îşi luau carnetele de notiţe şi se aplecau peste birouri să-şi citească e-mailurile de ultim moment. Kelly se gândi dacă nu ar fi fost mai bine să închidă.

— Alo? se auzi, apoi, din nou, de data asta pe un ton iritat: Alo?

— Eu sunt.

— Oh! Şi de ce n-ai zis nimic?

— Scuze, cred că e ceva în neregulă cu linia. Ce faci?

Văzu notificarea unui e-mail nou sosit în inbox-ul ei şi mută mouse-ul ca să-l deschidă. Era de la inspector. *Ce aud eu este fierbătorul de apă?* Pe uşa deschisă a sălii de şedinţe Kelly putu să-l vadă pe Nick aplecat asupra telefonului său Blackberry. Bărbatul ridică privirea, zâmbi larg şi cu mâna liberă mimă sorbitul dintr-o cană.

— Sunt bine. Tu?

— Bine.

Dădu din cap în direcţia inspectorului şi ridică arătătorul, cu intenţia să arate că mai întârzia doar un minut, dar Nick se uita deja în altă parte.

Conversaţia plată continuă până când Kelly nu mai fu în

stare să se abţină.

— De fapt, te-am sunat să-ţi spun că sper să te distrezi mâine.

Urmară câteva momente de linişte.

— Mâine?

— Nu mâine e reuniunea voastră? La Durham?

Oare păruse entuziasmată? Kelly spera ca aşa să fie. Oricât de mult îi displăcea gândul de a o şti pe Lexi înapoi în campusul acela; oricât de greu i-ar fi fost să accepte ideea de a o face ea însăşi, trebuia să înţeleagă ceea ce Lexi îi spunea de ani de zile. Nu era viaţa ei.

— Ba da.

În vocea lui Lexi se simţea suspiciunea, iar Kelly nu putea s-o învinovăţească pentru asta.

— Ei bine, sper c-o să te distrezi. Pun pariu că o parte dintre colegi nu s-au schimbat deloc. Cine era fata aia cu care ai stat în anul al doilea, cea care mânca numai cârnaţi?

Vorbea prea repede, cuvintele rostogolindu-se parcă unele peste altele, în încercarea ei de a fi cât de înţelegătoare şi empatică ştia c-ar fi trebuit să fie atunci când Lexi a pomenit pentru prima dată de întoarcerea la Durham.

— Gemma, parcă.

— Aia, da. O ciudată!

— Surioară, ce se întâmplă? De ce ai sunat, de fapt?

— Să-ţi spun că-mi pare rău. Că m-am amestecat în viaţa ta, că am judecat alegerile pe care le-ai făcut, răspunse Kelly trăgând adânc aer în piept. Dar, mai ales, pentru că nu am stat cu tine la telefon în seara aceea.

Lexi scoase un sunet uşor, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit plânsul care-i stătea în gât.

— Kelly, te rog, nu… nu vreau să…

Păru atât de deznădăjduită, încât Kelly aproape că se opri, detestând faptul că o rănea pe Lexi. Dar aşteptase deja prea mult ca să spună cuvintele.

— Te rog, ascultă-mă, şi după aia îţi promit că nu mai vorbesc niciodată despre asta.

Luă tăcerea lui Lexi drept acceptare.

— Îmi pare rău că ţi-am închis. Erai speriată, iar eu n-am fost acolo pentru tine şi nu trece nicio zi în care să nu mă simt vinovată din cauza asta.

La capătul celălalt al firului era o linişte atât de pătrunzătoare, că lui Kelly îi trecu prin minte că sora ei închisese pur şi simplu telefonul, dar, în cele din urmă, Lexi vorbi.

— Kelly, nu a fost vina ta.

— Dar dacă aş fi…

— N-a fost vina ta că ai închis telefonul, cum n-a fost nici vina mea că am traversat pădurea de una singură. Nu te condamn pe tine şi nu-i consider vinovaţi nici pe cei de la poliţie.

— Ar fi trebuit să ia mai în serios plângerile anterioare.

— Kelly, singurul motiv pentru care am fost violată în seara aceea este acela că un bărbat a hotărât atunci că aia avea de făcut. Nu ştiu dacă mai făcuse chestia asta înainte, dacă a mai făcut-o după şi, de bine, de rău, nici nu-mi mai pasă. A fost o singură seară, o oră din viaţa mea, şi am avut mult mai multe altele pline cu momente luminoase, fericire şi bucurii.

Pe fundal, Kelly îşi auzi nepoţii râzând; hăhăieli contagioase şi greu de controlat care-i făceau inima să tresalte de bucurie.

— Nu a fost vina nimănui altcuiva, Kelly.

— Bine.

Kelly nu îndrăzni să spună mai mult, de teamă să nu izbucnească în plâns. Acum şi-ar fi dorit s-o fi sunat pe Lexi de pe telefonul ei mobil, în loc să fie legată de biroul la care toată lumea o putea vedea. Închise ochii şi-şi duse o mână la frunte. Pe fundal, Fergus şi Alfie continuau să se joace, hlizelile lor amestecându-se acum cu ţipetele indignate legate de împărţirea cine ştie cărei jucării. În mintea ei, Kelly o putea vedea pe Lexi în bucătărie, cu băieţii încă plini de energie, în ciuda unei zile pline la şcoală şi la creşă, împrăştiind piese Lego peste tot la picioarele ei. Nimic din viaţa lui Lexi nu era definit de

trecutul ei; trăia clipa. Era timpul ca şi ea să facă la fel. Se adună, şi amândouă vorbiră în acelaşi timp.

— Cu ce crezi c-ar trebui să mă îmbrac?

— Cu ce te îmbraci la reuniune?

Kelly zâmbi, aducându-şi aminte dăţile în care îşi terminau una celeilalte propoziţiile la şcoală. Lexi pretindea că aveau super puteri speciale de gemene, dar în realitate nu era vorba decât de faptul că petreceau foarte mult timp împreună. Erau cele mai bune prietene.

— De fapt, trebuie să te las, spuse Kelly, zărindu-l pe Nick care îşi repeta exerciţiul cu mimatul de mai devreme. Trebuie să intru într-o şedinţă. Să-mi povesteşti cum a fost. Şi dacă mai nou Gemma mai mănâncă şi altceva în afară de cârnaţi.

Lexi râse.

— Mulţumesc de telefon. Ştii că te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Kelly intră cu spatele în sala de şedinţe, deschizând uşa cu partea ei dorsală şi încercând să nu-i scape tava, care se înclina şi se clătina la fiecare pas pe care-l făcea.

— Nu prea mai avem pliculeţe de ceai, Lucinda, aşa că am folosit una dintre chestiile tale din plante, sper că nu-i nicio problemă, nu?

Nu primi nicio reacţie din partea analistei; de fapt, nimeni nu se uită la ea.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? întrebă Kelly.

— Cei de la Infracţiuni Cibernetice tocmai au primit o notificare că a apărut un profil nou, spuse Nick.

Îşi trase scaunul ca să-i facă loc şi ei, iar Andrew Robinson arătă spre laptopul din faţa ei.

— După ce contul lui Nick a fost anulat, am deschis unul nou, la instrucţiunile sale, spuse Andrew. Acum cincisprezece minute, am primit asta.

E-mailul era scurt; un rând de text în partea de sus, însoţind fotografia unei femei blonde.

Profil nou-nouţ: GRATIS doar astăzi.

— A mai fost vreunul dintre ele gratuit? întrebă Kelly.

— Doar pentru membrii Platinum. Niciunul dintre profiluri nu a fost cotat la mai puţin de 200 de lire şi este prima dată când am fost înştiinţaţi de apariţia unei noi înregistrări. Din câte ştim, singurele notificări veneau sub forma anunţurilor din ziarul *Gazette.*

Kelly citi profilul.

> Femeie albă.
>
> 18 ani. Păr lung blond, ochi albaştri.
>
> Jeanşi albaştri, ghete gri, tricou negru cu guler în V şi cardigan larg gri, cu cordon. Haină albă cu puf, lungă până la genunchi, de asemenea cu cordon. Geantă neagră cu lanţ auriu.
>
> Mărimea 36-38.
>
> 15:30 Intră la staţia de metrou Crystal Palace. Ia trenul de suprafaţă spre Canada Water, alegând primul vagon şi stând lângă uşi. Schimbă pe linia Jubilee, mergând pe peron ca să stea lângă harta de metrou, unde se deschid uşile vagonului cu numărul 6. Stă jos şi citeşte o revistă. Schimbă la Waterloo, unde o ia la dreapta şi coboară scările către Peronul numărul 1; legătura cu linia Northern. Merge pe peron ca să stea la mijloc, lângă o secţiune uzată a liniei de demarcaţie galbene. Vagonul din mijloc se opreşte chiar vizavi de acest loc. Stă lângă uşi până la Leicester Square. O ia pe scara rulantă, apoi iese din staţie pe la a treia ieşire, pe Charing Cross Road.
>
> Disponibilitate: DOAR ASTĂZI.

Durată: 45 de minute

Nivel de dificultate: extrem de dificil.

— A ajuns la toţi membrii, spuse Andrew, mutând cursorul către directorul de adrese, unde căsuţa „Către” indica exact acest lucru.

Se lăsă tăcerea şi fiecare se gândi la semnificaţia faptului că întreaga listă a membrilor comunităţii gasesteperecheapotrivita.com – oricât de extinsă ar fi fost aceasta – putea accesa profilul acestei femei ca să-i descarce traseul. Oare câţi bărbaţi s-or fi aflat deja în faţa computerelor, sau se uitau pe telefoane, citind exact ce tocmai citise Kelly? Şi, citind asta şi ştiind că femeia aceea îşi croia drum prin Londra, fără să aibă habar că era urmărită, oare câţi dintre ei ar mai fi făcut încă un pas, ducând povestea mai departe?

— Poţi să măreşti fotografia? întrebă Kelly.

Andrew făcu întocmai, iar ecranul se umplu cu imaginea mărită a fotografiei de profil pe care tocmai o văzuseră. Era un selfie, cu adolescenta ţuguindu-şi buzele spre cameră. Şuviţe groase de păr blond acoperindu-i pe jumătate ochii. Filtrul soft-focus sugera că fotografia fusese luată de pe Instagram, sau că fusese pregătită pentru vreo altă reţea de socializare.

Fotografia era o noutate pentru Kelly, dar fata nu. O altă poză, care-i fusese dată lui Kelly de exemplu, din care o bucată mai mică fusese decupată. Kelly citise fiecare pagină din dosarul operaţiunii FURNISS. Ştia c-o mai văzuse pe fata aceea înainte. Acelaşi păr blond, aceeaşi expresie bosumflată.

Se întoarse spre Nick.

— O recunosc. Este fiica lui Zoe Walker.

35.

— Ce fel de joc? întreb.

Melissa zâmbeşte. E încă la biroul ei, şi-şi roteşte scaunul ca să se aşeze cu faţa spre noi. Se uită la ecranul computerului.

— Deja mai mult de o sută de accesări, spune şi se uită la Katie. Eşti o fată populară.

Simt cum mă strânge stomacul.

— Doar n-o pui pe site!

— E deja acolo.

Melissa apasă din nou o tastă şi văd fotografia lui Katie pe ecran, ţuguindu-şi buzele spre noi cu o siguranţă de sine nonşalantă, în contrast evident cu situaţia în care ne aflăm acum. Katie scoate un strigăt şi o cuprind cu braţul, trăgând-o spre mine atât de hotărât, că scaunul ei zgârie podeaua.

— Iată cum stă treaba, spune Melissa, cu vocea ei de femeie de afaceri, cea pe care o adoptă când vorbeşte la telefon cu furnizorii sau încearcă să-l îmbrobodească pe directorul de la bancă să-i mai acorde încă un împrumut.

N-am mai auzit-o folosind tonul acesta cu mine până acum şi mă face să-mi îngheţe sângele în vene.

— Am creat profilul lui Katie care se poate descărca gratuit pentru o perioadă de timp limitată şi am trimis linkul către toţi membrii.

De la computer se aude alt sunet; se deschide o fereastră de notificare, apoi alta, încă una, încă una.

Descărcat.

Descărcat.

Descărcat.

— După cum vedeţi, s-au repezit cu toţii. Deloc surprinzător, dacă stai să te gândeşti că de obicei plătesc

până la cinci sute de lire pentru ceva mult mai puţin… – se opreşte, căutând cuvântul potrivit, găsindu-l în cele din urmă pe cel care-mi va întoarce stomacul pe dos – ademenitor.

— Nu pleacă nicăieri.

— Ei, haide acum. Unde ţi-e spiritul de aventură? Nu toţi clienţii mei au scopuri criminale, să ştii. Unii dintre ei sunt mai degrabă romantici.

— Nu pleacă.

— Atunci mă tem că se va termina foarte prost pentru amândouă.

— Ce vrei să spui?

Îmi ignoră întrebarea.

— Iată regulile: Katie merge pe traseul ei obişnuit, iar dacă ajunge la restaurant fără nicio… s-o numim întrerupere… atunci aţi câştigat şi vă dau drumul. Dacă nu… ei bine, atunci pierdeţi amândouă.

— E o nebunie, spune Katie.

Melissa o priveşte, cu un zâmbet ironic pe faţă.

— Ei, hai, Katie, nu ţi se potriveşte să ratezi ocazia de a fi în lumina reflectoarelor.

— Ce vrea să însemne asta?

— Asta e şansa ta de a deveni vedeta spectacolului. Ştim cu toţii că nu eşti fericită dacă nu eşti în centrul atenţiei. Nu contează că poate şi Justin ar fi meritat o şansă, sau unul dintre prietenii tăi. Întotdeauna trebuie să fie totul despre tine, nu-i aşa? Aşa mamă, aşa fiică.

Sunt şocată de ura din vocea ei. Katie plânge, la fel de uimită ca mine.

— Aşadar, spune Melissa, ăsta este jocul. Gata să începem? Sau vreţi să sărim direct la partea în care voi pierdeţi?

Încearcă tăişul lamei pe o unghie, unde e prea ascuţit să alunece uşor pe lacul de unghii roşu cu care este dată Melissa întotdeauna.

— N-o foloseşti pe fiica mea ca momeală pentru o grămadă de degeneraţi. Mai bine mor.

Melissa ridică din umeri.

— Alegerea ta.

Se ridică şi vine spre mine, cu cuţitul îndreptat în faţă.

— Nu! strigă Katie.

Se agaţă de mine, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— O s-o fac, o s-o fac, n-o las să te rănească.

— Katie, nu te las să pleci. O să ai de suferit.

— Şi dacă nu o fac, o să suferim amândouă. Nu înţelegi? E nebună!

Arunc o privire spre Melissa, dar pare complet neperturbată de afirmaţia lui Katie. Nici urmă de nervozitate, de mânie, ceea ce face ca acţiunile ei să pară cu mult mai îngrozitoare. Îmi dau seama că ar împlânta cuţitul acela în mine fără să ezite. Mă chinui să accept că femeia pe care o consideram prietena mea – femeia pe care credeam c-o cunosc – este cu totul şi cu totul altă persoană. Cineva care mă urăşte. Care mă invidiază atât de tare pentru că sunt mamă, că este gata să-mi facă rău; sau să-i facă rău fiicei mele.

Katie mă strânge de umăr.

— O să reuşesc, mamă. Va fi aglomerat la metrou, sunt oameni peste tot, nimeni n-o să-mi facă niciun rău.

— Dar, Katie, celelalte au fost rănite. Alte femei au fost ucise. Violate! Nu poţi pleca.

Chiar în timp ce spun cuvintele acestea, mă gândesc la alternativă. Dacă rămâne aici, ce se va întâmpla cu ea? Acum nu mai am nicio îndoială că Melissa o să mă omoare, dar n-o s-o las să-i facă rău şi lui Katie.

— Celelalte femei nu ştiau că sunt urmărite. Eu ştiu. O să am acest avantaj. Şi cunosc bine traseul ăla, mamă, o să ştiu dacă cineva e pe urmele mele.

— Katie, nu!

— Pot să reuşesc. Vreau să fac asta.

Nu mai plânge; pe faţă i s-a întipărit o determinare pe care o cunosc atât de bine, că mi se taie răsuflarea. Crede că mă salvează. Chiar crede că poate juca jocul ăsta – că poate traversa Londra fără să fie prinsă – şi că, dacă va câştiga, Melissa mă va cruţa.

Greşeşte – Melissa nu mă va lăsa să plec – dar,

încercând să mă salveze pe mine, eu pot, de fapt, s-o salvez pe ea. Afară, are o şansă. Aici, suntem deja moarte.

— Bine, îi spun, deşi pare ca o trădare.

Se ridică şi se uită la Melissa. Ridică bărbia semeţ şi, pentru o clipă, îmi amintesc de personajul ei din piesa de teatru, ascunzându-şi identitatea sub haine de băiat şi cuvinte isteţe. Dacă se teme, nu o arată.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie doar să te duci la serviciu. Nimic mai simplu. Vei pleca în – Melissa verifică ecranul computerului – cinci minute şi vei merge pe traseul obişnuit către restaurant. Îmi vei da telefonul tău, nu te vei opri, nu-ţi vei schimba rutina şi nu vei face nimic atât de prostesc cum ar fi să ceri ajutor sau să încerci să iei legătura cu poliţia.

Katie îi întinde telefonul ei mobil. Melissa se duce la biroul ei şi apasă iar o combinaţie de taste. Pe ecranul computerului apare imaginea color a camerelor de supraveghere pe care o recunosc; este staţia de metrou Crystal Palace. Pot vedea şirul de taxiuri în partea stângă şi graffitiul de pe ziduri, aflat acolo dintotdeauna. În imagine se vede o femeie care intră grăbită în staţie, verificându-şi ceasul.

— Un singur pas greşit, spune Melissa, şi eu voi şti. Şi nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce se va întâmpla atunci cu maică-ta.

Katie îşi muşcă buza.

— Nu trebuie să faci asta, îi spun încet.

Îşi dă părul pe spate.

— E în regulă. N-o să las să mi se întâmple nimic, mamă. Şi nici ţie.

În ochi îi citesc determinarea sumbră, dar o cunosc prea bine ca să cred că se simte la fel de încrezătoare pe cât se arată. Interpretează un rol, dar aici nu-i vorba de un spectacol. Nu e un joc, oricum l-ar numi Melissa. Orice s-ar întâmpla, cineva are să fie rănit.

— E timpul să pleci, spune Melissa.

O îmbrăţişez pe Katie atât de strâns încât simt că rămân fără aer.

— Ai grijă!

Cred că am spus acelaşi lucru de mii de ori de când am devenit mamă, de fiecare dată o formulă simplificată pentru ceva mai mult.

— Ai grijă – când avea zece luni şi explora mobilierul din casă. De fapt, voiam să spun: *Nu sparge nimic, Fii atentă cu vaza aia.*

— Ai grijă – când a învăţat să meargă pe bicicletă. *Să te fereşti de maşini,* aş fi putut să spun.

— Ai grijă – prima oară când a avut o relaţie serioasă cu un băiat. *Nu te lăsa rănită,* voiam să spun. *Nu rămâne însărcinată.*

— Ai grijă, spun acum. *Nu-i lăsa să te prindă. Fii cu ochii-n patru. Fii mai rapidă ca ei. Fugi cât poţi de repede.*

— O să am. Te iubesc, mamă.

Îmi spun să mă prefac că-i doar o zi obişnuită, când ochii mi se umplu de lacrimi. Prefă-te că nu face altceva decât să plece la serviciu şi că va veni înapoi acasă mai târziu şi vom pune *Neveste disperate* pe Netflix şi vom mânca pizza. Prefă-te că nu e ultima oară când o vezi. Plâng de-a binelea acum, la fel şi Katie, bravada ei temporară fiind prea fragilă ca să facă faţă unei asemenea descărcări emoţionale. Vreau să-i spun să aibă grijă de Justin când eu nu voi mai fi, să se asigure că Matt nu-l va lăsa s-o ia pe un drum greşit, dar dacă aş face asta ar fi doar o recunoaştere a faptului la care nu vreau ca ea să se gândească: că eu nu voi mai fi aici când ea se va întoarce. *Dacă* se mai întoarce.

— Şi eu te iubesc.

Încerc să memorez fiecare detaliu din figura ei: felul în care-i miroase părul; dâra de luciu de buze din crăpăturile buzelor ei. Mi-o fixez atât de bine în minte că, orice s-ar întâmpla în următoarea oră, ştiu că ultimul lucru pe care-l voi avea în faţa ochilor înainte să mor va fi chipul ei.

Fetiţa mea.

— Hai, gata.

Melissa deschide uşa de la bucătărie şi Katie merge de-a lungul holului îngust spre partea din faţă a casei. Mă

gândesc că acum este şansa mea. Mă gândesc să mă reped după Katie, când se va deschide uşa din faţă, împingându-ne pe amândouă afară, după care s-o luăm la fugă; să fugim până suntem în siguranţă. Dar, chiar dacă Melissa ţine cuţitul pe o parte acum, l-a prins atât de ferm, că oasele pumnilor i s-au albit. L-ar putea folosi într-o clipă.

Cuţitele.

Ar fi trebuit să mă gândesc imediat la asta. Suportul de cuţite, din care acum lipseşte unul, mai adăposteşte încă un cuţit pentru dezosat şi trei cuţite pentru legume, de mărimi diferite, de la mare la mic. Aud sunetul cheii în broască şi apoi, dintr-odată, foarte repede, uşa se trânteşte la loc şi îmi vine în minte imaginea lui Katie îndreptându-se spre staţia de metrou. Spre pericol. *Fugi,* o implor în mintea mea. *Ia-o în direcţia opusă. Găseşte o cabină telefonică. Sună la poliţie.*

Dar ştiu că n-o va face. Crede că Melissa o să mă omoare dacă nu o vede pe camerele de supraveghere în exact opt minute.

Eu ştiu că mă va ucide chiar dacă o vede.

Când Melissa se întoarce, sunt la jumătatea distanţei dintre masă şi blatul de bucătărie. Are în mână ceva ce trebuie să fi luat din hol. O rolă de bandă adezivă.

— Unde pleci? Treci încoace!

Face un semn cu vârful cuţitului şi nu e nevoie de mai mult ca să mă convingă. Melissa îmi mută scaunul ca să stau cu faţa la ecranul computerului ei. Mă aşez.

— Pune mâinile la spate.

Mă conformez şi aud sunetul benzii de lipit rupte în fâşii. Melissa îmi prinde una în jurul încheieturilor de la mâini, apoi înfăşoară banda în jurul barelor de lemn de la spătarul scaunului, în aşa fel încât să nu-mi pot mişca mâinile. Mai rupe încă două fâşii şi-mi prinde şi gleznele de picioarele scaunului.

Urmăresc ceasul din colţul din dreapta jos al ecranului.

Încă şase minute.

Mă linişteşte gândul că drumul lui Katie până la serviciu este pe rute aglomerate şi că afară e încă lumină. Nu

există pe traseu alei întunecate pe care ar putea fi încolţită, aşa că, dacă îşi păstrează calmul, va fi bine. Femeile care au devenit victime – Tania Beckett, Laura Keen, Cathy Tanning – nu ştiau că fuseseră luate drept ţinte. Katie ştie. Katie are un avantaj.

— Gata de spectacol? întreabă Melissa.

— Nu mă uit.

Dar descopăr că nu mă pot abţine. Îmi vine brusc în minte o imagine cu mine ducând-o pe Katie la spital când era mică şi trăgând de mine să mă uit când i-au pus o branulă în mâna ei micuţă, ca s-o rehidrateze după ce luase un microb urât. Îmi doream atât de mult să iau eu tot răul din ea, dar, dacă tot nu puteam face asta, atunci măcar trebuia să suport durerea de a o vedea că suferă; s-o trăiesc alături de ea.

Tăietura de pe gâtul meu a început deja să prindă coajă, iar uscăciunea ei îmi strânge pielea şi îmi provoacă mâncărimi. Întind gâtul în încercarea de a alina senzaţia aceea, dar mişcarea deschide rana şi picături noi de sânge îmi cad în poală.

Patru minute.

Ne uităm la ecran fără să spunem nimic. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu, dar nu vreau să mai aud vocea Melissei. Mă scufund într-o fantezie în care poliţia se îndreaptă chiar acum în viteză spre Anerley Road. În orice clipă de-acum o să aud bufniturile poliţiei care sparge uşa din faţă. E atât de real ce-mi închipui, că ciulesc urechile să aud sirenele maşinilor de poliţie. Dar nu se aude nimic.

Două minute.

Pare o eternitate până când o vedem pe Katie apărând pe imaginea camerelor de supraveghere. Nu se opreşte, dar se uită spre cameră când se apropie, fixându-ne până când iese din cadru. *Te văd,* spun surd buzele mele. *Sunt cu tine.* Nu-mi pot opri lacrimile.

— Din păcate nu o putem urmări când trece de barierele de control al biletelor.

Tonul Melissei e amical, aproape că ne-am face

confidenţe, de parcă am lucra la un proiect împreună. E chiar mai deranjant decât dacă ar ţipa la mine sau m-ar ameninţa.

— Dar o s-o vedem din nou când ajunge pe peron.

Mută mouse-ul pe ecran şi zăresc o listă a ceea ce presupun că sunt camerele: *Aldgate Est – intrare; Angel – intrare; Angel – peronul sudic; Angel – peronul nordic; Bakerloo – barierele de control al biletelor...* şi lista continuă.

— Multe din profilurile mai vechi nu se află în zone acoperite de camerele pe care le pot accesa, explică Melissa, dar vom putea să vedem cea mai mare parte a traseului lui Katie. Uite-o!

Katie stă pe peron, cu mâinile vârâte în buzunare. Aruncă priviri de jur împrejur şi eu sper că se uită după camere sau după ceilalţi pasageri ca să vadă care dintre ei ar putea deveni un pericol. Văd un bărbat în costum şi palton care se apropie de ea. Katie se dă uşor un pas înapoi, iar eu îmi înfig unghiile în palmele mele strânse până când bărbatul trece de ea fără să-şi schimbe ritmul. Inima îmi bate cu putere.

— E o actriţă destul de bună, nu-i aşa?

O ignor. Trenul de suprafaţă ajunge şi Katie urcă, uşile închizându-se şi înghiţind-o prea repede. Aş vrea ca Melissa să acceseze următoarea cameră, dar ea nu se mişcă. Culege un fir de aţă de pe sacoul ei, se încruntă la el înainte să-l lase să plutească spre podea. Fantezia din mintea mea merge mai departe: mi-l imaginez pe Simon întorcându-se de la interviul lui; găsind casa goală, cu uşa descuiată, şi ştiind cumva că eu sunt alături. Salvându-mă. Imaginaţia mea dezvoltă tot mai multe amănunte, iar absurdul situaţiei e invers proporţional cu speranţa mea care se stinge treptat.

Nu vine nimeni.

O să mor aici, în casa Melissei. Oare va încerca să scape de cadavrul meu, mă întreb, sau mă va lăsa aici să putrezesc, ca să mă găsească Neil când se va întoarce din delegaţie?

— Unde-o să pleci? o întreb.

Se întoarce spre mine.

— După ce mă omori. Unde te duci?

Începe să zică ceva – să nege c-o să mor – apoi se opreşte. În ochi îi apare pentru o clipă o urmă ce ar putea fi luată drept respect, dar apoi sclipirea aceea se stinge. Ridică din umeri.

— Costa Rica. Japonia. Filipine. Sunt încă o grămadă de ţări fără acord de extrădare.

Mă întreb cât de mult le va lua să mă găsească. Dacă Melissa va reuşi să dispară până atunci în altă ţară.

— Te vor opri la controlul paşapoartelor, spun, mai încrezătoare decât mă simt de fapt.

Se uită la mine cu dispreţ.

— Doar dacă-mi folosesc paşaportul personal.

— Cum... —nu găsesc cuvintele.

M-am împiedicat într-un univers paralel, în care oamenii mânuiesc cuţite şi folosesc paşapoarte false şi-şi omoară prietenii. Dintr-odată îmi dau seama de ceva. Melissa e deşteaptă, dar nu atât de deşteaptă.

— De unde ai învăţat toate astea?

— Care astea?

Nu e atentă, bate cu degetele în tastatură. Plictisită de conversaţia noastră.

— Camerele de supraveghere, paşaportul fals. Kelly Swift a spus că anunţurile au fost date de un bărbat; că avea o cutie poştală deschisă pe numele lui. Site-ul nu a lăsat nicio urmă. Te-a ajutat cineva, trebuie s-o fi făcut.

— Zoe, asta este mai degrabă o insultă. Cred că mă subestimezi.

Nu se uită la mine, aşa că ştiu că minte. N-ar fi putut face toate astea de una singură. Oare Neil chiar este în delegaţie? Sau e sus? Ascultând totul. Aşteptând până ar fi nevoie de ajutoare. Mă uit agitată spre tavan. Oare mi-am imaginat un scârţâit de podele?

— A trecut un sfert de oră, spune dintr-odată Melissa, uitându-se la ceas. Nu am acces în trenurile de suprafaţă, dar următoarea cameră ar trebui să ne-o arate cum

schimbă la Canada Water.

Apasă pe a doua cameră şi văd un alt peron; un grup de elevi fiind traşi deoparte de lângă linia galbenă de către cele trei învăţătoare care poartă veste în culori reflectorizante. Vine un tren şi eu o caut cu privirea pe Katie, dar nu o zăresc. Inima îmi bate şi mai repede: să i se fi întâmplat ceva deja? Pe drumul acela scurt de la Crystal Palace până la Canada Water? Dar apoi zăresc haina ei albă cu puf şi iat-o, cu mâinile tot în buzunare, uitându-se în continuare în toate părţile, la toţi cei care trec. Răsuflu uşurată.

Katie dispare din cadru şi, deşi Melissa mai accesează alte două camere, n-o mai vedem până când nu aşteaptă pe peronul de la linia Jubilee. Stă aproape de marginea peronului şi aş vrea să-i spun să se îndepărteze, pentru că cineva ar putea s-o împingă în faţa trenului. S-o văd aşa, pe camerele de supraveghere, e ca şi cum aş vedea un film în care ştii că ceva rău urmează să se întâmple cu personajul principal şi ţipi la el, spunându-i să nu fie atât de prost.

Nu ieşi afară, nu ignora sunetul pe care l-ai auzit... n-ai citit scenariul? Nu ştii ce urmează să se întâmple?

Îmi spun că ea *a citit* scenariul. Ştie care este pericolul, nu ştie însă de unde vine.

În spatele lui Katie, spre stânga, stă un bărbat. Se uită la ea. Nu pot să-i văd faţa – camera e prea departe – dar are capul întors spre ea şi îl mişcă uşor în timp ce o măsoară din cap până-n picioare. Se apropie un pas, iar eu mă prind de marginea scaunului, aplecându-mă înainte în încercarea de a vedea mai mult; în van. Mai sunt şi alţi oameni pe peron – de ce nu se uită în direcţia care trebuie? Nu au cum să vadă dacă el face vreo mişcare. Mă simţeam aşa în siguranţă la metrou. Atât de multe camere, atâţia oameni în jur. Dar nimeni nu se uită la ceilalţi, nu cu adevărat. Fiecare călătoreşte în bula sa, fără să ştie ce li se întâmplă celorlalţi călători.

Îi şoptesc numele încet şi, de parcă m-ar fi auzit, se întoarce. Se uită la bărbatul acela. El se apropie, iar Katie

se retrage imediat. Nu pot să-i citesc limbajul trupului – îi e frică? Se îndreaptă către cealaltă parte a peronului. Melissa se foieşte în scaunul ei şi mă uit la ea. Se uită şi ea cu atenţie la ecran, dar nu se apleacă înainte, tensionată în scaunul ei, cum sunt eu. S-a lăsat pe spate, cu coatele odihnindu-i-se pe braţele scaunului şi cu degetele relaxate. Un zâmbet discret îi apare în colţul gurii.

— Fascinant, spune. Întotdeauna mi-a plăcut ideea că femeile nu ştiau că sunt urmărite, dar asta adaugă un element chiar mai interesant. De-a şoarecele şi pisica la metrou. S-ar putea să meargă chiar bine ca un pachet suplimentar pentru membri.

Entuziasmul ei mă revoltă.

Bărbatul de pe peron nu a urmărit-o pe Katie către celălalt capăt al peronului, dar când trenul soseşte şi un val de turişti şi navetişti coboară, îl văd înaintând prin mulţime spre ea. Nu se urcă prin acelaşi loc pe unde o face ea şi mă simt uşurată când îmi dau seama că a ales totuşi acelaşi vagon.

— Poţi să accesezi camera din tren? Vreau să văd. Vreau să văd ce se întâmplă în vagon.

— Creează dependenţă, nu-i aşa? Nu, am încercat, dar are protecţie maximă. Mai avem – verifică altă pagină, deschisă pe ecran – şapte minute până ajunge la Waterloo.

Bate cu degetele în birou.

— Vagonul e aglomerat. Nimeni nu va încerca să facă ceva într-un vagon plin, îmi spun deopotrivă mie, dar şi Melissei.

Dacă Katie ar striga, ar face cineva ceva? Am învăţat-o mereu să ţipe dacă i se întâmplă ceva. „Ţipă cât poţi”, i-am spus. „Dacă vreun pervers se împinge în tine, nu-i spune doar lui, spune să te audă toată lumea. Strigă: *Ia-ţi mâinile de pe mine chiar acum!* Să audă tot vagonul. Poate că nimeni nu va face nimic, dar el se va opri imediat, o să vezi.”

Sunt doar patru minute de la Waterloo până la Leicester Square. Ştiu pentru că mi-a spus Melissa şi pentru că fiecare secundă pare să fie cât o oră. Imediat ce o pierdem

din vedere pe Katie care urcă pe linia Northern spre Waterloo, Melissa deschide o altă fereastră pe ecran. Camera care bate spre partea de jos a scărilor rulante ce dau în Leicester Square.

Ne uităm la imagine în linişte până când apare.

— Iat-o.

Melissa arată spre Katie. Îl caut imediat pe bărbatul pe care l-am văzut apropiindu-se de ea pe peron, iar când îl zăresc la câţiva metri în urma ei, simt o greutate în piept.

— Bărbatul acela… spun, dar apoi mă opresc: ce ar fi de zis?

— E perseverent, nu-i aşa?

— Ştii cine e? De unde vine? Câţi ani are?

Nu ştiu de ce toate astea ar avea vreo importanţă.

— Profilul ei a fost descărcat de aproape două sute de ori, spune Melissa. Ar putea fi oricare dintre ei.

Bărbatul îşi face loc pe lângă o femeie cu un cărucior de copii. Katie păşeşte pe scara rulantă.

Mergi mai departe, spun în mintea mea, dar ea rămâne pe loc, iar bărbatul urcă pe partea stângă şi apoi se strecoară în dreapta ca să fie chiar în spatele ei. Îi pune o mână pe braţ şi se apleacă spre ea. Îi spune ceva. Katie dă din cap şi apoi ajung în capul scărilor şi ies din cadru.

— Următoarea cameră! Deschide următoarea cameră!

Melissa se mişcă încet în mod intenţionat, delectându-se cu panica mea. Sunt mulţi oameni la Leicester Square şi când, în sfârşit, găseşte noi imagini de pe camerele de supraveghere, nu o văd imediat pe Katie. Dar apoi o zăresc, mergând lângă bărbatul din tren. Inima mi-a luat-o la goană: ceva nu e în regulă. Katie merge într-o poziţie ciudată, aplecată într-o parte. Are capul aplecat şi, deşi nu pare că i-ar opune rezistenţă, ceva din limbajul trupului ei îmi spune că nu poate pleca de lângă el. Mă uit mai deaproape şi-mi dau seama că o ţine de partea de sus a braţului stâng cu mâna lui dreaptă. Cu cealaltă mână a prins-o de încheietură: presiunea braţului său o face să fie dezechilibrată. Probabil că are o armă. Probabil c-o ameninţă. Altfel de ce nu ţipă? Nu fuge? Nu se opune?

Mă uit cum Katie se îndreaptă spre barierele de control al biletelor împreună cu bărbatul acela, cu braţul tras într-un mod ciudat spre pieptul lui. Doi controlori de bilete stau de vorbă lângă un panou cu harta metroului şi eu îi conjur să observe că ceva este în neregulă, dar ei nu par să bage nimic în seamă. Cum se poate întâmpla aşa ceva la lumina zilei? De ce nu vede nimeni altcineva ceea ce văd eu?

Nu-mi pot dezlipi ochii de pe ecran.

În mod cert, odată ce vor ajunge la bariere, bărbatul va trebui să-i dea drumul, nu? Aceea va fi şansa ei să scape. O ştiu pe Katie, probabil că acum planifică totul – unde să fugă, pe ce ieşire să dispară. Simt un val de adrenalină. Va reuşi – va scăpa de el.

Dar nu ajung până la bariere. În schimb, bărbatul o trage în partea stângă a spaţiului deschis, unde se află un chioşc de informaţii şi o uşă pe care scrie *Intrarea interzisă.* Bărbatul se uită în urmă, de parcă ar vrea să vadă dacă nu-i observă cineva.

Şi apoi îmi îngheaţă sângele în vene când îl văd deschizând uşa şi trăgând-o pe Katie înăuntru.

Crezi c-am mers prea departe. E destul de grav că am riscat vieţile unor femei pe care nu le-am cunoscut niciodată, dar acum asta? E prea mult. Cum pot să pun în pericol viaţa unei persoane de care se presupune că-mi pasă?

Trebuie să înţelegi ceva.

Katie merită asta.

A fost întotdeauna la fel. Pretinzând să se afle în centrul atenţiei; cerând insistent să se facă auzită, să fie văzută, să fie iubită. Fără să-i pese de cum i-ar fi făcut chestia asta să se simtă pe ceilalţi.

Întotdeauna vorbind, niciodată ascultând.

Aşa că acum i s-a îndeplinit dorinţa.

E în centrul acţiunii.

Cea mai importantă producţie la care participă; rolul ei cel mai dificil. Un rol care va pune capăt tuturor celorlalte.

Ultima ei ieşire în scenă.

36.

— Ce numere de telefon avem pentru Zoe Walker? întrebă Nick.

Lucinda îşi verifică hârtiile.

— De mobil, de la serviciu, de-acasă.

— Sună la toate.

Kelly forma deja numărul de telefon mobil al lui Zoe, dând din cap când intră mesageria vocală.

— Zoe, te rog, poţi să suni la DIO imediat ce primeşti acest mesaj?

— Ce ştim despre fiică? întrebă Nick.

— O cheamă Katie, spuse Kelly, încercând din răsputeri să-şi amintească orice îi spusese despre ea Zoe Walker. Vrea să fie actriţă, dar pentru moment lucrează în ture într-un restaurant din Leicester Square, nu ştiu care.

Kelly încercă să-şi aducă aminte dacă Zoe îi mai spusese vreodată altceva despre copiii ei; ştia că avea şi un fiu şi era într-o relaţie cu un bărbat, dar nu vorbiseră cu adevărat niciodată despre altceva în afară de caz.

— Nick, Zoe Walker nu e la serviciu astăzi, spuse Lucinda, închizând telefonul. Şeful ei a trimis-o ieri acasă; spune că nu era în stare să se concentreze la nimic altceva decât, şi acum citez, la „nenorocitul ăsta de caz”. L-am rugat să-i spună lui Zoe să ne sune dacă îl contactează mai întâi pe el.

— Sun-o acasă.

— Nu răspunde nimeni.

— Nu avem în sistem şi alte numere de-ale ei?

Nick începu să străbată încăperea încolo şi-ncoace, aşa cum făcea de fiecare dată când avea nevoie să se concentreze mai bine.

— Nu de-ale lui Zoe, şi niciunul pentru Katie. Avem un număr de telefon mobil mai vechi al fiului ei, Justin. Pe numele lui a fost emis un mandat pentru comportament antisocial în 2006, după ce a furat dintr-un magazin, şi a primit un avertisment pentru posesie de substanţe

interzise în 2008. Nimic de-atunci, chiar dacă l-am verificat de mai multe ori.

— Ce-au zis cei de la Divizia pentru verificarea telefoanelor?

— Nu există niciun abonament înregistrat pe numele Katie Walker la adresa lor de-acasă. Ori are telefon cu cartelă, ori are o extensie pe abonamentul mamei ei; i-am rugat să investigheze.

— De unde a fost trimis e-mailul cu profilul lui Katie Walker?

Nick îi adresase întrebarea lui Andrew, care părea neperturbat de ferocitatea inspectorului.

— Nu de la Espress Oh!, dacă la asta te gândeşti. IP-ul acesta e diferit. Va trebui să fac o cerere.

— Cât durează? întrebă Nick şi se uită la ceasul lui, fără să mai aştepte răspunsul. Oricât ar dura, va fi prea mult. Poliţia Transporturi e deja în drum spre Leicester Square, dar nu avem nicio garanţie că o vor găsi pe Katie la timp, iar până una-alta sunt şanse mari ca Zoe să fie într-un real pericol.

— Tot nu răspunde nimeni acasă, spuse Lucinda, punând receptorul în furcă, iar telefonul ei mobil este închis.

— Vreau o verificare pe telefonul ei. Aflaţi când a fost folosit ultima oară şi unde. Kelly, în clipa în care Lucinda află locul respectiv, vreau ca un echipaj să plece într-acolo.

— Mă ocup.

Kelly se aşeză lângă Lucinda, care începuse deja căutarea. Nick începu să se învârtă din nou ca leul în cuşcă, dând tuturor instrucţiuni fără să-şi tragă sufletul. Un gând îi încolţea în minte lui Kelly; ceva ce tocmai spusese cineva. Încercă să se concentreze pe el, dar fu distrasă de haosul în creştere din sala de şedinţe.

— Putem afla numărul de telefon al fiicei de pe desfăşurătoarele de mobil ale lui Zoe Walker? spunea Nick.

— Teoretic, răspunse Lucinda. E un proces de durată însă, şi nu o ştiinţă exactă; va trebui să mă uit la numerele apelate cel mai frecvent şi să fac presupuneri în legătură

cu acelea dintre ele care au cele mai mari şanse să fie ale unor membri ai familiei.

— Fă-o! Te rog, mai adăugă el apoi.

Era prima oară când Kelly îl vedea pe inspector agitat. Avea cravata deja lărgită la gât, dar acum şi-o dădu jos cu totul şi o aruncă pe masă, desfăcându-şi primul nasture de la cămaşă şi întinzându-şi gâtul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Andrew, fii cu ochii pe site şi spune-mi imediat ce intervine vreo schimbare. Fă tot ce poţi ca să afli de unde au plecat ultimele e-mailuri. Dacă nu de la Espress Oh!, atunci poate de la o altă cafenea. Kelly, dacă aşa e, trimite imediat un echipaj acolo să se uite pe înregistrările camerelor de supraveghere, să vadă ce clienţi erau în zonă în jurul orei la care au fost trimise.

Espress Oh!

Asta era. Gândul care îi tot trecuse prin cap lui Kelly se concretiză în sfârşit. Întâlnirea cu Zoe la cafeneaua din Covent Garden. Prietena ei cu lanţul de cafenele; noul local din Clerkenwell. Australianca de la Espress Oh! şi patronul absent cu lanţul de cafenele.

— Nu sunt clienţi, spuse ea, sigură dintr-odată că ştia pe cine căutau.

Persoana din spatele site-ului; persoana care, chiar acum, o trimitea pe Katie Walker, fata de nouăsprezece ani, în calea pericolului, şi care probabil o ţinea ostatică pe Zoe.

Nick se uită la ea, aşteptând să spună ceva. Kelly simţi cum o cuprinde valul de adrenalină.

— Trebuie să facem o verificare la Registrul Comerţului, spuse ea. Nu e un client cel care foloseşte WiFi-ul de la Espress Oh! ca să administreze pagina de web. Este proprietarul însuşi.

37.

— Katie!

Ţip atât de tare, că vocea mi se frânge dintr-odată, iar gura mi se usucă pe loc. Trag de banda de lipit, simţind cum adezivul a prins toate firişoarele subţiri de păr de pe încheieturile mâinilor mele. Găsesc în mine o putere pe care nu ştiam c-o am şi simt cum banda cedează puţin.

Melissa zâmbeşte.

— Am câştigat.

Îşi roteşte scaunul să se uite la mine, încrucişându-şi braţele şi privindu-mă gânditoare.

— Dar era de aşteptat.

— Nenorocito! Cum ai putut să faci una ca asta?

— N-am făcut nimic. Tu ai făcut-o. Tu ai lăsat-o să plece să se expună pericolelor despre care ştiai că pândesc acolo, afară. Cum ai putut să faci aşa ceva propriului tău copil?

— Eşti o… – mă opresc.

Melissa nu m-a obligat. Are dreptate, eu am lăsat-o pe Katie să plece, este vina mea.

Nu mă pot uita la ea. Simt o durere în piept care mă împiedică să respir. Katie. Katie a mea. Cine era bărbatul acela? Ce-i face?

Încerc să rămân calmă. Raţională.

— Ai fi putut avea şi tu copii. Ai fi putut adopta, ai fi putut apela la fertilizarea in vitro.

Mă uit din nou la ecran, dar uşa de la ceea ce presupun că e un fel de vestiar, sau cameră pentru obiectele de curăţenie, se încăpăţânează să rămână închisă. De ce n-a observat nimeni? Sunt oameni peste tot. Văd o angajată de la metrou cu o vestă fluorescentă şi mi-aş dori atât de mult ca ea să deschidă uşa aceea. S-o audă pe Katie strigând. Să facă ceva, orice – să oprească orice ar fi ceea ce i se întâmplă fetiţei mele chiar acum.

— Neil nu a vrut.

Melissa se uită fix la ecran şi nu-i pot vedea ochii. Nu-mi

dau seama dacă e vreun strop de emoţie în ei sau dacă sunt la fel de morţi cum îi este şi vocea.

— A spus că ar fi vrut să aibă copilul lui, nu pe-al altcuiva.

Râde amar.

— Ironic, dacă te gândeşti la tot timpul pe care l-am petrecut având grijă de-ai tăi.

Pe ecran, viaţa îşi urmează cursul; oamenii se lovesc unii de alţii, îşi caută cardurile de călătorie, grăbindu-se să prindă trenul. Pentru mine, însă, lumea s-a oprit în loc.

— Ai pierdut, spune ea, relaxată de parcă am fi jucat o partidă de cărţi. A venit vremea să plăteşti.

Ia cuţitul şi trece un deget peste lamă, dând de înţeles ce urmează.

N-ar fi trebuit s-o las pe Katie să plece niciodată, indiferent de ceea ce a spus. Am crezut că-i ofeream o şansă, dar de fapt o trimiteam în calea pericolului. Melissa ar fi putut încerca să ne omoare, dar ar fi reuşit, dacă noi amândouă i-am fi ţinut piept?

Şi acum o să mă omoare oricum. Pe dinăuntru mă simt deja moartă, iar o parte din mine ar vrea să se termine odată cu toate; să grăbească întunericul care a început să se lase peste mine din clipa în care a plecat Katie şi care acum ameninţă să mă cuprindă cu totul.

Fă-o, Melissa. Omoară-mă!

Zăresc penarul de pe biroul Melissei – cel pe care Katie i l-a făcut la orele de lucru manual – şi simt o undă de furie. Katie şi Justin au idolatrizat-o pe Melissa. Au văzut-o ca pe o mamă-surogat, ca pe cineva de încredere. Cum a îndrăznit să ne trădeze în felul acesta?

Îmi alung gândurile astea din minte. Dacă Katie moare, cine va fi alături de Justin? Îmi mişc din nou încheieturile, răsucindu-mi mâinile în direcţii opuse şi găsind o plăcere perversă în durerea care vine odată cu asta. E un mod de a-mi distrage atenţia. Ochii îmi sunt încă fixaţi pe ecran, de parcă aş putea face uşa de la vestiarul acela să se deschidă numai cu puterea gândului.

Poate că fiica mea n-a murit. Poate c-a fost violată, sau

bătută. Ce se va întâmpla cu ea dacă eu nu mai sunt aici, într-un moment în care are atâta nevoie de mine? Nu pot s-o las pe Melissa să mă omoare.

Dintr-odată, simt mângâierea aerului răcoros pe o suprafaţă de piele dezgolită.

Am lărgit legăturile. Pot să mă eliberez.

Gândesc rapid, lăsându-mi capul în piept, într-o încercare de a o face pe Melissa să creadă că am cedat. Gândurile îmi vâjâie în cap. Uşile sunt închise şi singurele ferestre de la extensia bucătăriei sunt luminatoarele uriaşe, prea sus deasupra mea ca să pot ajunge la ele. Există o singură cale ca s-o împiedic pe Melissa să mă omoare, iar asta este s-o omor eu pe ea înainte. Gândul acesta mi se pare atât de ridicol, că simt că mă ia ameţeala: cum am ajuns aici? Cum am devenit genul de femeie care ar putea omorî pe cineva?

Dar pot s-o omor pe Melissa. Şi o voi face. Picioarele îmi sunt prea strâns legate ca să mă pot gândi să mă eliberez, ceea ce înseamnă că nu voi fi în stare să mă mişc prea repede. Am reuşit să lărgesc banda adezivă din jurul încheieturilor de la mâini destul cât să-mi scot uşor o mână, atentă să nu-mi mişc şi braţele. Sunt sigură că planul meu – atâta cât este – mi se poate citi pe faţă, aşa că mă uit la ecran, fără vreo speranţă s-o mai văd pe Katie, cu toate astea disperată să detectez vreo urmă de mişcare de dincolo de uşă.

— E ciudat, spun, prea repede şi fără să analizez dacă n-ar fi trebuit să-mi păstrez gândurile doar pentru mine.

Melissa se uită la ecran.

— Ce?

Ambele mâini îmi sunt libere acum. Le ţin strânse la spate.

— Semnul acela – arăt din cap spre colţul din stânga sus al ecranului – din capul scării rulante. Nu era acolo acum un minut.

Semnul este o bucată de plastic galben, pliabilă, care avertizează că suprafaţa este udă. S-a vărsat ceva. Dar când? Nu cât m-am uitat eu.

Melissa ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta? Cineva l-a pus acolo.

— Nu a fost aşa. A apărut pur şi simplu.

Ştiu că indicatorul nu era acolo când Katie a urcat pe scara rulantă, pentru că s-ar fi văzut pentru o secundă în faţa ei. Cât despre momentul în care a apărut… ei bine, nu pot fi sigură, dar eu nu mi-am luat ochii de la camerele de supraveghere mai mult de câteva secunde de când a dispărut Katie şi, de fiecare dată când am văzut pe cineva purtând echipament reflectorizant, mi-am aţintit privirea pe omul respectiv, sperând că va intra în camera în care se afla Katie.

În ochii Melissei văd o umbră de îngrijorare. Se apleacă mai aproape de ecran. Încă are cuţitul în mâna dreaptă. Acum ambele mele mâini sunt libere şi mişc încetişor una dintre ele; mai întâi în laterala scaunului, apoi, încetul cu încetul spre picioarele mele. Nu-mi iau ochii de la Melissa. În clipa în care se mişcă, stau din nou dreaptă, cu mâinile la spate, dar e prea târziu, mi-a văzut mişcarea cu colţul ochiului.

Broboane de sudoare mi se formează deasupra sprâncenelor şi mă înţeapă în ochi.

Nu ştiu ce-o face pe Melissa să se uite spre blatul de bucătărie, dar îmi dau seama imediat că s-a prins ce-am făcut. Privirea îi fuge la suportul de cuţite, numărând ce se mai află acolo şi văzând că unul lipseşte.

— Nu joci după reguli, spune.

— Nici tu.

Mă aplec în faţă şi prind hotărât mânerul cuţitului, simţind o durere ascuţită când lama îmi străpunge glezna în timp ce îl trag din cizmă.

Acu-i acu, îmi spun. E singura şansă pe care o am.

38.

Maşina cu însemnele poliţiei gonea de-a lungul străzii Marylebone cu sirena şi girofarul în funcţiune, evitând la mustaţă un autobuz cu platformă care se oprise în faţa lor când au trecut pe lângă Madame Tussauds. Printre vuietele sirenei, Kelly auzea conversaţia ofiţerilor care stăteau în faţă şi care vorbeau despre meciul din ziua aceea de pe Old Trafford.

— Nu ştiu cum a putut să rateze Rooney în halul ăla. Dacă aş plăti pe cineva cu trei sute de mii pe săptămână, m-aş asigura naibii că e în stare să lovească în minge cum trebuie.

— Nu face faţă presiunii, asta-i problema.

La Easton Square semaforul se făcu roşu. Şoferul claxonă, amplificând sunetul sirenei, iar maşinile din faţă începură să se dea la o parte, lăsându-i să treacă. O luară la dreapta pe Bloomsbury şi după aceea Kelly îşi deschise staţia, aşteptând noutăţile pe care îşi doreau toţi cu disperare să le afle. Acestea sosiră când se apropiau şi ei de West End. Kelly închise ochii şi îşi lăsă pentru o clipă capul pe spate.

Se încheiase totul. Cel puţin pentru Katie Walker.

Kelly se aplecă spre cele două scaune din faţă.

— Puteţi să încetiniţi, de-acum.

Şoferul auzise deja noutăţile şi închidea sirena, mergând cu o viteză mai apropiată de cea normală, acum că nu mai aveau nimic de câştigat dacă se grăbeau. Nu mai era nimeni de salvat.

Când ajunseră la Leicester Square, o lăsară pe Kelly lângă clădirea Hippodrom, iar ea alergă spre staţia de metrou, fluturând legitimaţia prin faţa unei femei cu un aer plictisit care stătea la bariera de control al biletelor. Pătrunse în staţie pe la o intrare diferită de cea pe care intenţionase s-o folosească şi se uită de jur împrejur, încercând să-şi dea seama unde se afla.

Acolo.

Uşa de la vestiar era întredeschisă în partea de jos, unde oamenii o deschiseseră cu picioarele, iar un afiş care ruga pasagerii să raporteze orice li se părea suspect se zărea răsucit la colţuri. Un semn indica publicului larg că accesul era interzis.

Kelly bătu de două ori la uşă, apoi intră. Chiar dacă ştia ce avea să găsească înăuntru, inima tot îi bătea ca nebuna.

Vestiarul era întunecat şi nu avea ferestre, cu un birou şi un scaun metalic de o parte şi un teanc de afişe pe peretele opus. Într-un colţ era o găleată galbenă cu rotile, umplută cu o apă murdară şi uleioasă. Lângă ea, o fată tânără stătea pe o lădiţă de plastic, ţinând în mâini o cană cu ceai. Chiar şi fără aerul încrezător din fotografia de pe site, o recunoscu imediat pe Katie. Claia de păr blond îi cădea pe umerii hainei, ale cărei fâşii umplute cu puf o făceau să pară mai mare decât era de fapt.

> Femeie albă.
>
> 18 ani. Păr lung blond, ochi albaştri.
>
> Jeanşi albaştri, ghete gri, tricou negru cu guler în V şi cardigan larg gri, cu cordon. Haină albă cu puf, lungă până la genunchi, de asemenea cu cordon. Geantă neagră cu lanţ auriu.
>
> Mărimea 36-38.

Sprijinit de un perete, în spatele lui Katie, era un bărbat brunet, lat în umeri. Făcu un pas în faţă şi întinse o mână spre Kelly.

— John Chandler, ofiţer sub acoperire de la Poliţia Transporturi.

— Kelly Swift.

Kelly se lăsă pe vine.

— Bună, Katie. Eu sunt Kelly, unul dintre detectivii din acest dosar. Te simţi bine?

— Cred ca da. Îmi fac griji pentru mama.

— Poliţia e pe drum spre ea chiar acum, spuse Kelly şi o strânse pe Katie de braţ. Te-ai descurcat foarte bine.

Mesajul prin staţie al detectivului Chandler, care confirma că fata era în afara oricărui pericol, fusese urmat rapid de confirmarea a ceea ce Kelly suspecta deja: Zoe era ţinută ostatică de Melissa West, proprietara mai multor cafenele din Londra, inclusiv a celei numite Espress Oh!

— A fost oribil, spuse Katie, uitându-se la John. Nu ştiam dacă să te cred sau nu. Când mi-ai şoptit la ureche, am vrut să fug. M-am gândit: Şi dacă nu-i un poliţist sub acoperire, de fapt? Dacă asta e doar povestea inventată ca să mă păcălească? Dar am ştiut că trebuia să am încredere în tine. Mi-a fost teamă că Melissa şi-ar fi dat seama ce se petrecea şi i-ar fi făcut rău mamei.

— Te-ai descurcat excelent, spuse John. Un rol demn de Oscar.

Katie schiţă un zâmbet, dar Kelly îşi putea da seama că tremura.

— N-a trebuit să mă prefac prea mult. Chiar dacă mi-ai explicat ce avea să se întâmple, în clipa în care m-ai tras în locul ăsta am fost sigură că tot ce-mi spuseseşi fusese o minciună. Am crezut că până aici mi-a fost. Că aici se încheia tot.

— Îmi pare rău că a trebuit să te facem să treci prin asta, spuse Kelly. Ştiam că reţeaua de camere de supraveghere fusese atacată, dar nu ştiam cât de mult. Nu ştiam precis ce anume era vizibil. Când ţi-am văzut profilul pe site am fost siguri că trebuie să te scoatem în siguranţă de la metrou şi să te ţinem departe de oricine ar fi putut încerca să-ţi facă rău, fără să-i dăm de bănuit Melissei că suntem pe urmele ei.

— Cât mai trebuie să aşteptăm aici? Vreau s-o văd pe mama.

— Îmi pare rău, aveam nevoie de confirmarea de la dispecerat că au oprit transmisia camerelor.

Craig răspunsese prompt temerilor lui Kelly că Melissa ar fi putut s-o vadă pe Katie şi pe detectivul Chandler

părăsind vestiarul, aruncându-le în aer în felul acesta acoperirea. Înlocuise transmisia live cu una înregistrată la aceeaşi oră, dar în ziua precedentă, când împrejurările de la Leicester Square erau similare, iar riscul ca Melissa să observe modificarea era foarte mic. Kelly spera că avusese dreptate.

— Acum e totul în regulă. Putem pleca, Melissa nu va putea să ne vadă.

Imediat ce deschise uşa, staţia lui Kelly se trezi la viaţă.

— Avem nevoie de o ambulanţă pe Anerley Road, se auzi o voce. Urgent.

Katie făcu ochii mari.

— E doar o măsură de siguranţă, spuse Kelly repede, când ochii tinerei se umplură de lacrimi.

Reduse volumul staţiei până când aproape că nu se mai auzea nimic.

— Mama ta n-a păţit nimic.

— De unde ştii?

Kelly încercă să mai zică ceva cuvinte de asigurare, dar renunţă. Adevărul era că nici măcar nu ştia dacă Zoe Walker mai era în viaţă.

39.

E sânge peste tot. Ţâşneşte fără oprire din gâtul Melissei, acoperind biroul şi colorându-i cămaşa într-o nuanţă roşiatică. Degetele de la mâna dreaptă i se desfac, iar cuţitul pe care-l ţinea în mână cade de podea.

Încep să tremur. Mă uit în jos şi-mi dau seama că şi eu sunt acoperită cu sânge. Ţin încă strâns cuţitul în pumnul drept, dar adrenalina pe care am simţit-o când am înjunghiat-o a trecut, iar acum sunt ameţită şi confuză. Dacă se repede acum asupra mea, nu voi fi în stare s-o opresc, îmi spun. Nu mi-a mai rămas nimic. Mă aplec şi, cu mâna liberă, smulg banda adezivă din jurul gleznelor mele, răsturnând scaunul în graba de a mă depărta de Melissa.

Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ambele ei mâini sunt prinse în jurul gâtului, într-o încercare inutilă de a opri sângele care-i ţâşneşte printre degete şi-i mânjeşte mâinile. Deschide gura, dar nu iese niciun sunet, în afară de un gâjâit, ca nişte bule care fac să-i apară o spumă roşiatică pe buze. Stă în picioare, dar acestea n-o mai ascultă şi se clatină instabilă, de parc-ar fi beată.

Îmi acopăr faţa cu mâinile, dându-mi seama prea târziu că sunt murdare de sângele care mi se întinde pe obraji. Mi se înceţoşează privirea şi simt un miros metalic în nări, care îmi întoarce stomacul pe dos.

Nu zic nimic. Ce-ar mai fi de spus?

Îmi pare rău?

Nu-mi pare rău. Sunt plină de ură.

Destulă ură cât s-o înjunghii pe femeia pe care o consideram prietena mea. Destulă ură cât s-o urmăresc acum chinuindu-se să respire şi să nu-mi pese deloc. Destulă ură cât să stau deoparte în timp ce buzele i se învineţesc, iar ţâşnetul rapid al sângelui ei se domoleşte, până când ritmul devine aproape imperceptibil. Fluidul care cu o clipă în urmă era aruncat la câţiva metri de ea, acum se scurge încet, fără grabă. Pielea i-a devenit cenuşie; ochii sunt singura parte vie a unei carcase aflate

în agonie. Caut urme de remuşcare, de furie, dar nu văd nimic. E moartă deja.

Când se prăbuşeşte, nu cade în genunchi. Nu ezită şi nici nu se prinde de biroul din faţa ei, ca într-un film, şi nici nu se întinde spre mine să mă prindă şi să mă tragă împreună cu ea. Cade asemenea unui copac, prăvălindu-se pe spate pe podea, iar capul ei scoate un pârâit când atinge gresia, care mă face, în mod stupid, să mă întreb dacă nu cumva s-a lovit.

Apoi rămâne nemişcată, cu mâinile desfăcute de-o parte şi de alta şi ochii larg deschişi, uşor proeminenţi pe faţa ei cenuşie.

Am omorât-o.

Abia acum simt regretele. Nu din cauza crimei pe care am comis-o şi nici măcar din cauza a ceea ce am văzut – o femeie înecându-se în propriul sânge. Regret în faţa justiţiei doar faptul că acum nu va mai trebui să răspundă pentru ceea ce a făcut. Chiar şi la final, tot a câştigat.

Mă las pe podea, simţindu-mă aşa de secătuită, de parcă şi din mine s-ar fi scurs tot sângele. Cheia de la uşă e în buzunarul Melissei, dar nu vreau să-i ating trupul. Chiar dacă nu mai e nici urmă de viaţă în ea – pieptul nu i se mai ridică, nu se aude hârşâitul morţii ca atunci când iese aerul din plămâni – nu pot să nu-mi închipui că se va ridica dintr-odată; că mă va prinde de încheieturi cu mâinile însângerate. E întinsă între mine şi birou, iar eu stau jos şi aştept să mă opresc din tremurat. Într-o clipă va trebui să păşesc atent peste ea, să sun la 999 şi să le spun ce-am făcut.

Katie. Trebuie să le zic despre Katie. Trebuie să se ducă la Leicester Square; trebuie să aflu dacă este încă în viaţă – ea trebuie să ştie că sunt bine, că nu am abandonat-o... mă ridic prea repede, iar picioarele mele alunecă în balta de sânge care pare să fi acoperit podeaua cu totul. O dungă însângerată taie în două ecranul computerului pe care pot vedea în continuare imaginile camerelor de supraveghere, cu uşa de la vestiar încă închisă.

Pe măsură ce-mi regăsesc echilibrul, aud în depărtare sunetul sirenelor. Mă aştept să se stingă, dar devin din ce în ce mai puternice, mai insistente, până când îmi străpung urechile. Aud strigăte, apoi o bufnitură care răsună în toată casa.

— Poliţia! Stai pe loc!

Rămân pe loc. Nu m-aş putea mişca nici dac-aş vrea.

În hol se aude un bubuit puternic, apoi un pocnet la fel de pătrunzător când uşa de la bucătărie se dă la o parte şi loveşte peretele din spate.

— Mâinile sus! strigă unul din ei.

Mă gândesc cât de ridicol e să te aştepţi ca Melissa să ridice mâinile, când e în mod evident incapabilă de asta, apoi îmi dau seama că se referă la mine. Ridic mâinile încet. Sunt pline de sânge, care mi s-a scurs pe braţe, iar pe hainele mele sunt pete roşu-închis.

Poliţiştii poartă echipament de intervenţie închis la culoare şi au căşti cu vizoarele coborâte, pe care scrie POLIŢIE cu litere albe, pe lateral. În fruntea echipajului sunt doi poliţişti, urmaţi îndeaproape de încă doi care se alătură drept răspuns la comanda dată de primul.

— Suport!

Primii doi se apropie de mine, oprindu-se la câţiva paşi în faţa mea. Cealaltă pereche se mişcă rapid prin încăpere, strigând tot felul de instrucţiuni de la unul la altul. Aud şi alţi poliţişti care sunt prin casă. Zgomotul de paşi care aleargă este întrerupt de strigătul „Liber!”, care pătrunde până în zona în care ne aflăm.

— Un doctor! strigă cineva.

Alţi doi ofiţeri îşi fac loc şi aleargă acolo unde este întinsă Melissa. Unul dintre ei apasă cu mâinile pe rana de pe gâtul ei. Nu înţeleg de ce încearcă să-i salveze viaţa. Nu au aflat? Nu ştiu ce a făcut? Oricum, e o încercare fără rost; e moartă de mult.

— Zoe Walker?

Unul dintre poliţiştii din faţa mea îmi spune numele, dar din cauza căştilor nu-mi dau seama care dintre ei vorbeşte. Mă uit de la unul la altul. S-au aşezat cam la doi metri unul

de altul, aşa că sunt cumva înconjurată. În toate privinţele sunt unul oglinda celuilalt, cu unul dintre picioare uşor în faţă, mâinile deasupra taliei şi palmele deschise; nu ameninţător, dar gata de acţiune. În spatele lor îi văd pe cei de pe ambulanţă îngenunchind lângă Melissa. I-au pus o protecţie de plastic transparent pe faţă şi unul dintre ei îi face respiraţie gură la gură.

— Da, spun, în cele din urmă.

— Aruncaţi arma!

Au înţeles greşit. Melissa a fost cea care a avut cuţitul, cea care mi-a ţinut lama la gât până când mi-a străpuns pielea. Fac un pas în spate.

— Aruncaţi arma! spune din nou poliţistul, mai tare de data asta.

Îi urmăresc privirea aţintită pe mâna mea dreaptă, unde lama argintie sclipeşte prin pata de sânge. Degetele se deschid de parcă ar avea o voinţă proprie, de parcă tocmai ar fi devenit conştiente de ceea ce ţineau, iar cuţitul se loveşte de podea. Unul dintre poliţişti îi dă cu piciorul, în aşa fel încât să nu mai pot ajunge la el, apoi îşi ridică vizorul de la cască. Pare de vârsta copiilor mei.

Prind glas.

— Fiica mea e în pericol. Trebuie să ajung la Leicester Square, mă puteţi duce acolo?

Îmi clănţăne dinţii şi-mi muşc limba. Alt sânge, de data asta al meu. Poliţistul se uită la colegul lui, care-şi ridică şi el vizorul. E mult mai în vârstă, cu o barbă sură îngrijită şi ochi blânzi care fac riduri fine la colţuri când vorbeşte ca să mă liniştească.

— Katie e în siguranţă. A fost interceptată de unul dintre ofiţerii noştri.

Încep să tremur din tot corpul.

— Ambulanţa e pe drum, o să vă ducă la spital şi o să vă facă un control, da?

Se uită la colegul mai tânăr.

— E în stare de şoc, explică el.

Dar nu e şoc ceea ce simt, e uşurare.

Mă uit în spatele poliţiştilor. Un paramedic

îngenunchează lângă Melissa, dar nu o atinge, doar notează ceva.

— A murit?

Nu vreau să plec de-aici până nu ştiu sigur. Paramedicul se uită la mine.

— Da.

— Slavă Domnului!

40.

— Nu e cine ştie ce sărbătoare, spuse Lucinda, uitându-se la punga cu alune pe care Nick o desfăcu şi-o aşeză în mijlocul mesei.

— Îmi pare rău că nu se ridică la standardele cu care sunteţi obişnuită, domnia voastră, ripostă Nick. Nu-s prea convins că Dog and Trumpet servesc caviar şi ouă de prepeliţă, dar pot să mă uit ce specialităţi au în meniu, dacă vrei.

— Ha, ha. N-am vrut să spun asta. Mă simt cumva fără chef, ştii?

— Şi eu la fel, spuse şi Kelly.

Se petrecuse totul atât de rapid; drumul cu girofar şi sirenele pornite aprinse ca s-o preia pe Katie Walker, urmat apoi imediat de cursa spre Zoe, maşinile de poliţie urlând în faţa casei Melissei. Ambulanţa fusese oprită la capătul străzii Anerley Road; cu paramedicii în aşteptare, incapabili să-şi facă meseria până când nu s-a dat semnalul că era sigur să intri. În ultimele câteva ore, Kelly era convinsă că pulsul nu-i scăzuse sub o sută de bătăi pe minut, dar acum se simţea epuizată.

— E doar reversul momentului de tensiune maximă, spuse Nick. O să vă reveniţi mâine, când o să înceapă cu adevărat munca dificilă.

Aveau o grămadă de lucruri de făcut. Având acum acces la computerul Melissei, cei de la Infracţiuni Cibernetice reuşiseră să închidă rapid site-ul gasesteperecheapotrivita.com şi să acceseze întreaga listă de membri. Să-i identifice – şi să stabilească dacă fusese comisă vreo infracţiune – avea să le ia ceva mai mult.

Verificările de la Registrul Comerţului scoseseră la iveală faptul că Melissa West era înregistrată ca administrator la patru cafenele din Londra; Melissa, Melissa’s Too, Espress Oh! Şi cea care încă nu primise o denumire, din inima zonei Clerkenwell, cu profituri impresionante, în ciuda absenţei chiuvetei, a frigiderului

sau a maşinilor de gătit.

— Spălare de bani, explică Nick. Cafenelele sunt instrumentul perfect pentru că atât de mulţi oameni plătesc cash. Poate încasa liniştită câteva sute pe zi, în timp ce pare că firma are pierdere.

— Cât crezi că ştia soţul ei?

— Bănuiesc c-o să ne dăm seama când o să îl aducem la secţie pentru interogatoriu.

Neil West supraveghea instalarea unui sistem IT de mai multe milioane de lire la o firmă de avocatură din Manchester. Agenda sa, în mod convenabil sincronizată cu a soţiei lui şi uşor de accesat de pe computerul ei, le-a dezvăluit că avea să zboare spre aeroportul din Londra a doua zi, iar poliţia avea să fie acolo să-l aresteze. Pe computerul său, aflat la etajul casei, în biroul lui, erau fişiere pentru fiecare companie cu care Neil lucrase, fiecare dintre ele incluzând şi o listă cuprinzătoare de contacte. Firmele la care lucrau Gordon Tillman şi Luke Harris avuseseră ambele relaţii comerciale cu Neil în trecut şi era de aşteptat ca şi alte similitudini să apară între lista de contacte a lui Neil şi cea de pe gasesteperecheapotrivita.com, cu clienţii care se găseau pe computerul Melissei.

— Crezi că l-ar fi părăsit, lăsându-l să suporte consecinţele? întrebă Lucinda.

Zoe le dezvăluise planurile pe care Melissa le avea de a fugi din ţară, iar cei de la Infracţiuni Cibernetice identificaseră câteva zboruri către Rio de Janeiro pe care ea le căutase pe internet.

— Cred că da, spuse Nick. Nu cred că-i păsa de altcineva decât de ea însăşi.

Kelly se gândi la ce-i spusese Katie, despre amărăciunea din vocea Melissei când se referise la momentele în care avusese grijă de copiii lui Zoe; despre faptul că nu avusese copiii ei.

— Ba cred că-i păsa. Cred că asta a fost o parte din problemă. Deschiderea site-ului a fost pur şi simplu o afacere, dar să le implice pe Zoe şi pe Katie? Asta e deja

ceva mai personal.

— Mă enervează că a scăpat, spuse Lucinda, întinzându-se să ia punga de alune.

— A fost înjunghiată în artera carotidă şi a sângerat până a murit, spuse Nick. N-aş zice chiar că a scăpat.

Kelly schiţă un zâmbet.

— Ştii la ce mă refer. Le-a chinuit îngrozitor pe Zoe şi pe Katie Walker, ca să nu mai zic de sutele de femei care nici măcar nu ştiau că sunt în pericol. Mi-ar fi plăcut s-o văd în boxa acuzaţilor.

Ecranul telefonului lui Kelly se lumină şi ea îl deschise, uitându-se dezinteresat la notificări cărora nu prea avea chef să le răspundă.

— Ce-i asta? Sărbătoare sau priveghi?

Diggers apăru la masă, iar Kelly se ridică, ca şi cum ar fi luat poziţia de drepţi. Era prima oară când îl vedea de la discuţia lor din biroul bărbatului şi evită să-l privească direct.

— Să-ţi aduc un scaun? întrebă Lucinda.

— Nu stau. Am trecut doar să vă fac cinste. Aţi făcut o treabă grozavă; deja m-a sunat comandantul să ne felicite pentru rezultatul obţinut. Bravo!

— Mulţumim, şefu', spuse Nick. Şi eu le ziceam acelaşi lucru.

— Cât despre tine... Diggers se uită la Kelly, care simţi că roşeşte. Am auzit că trebuie să-ţi mulţumim în mod special.

— A fost un caz la care am lucrat în echipă, spuse Kelly, uitându-se la el fără să vrea, uşurată să descopere amabilitatea sinceră de pe figura lui Diggers. Pur şi simplu s-a întâmplat să fiu acolo când ultima piesă din puzzle s-a potrivit.

— Poate că da, poate că nu. Dar în mod cert ai avut o contribuţie importantă la munca echipei. Acum, ce vreţi să beţi?

Diggers se îndreptă spre bar, de unde se întoarse cu o tavă cu băuturi şi cu încă o pungă cu alune. Lui nu-şi luase nimic de băut, iar Kelly îşi dădu seama că, dacă nu întreba

nimic în clipa aceea, ar fi ratat orice şansă.

— Domnule? Trebuie să mă întorc la Poliţia Transporturi?

Pe măsură ce rostea cuvintele, îşi dădu seama cât de mult se temea de răspuns; cât de mult îi plăcuse să fie o parte din echipă din nou, fără bârfele şi suspiciunile care otrăveau perioada petrecută în cadrul departamentului ei.

— Am zis trei luni, nu-i aşa?

— Da, dar am crezut că, odată ce Melissa a murit şi site-ul a fost închis...

Kelly ştia că mai era mult de muncă – că cel care o omorâse pe Laura Keen era încă în libertate şi că cel care o urmărise pe Cathy Tanning încă nu fusese prins – dar în acelaşi timp, în mintea ei era episodul cu discuţia avută în biroul lui Diggers. Oare să fi fost aceea ocazia de care avea el nevoie ca să încheie transferul ei?

— Trei luni, spuse Diggers hotărât. Poţi să conduci interogatoriul lui Neil West şi după aia o să avem o discuţie potrivită în legătură cu cariera ta. Poate că e timpul unui nou început, într-o divizie nouă?

Îi făcu cu ochiul şi-i strânse mâna lui Nick înainte să plece.

Răsuflând uşurată, Kelly simţi cum ochii i se umpleau de lacrimi. Clipi să le alunge şi-şi luă telefonul, uitându-se pe aplicaţii în căutarea a ceva care să-i distragă atenţia. Se uită pe contul de Facebook, plin cu fotografii cu brazi de Crăciun şi omuleţi de zăpadă făcuţi din cei trei fulgi de nea care căzuseră cu o seară înainte. Un status nou de la Lexi îi atrase atenţia.

Câteva riduri în plus, dar tot aceeaşi gaşcă nebună de la Durham! scrisese ea.

Recreaseră o fotografie din perioada studenţiei, iar Lexi le postase pe ambele, una lângă cealaltă, generând un întreg şir de comentarii amuzante din partea prietenilor şi a familiilor celor *tag*-uiţi. În ambele fotografii, Lexi avea cel mai larg zâmbet dintre toţi, iar Kelly nu se putu abţine să zâmbească şi ea.

Minunate fotografii, scrise ea un comentariu. *Nu v-aţi*

schimbat deloc.

41.

Matt conduce cu atenţie, luând fiecare curbă încet şi apropiindu-se de fiecare limitator de viteză de parcă mi-aş fi rupt ceva. Cei de la spital au stăruit să-mi facă un control amănunţit, în ciuda insistenţelor mele că – în afară de tăietura de pe gât, care nu a avut nevoie de copci – Melissa nu-mi făcuse altceva.

Am fost aşezată într-un pat lângă Katie; tratată pentru şoc, dar, în afară de asta, teafără. Asistenta a renunţat să mai încerce să ne ţină separat, trăgând în cele din urmă perdeaua dintre noi, ca să ne putem vedea. Eram acolo de doar o jumătate de oră când a ajuns Isaac, intrând în viteză, fără aerul sigur pe sine pe care-l afişa de obicei.

— Kate! Dumnezeule, eşti bine? Am venit imediat ce-am putut.

Se aşază pe o latură a patului şi-i ia mâinile, iar ochii lui o cercetează peste tot, pe faţă, pe trup, căutând urmele rănilor.

— Ai păţit ceva?

— Nu, e totul bine. Îmi pare rău pentru spectacolul din seara asta.

— Isuse, nu-ţi bate capul cu asta. Nu-mi vine să cred prin ce-ai trecut.

— Dar biletele oamenilor…

— O să le dăm banii înapoi. Nu te mai gândi la piesă, Kate. Nu contează. Tu eşti importantă acum.

O sărută pe frunte şi, pentru prima dată, pare că nu se preface. Îmi dau seama că o place cu adevărat. Şi ea îl place pe el.

Se uită la mine şi privirile ni se întâlnesc şi-mi doresc ca perdeaua să nu fi fost dată la o parte, până la urmă. Nu-mi dau seama ce se ascunde dincolo de expresia lui şi nu ştiu nici dacă a mea spune tot ceea ce mi-aş dori.

— Aţi trecut prin ceva groaznic, nu glumă, spune el.

— Aşa e.

— Mă bucur că s-a terminat cu bine, spune şi apoi se

opreşte, încercând să sublinieze ceea ce urmează. Să sperăm că veţi reuşi să treceţi peste asta. Să daţi totul uitării.

Katie poate că se întreabă de ce iubitul ei vorbeşte cu atâta grijă cu mama ei, dar de zis, nu zice nimic. Isaac mă priveşte direct în ochi, de parcă ar vrea să se asigure că am înţeles. Dau din cap.

— Şi eu sper la fel. Mulţumesc.

— Aproape-am ajuns, spune Matt acum.

Simon, care stă lângă mine pe bancheta din spate a taxiului, mă cuprinde pe după umeri, iar eu îmi odihnesc capul pe pieptul lui.

La spital i-am mărturisit că am crezut că el se afla în spatele site-ului. Trebuia să fac asta – vina mă consuma.

— Îmi pare atât de rău, spun acum.

— Nu-ţi face griji. Nici nu-mi pot închipui prin ce-ai trecut. Probabil că ai simţit că nu mai puteai avea încredere în nimeni.

— Carnetul acela… îmi amintesc notiţele pe care le-am văzut; numele femeii, descrierea hainelor ei. Cât de sigură am fost că am găsit dovada crimei.

— Însemnări pentru romanul meu, spune Simon. Conturam personajele.

Mă bucur că Simon a luat lucrurile aşa; că nu pare deloc ofensat de a fi fost acuzat de ceva atât de îngrozitor. De partea cealaltă a lui Simon, Katie se uită pe geam pe măsură ce ne apropiem de Crystal Palace; Justin stă în faţa ei, în locul pasagerului, lângă Matt. Isaac s-a dus în oraş să rezolve problema cu spectatorii dezamăgiţi şi să-i convingă să vină să vadă piesa a doua zi, când Katie este perfect conştientă că va fi pregătită să urce pe scenă.

Cum poate totul să arate de parcă nu s-a întâmplat nimic?

Pe marginea drumului, mâzga cenuşie murdăreşte trotuarele şi picură de pe acoperişurile caselor. Un om de zăpadă jalnic stă în curtea închisă din faţa unei şcoli primare, iar morcovul pus în loc de nas pare să-i fi dispărut

de mult. Oamenii ies în oraş la cină, în timp ce alţii încă sunt pe drum spre casă de la serviciu, verificându-şi telefoanele în mers, izolaţi complet de lumea din jur.

Trecem pe lângă cafeneaua Melissei şi nu-mi pot opri nevoia de a trage brusc aer în piept; scâncetul care-mi scapă. Mă gândesc la toate dăţile în care m-am dus acolo după serviciu şi am băut un ceai împreună; sau când am ajutat-o să pregătească sendvişurile pentru prânz. Înăuntru e o lumină aprinsă, aruncând umbre întunecate peste mesele şi scaunele care nu au fost strânse încă.

— N-ar trebui să te duci şi să închizi cafeneaua cum trebuie? îl întreb pe Justin.

Se întoarce şi se uită la mine.

— Nu vreau să intru acolo, mamă.

Pot să-l înţeleg. Nici eu nu vreau. Simplul fapt de a mă afla pe strada noastră îmi face inima să bată mai tare şi simt un val nou de ură la adresa Melissei pentru că a mânjit amintirile unui loc în care mi-a plăcut să trăiesc. Nu mi-am imaginat niciodată c-o să mă mut, dar acum mă întreb dacă n-ar fi mai bine. Un nou început pentru mine şi Simon. Mai mult spaţiu pentru Justin şi Katie şi, desigur, un capitol nou pentru noi toţi.

Trecem pe lângă staţia de metrou. Mă cutremur când îmi amintesc imaginea lui Katie mergând spre intrare şi uitându-se spre camerele de supraveghere; îngrozită, şi totuşi hotărâtă să reuşească. Hotărâtă să mă salveze.

Mă uit la ea, întrebându-mă la ce se gândeşte, dar profilul ei nu trădează nimic. E cu mult mai puternică decât am crezut.

— Şi ce-o să se întâmple acum? întreabă Matt.

Când l-am sunat, se terminase deja totul şi a ajuns la spital ca să-şi vadă fosta soţie şi fiica într-o combinaţie ciudată de haine pe care Simon le-a luat în grabă de-acasă. Poliţia a oprit hainele pe care le purtam pe noi cât am fost în casa Melissei. Au fost amabili, spunând că trebuiau analizate şi examinate şi că nu am motive să-mi fac griji. Că totul avea să fie bine.

— Trebuie să dau o declaraţie săptămâna viitoare, răspund, apoi cei de la Parchet vor analiza dosarul şi vor lua o decizie în câteva zile.

— N-or să te acuze de nimic, m-a asigurat Kelly Swift, dar privirea ei aruncată rapid peste umăr sugera că-şi depăşea atribuţiile făcând această afirmaţie. E evident că ai acţionat în legitimă apărare.

S-a oprit brusc din ce zicea când a apărut inspectorul Rampello, dar el a confirmat spusele ei, dând din cap.

— E doar o formalitate, a adăugat.

Când ne apropiem de capătul străzii Anerley Road, văd un poliţist cu vestă reflectorizantă stând pe drum. Un şir de conuri de demarcaţie închid aleea pe care se află încă parcate două maşini de poliţie şi o dubiţă albă a laboratorului de criminalistică, iar ofiţerul de poliţie lasă maşinile să treacă pe rând. Matt opreşte cât de aproape poate de casă. Se dă jos din maşină şi deschide portiera din spate, ajutând-o pe Katie să coboare şi ţinând-o protector pe după umeri în timp ce mergem spre casă. Îi urmează Justin, cu ochii lipiţi de banda alb-albastră a poliţiei care flutură în faţa casei Melissei.

— Greu de crezut, nu-i aşa, dragule? spun.

Mă trag din îmbrăţişarea lui Simon şi-l iau pe Justin de mână. Se uită la mine, încercând să înţeleagă tot ce s-a petrecut azi.

— Melissa... începe el să zică, dar nu-şi mai găseşte cuvintele.

Ştiu cum se simte; şi eu m-am chinuit să-mi găsesc cuvintele de când s-a petrecut totul.

— Ştiu, dragul meu.

Aşteptăm lângă poartă până când Simon ne ajunge din urmă şi descuie uşa. Nu mă uit spre casa Melissei, dar chiar şi fără s-o văd tot îmi imaginez oamenii îmbrăcaţi în alb care se află acum în bucătăria ei frumoasă.

Va locui oare Neil în continuare acolo? De-acum, sângele trebuie să se fi uscat, iar luciul său trebuie să se fi închis la culoare; marginile fiecărui strop transformându-se ca un

fulg. Cineva va trebui să-l cureţe şi mi-i imaginez pe oamenii aceia frecând şi turnând înălbitor pe plăcile de gresie care vor păstra întotdeauna umbra unei femei care a murit acolo.

Uşa de la intrarea casei mele se deschide. În casă e cald şi primitor. Mă linişteşte mormanul de haine de pe balustradă şi grămada dezordonată de încălţări de lângă covoraşul de la intrare. Simon se dă la o parte şi îi urmez pe el şi pe Katie înăuntru.

— Atunci, vă las, spune Matt.

Dă să plece, dar Simon îl opreşte.

— Nu bei ceva cu noi? spune. Cred că tuturor ne-ar prinde bine un pahar.

Matt ezită, dar numai preţ de o clipă.

— Sigur, ar fi grozav.

Aştept pe hol, în timp ce-mi dau haina jos, şi mai contribui cu o pereche la grămada de pantofi din hol. Justin, Matt şi Katie intră în camera de zi şi-l aud pe Matt întrebând când facem bradul şi dacă-şi doresc copiii ceva special de Crăciun anul ăsta. Simon apare din bucătărie cu o sticlă de vin şi mai multe pahare, ale căror picioare sunt prinse într-un echilibru precar între degetele lui de la o mână.

— Vii?

Se uită la mine îngrijorat, neştiind cum să mă ajute, îi zâmbesc ca să-l liniştesc şi promit că mă voi alătura lor imediat.

Uşa e încă întredeschisă şi acum o deschid încă un pic şi stau în dreptul ei, simţind aerul rece pe faţă. Mă forţez să mă uit la casa de alături, la grădina Melissei în care flutură banda pusă de cei de la poliţie.

Nu ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat, ci ca să-mi aduc aminte că totul s-a sfârşit.

Apoi închid uşa şi mă duc lângă familia mea.

Epilog

Melissa n-a fost în stare niciodată să vadă potenţialul extinderii. N-a putut sau n-a vrut. Nu mi-a fost prea clar. A fost singurul lucru asupra căruia am avut vreodată o dispută. În multe privinţe era atât de inteligentă; atât de dispusă să lucrăm împreună şi să creadă în mine când nimeni altcineva n-a făcut-o. Şi totuşi, atât de îngustă la minte în altele.

Lucrurile funcţionau bine aşa, spunea ea, făceam bani. De ce să clătinăm barca? Dar eu ştiam că am fi putut face mult mai mult şi mă frustra că ea nu voia să accepte asta. Ce mai antreprenor s-a dovedit a fi!

Îi plăcea să se considere mentorul meu, dar adevărul e că avea nevoie de mine mai mult decât aveam eu de ea. Nu şi-ar fi ascuns niciodată urmele atât de bine dacă nu eram eu.

Melissa nu făcea doi bani fără mine.

Jocul de-a şoarecele şi pisica – vânătoarea lui Katie prin Londra; aia fusese ideea mea.

Cele două nu voiau să lase baltă totul, iar poliţia se apropia din ce în ce mai mult. O ultimă lovitură, *i-am spus Melissei.* Fă asta şi după aia poţi să dispari la Rio cu optzeci la sută din tot ce-am câştigat şi nimeni n-o să te găsească vreodată. *A fost un parteneriat bun, dar venise vremea pentru amândoi s-o luăm din loc.*

Oh, da, optzeci la sută.

Dintotdeauna a fost o femeie de afaceri. Chiar dacă eu am fost acela care a dat anunţurile, care a spart sistemul de camere de supraveghere, cel care a abordat clienţii – cu ceva ajutor din partea agendei lui Neil. Şi ce aveam să primesc pentru toate astea? Douăzeci de procente nenorocite.

Fă asta, *i-am spus Melissei.* Joacă jocul şi fugi. Fă-o pentru mine. Fă-o pentru că te-am ajutat şi acum e rândul tău să mă ajuţi pe mine.

Şi aşa a făcut.

Am văzut profilul lui Katie devenind public şi atunci am ştiut că începuse totul. Am simţit cum îmi creşte pulsul şi m-am întrebat dacă Melissa era la fel de incitată şi ea. Nu mai făcusem ceva de genul ăsta până atunci, dar părea să fie ce trebuie. Îmi plăcea.

Cât despre Katie... am considerat că asta era o răzbunare. I-o plăteam nu numai pentru nevoia ei constantă de atenţie, dar şi pentru că fusese favorita. Pentru că nu intrase niciodată în bucluc; pentru că nu venise niciodată poliţia la uşă din cauza ei şi nici nu fusese dată afară din şcoală.

Şi a fost răzbunare şi pentru ea.

Pentru Zoe.

Din partea fiului tău iubitor.

Răzbunare pentru că l-a părăsit pe tata chiar dacă el a sacrificat totul pentru ea. Pentru că m-a luat de lângă prietenii mei. Pentru că şi-a tras-o cu un tip pe care abia îl cunoscuse, chiar înainte să fie o femeie divorţată, un tip pe care l-a adus după aceea în casa noastră fără să-i pese de ceea ce credeam eu.

Cred că au câştigat, acum că Melissa nu mai e. Cred că s-a terminat totul.

Se înşală.

Ăsta e doar începutul.

Nu am nevoie de Melissa, nu am nevoie de anunţurile din Gazette, *nu am nevoie de site.*

Am conceptul, am tehnologia şi am o listă de contacte ale unor clienţi interesaţi cu toţii de genul acesta de servicii de nişă pe care eu pot să le ofer.

Şi, desigur, te am pe tine.

Sute şi mii ca tine, făcând acelaşi lucru în fiecare zi.

Te văd, dar eu sunt invizibil.

Până când o să vreau eu să mă vezi.

CLARE

MACKINTOSH

Autoarea bestsellerului New York Times Te las să pleci revine cu un nou thriller întunecat și claustrofobic, în care o femeie obișnuită devine victima vieții ei obișnuite.

Zoe Walker merge pe același drum spre stația de metrou, așteaptă în același loc al peronului și își caută același loc preferat în vagon, fără să bănuiască nicio clipă că o urmărește cineva...

Într-o seară, face o descoperire șocantă: în pagina de mică publicitate a unui ziar londonez își vede propria fotografie, însoțită de un număr de telefon și o adresă de internet.

Dar în fiecare zi, altă femeie apare în acel anunț, iar Zoe își dă seama cu groază că toate acele femei devin curând victime ale unor atacuri violente.

Iar bărbatul acela din tren, care îi zâmbește lui Zoe, ar putea fi mai mult decât un străin prietenos. Ar putea fi cineva care a ales-o în mod deliberat pe *ea* și care e pe punctul de a face următoarea mișcare...

virtual project

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0233-4